

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ВЕДНЪЖ В ЖИВОТА

Превод от английски: Мария Цонева, 1993

chitanka.info

На Джон, завинаги

Олив

ВЕДНЪЖ В ЖИВОТА

„Не два пъти, веднъж се случва
само,
забързани край вашто рамо
препускат мигове химери,
но щом за хора честни, силни,
момента дойде и за вас,
не пускайте го в този час,
защото мигнеш ли за миг
изчезнала е любовта със светъл
лик,
а болката безплодна в главата
ще бучи,
но сърцето ще подскаже,
съдбата щом весте...
приятелю, защо е този страх,
цената струва си опита горчив
накрая,
загубили се всичко за спечелена
любов
остава тя, щом истинска била
е.“

Д. С.

1.

Винаги когато в коледната нощ завали, странна дрезгава тишина обгръща Ню Йорк и безброй светлини пронизват падащия сняг. Гледан от високите прозорци, Сентрал парк е като забулен с плътно снежно наметало. Там, на високото, всичко изглежда толкова спокойно, толкова тихо... а улиците долу са изпълнени с глъч и врява, с типичната за Ню Йорк блъсканица и суматоха. Свирят клаксони, крещят хора, чуват се оживените стъпки на пешеходците и бръмченето на колите, само че звуците са някак полуприглушени и притъпени. А в последните забързани минути преди коледната нощ във въздуха се носи и още нещо — трескаво, неповторимо нетърпение, което скоро ще прерасне в смехове, веселие и раздаване на подаръци... Отрупани с пакети, хората бързат за вкъщи, разнасят се коледни песни, а безброй Дядо Коледи, леко пийнали и със зачервени лица, празнуват последната коледна нощ в непоносимия студ, жени здраво държат децата си, за да не се подхлъзнат по заледените улици и, весело и щастливо се усмихват. Всички са забързани, въодушевени, обхванати от опиянението на тази единствена нощ в годината. „Весела Коледа!“ — помахват портиерите доволни от коледните бакшиши. След един ден, след седмица, вълнението ще бъде забравено, подаръците разопаковани, напитките изпити, парите похарчени, но в коледната нощ все още всичко предстои, то едва е започнало. За децата празничната нощ е кулминацията на изпълнените с очакване месеци; за възрастните — край на лудешките седмици, прекарани по партита, пазаруване и срещи с приятели... пропити със светли надежди, чисти като навалелия сняг, носталгични усмивки, далечни спомени от детството и отдавна забравени любовни приключения. Време за спомени, надежди и любов.

Снегът продължаваше да вали и уличното движение най-накрая оредя. Без да се плашат от щипещия студ, само няколко човека вървяха пеша по снега, който скърцаше под краката им. Сутрешната лапавица се беше превърнала в хлъзгав лед, покрит от прясно навалелия сняг.

Придвижването бе трудно и опасно и към двадесет и три часа движението почти престана. Беше необичайно тихо за Ню Йорк. Само от време на време в далечината се чуваше клаксон или подвикванията на случайни минувачи, които чакаха такси.

Гласовете на няколко човека, които си тръгнаха от партито в дом номер дванадесет на Източната 69-а улица, отекнаха като камбани в тихата нощ. Те се смееха, пееха, бяха прекарвали прекрасна нощ. Шампанското се лееше в изобилие, имаше горещ ром и греяно вино, огромна коледна елха и безброй купи с пуканки. На тръгване всеки получи някакъв дребен подарък — шишенце парфюм, кутия шоколадови бонбони, красиво шалче или книга. Домакин беше бившият литературен критик на „Дъ Ню Йорк таймс“. Съпругата му беше изтъкната писателка, а приятелите им — интересна група от многообещаващи писатели, известни пианисти, големи красавици и забележителни учени. Всички те бяха сбрани в огромната всекидневна на градската им къща, а икономът и две прислужници разнасяха ордьоври и сервираха напитки. Както всяка година и този път ежегодният коктейл, който организираха в коледната нощ, щеше да продължи поне до три-четири часа. Гостите, които си тръгнаха точно преди полунощ, бяха малко на брой. Сред тях се открояваше дребна руса жена, облечена в дълго тъмно палто от норки и голяма шапка. Цялото ѝ тяло бе обгърнато от разкошното палто с цвят на шоколад, а лицето ѝ едва се подаваше над яката, когато помахаше за последен път на приятелите си и тръгна за вкъщи. Не искаше да продължи празника с тях. С твърде много хора се бе видяла за една вечер и ѝ се щеше да остане сама. Коледната вечер винаги бе голямо и много трудно изпитание за нея. В продължение на много години я бе прекарвала сама вкъщи. Но не и тази вечер. Не и тази година. Този път искаше да бъде с приятелите си, поне за известно време, и всички те бяха приятно изненадани и доволни, че я виждат отново.

— Радвам се да те видя, Дафни. Значи се върна. Работиш ли върху нова книга.

— Току-що започнах една. — Големите сини очи и нежната извивка на лицето ѝ прикриваха истинската ѝ възраст.

— Какво означава това? Че ще я свършиш следващата седмица?

Нейната работоспособност бе всеизвестна, но през изминалата година не бе издала нищо. Цялото ѝ време бе погълнато от сценария на

нов филм.

Тя отново се усмихна, този път по-весело. Бе свикнала със закачките им. Малко завист... любопитство... уважение — бе жена, която предизвикваше и трите. Дафни Фийлдз беше изключително упорита и решителна. Бе известна в литературните среди с уединения си начин на живот. Смятаха я за затворена и потайна. Когато се намираше сред тях, тя сякаш бе твърде далеч от всички. Винаги изглеждаше отдалечена, недосегаема, но когато погледнеше към някого, той чувстваше топлия ѝ поглед с цялото си същество. Сякаш забелязваше всичко, а в същото време искаше да остане незабелязана. Преди десет години Дафни бе съвсем различна. На двадесет и три години тя беше общителна, забавна, дръзка, закриляна, спокойна, щастлива. Сега беше по-тъжна, и само понякога в очите ѝ проблясваше някогашният смях, погребан дълбоко някъде в душата ѝ.

— Дафни?

На ъгъла на Медисън авеню тя бързо се обърна като чу зад себе си приглушените от снега стъпки.

— Да, Джек?

Беше Джек Хоукинс, завеждащ редакционната колегия на издателството ѝ „Харбър и Джоунс“. Настигна я със зачервено от студа лице и насълзени от вятъра светлосини очи.

— Не искаш ли да те закарам?

Тя поклати отрицателно глава, усмихна се и той с почуда забеляза колко крехка изглеждаше в голямото си кожено палто, стиснала с ръка яката си.

— Не, но благодаря все пак. Аз наистина искам да повървя. Живея надолу по тази улица.

— Късно е.

Както винаги когато я видеше, той изпитваше желание да я вземе в прегръдките си. Не че някога го е правил. Но би искал. И не само той. На тридесет и три години тя изглеждаше като на двадесет и пет, а понякога като на дванадесет... уязвима, нежна, деликатна, но и още нещо. Независимо колко топло и чаровно се усмихваше, в очите ѝ се четеше самота, която изпълваше заобикалящите я с печал. Тя бе самотница. А не би трябвало. Ако животът бе поне малко справедлив, тя не трябваше да бъде така отчайващо самотна. Но беше...

— Полунощ е, Даф...

Той се поколеба, преди да се присъедини към другите, които бавно се отдалечаваха в западна посока.

— Коледа е, Джек. И е страшно студено. — Тя се засмя, в очите ѝ проблесна весело пламъче. — Не мисля, че ще ме изнасилят в нощ като тази.

Той се усмихна.

— Не, но може да се подхлъзнеш и да паднеш на леда.

— А-а! Да си счупя ръката и да не мога да пиша с месеци, така ли? Не се безпокой! Крайният срок, който съм си определила за книгата, е чак през април.

— Хайде, за бога! Би могла да дойдеш с нас да пийнем по нещо.

Тя се повдигна на пръсти, целуна го по бузата и го побутна с ръка.

— Хайде, върви. Чувствам се чудесно. Благодаря за предложението.

Махна му с ръка, обърна се и бързо тръгна надолу по улицата, заровила лице в яката си. Не поглеждаше нито наляво, нито надясно; не забелязваше нито витрините, нито лицата на малкото хора, с които се разминаваше. Вятърът щипеше лицето ѝ. Тя приближаваше дома си и се чувстваше по-добре, отколкото се бе почувствала цялата вечер. Беше тежка и изнурителна нощ. Празненствата, дори и най-приятните, с най-близките ѝ приятели, винаги я уморяваха. Но тази вечер тя бе пожелала да отиде на партито. Не искаше да бъде сама в апартамента си, не искаше тази вечер да се връща към спомените си... не искаше да... не можеше да издържа повече... Те я преследваха дори и в този момент и с почервеняло от студа лице тя вървеше все по-бързо, сякаш искаше да избяга от тях, като че ли някога бе успяла да го направи.

Почти инстинктивно тя се затича към ъгъла, огледа се за преминаващи коли, реши, че светофарът е зелен... Струваше ѝ се, че ако бяга достатъчно бързо, ако прекоси улицата, спомените ѝ ще останат далеч назад. Но тя винаги ги носеше в себе си навсякъде... особено в коледната нощ.

Докато тичаше все по-бързо по Медисън авеню, тя се подхлъзна, почти изгуби опора под краката ся, но бързо възстанови равновесието си, като махаше широко с ръце. Достигна ъгъла и без да се огледа, зави наляво, за да прекоси улицата. Не видя голямата червена кола пълна с хора, която бързаше да пресече преди светофарът да светне червено.

Жената, седяща до шофьора, изпищя. Последва силен удар и още един писък от колата, а след това се чу странен стържещ звук, колата се плъзна по леда и най-накрая спря. Последвалата тишина сякаш продължи безкрайно. Изведнъж всички врати на колата се отвориха и половин дузина хора се изсипаха навън. Не се чуваха нито гласове, нито думи. Нямаше повече писъци. Шофьорът забърза пред другите и изведнъж спря, вторачен в жената, която лежеше с лице заровено в снега и приличаше на малка, разпокъсана парцалена кукла.

— О, боже... О, боже... — Известно време той постоя безпомощно, а след това обезумял се обърна към жената зад него. Ужасеният му поглед изразяваше ярост, сякаш някой друг бе виновен. Всеки друг, но не и той.

— За бога, извикай ченгетата. — Шофьорът коленичи до Дафни. Не смееше нито да я докосне, нито да я премести, но най-много се страхуваше, че може да е мъртва.

— Тя жива ли е? — Още един мъж коленичи в снега до шофьора. От него се разнасяше силна миризма на алкохол.

— Не зная. — Тя не помръдваше, не издаваше никакъв звук, не усещаше дишането ѝ. Известно време мъжът, шито я бе блъснал, остана безмълвен и след това изведнъж започна да плаче тихичко.

— Аз я убих, Хари... Аз я убих... — Той протегна ръце към приятеля си и двамата мъже, коленичили в снега, се притиснаха един към друг в мълчалива агония.

Две таксита и един празен автобус спряха и шофьорите изхвърчаха навън.

— Какво се е случило?

Изведнъж всички се разтичаха, започнаха да говорят, да обясняват... тя притича пред колата... изобщо не се огледа... не я видях... твърде заледено... не можах да спра...

— Къде по дяволите са полицаите? — Шофьорът проклинаше ченгетата, снегът падаше около него, а той, незнайно защо, си мислеше за коледната песен, която бяха пели само преди един час „Тиха нощ, свята нощ“... А сега тази жена лежеше на снега пред него, мъртва или умираща, и проклетите ченгета никакви ги нямаше.

— Госпожо?... Госпожо, чувате ли ме? — Шофьорът на автобуса коленичи до нея, опрял лицето си до нейното, опитвайки се да долови слабото ѝ дишане. — Жива е. — Той погледна към останалите. —

Имате ли одеяло? — Никой не се помръдна. Почти сърдито той изкрещя: — Дай ми палтото си.

Шофьорът на колата беше като вцепенен.

— За бога, човече, тази жена може би умира. Съблечи си палтото!

Шофьорът бързо се подчини. Още двама се съблякоха и покриха Дафни с палтата си.

— Не се опитвайте да я местите.

Възрастният чернокож автобусен шофьор приличаше на човек, който знае какво върши. Той подпъхна тежките палта около нея и нежно покри лицето ѝ с ръце, за да го предпази от измръзване. В миг се появи проблясващата червена светлина на линейката. За лекарите бе тежка нощ, като всяка друга коледна нощ. Зловещата сирена на полицейската кола, която ги следваше, раздра тишината.

Санитарите веднага забързаха към Дафни. Полицаяте се движеха по-бавно, като се опитваха да оценят ситуацията. Шофьорът на колата, вече по-спокоен, но зъзнец от студ без палтото си, тръгна към тях. Автобусният шофьор наблюдаваше санитарите, които внимателно преместиха Дафни върху носилката. Тя не издаде звук. Шофьорът забеляза, че лицето ѝ е охлузено и порязано на няколко места, но не кървеше, защото бе лежала в замръзналия сняг.

Полицаяте записаха показанията на шофьора, като му обясниха, че преди да го освободят, трябва да го подложат на тест за алкохолно съдържание в кръвта. Спътниците му шумно запротестираха, като се опитваха да убедят полицаяте, че той е трезвен, че е пил най-малко от всички през цялата вечер, че Дафни е пресякла на червено и без дори да се огледа, е връхлетяла върху колата.

— Съжалявам, но такъв е редът. — Полицаят бе спокоен и невъзмутим. Не се трогна особено от ситуацията, в която бе изпаднал шофьорът, нито пък се разстрои от израненото и обезобразено лице на Дафни. За него това беше още една жена, поредната жертва, поредният случай. Почти всяка вечер виждаше много по-страшни неща. Нападения с нож, побоища, убийства, изнасилвания.

— Жива ли е?

— Да. — Шофьорът на линейката кимна. — На ръба.

Сложиха ѝ кислородна маска и разкопчаха коженото ѝ палто, за да чуят сърцето ѝ.

— Ще я закараме в Ленокс хил. Това е най-близката болница. Не мисля, че ще може да издържи по-дълго.

— Без документи ли е?

Това би било още едно затруднение. Тази вечер вече бяха изпратили в моргата два неидентифицирани трупа — жертви на убийство.

— Не, има дамска чанта.

— Добре, ще ви следваме. Ще препиша данните ѝ в болницата.

Шофьорът кимна и се отправи с линейката към Ленокс хил, а полицаят се обърна към собственика на червената кола, който навличаше палтото си.

— Ще ме арестувате ли? — Изглеждаше ужасен. Споменът за Дафни, просната по лице на улицата, не му даваше мира. Веселата коледна нощ се бе превърнала в жесток кошмар.

— Не. Освен ако не сте пиян. Може да ви подложим на алкохолен тест в болницата. Отстъпете на някой от приятелите ви да шофира и ни следвайте.

Мъжът кимна. Влезе в колата и погледна един от спътниците си, който бързо седна зад волана. Вече не разговаряха, не се веселяха и не се смееха. Потънали в тишина, те следваха протяжния вой на двете сирени по пътя за Ленокс хил.

2.

В залата за спешни случаи навсякъде кипеше трескава дейност. Облечени в бяло лекари и сестри се движеха с точни и премерени движения. Веднага щом вкараха Дафни в залата, екип от дежурен лекар и две медицински сестри се зае с нея. Изпратиха за интернист и за още един лекар. Захвърлиха коженото палто на един стол и бързо разрязаха роклята ѝ. Беше сапфиреносиня кадифена рокля, която Дафни беше купила от магазина на Джорджио в Бевърли хилс в началото на зимата, но това сега нямаше никакво значение. Накъсана на парцали, роклята лежеше на пода на залата за спешни случаи.

— Фрактура на таза... счупена ръка... разкъсвания на двата крака. — От дълбока рана на бедрото ѝ шуртеше кръв. — Бедрената артерия не е разкъсана... — Дежурният лекар работеше бързо. Преглеждаше раните, проверяваше пулса, следеше дишането ѝ. Тя беше в шок, а лицето ѝ беше бледо като леда, на който бе лежала. Изглеждаше като от някакъв друг свят, липсваше ѝ индивидуалност, сякаш вече нямаше нито лице, нито име. Беше само още едно тяло, още един случай. Но сериозен. И те всички знаеха, че ако искат да я спасят, трябва да работят бързо и добре. Едното ѝ рамо беше изместено, а след рентгеновата снимка щяха да разберат дали има и счупен крак.

— Някакви наранявания на главата? — попита единият от лекарите.

— Лоши — кимна другият.

Старшият лекар светна с фенерче в очите ѝ и се намръщи.

— Исусе Христе, тя прилича на човек, пуснат от покрива на Емпайърстейт билдинг^[1].

Сега, когато вече не лежеше на леда, цялото ѝ лице беше обляно в кръв и сигурно щеше да се наложи да ѝ направят поне дузина шевове.

— Извикайте Гарисън. Ще имаме нужда от него.

Пластичният хирург също се приближи.

— Какво се е случило?

— Автомобилна злополука.

— Шофьорът избягал ли е?

— Не. Ченгетата казват, че изглежда като човек, който всеки момент ще получи удар.

Сестрите мълчаливо наблюдаваха лекарите, които преглеждаха Дафни, а след това бавно я закараха в съседната стая за рентгенова снимка. Тя все още не даваше признаци на живот.

Рентгеновата снимка показва счупена ръка и таз, леко пукната бедрена кост. При прегледа на черепа се установи, че пораженията не са толкова сериозни, колкото смятаха, но поради тежкото сътресение на мозъка, трябваше да я наблюдават внимателно за конвулсии. След половин час я вкараха в операционната, за да наместят костите, да зашият лицето ѝ и да направят всичко възможно да спасят живота ѝ. Бе получила и вътрешно кървене и беше цяло чудо, че е все още жива, въпреки дребния ѝ ръст и силата, с която колата бе връхлетяла върху нея. Беше истинска късметлийка, но болничният ѝ картон показваше, че животът ѝ е все още в опасност.

В четири и тридесет сутринта я изкараха от операционната и я настаниха в интензивното отделение. Дежурната сестра внимателно прочете болничния ѝ картон. Изведнъж се изправи, приближи се тихо и я загледа с учудване.

— Какво има, Уоткинс? Виждала си такива случаи и преди. — Лекарят, дежурен на етажа, я изгледа цинично.

Сестрата се обърна и прошепна с раздразнение:

— Знаете ли коя е тя?

— Да. Една жена, блъсната от кола на Медисън авеню точно преди полунощ... счупен таз, малка пукнатина на бедрената кост...

— Знаете ли какво, докторе? Работата ви като лекар не струва и пукната пара, ако не се научите да виждате и нещо повече у болните. — В продължение на седем месеца тя бе наблюдавала внимателно работата, прецизността и професионализма му ѝ бе останала поразена от пълната липса на човечност и състрадание у този човек. Беше добър лекар, но нямаше сърце.

— Добре де. — Изглеждаше уморен, когато го казваше. Не умееше да се погажда много със сестрите, но започваше да разбира, че е важно. — Е, коя е тя?

— Дафни Фийлдз. — Сестрата произнесе името ѝ почти с благоговение.

— Страхотно! Но и сега тя има същите проблеми, които имаше, преди да науча името ѝ.

— Вие въобще ли не четете?

— Чета. Учебници и медицински списания. — Но още докато изстрелваше остроумния си отговор, той си спомни, че майка му четеше всичките ѝ книги. Нахаканият млад лекар замълча за момент. — Много известна, нали?

— Тя е може би най-известната писателка в страната.

— Това не е променило лошия ѝ късмет тази вечер. — Той внезапно изпита съжаление към дребната неподвижна фигура под белите чаршафи и кислородната маска. — Ужасен начин да прекара коледната нощ.

Двамата поседяха край нея, а след това бавно се върнаха към сестринския пулт, където мониторите отчитаха жизнените функции на пациентите, лежащи в ярко осветеното интензивно отделение. В помещението не личеше ден ли е, нощ ли е. Животът тук протичаше без промени двадесет и четири часа в денонощието. От време на време някои пациенти почти изпадаха в хистерия от постоянното осветление и от бръмченето на мониторите и другите животоспасяващи апарати. Мястото не беше спокойно и приятно, но повечето от болните бяха прекалено зле, за да забележат това или пък да ги е грижа.

— Прегледал ли е някой документите ѝ? Има ли близки, на които да се обадим? — Сестрата си мислеше, че твърде много хора ще са загрижени за жена с положението на Дафни. Съпруг, деца, литературен агент, издател, важни приятели. — Всички те вероятно ще пожелаят да постоят край леглото ѝ, да се грижат за нея. В същото време, връщайки се мислено към статиите, които бе чела преди, тя си припомни, че Дафни ревностно пази личния си живот. Не допуска никой до себе си. Едва ли бяха много хората, които я познават отблизо.

— Носи със себе си само шофьорска книжка, малко пари в брой, няколко кредитни карти и червило.

— Ще погледна още веднъж. — Извади един голям кафяв плик, който трябваше да бъде прибран в сейфа. Сестрата чувстваше, че е много важно и в същото време твърде дръзко от нейна страна да се рови във вещите на Дафни Фийлдз. Бе прочела всичките ѝ книги.

Влюбена бе в мъжете и жените, родени от въображението на Дафни, и в продължение на много години я чувстваше като своя близка приятелка. Хората се редяха в книжарниците и чакаха по два-три часа, за да получат една усмивка или автограф от Дафни, а тук тя като крадец тършуваше из чантата ѝ.

— Силно си впечатлена, нали? — Младият лекар изглеждаше заинтригуван.

— Тя е забележителна жена, с изключителен талант. — В очите на сестрата се появи топлота. — Книгите ѝ вълнуват много хора. Имаше моменти, когато... — Докато казваше това, тя се почувства глупаво, но трябваше да го направи. Дължеше го на тази жена, която така отчаяно се нуждаеше от грижите ѝ. — Имаше моменти, в които тя промени живота ми... вдъхна ми надежда... накара ме да заживея отново. — Беше по времето, когато Елизабет Уоткинс загуби съпруга си в самолетна катастрофа. Прииска ѝ се и тя да е умряла. Взе си едногодишен отпуск от болницата и остана вкъщи, потънала в скръб, като се опитваше да пропиет пенсията на Боб. Но нещо в книгите на Дафни преобърна живота ѝ. Дафни сякаш всичко разбираше, сякаш самата тя бе преживяла тази болка. Книгите ѝ събудиха у Елизабет желанието да върви напред, да се пребори с мъката. Върна се в болницата, като дълбоко в душата си знаеше, че го дължи на Дафни. Но как можеше да обясни на този млад лекар всичко това. — Тя е изключителна, мъдра жена. И ако аз мога да направя за нея нещо сега, ще го направя.

— Тя ще има нужда от помощ. — Той въздъхна и взе друг болничен картон и докато го разглеждаше, си мислеше, че следващия път, когато види майка си, ще ѝ каже, че е лекувал Дафни Фийлдз. Знаеше, че подобно на Елизабет Уоткинс тя ще бъде дълбоко впечатлена.

— Доктор Джейкъбсън? — сестрата тихо се обърна към него, когато той се приготви да тръгва.

— Да?

— Тя ще оживее ли?

Той се поколеба за момент и сви рамене.

— Не зная. Твърде рано е да се каже. Вътрешните наранявания и мозъчното сътресение ще ни създадат доста проблеми. Главата ѝ е ударена много лошо. — Докато още говореше, той се отправи към

вратата. Имаше и други болни, които се нуждаеха от грижите му. Дафни Фийлдз не беше единственият пациент.

Докато чакаше асансьора, той се чудеше откъде идва тайнственото очарование на хора като Дафни Фийлдз. Дали само от таланта и умението да пишат увлекателни книги, или има още нещо. Какво кара хората като сестра Уоткинс да я чувстват толкова близка? Илюзия ли беше това, хипноза ли? Но каквото и да бе, той наистина се надяваше, че няма да я изпуснат. Не обичаше да губи пациентите си, но когато това се случеше с важни, известни личности, неприятностите се увеличаваха. И без всичко това си имаше достатъчно главоболия.

Когато вратата на асансьора се затвори зад него, Елизабет Уоткинс още веднъж разгледа документите на Дафни. Странно беше, че никъде не се посочваше човек, към когото да се обърнат при злополука. В чантата ѝ нямаше нищо важно. В този момент в едно малко джобче тя намери снимка на малко момче. Беше с подгънати краища и пооръфана, но изглеждаше скорошна. От снимката гледаше красиво, русо момче с големи сини очи и здрав тен. Беше седнало под едно дърво, широко се усмихваше и правеше странни, смешни знаци с ръцете си. Но това бе всичко. Освен шофьорската книжка, кредитните карти и една двадесетдоларова банкнота, в чантата нямаше нищо друго. Адресът ѝ показваше, че живее на 69-а улица между Парк и Лексингтън. Сестрата знаеше, че това е красива сграда, охранявана от портиер, но дали някой я чакаше вкъщи? Елизабет с изненада разбра, че обича всичките книги на Дафни, но не знаеше нищо за нея самата. Във вещите ѝ нямаше никакъв телефонен номер, на който да позвъни. Докато Елизабет разсъждаваше по тези въпроси, един от мониторите показва някакви отклонения и заедно с една от другите сестри тя се затича към болния в стая номер петстотин и четиринадесет. Предишната сутрин той бе претърпял сърдечна криза и видът му никак не им хареса. Наложил се да се погрижат за него и това им отне повече от час. Едва когато смяната ѝ изтече в седем сутринта, тя отново се спря при Дафни. Останалите сестри проверяваха състоянието и на всеки петнадесет минути, но през изтеклите два часа не бяха настъпили никакви промени.

— Как е тя?

— Без промяна.

— Постоянни ли са жизнените ѝ функции?

— Няма промяна от снощи. — Сестра Уоткинс отново погледна картоната, а след това се загледа в лицето ѝ. Въпреки бинтовете и смъртната бледост, лицето на Дафни притежаваше някак натрапчиво излъчване и на сестрата ѝ се струваше, че ако Дафни отвори очи и я погледне, всичко ще се изясни. Елизабет Уоткинс стоеше надвесена над нея, като леко галеше ръката ѝ. Внезапно, с разтуптяно сърце сестрата забеляза, че клепачите на Дафни леко потрепнаха. Бавно отвори очите си и като в мъгла погледна наоколо. Все още бе твърде замаяна и очевидно не разбираше къде се намира.

— Джеф? — едва-едва прошепна.

— Всичко е наред, госпожо Фийлдз. — Сестра Уоткинс смяташе, че Дафни Фийлдз е омъжена. Тя се наведе над ухото на Дафни. Гласът ѝ бе едва доловим, нежен и успокояващ, глас трениран да успокоява и да вдъхва доверие. Каквото и да кажеше с този тон, пациентите разбираха, че са в безопасност с нея и въздъхваха с облекчение.

Но Дафни изглеждаше уплашена и разтревожена, докато се опитваше да фокусира погледа си върху лицето на сестрата.

— Моят съпруг... — Тя си припомни воя от сирените през предишната нощ.

— Той е добре, госпожо Фийлдз. Всичко е наред.

— Той отиде да намери... бебето... Аз не можах... Аз не... —
Нямаше сили да продължи.

Елизабет продължи бавно да милва ръката ѝ.

— Той е добре... вие сте добре, госпожо Фийлдз... — Но докато казваше това, тя мислеше за съпруга на Дафни. Той сигурно е обезумял от страх за нея. Но защо тя е била сама в коледната нощ на Медисън авеню? Сестрата бе изпълнена с любопитство, свързано с тази жена, с хората, които населяваха живота ѝ. Бяха ли те като хората, които описваше в книгите си?

Дафни отново изпадна в неспокоен сън, а сестра Уоткинс си тръгна. Не можа да се въздържа и попита сестрата, която пое дежурството.

— Знаеш ли коя е тя?

— Нека отгатна. Дядо Коледа. Честита Коледа, Лиз.

— Честита Коледа. — Елизабет Уоткинс уморено се усмихна. Беше дълга нощ. — Тя е Дафни Фийлдз. — Знаеше, че другата сестра

също е прочела няколко от книгите ѝ.

— Наистина ли? — Колежката ѝ изглеждаше изненадана. — Какво се е случило?

— Била е блъсната от кола снощи.

— О, боже! — Дежурната сестра премигна. — Зле ли е?

— Виж картоната ѝ. — Върху него беше залепена червена лепенка, че състоянието ѝ все още е критично. — Излезе от операционната около четири и тридесет сутринта. Дойде в съзнание едва преди няколко минути. Казах на Джейн да го отбележи в картоната. — Другата сестра кимна и погледна Лиз.

— Как изглежда? — попита и се почувства глупаво. В състоянието в, което се намираще Дафни, кой можеше да отговори на този въпрос. — Няма значение. — Тя смутено се усмихна. — Винаги много съм я харесвала.

Лиз Уоткинс открито изрази възхищението си.

— Аз също.

— Има ли съпруг?

— Очевидно. Попита за него веднага щом се събуди.

— Той тук ли е? — Маргарет Макгауан, сестрата, която току-що беше поела дежурството, изглеждаше заинтригувана.

— Още не. Не знаем на кого да се обадим. В документите ѝ нищо не пише. Ще уведомя за това ръководството на болницата. Той сигурно се е побъркал от притеснение.

— Голям шок ще бъде за него в коледната сутрин. — Двете жени тъжно се спогледаха. Лиз Уоткинс се подписа в журнала и излезе от отделението. Преди да излезе от болницата тя се отби до регистратурата, за да съобщи, че Дафни Фийлдз има съпруг и че името му е Джеф.

— Това няма да ни помогне много.

— Защо?

— Телефонният им номер не е включен в указателя или поне името на Дафни не фигурира там. Снощи проверихме.

— Опитайте на имената на Джеф Фийлдз. — Лиз Уоткинс реши да се позабави още няколко минути, но да задоволи любопитството си. Момичето на регистратурата позвъни в справки, но без успех. Името на Джеф Фийлдз също не фигурираше в указателя. — Може би Фийлдз е псевдоним?

— Това не ни върши работа.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме. Семейството ѝ сигурно вече се е паникьосало. Най-накрая ще позвънят в полицията и в болниците. Те ще я открият. Ние знаем името ѝ. А в понеделник може да се обадим на издателя ѝ.

— Момичето от регистратурата също бе разпознало името. Тя погледна към Лиз с любопитство. — Как изглежда?

— Като всеки пациент, блъснат от автомобил — натъжено отвърна Лиз.

— Ще оживее ли?

Лиз въздъхна.

— Надявам се.

— Аз също. О, боже. Тя е единственият автор, който някога съм могла да чета. Ще спра да чета книги, ако тя не се оправя. — Забележката на момичето целеше да я развесели, но Лиз си тръгна разстроена. Сякаш за всички тях жената на горния етаж не беше човешко същество, а просто някакво име, написано върху кориците на книгите ѝ.

Докато излизаше навън в снега, окъпан от зимното слънце, тя продължи да разсъждава за жената, скрита зад известното име. Рядко ѝ се случваше извън болницата да мисли за пациентите си и проблемите им. Но това беше Дафни Фийлдз. Жената, която ѝ се струваше, че познава повече от четири години. Когато стигна до подлеза за Лексингтън авеню на 77-а улица, тя внезапно спря и погледна към града. Адресът, отбелязан върху кредитните карти на Дафни, беше само през осем блока от мястото, на което се намираше. Защо да не отиде да уведоми Джеф Фийлдз. Той все още не знае къде е съпругата му и сигурно е полуобезумял от тревога. Не беше прието сестрите да се занимават с това, но нали всички сме хора, в края на краищата. А той има право да знае. Ако тя му каже сега, ще му спести част от трескавото издирване. Какво лошо може да има в това?

Краката ѝ сякаш сами я поведоха по посипания със сол пресен сняг. Зави надясно към Парк и стигна 69-а улица. Само след минута стоеше пред сградата отбелязана на адреса. Изглеждаше точно, както си я бе представяла. Беше огромна, красива каменна сграда, с тъмнозелен навес и униформен портиер, който стоеше точно зад

входната врата. Лицето му изразяваше неприкрито учудване, докато ѝ отваряше.

— Да?

— Апартаментът на госпожа Фийлдз? — Докато гледаше портiera, тя разсъждаваше за изключителната ситуация, в която се бе озовала. В продължение на четири години бе чела книгите ѝ, а сега стоеше във фойето на дома ѝ като стара позната.

— Госпожица Фийлдз не е вкъщи. — Тя забеляза, че той говори с английски акцент, сякаш бе герой от филм или пиеса.

— Зная. Бих искала да разговарям със съпруга ѝ. — Портиерът свъси вежди.

— Госпожица Фийлдз няма съпруг. — Говореше много авторитетно, но на Лиз ѝ се прииска да го попита дали е сигурен в това, което казва. Може би е нов, може би не познава Джеф. А може би Джеф е любовник, когото Дафни бе нарекла *моя съпруг*. За момент Лиз се почувства твърде объркана.

— Няма ли някой друг у тях, в такъв случай?

— Не. — Той я изгледа предпазливо и тя реши да обясни подробно.

— Госпожица Фийлдз претърпя автомобилна злополука снощи. — Внезапно ѝ хрумна, че той няма да ѝ повярва. Бързо разкопча палтото си, под което се виждаха бялата ѝ престилка и чорапи и показа колосаната касинка, която винаги носеше в найлонова торбичка. — Аз съм медицинска сестра в болницата в Ленокс хил и тъй като в документите ѝ не намерихме никакви имена на роднини, аз реших, че може би...

— Тя добре ли е? — Портиерът изглеждаше искрено загрижен.

— Не зная. Все още е в критично състояние и аз си помислих, че... Някой живее ли при нея? — Но портиерът само поклати глава.

— Никой. Една жена идва да чисти всеки ден, освен в празничните дни. И секретарката ѝ, Барбара Джарвис, но тя ще се върне чак следващата седмица. — Барбара с усмивка бе споделила плановете си, когато му даде коледния бакшиш.

— Знаете ли как мога да се свържа с нея? — Объркан той отново кимна отрицателно и тогава Лиз си спомни снимката на малкото момче. — Ами синът ѝ?

Портиерът я изглежда странно, решил, че е едва ли не леко откачена.

— Тя няма деца, госпожице. — Непроницаемият му поглед придоби предизвикателно изражение и за част от секундата Лиз се замисли дали не я лъже. — Той я погледна с достойнство и каза. — Тя е вдовица, както знаете.

Лиз почувства почти физическа болка от тези думи. Нямахме какво друго да каже. Обърна се и тръгна обратно в студената коледна сутрин. Очите ѝ се пълнеха със сълзи, но не от студа, а от чувството на непреодолима загуба. Отново почувства остра болка от смъртта на съпруга си, безутешната скръб, която бе изпитвала през годината след самолетната катастрофа. Лиз си знаеше... Мислите, които понякога се въртяха в главата ѝ, не бяха просто измислици. Дафни познаваше мъките и страданията, които описваше в книгите си. И тя самата бе преминала през същия ад.

Стигнала до това прозрение, Лиз я почувства още по-близка. Дафни бе вдовица и живееше сама като нея. Нямахме си никой; само една секретарка и една помощница. Лиз вървеше бавно към спирката на метрото на 68-а улица и Лексингтън авеню и си мислеше, че за жена като Дафни, която пише с такава вещина, състрадание и любов, това трябва да е твърде самотно съществуване. И докато слизаше по стълбите към метрото под улиците на Ню Йорк, Лиз се почувства още по-тясно свързана с жената, която лежеше безпомощна в интензивното отделение на болницата.

[1] Empire State Building (англ.) — небостъргач в Ню Йорк. — Б.пр. ↑

3.

Дафни лежеше в дълбок унес и от време на време сякаш виждаше ярка светлина, която се опитваше да проникне и разпръсне мъглата, в която бе обгърната. Когато успееше силно да се концентрира върху снопчето светлина, то сякаш приближаваше към нея, но в следващия миг гъстата мъгла отново я обграждаше. Струваше ѝ се, че плува навътре в морето, отдалечава се все повече и повече от брега и вече трудно забелязва светлините на фара, който едва-едва премигва в далечината. Не можеше обаче да се отърве от усещането, че светлините и звуците, които долавяше, са ѝ странно познати. Миризмата, която се носеше около нея, ѝ напомняше нещо. Не знаеше къде се намира, а в същото време усещаше, че е била там и преди. Имаше нещо много познато в далечните, едва забележими звуци и миризми, които тя несъзнателно свързваше с отдавна отминали, безкрайно страшни и непоправими преживявания. Изведнъж, както си лежеше, унесена в неспокойни сънища, Дафни нададе силен, изпълнен с агония вик. В трескавото си бълнуване видя пред себе си непроходима преграда от огромни пламъци. Дежурната сестра бързо се приближи към нея и ѝ постави поредната успокояваща инжекция. Само след минута изчезнаха пламъците, спомените, болките. Тя се понесе върху одеяло от меки, пухкави облачета. Често ги бе наблюдавала от илюминаторите на самолетите — огромни, безупречно бели, почти прозрачни. Искаше ѝ се да потанцува върху тях... чуваше се как се смее в далечината, Дафни се обърна в съня си и видя Джеф да стои край нея, както правеше много, много отдавна.

— Нека се надбягваме до онази дюна, ей там в далечината, Дафодил^[1]... Дафодил... Дафи патенцето... Дафи кралицата... смешното личице... — Той ѝ измисляше хиляди прякори, а в очите му винаги имаше смях, много нежност, предназначена само за нея. Надбягването беше част от безбройните им младежки лудории. Той бягаше дългокрак и здрав, а тя фина и елегантна подтичваше край него и приличаше на детенце, което танцува с вятъра; приличаше на лятно

цвете, разцъфнало по хълмовете някъде във Франция... с големи сини очи, загоряло лице и разпиляна от вятъра златна коса.

— Хайде, Джефри... — Тя тичаше край него в пясъка и се смееше. Бягаше бързо, но не можеше да се мери с него. Беше на двадесет и две години, а изглеждаше като на дванадесет.

— Да, можеш, можеш... ще успееш. — Но преди да стигнат до дюната, той я вдигна и я притисна в прегръдките си, устните му се впиха в нейните и тя усети у нея да се надига позната страст, която я оставяше без дъх всеки път, когато я докоснеше. Вълнуваше се както се бе вълнувала, когато той я бе целунал за пръв път. Тогава бе само на двадесет години. Срещнаха се на едно събрание на Асоциацията на адвокатите в Колумбия, която тя отразяваше за Дейли Спектейтър. Специализираше журналистика и с невероятна сериозност и всеотдайност работеше върху поредица от статии, посветени на преуспяващи млади адвокати. Джефри веднага я забеляза и някак си успя да се измъкне от приятелите си и да я покани на обяд.

— Не зная дали ще мога... Би трябвало да... — Остра шнола придържаше косата ѝ сплетена в здрав възел. В ръката си стискаше журналистически бележник. Огромните ѝ сини очи искряха от смях. — Вие не трябва ли също да работите?

— Ще работим заедно. Можете да ме интервюирате по време на обяда. — Месеци по-късно тя го обвини, че се е държал твърде самонадеяно, но в този момент той отчаяно искаше само да прекара известно време с нея. Обядваха заедно. Купиха си бутилка бяло вино, ябълки и портокали, франзела хляб и малко сирене. Навлязоха навътре в Централ парк и взеха лодка под наем. Носеха се бавно по езерото и разговаряха за работата му и обучението ѝ, спомняха си пътуванията си из Европа и летните ваканции, които като деца бяха прекарвали в Южна Калифорния, Тенеси и Мейн. Майката на Дафни бе от Тенеси и тя бе наследила деликатността и изящността на южните красавици, но приликата с тях свършваше дотук. Щом заговореше, веднага ставаше ясно, че Дафни е изключително способна и пряма и съвсем различна от красивите, лениви южнячки. Баща ѝ бе от Бостън и почина, когато тя беше дванадесетгодишна. След смъртта му семейството ѝ се премести на юг. Дафни не харесваше живота в южните щати и скоро напусна дома си и се записа в колеж в Ню Йорк.

— Какво мисли майка ти за твоята самостоятелност? — Той искаше да знае всичко за нея, в най-големи подробности.

— Мисля, че тя вече се е отказала да ме превъзпитава. — Дафни се забавляваше, докато говореше за майка си, очите ѝ весело искряха и Джефри я наблюдаваше заплепен и дълбоко развълнуван. Беше изключително привлекателна, сексапилна и нежна и в същото време толкова скандално независима и непокорна. — Мама реши, че независимо от всичките ѝ усилия, аз си оставам непоправима янки. И не само това — аз съм твърде умна, а за нея това е непростим грях.

— Майка ти не харесва умните хора? — Джефри изглеждаше развеселен. И докато се опитваше да не гледа към цепката на светлосинята ѝ ленена пола и към стройните я крака, той разбра, че я харесва дяволски много.

— Майка ми не одобрява парадирането с острия ум. Южнячките са прикрити и предпазливи. Лукави е може би най-точната дума. Повечето от тях са страшно интелигентни, но не желаят да го показват. Преструват се. — Тя каза всичко това с провлачения южняшки говор на Скарлет О'Хара и те и двамата от сърце се разсмяха. Беше разкошен юлски ден, окъпан от яркото лятно слънце. — Майка ми е магистър по средновековна история, но никога не би си признала. Тя е просто една ленива южна красавица. — Дафни отново заговори провлачено, а очите ѝ, сини като метличини, топло му се усмихваха. — Навремето мислех да стана юрист. Що за професия е това? — Докато задаваше въпроса, тя изглеждаше неописуемо млада и той с въздишка се излегна в малката лодка.

— Твърде много работа. Но аз я харесвам. — Той специализираше в издателската дейност и това силно я интересуваше. — Мислиш ли да продължиш обучението си в областта на правото?

— Може би. — Тя отрицателно поклати глава. — Не, всъщност не. Не съм мислила за това. Мисля, че писането ми харесва повече.

— Какво точно имаш предвид?

— Не зная. Къси разкази, статии. — Тя леко се изчерви и сведе очи. Смути се от това, че му разкри най-съкровенията си мечти. Можеше и да не успее. Само от време на време вярваше, че ще се справи. — Бих искала да напиша книга някой ден. Роман.

— Защо не го направиш?

Тя високо се разсмя, докато той ѝ подаваше още една чаша с вино.

— Толкова просто ли ти изглежда?

— Защо не. Ти можеш да направиш всичко, което пожелаеш.

— Ще ми се да мога да съм толкова сигурна. А от какво ще живея, докато пиша книгата си? — Вече бе използвала парите, останали от баща ѝ, за да посещава колежа. Оставаше ѝ още една година и Дафни се опасяваше, че скромните ѝ средства може би няма да са достатъчни. Майка ѝ не можеше да ѝ помогне. Тя работеше в един магазин за дамско облекло в Атланта. Магазинът бе скъп и елегантен, но Камила Бюмон едва изкарваше достатъчно, за да се прехранва.

— Би могла да се омъжиш за богат мъж. — Джефри се усмихваше, но на Дафни не ѝ беше до смях.

— Сякаш слушам майка си.

— Тя това ли иска?

— Разбира се.

— А ти с какво смяташ да се занимаваш, след като свършиш училище?

— Мисля да си намеря прилична работа в някое списание или вестник.

— В Ню Йорк ли? — Тя кимна и той, който знае защо, почувства голямо облекчение. Наведе глава на една страна и я изгледа с интерес. — Мислиш ли да се прибиращ вкъщи това лято, Дафни?

— Не. Аз ходя на училище и през летните месеци. По този начин ще завърша по-рано. — Не разполагаше с достатъчно средства, за да си позволи да почива през лятото.

— На колко години си? — Той беше този, който задаваше въпросите. Тя не бе попитала нищо. Нито за Асоциацията на адвокатите, нито за работата му. Откакто се отделиха от брега в наетата лодка, те разговаряха само за нея.

— На деветнадесет. — В гласа ѝ прозвуча предизвикателна нотка, сякаш бе свикнала да ѝ казват, че е прекалено млада... — А през септември ще навърша двадесет и ще бъда в последния курс в колежа.

— Впечатлен съм. — Очите му топло се усмихваха и тя се изчерви. — Наистина. Трудно се учи в Колумбия и ти сигурно работиш дяволски упорито.

По тона му разбра, че говори съвсем сериозно и се почувства удовлетворена и поласкана. Харесваше го. Твърде много. Може би яркото слънце и виното ѝ влияеха, но като го гледаше, тя разбираше, че силно я привличат фината извивка на устните му, нежността, която струеше от очите му, изяществото, с което от време на време лениво раздвижваше веслата... харесваше ѝ начинът, по който я гледаше, интелигентността му... чувствителността му.

— Благодаря... — Гласът ѝ постепенно заглъхна.

— Как изглежда останалата част от живота ти. — Тя се смути от въпроса.

— Какво имаш предвид?

— Какво правиш в свободното си време? Освен че се преструваш, че интервюираш леко пийнали адвокати в Централ парк.

Тя звънко се изсмя и ехото се блъсна в малкото мостче, под което минаваха.

— Пийнал ли си? Сигурно и слънцето е оказало влияние.

— Не — той бавно поклати глава, докато лодката отново излезе под ярките слънчеви лъчи. — Мисля, че ти си причината. — Наведе се над нея и бавно я целуна. Решиха да не се връщат на събранието през останалата част от следобеда.

— Никой няма да забележи отсъствието ни — уверяваше я той, докато се скитаха из зоологическата градина. Посмяха се на хипопотама, хвърлиха фъстъци на слона, заобиколиха със смях клетката на маймуните, като здраво запушиха носовете си. Джефри пожела да я качи на въртележките, но тя с усмивка отказа. Вместо това се повозиха в един пъстър файтон из парка, разходиха се под дърветата на Пето авеню, докато най-накрая стигнаха до 94-та улица, където живееше Дафни.

— Искаш ли да влезеш за минута? — Тя невинно се усмихваше и държеше червения балон, който Джеф ѝ беше купил в зоопарка.

— С удоволствие. Но какво ще каже майка ти? — Той беше на двадесет и седем години и през трите години след завършването на Харвард нито веднъж не бе се замислял за това, какво ще си помислят за него майките на момичетата, с които се срещаше. И добре, че не беше го правил, защото ни една майка не би го одобрила. В живота му имаше прекалено много момичета. След като завърши колежа, се впусна в безброй авантюри, имаше много и непостоянни връзки.

Дафни се усмихна, повдигна се на пръсти и сложи ръце на раменете му.

— Майка ми няма да е доволна, господин Джефри Фийлдз.

— Защо? — опита се да изглежда наранен. Край тях минаха мъж и жена, погледнаха ги и се усмихнаха. Бяха чудесна двойка — млади и красиви. Косата му беше по-тъмноруса от нейната, очите му с неописуем сиво-зелен цвят, лицето му красиво изваяно, а красивото му и здраво младо тяло остро контрастираше с фината изящна фигурка, която държеше в прегръдките си.

— Защото съм янки?

— Не... — Тя килна глава на една страна и той почувства как стомахът му се свива, а ръцете му нежно притиснаха тънкото ѝ кръстче. — Защото си твърде стар и изглеждаш прекалено добре... — Тя се захили и внимателно се освободи от прегръдката му. — И защото вероятно си целувал половината момичета на този град — тя отново се засмя. — В това число и мен.

— Права си. Моята майка също би била шокирана.

— Добре. Нека се качим и изпием по чаша чай. Аз обещавам, че няма да кажа на майка ти, ако ти не кажеш на моята. — Съквартирантката ѝ си бе отишла за ваканцията. Апартаментът беше приличен, малък и поовехтял, но чист. Тя направи чай с лед и го почерпи с чудесни ментови и лимонови бисквити. Беше вече осем часа вечерта. Той седеше до нея на дивана и не се чувстваше нито уморен, нито отегчен. Не можеше да свали очи от нея и разбра, че най-сетне е срещнал жената на мечтите си.

— Какво ще кажеш, да вечеряме ли?

— Не се ли умори вече от мен? — Тя седеше с подвити под себе си крака и изтеклите часове ѝ се струваха като минути. Слънцето току-що бе залязло зад Сентрал парк. Бяха прекарвали заедно целия следобед.

— Не мисля, че някога ще се уморя от теб, Даф. Ще се омъжиш ли за мен?

Тя се засмя на въпроса му, но забеляза странното, сериозно изражение на очите му.

— Като допълнение към вечерята или вместо нея?

— Говоря съвсем сериозно.

— Ти си луд.

— Не. — Той я погледна безизразно. — Всъщност аз съм дяволски умен. Бях първенец на випуска, имам изключително интересна работа и един ден ще бъда влиятелен и преуспяващ адвокат. Ти ще пишеш бестселъри — той присви очи сякаш дообмисляше плановете си. — Вероятно ще имаме три деца. Може би е по-разумно да имаме само две, но ти си толкова млада, че бихме могли да отгледаме още едно, преди да навършиш тридесет години. Какво ще кажеш за това?

Тя се смееше неудържимо.

— Все още мисля, че си луд.

— Добре, съгласен съм. Ще имаме две деца. И куче. Златист лабрадор. — Тя продължи да се смее и да клати глава. — Добре, френски пудел... чихуахуа?

— Няма ли да престанеш?

— Защо? — Той внезапно ѝ заприлича на малко момче и тя отново почувства как сърцето ѝ ускорява ритъма си. — Не ме ли харесваш?

— Мисля, че си страхотен. И определено си луд. С всички ли се държиш така или само с невинни студентки като мен?

Той изглеждаше абсолютно сериозен и необикновено спокоен.

— Не съм предлагал женитба досега на никого, Дафни, ако това имаш предвид. Никога. — Облегна се на дивана. — Кога ще се оженим?

— Когато стана на тридесет години. — Тя скръсти ръце и развеселена го изгледа. Стояха в двата края на дивана и се гледаха.

— Когато станеш на тридесет, аз ще бъда на тридесет и осем. Ще съм прекалено стар.

— Аз пък съм твърде млада сега. Обади ми се след десет години. — Изведнъж младото момиче изчезна и на негово място се появи една самоуверена, силна и привлекателна жена. Покорен и развълнуван от това превъплъщение, той започна бавно да се премества към нея.

— Ако си тръгна оттук веднага, ще ти се обадя след десет минути и то само в случай, че мога да си наложа да чакам толкова дълго. Ще се омъжиш ли за мен?

— Не. — Но докато го наблюдаваше да се приближава към нея, стомахът ѝ се сви на топка.

— Обичам те, Даф. Можеш да си мислиш, че съм луд, но не съм. И независимо дали ми вярваш или не в този момент, аз съм сигурен, че ние ще се оженим.

— Аз не разполагам с никакви средства! — почувства се задължена да му го каже, сякаш всичко, изречено до този момент, бе сериозно. Но колкото и невероятно да ѝ се струваше, тя знаеше, че предложението на Джеф бе напълно искрено.

— Аз също нямам пари, Дафни. Но един ден ще имаме. И двамата. А междувременно ще преживяваме с тези невероятно вкусни бисквити и чай с лед.

— Сериозно ли говориш, Джеф? — Внезапно в очите ѝ проблесна страх. Трябваше да разбере. Може би той само си играе с нея. Искрено се надяваше да не е така.

Когато проговори, гласът му беше дрезгав и сериозен. Взе едната ѝ ръка в своята, а с другата я погали по бузата.

— Да, Даф. В този момент съм сигурен, че каквото и да се случи между нас, то ще е за добро. Чувствам го. Бих могъл да се ожения за теб още тази вечер и че през целия си живот никой от нас двамата няма да съжاليا. Такива неща се случват само веднъж в живота на човек. И аз няма да пропусна този шанс. Ако бягаш от мен, ще те преследвам, докато те накарам да разбереш какво чувствам. Просто, защото знам, че съм прав. — Той замълча за момент и добави: — И мисля, че и ти го знаеш.

Тя прикова поглед в него и той забеляза, че по миглите ѝ трепкат сълзи.

— Трябва да помисля... Не съм сигурна, че разбирам, какво точно се случи между нас.

— Аз разбирам. Влюбихме се. Толкова е просто. Може би щяха да минат пет или десет години докато се срещнем, но се получи иначе. Открих те на това дяволски отегчително събрание и рано или късно ти ще станеш моя жена. — Целуна я нежно и се изправи, като все още държеше ръката ѝ. — А сега ще ти кажа лека нощ и ще си тръгна, преди да съм направил нещо наистина неразумно.

Тя се усмихна и се почувства в пълна безопасност. Познаваше мъже, които никога не би допуснала в апартамента си, но с Джеф инстинктивно чувстваше, че няма от какво да се бои. Сигурността, която той вдъхваше, бе едно от нещата, които веднага заобича у него.

Край този мъж тя се чувстваше щастлива и защитена. Разбра го още когато вървяха един до друг към зоологическата градина. Той излъчваше сила и властност, примесени с нежност и топлота.

— Ще ти се обадя утре.

— На училище съм.

— В колко часа излизаш сутрин?

— В осем.

— Ще ти се обадя преди осем. Ще можем ли да се срещнем за обяд?

Тя кимна замаяна и смутена.

— Всичко това истинско ли е?

— Напълно.

На вратата я целуна и тя бе разтърсена от чувства, каквито не бе изпитвала преди. Прекара нощта като се опитваше да подреди мислите си, но докато лежеше в леглото и мислеше за него, се почувства преизпълнена от странен, непознат копнеж.

Верен на думите си, Джеф изпълни всичко, което бе обещал предишната вечер. В седем сутринта се обади по телефона, а на обяд я чакаше пред колежа с праметната през рамо сако и вратовръзка, подаваща се от джоба му. Златистата му коса блестеше на яркото слънце и докато слизаше по стълбите към колежа, той за пръв път в живота си изпита стеснение и несигурност. Дафни усети, че при тази среща всичко бе по-различно. Липсваше шумът и суматохата на събранието на Асоциацията на адвокатите, нямаше нито вино, нито лодка, нито приказно красив залез, на който да се любуват. Съществуваше само този изключителен млад мъж, облян от ярка слънчева светлина, който я гледаше с гордост, сякаш тя бе изцяло негова. Дълбоко в себе си тя знаеше, че в този момент му принадлежи и винаги ще бъде неразделна част от живота му.

Взеха такси и се отправиха към Метрополитън мюзийм. Седнаха край езерото да обядват и когато след обяд се върна в колежа, тя отново усети силата и сигурността, която той излъчваше. В негово присъствие Дафни се чувстваше уютно и спокойно. Вечерта му приготви вечеря в апартаментата си и той отново си тръгна рано. В края на седмицата я заведе на гости на негови приятели в Кънектикът. Прекараха уикенда в плуване и игра на тенис. Върнаха се силно загорели от слънцето и този път той я заведе в жилището си и приготви

вечеря. В тази незабравима нощ Джеф най-сетне я взе в прегръдките си, нежно прекара пръсти по копринената ѝ, покафеняла от слънцето кожа и тя разбра колко безумно копнее за този мъж. Прекара нощта сгушена в ръцете му и чак на сутринта той я люби с всичката нежност, внимание и потисната страст, с цялата безпределна любов, която изпитваше към нея. Беше прекрасно и вечерта те отново се любиха в нейния апартамент. Този път тя бе по-активна и изобретателна и силата на страстното желание, което изпитваше, дълбоко я изненада и смути.

Прекараха остатъка от лятото заедно. Съквартирантката ѝ се върна в края на август и с голяма изобретателност те успяваха да прекарат нощите заедно, като непрекъснато съгласуваха плановете си с тези на другото момиче. Накрая Джеф не издържа и по време на великденската ваканция замина с нея за Тенеси и там се ожениха. Церемонията бе скромна. Присъстваха майка ѝ и няколко приятели. Дафни бе облечена в дълга рокля от бял муселин, носеше голяма шапка, а в ръцете си държеше голям букет от горски цветя и маргаритки. Изглеждаше прекрасно. Майка ѝ си поплака от радост, че вижда дъщеря си задомена.

Камила умираше от левкемия, но все още не бе споменала нищо пред Дафни. Каза на Джефри преди те да отлетят обратно за Ню Йорк. Той ѝ обеща, че винаги ще се грижи за дъщеря ѝ. Три месеца по-късно Камила почина, а Дафни забременя с първото им дете. Заминаха заедно за погребението в Атланта. Джеф пое всички грижи и формалности по церемонията. Държеше я в прегръдките си и я утешаваше като малко дете. Не ѝ беше останал никой, освен Джефри и бебето, което трябваше да се роди през март.

През цялото лято тя тъгува за майка си. Заедно обзаведоха новия си апартамент с малкото ценни мебели, които превозиха от Атланта. През юни Дафни завърши колежа, а през септември започна работа в Колинс Магазин — уважавано женско списание. Джефри смяташе, че не бива да работи по време на бременността, но най-накрая отстъпи и трябваше да признае, че работата ѝ се отразяваше много добре. След Коледа Дафни си взе отпуск и остана вкъщи в очакване на бебето. С всеки изминат ден тя ставаше все по-възбудена и лъчезарна, докато съвсем забрави тъгата и скръбта от изминалото лято. Настояваше да кръстят детето Джефри, ако е момче, но той мечтаеше за малко момиченце, което да прилича на нея. Късно нощем в леглото той

внимателно докосваше големия ѝ корем и с огромна любов и почуда усещаше бебето да ритва и да се обръща.

— Не те ли боли? — Много се безпокоеше за нея, макар че на двадесет и една години тя беше изключително здрава и жизнена и непрекъснато се присмиваше на страховете му.

— Не. Понякога усещам странно гъделичкане, но не и болка. — Тя го погледна с изпълнени от щастие очи и той се почувства почти виновен, когато протегна ръка и погали гърдите ѝ. Постоянно я желаше, дори и в този момент те се любеха почти всяка нощ.

— Не ти ли е неприятно, Джеф?

— Не. Разбира се, че не. Ти си красива, Даф. Много по-красива, отколкото беше преди. — Лицето ѝ бе спокойно и лъчезарно, златистите ѝ коси падаха като житни класове по раменете ѝ, а от очите ѝ струеше неповторима светлина, за каквато бе чел, но не бе виждал никога преди. Цялото ѝ същество излъчваше спокойствие и вълшебна радост.

След като усети първите болки, Дафни му позвъни в офиса. Гласът ѝ звучеше приповдигнато, почти възторжено. Забравил за клиента, който го чакаше, той веднага хукна към къщи, без палто, стискайки в ръката си юридическия справочник, който разглеждаше, когато тя му се обади. Беше полуобезумял от вълнение и се страхуваше много повече, отколкото смееше да си признае. Но когато връхлетя къщи и я завари да го чака спокойно, седнала в един стол, разбра, че всичко ще бъде наред. Нейната възбуда се предаде и на него и той наля за двамата по чаша шампанско.

— За нашата дъщеря.

— За нашия син. — Очите ѝ бяха закачливи и усмихнати, а след това изведнъж се замъглиха от силната болка. Той начаса забрави за шампанското, спусна се към нея и я хвана за ръката. Спомни си всичко научено по време на двумесечния курс, който посещаваха заедно. Помагаше ѝ и я окуражаваше при всяка болка. Засичаше с хронометър продължителността и честотата им. В четири часа след обяд преди нея разбра, че е време да я откара в болницата. Дафни се усмихна на лекаря, който ги посрещна. Приличаше на кралица. Държеше главата си високо изправена. Беше толкова възбудена и така горда, но същевременно и безкрайно уязвима, когато леко се задъхваше от

поредната болка и силно се притискаше към него. Очите ѝ щастливо сияеха, непомячени от постоянно засилващите се болки.

— Ти си невероятна, скъпа. О, боже, колко те обичам. — Той остана с нея в предродилната зала. Седеше до леглото ѝ, държеше я за ръката и дишаше заедно с нея. Когато към девет часа вечерта моментът настъпи, сложи си маска и забърза към родилната зала. В десет и деветнадесет минути при един силен напън на Дафни се роди дъщеря им. От очите на Джефри течаха сълзи и той с учудване и благоговение наблюдаваше извършващото се чудо. Ейми Камила Фийлдз оповести идването си на този свят със силен рев, а майка ѝ нададе ликуващ крясък, преливащ от гордост и безмерно щастие. Лекарят вдигна бебето високо, а след това го постави в ръцете на майката. Джефри гледаше и двете. Ту се смееше, ту плачеше. С едната си ръка галеше влажната коса на Дафни, а с другата държеше малките пръстчета на дъщеря си.

— Нали е красива, Джеф? — Дафни плачеше и се смееше едновременно.

Той се наведе и внимателно и нежно я целуна по устните.

— Никога не си изглеждала толкова красива, Даф.

— Обичам те. — Сестрите, които всеки ден ставаха свидетели на това велико чудо, се оттеглиха и ги оставиха сами за дълго време. Най-после Дафни бе преместена в стаята ѝ и когато към полунощ заспа, Джефри се прибра у дома. Дълго стоя буден, замислен за малката си дъщеря, за жена си, за всичко, което бяха преживели заедно през изминалите две години.

Следващите три години изминаха неусетно. Когато Ейми навърши годинка, Дафни се върна на работа в Колинс. Бе продължила отпуската си колкото бе възможно и макар че много обичаше Ейми и не искаше да я оставя на чужди грижи, работата много ѝ липсваше. Знаеше, че има нужда да работи, за да остане това, което беше, а и Джеф съзнаваше, че за нея бе много важно да бъде не само майка и съпруга. Тя искаше да остане вярна на себе си, на плановите и амбициите си и Джеф напълно я разбираше. Наеха една възрастна жена, която Дафни откри след раждането, за да се грижи за бебето през деня. Нощем Джеф ѝ помагаше, а в края на седмицата тримата се разхождаха в парка или отиваха да навестят приятелите си в

провинцията. Животът им бе изпълнен с вълшебна хармония и разбирателство и всичките им познати малко им завиждаха.

— Вие двамата никога ли не се карате? — Един от колегите на Джеф се опита да ги подразни по време на един уикенд, който прекараха заедно в Кънектикът. Той ги харесваше и двамата и завиждаше на Джеф повече, отколкото би си признал.

— Разбира се, че се караме. Поне два пъти седмично. Тя започва да ме нарича с обидни имена, за което аз започвам да я бия. След това съседите викат ченгетата и след като всички си отидат, гледаме телевизия. — Дафни му се усмихна над главичката на Ейми и му изпрати целувка. Той си оставаше все същия забавен, любвеобилен и солиден мъж, когото толкова обичаше. За нея Джеф винаги щеше да бъде щастливо сбъдната мечта.

— Вие двамата страшно ме ядосвате — промърмори съпругата на приятеля им, докато ги наблюдаваше. — Как може женени хора да са толкова щастливи? У вас няма ли малко здрав разум?

— Нито капка — отвърна Джеф и прегърна Дафни. Ейми скочи от полата на майка си и хукна да гони котката, която току-що бе забелязала. — Подозирам, че сме твърде ограничени и не подозираме, че в живота има и по-хубави неща. — Но всички знаеха колко дяволски умни, контактни и забавни бяха и двамата, в което се криеше и истинското им очарование. Приятелите им ги кръстиха „идеалната двойка“ и понякога Дафни се плашеше, че толкова хубаво не е на добро. Но след пет години брак отношенията им си останаха непроменени. Бяха се превърнали в едно цяло и единственото нещо, което Дафни би искала да промени, бе страстта му към кръвопролитните ръग्би мачове, които гледаше всеки неделен следобед в Сентрал парк. Всеки от тях бе намерил точно човека, когото търсеше, а и двамата бяха достатъчно мъдри да съхранят обичта си непокътната. Единственият проблем, с който от време на време се сблъскваха, бе финансов, но това като че ли не безпокоеше особено нито Дафни, нито Джеф. На тридесет и две години той получаваше прилична заплата като адвокат, а с парите, които Дафни изкарваше от Колинс, покриваха допълнителните разходи. Мислеха вече и за второ дете и когато Ейми стана на три години и половина, решиха да опитат отново, само че този път все не успяваха.

— Въпреки всичко е голямо удоволствие да опитваме, нали, мила — дразнеше я той в една неделна сутрин, първата сутрин след Коледа. — Искаш ли да пробваме отново?

— След снощи? Не съм сигурна, че ми е останала достатъчно силища. — След като приготвиха елхата и подаръците за Ейми, те се любиха до три часа сутринта. Сексуалният им живот сега бе попълноценен и по-богат, отколкото в началото на брака им. С годините тя ставаше все по-хубава и по-женствена. Дафни бавно пресече стаяха, приближи го, прекара пръст по голия му корем и бавно започна да гали местата, които му доставяха най-голямо удоволствие.

— Ако продължаваш така, ще те похитя. — Но в този момент в стаята влетя Ейми, стиснала в ръце новите си играчки. Джефри бързо се покри с една хавлия, а Дафни тръгна да помогне на дъщеря си да облекат новата кукла, подарък от Дядо Коледа.

— Извинявай, скъпи!

— Хлапета — повдигна изразително вежди и тръгна към банята за сутрешния си душ. Денят беше спокоен и тих. Тримата изядоха пуйката, плънката и желето с червени боровинки и накрая вече едва дишаха от преяждане. Вечерта Ейми си легна, а те седнаха пред камината във всекидневната. Любуваха се на елхата, пиеха шоколад и преглеждаха неделния брой на „Таймс“. Бяха прекарвали заедно още една приятна и спокойна Коледа. Дафни се излегна на дивана и сложи главата си в скута на Джефри.

— Знаеш ли името на планинска верига в Перу?

— Не, предавам се. Как е? — Той изобщо не можеше да се справи с кръстословиците, с които тя се занимаваше всяка неделя, че дори и през коледните празници. — Как по дяволите успяваш да решиш тези проклетни неща, Даф? Защо аз, който завърших право в Харвард и се справях блестящо при това, не мога да позная три думи дори. — Дафни успяваше обикновено да завърши цялата кръстословица до вторника на следващата седмица и не се отказваше, докато не я решише докрай. — И не ме питай как се е казвала сестрата на Бетовен, защото ще хвърля шоколада си по теб.

— Точно така. — Тя се захили и седна. — Насилие! Това е думата, която ми трябва за двадесет и шест вертикално.

— Това ме влудява. Хайде. — Той се изправи и й подаде ръка. — Да си лягаме.

— Нека да почакаме, докато огънят догори.

Тяхната спалня и тази на Ейми бяха на втория етаж. След последното повишение на заплатата на Джефри миналото лято си бяха купили малък двустаен апартамент. Дафни много обичаше камината във всекидневната, но винаги се страхуваше от пожар, особено тази вечер, когато елхата беше толкова близко до огъня.

— Стига си се тревожила. Почти е загаснал вече.

— Нека да почакаме тогава!

— Не. — Той леко я ощипа. — Така силно те желая, че едва се сдържам. Струва ми се, че си ми сложила нещо силно възбуждащо в шоколада.

— Глупости — засмя се Дафни и се изправи. — Ти си сексманиак откакто те познавам. Нямаш нужда от възбуждащи медикаменти, Джефри Фийлдз. От време на време трябва да ти слагам селитра в храната, за да започнеш да се държиш нормално. — Той се разсмя и я подгони по стълбите към спалнята. Хвърли я нежно на леглото и пъкна ръце под пуловера ѝ и започна да я гали. Както всеки път през последните два месеца, Дафни се зачуди дали този път ще забременее.

— Защо този път не мога да забременея толкова дълго време? Какво мислиш? — Дафни изглеждаше леко обезпокоена. С Ейми бе забременяла почти веднага, но сега не се получаваше. Джефри сви рамене и се усмихна.

— Може би причината е у мен... По дяволите, може би ще трябва да пробваш с някой друг.

Тя го погледна сериозно, докато сваляше и последните си дрехи.

— Никога няма да намеря друг като теб, Джефри. Изобщо не ме интересува дали ще можем да имаме друго дете. Знаеш ли колко много те обичам?

— Колко? — Гласът му беше дълбок и дрезгав. Той се пресегна през леглото и я притегли към себе си.

— Повече, отколкото можеш да си представиш, любими. — Последните ѝ думи заглъхнаха в дълга и страстна целувка. Пъкнаха се под дебелия завивка, която Дафни бе купила за голямото им пиринчено легло. Това старо легло бе нещо като талисман за тях. Бяха го купили на една разпродажба. Пружините скърцаха и цялото легло пращеше, когато се любеха върху него, но те си го обичаха. Бяха

купили и едно по-малко за Ейми, а измежду нещата на майка си Дафни откри красиво детско юрганче, което баба ѝ бе изработила на ръка. — Не мислиш ли, че трябва да погледна Ейми? — Правеше го всяка вечер, но този път лежеше отпусната и останала без дъх в прегръдката на съпруга си и се питаше за кой ли път, дали някога ще усети отново друг плод в утробата си. Любиха се дълго и всеотдайно и този път ѝ се струваше, че не може да не е заченала детето, за което така копнееха и двамата. Докато се гушеше в ръцете на Джефри, тя си мислеше за детето, което искаше, а не за това, което имаше.

— Тя е добре, Даф. — Той се присмиваше на сериозността и постоянството, с което тя всяка вечер заставаше до леглото на Ейми, загледана в златисто русото дете, което толкова много приличаше на нея. И ако Ейми спеше дълбоко, Дафни поставяше ръката си пред носа ѝ, за да се увери, че диша. — Стой тук тази вечер. Тя е добре. — Дафни сънливо се усмихна и след минута вече спеше дълбоко, сгушена в топлата прегръдка на Джеф. След няколко часа се размърда неспокойно. Сънуваше, че стоят с Ейми и Джеф пред някакъв водопад и шумът на падащата вода бе толкова силен, че смущаваше съня ѝ. Освен това около нея се носеше натрапчива миризма на изгорели дърва, от която не можеше да избяга. Най-накрая се закашля и отвори очи, за да избяга от съня. Когато погледна към вратата на спалнята, ужасена видя стена от пламъци и разбра, че се бе събудила от пращенето на бушуващия огън.

— Джеф... О, боже, Джеф! — Скочи замаяна от леглото, разтърси го силно и започна да пищи. — Джеф! Джеф! Ейми! — Той се събуди, мигновено разбра какво става, изхвъркна от леглото и се хвърли гол към вратата на спалнята. Дафни тичаше до него с разширени от ужас очи. — О, боже, Джеф! Детето! — Лютивият дим дразнеше очите ѝ и тя плачеше обхваната от неописуем страх. Джеф бързо се обърна към нея, сграбчи я здраво за раменете и силно закрещя, опитвайки се да надвика пращенето на огъня.

— Стига, Даф! Огънят е в антрето. Ние сме в безопасност, тя също. Аз ей сега ще отида да я взема и всичко ще бъде наред. Искам да се увиеш с едно одеяло и да пропълзиш колкото се може по-бързо надолу по стълбата към входната врата. Аз отивам да грабна Ейми и веднага ще те последвам. Няма от какво да се страхуваш. Разбираш ли ме? — Докато казваше това, Джеф я загърна в едно одеяло. С бързи и

ловки движения я бутна на пода, насочи я към входната врата и извика силно в ухото ѝ.

— Обичам те, Даф! Всичко ще бъде наред. — Втурна се към стаята на Ейми, а Дафни запълзя надолу по стълбите, като се опитваше да запази самообладание. Знаеше, че Джеф ще спаси Ейми; той винаги се грижеше за тях... винаги... винаги... Не спираше да си го повтаря, докато се влачеше надолу по стълбите. Опита се да види какво става зад нея, но димът беше станал още по-гъст и тя едва дишаше. Нищо не виждаше и ѝ се струваше, че плува в лютивия дим. Изведнъж зад гърба си чу силна експлозия, но тя сякаш идваше от много, много далеч и Дафни отново бе пред водопада с Джефри и Ейми и се чудеше дали огънят е бил само сън. Почувства се съвсем спокойна, когато разбра, че всичко е било сън... само сън... отново се отдаде на съня и почувства Джеф до себе си... в просъница чу гласове, а след това странен зловец вой... този познат звук... този звук... и светлините, които виждаше като в мъгла... Госпожо Фийлдз, викаха гласовете. Госпожо Фийлдз... изведнъж светлините станаха много ярки, огледа се и видя, че се намира на непознато и страховито място. Усети как я обхваща непреодолим ужас; не можеше да си спомни как се е озовала там и защо; оглеждаше се за Джеф... люшкаше се между реалността и сънищата си... По ръцете и краката ѝ имаше превръзки, а лицето ѝ бе намазано с някакъв мехлем; един лекар стоеше над нея и гледаше с отчаяние, а тя крещеше... Не, не-е-е! Не моето дете!... Не Джеф! Не-е...

Дафни Фийлдз извика с измъчен, пълен със страдание глас, припомняйки си кога преди бе виждала тези ярки светлини... след огъня...

Сестрата, дежурна в интензивното отделение, изтича към нея и я завари трепереца, с разширени от ужас очи и с лице окаменяло от спомена за страшната болка. И тогава се бе събудила по същия начин разтърсена от непреодолима мъка. Изпитваше същата раздираща душата ѝ агония както тогава, преди девет години, в нощта, в която Джеф и Ейми загинаха в огъня.

[1] Daffodil (англ.) — нарцис. — Б.пр. ↑

4.

Барбара Джарвис пристигна в Ленокс хил два часа след като Лиз ѝ телефонира. Когато се прибра вкъщи, Лиз намери телефонния ѝ номер и Барбара дойде веднага, като цялата се тресеше от ужас. Беше девет часа сутринта и за разлика от спретнатата сестра, която я водеше по коридора, Барбара Джарвис приличаше на човек, който не е спал цяла нощ. Предишната вечер бе стояла будна до късно, а новината за злополуката с Дафни я разтърси до дъното на душата ѝ. Беше ѝ съобщено, че нейната работодателка се намира в интензивното отделение на Ленокс хил, където би могла да я посети за петнадесет минути и ако ѝ е възможно, да съобщи на близките на Дафни. След като позвъни, Лиз Уоткинс се зачуди как ли изглежда секретарката и дали ще дойде. Не се бе държала много дружелюбно с Лиз. Не ѝ поблагодари за телефонното обаждане и се отнесе твърде подозрително към думите ѝ. Лиз реши, че Барбара е твърде странна жена и сестрата, която я посрещна на регистратурата в болницата, сигурно щеше да се съгласи с нея. Когато влезе в сградата и попита за стаята на Дафни, Барбара изглеждаше не толкова странна, колкото недружелюбна и вгълбена в себе си. Във въпросите ѝ прозираха едва прикрити признаци на параноя, които ядосаха и обезпокоиха сестрата. Искаше да знае дали пресата е уведомена, дали някой вече е посетил госпожица Дафни, дали името ѝ се е появило в някой от централните вестници и дали сестрите знаеха коя всъщност е госпожица Фийлдз.

— Да, някои от нас знаят. — Сестрата погледна към нея. — Ние също четем книгите ѝ.

— Може би. Но тук тя не пише и аз не искам никой да я безпокои. — Изправена в пълния си доста внушителен ръст, със силно опъната назад тъмна коса и разтревожени очи, Барбара Джарвис гледаше почти свирепо. — Ясно ли е? Ако се обадят от някой вестник, не искам да давате никакви сведения, никакви коментари. Госпожица Фийлдз не обича името ѝ да се споменава в медиите, а в състоянието, в което се намира, трябва да бъде оставена на мира.

Дежурната сестра отвърна твърде грубо.

— Миналата година в нашата болница лежа губернаторът на Ню Йорк, госпожо... — Беше така уморена, че не можеше да си спомни името на тази жена и едва се пребори с внезапното желание да я нарече госпожо Битч^[1]. — И докато беше при нас, той се радваше на пълно уединение. Така ще бъде и с госпожица Фийлдз. — Очевидно бе обаче, че тъмнокосата амазонка, която стоеше пред нея, не вярваше на нито една нейна дума. Тази жена бе пълен антипод на крехката и деликатна руса жена, която лежеше в болничното легло и която бе нейна работодателка.

— Как е тя?

— Без промяна след вашето обаждане. Прекара трудна нощ.

Сянка на безпокойство се появи в очите на Барбара Джарвис.

— Боли ли я много?

— Не би трябвало. Даваме ѝ много медикаменти, но е трудно да преценим. — В този момент ѝ хрумна, че Барбара би могла да хвърли светлина върху кошмарите, които измъчваха Дафни предишната нощ. Тя погледна към Барбара и гласът ѝ омекна.

— Снощи прекара много тежка нощ. — Разказа ѝ за кошмарите, които Лиз Уоткинс бе описала в болничния картон, и нещо в погледа на Барбара ѝ подсказа, че тя знае нещо, но не възнамерява да го сподели. — Имаше кошмари... лоши сънища... може би са резултат от мозъчно сътресение, но не съм съвсем сигурна. — Секретарката не каза нито дума. — Ако искате, можете да я видите за малко. Непрекъснато изпада в безсъзнание и може дори да не ви познае. — Барбара кимна и погледна към стаите, разположени по продължение на добре осветения коридор. Интензивното отделение изглеждаше твърде зловещо дори и за съвсем здрав човек като нея. Отникъде не проникваше слънчев лъч, осветлението бе флуоресцентно, а цялото отделение бе стерилно и претъпкано с техника. Барбара Джарвис никога преди не бе виждала интензивно отделение, но знаеше, че Дафни не за пръв път попада в него. Бе започнала работа при нея доста след трагичния пожар, но една вечер Дафни ѝ разказа всичко. Барбара знаеше за Джеф и Ейми, а през изминалите три години научи и много други неща.

— Мога ли да я видя сега?

Сестрата кимна и я поведе към стаята на Дафни. Влезе тихо. Постоя загледана в Дафни и погледна мониторите, за да се убеди, че всичко е наред. Преди час ѝ бяха поставили още една инжекция демерол и сега в продължение на няколко часа щеше да спи спокойно. Сестрата погледна към Барбара. По бузите ѝ бавно се стичаха сълзи. Тя се пресегна, взе малката бяла ръка на Дафни и я задържа в своите, галейки я сякаш бе ръката на собственото ѝ дете. Пулсът ѝ бе все още слаб и бе твърде рано да се каже дали ще оживее. Барбара сдържаше дъха си и се опитваше да не плаче, но просто не можеше да спре. Сестрата най-сетне ги остави сами. Когато отново се появи след няколко минути, намери високата, здрава жена да стои на същото място, на което я бе оставила. Барбара внимателно сложи ръката на Дафни на леглото и излезе от стаята. Тръгна обратно по коридора и за един кратък момент изглеждаше съкрушена от мъка. След това отново надяна маската си и застана пред бюрото на сестрата.

— Ще се оправи ли? — Очите на Барбара настоятелно търсеха някаква подкрепа, надежда, обещание. Но в същото време ѝ беше много трудно да повярва, че Дафни, която лежеше там толкова дребна, малка и неподвижна, ще се пребори за живота си. Тя изглеждаше почти умряла. За Лиз не беше голяма утеха да разбере, че не само хората, които четяха книгите ѝ, но и тези, които я познаваха отблизо, изпитваха силна привързаност и преданост към Дафни. А сега Барбара Джарвис стоеше и я гледаше и очакваше отговор, който само господ можеше да ѝ даде.

— Твърде рано е да се каже. Има всички шансове да оживее. — Дългите години практика придаваха на гласа ѝ успокоителни и състрадателни нотки. — А може и да не оживее. Претърпяла е много сериозна травма.

Барбара Джарвис кимна мълчаливо и бавно се отправи към телефонната кабина. След като излезе оттам, попита кога отново ще може да види Дафни. Отговориха ѝ, че след половин час ще може отново да влезе при нея.

— Желаете ли чаша кафе? Ще можете да я виждате за по петнадесет минути на всеки час. Или... — Може би щеше да си тръгне. В края на краищата тя бе само една секретарка.

Барбара отгатна мислите им.

— Ще остана. — Опита се леко да се усмихне с цената на огромни усилия. — Бих искала едно кафе. — И с мъка добави: — Благодаря. — Една стажантка я заведе до кафемашината, която за удобство бе поставена до едно канапе, видяло много страдания и мъки. Самото канапе ѝ действаше много потискащо. Напомняше ѝ за всички онези хора седели на него, очаквайки близките и обичани от тях същества да оживеят или да умрат. За съжаление второто се случваше много по-често. Сестрата, облечена в престилка на сини райета, наля чаша димящо черно кафе и я подаде на Барбара. Тя се спря за момент и се вгледа в очите на младото момиче.

— Четете ли книгите ѝ?

Младата сестра се изчерви, кимна утвърдително и си тръгна. В три часа Лиз Уоткинс се върна, за да поеме двойна смяна. Барбара все още беше в отделението. Изглеждаше изтощена и обезумяла от скръб. Лиз погледна болничния картон и разбра, че не е настъпило подобрение в състоянието на болната. След малко Лиз се върна, за да побъбри малко с Барбара и ѝ наля нова чаша кафе. Смяташе, че Барбара и Дафни са горе-долу на една и съща възраст и в един безумен миг реши да я попита що за човек всъщност е Дафни. Но бързо се отказа, защото разбираше, че по този начин само отново ще предизвика враждебността на секретарката.

— Има ли някакви близки, на които да се обадим — осмели се да попита.

Барбара се поколеба за част от секундата и поклати глава отрицателно.

— Не, никой. — Искаше да каже, че Дафни е съвсем сама на света, но това не беше съвсем вярно, пък и личният живот на Дафни изобщо не влизаше в работата на тази сестра.

— Разбрах, че е вдовица.

Барбара я погледна с изненада, но кимна и отпи от кафето си. Този факт бе изнесен веднъж в шоуто на Боб Конрой, но Дафни никога повече не го спомена. Не искаше никой да знае подробности за живота ѝ. Сега беше известна като госпожица Фийлдз и от това се подразбираше, че никога не е била омъжена. В началото ѝ се струваше, че по този начин извършва предателство спрямо Джефри, но с течение на времето разбра, че така е по-добре. Не можеше да говори спокойно за него и Ейми. Разговаря за тях само с... Барбара изпъди мисълта от

съзнанието си, като се страхуваше дори да си помисли какво би могло да се случи с него сега.

— Имаше ли някакви обаждания от пресата? — Тя вдигна поглед от кафето си внезапно разтревожена.

— Не. — Лиз се усмихна уверено. — Ако се обадят, аз ще се справя с тях. Не се безпокойте. Няма да ги допуснем до нея.

За пръв път Барбара се усмихна истински и за част от секундата изглеждаше почти красива.

— Тя силно ненавижда публичните изяви.

— Сигурно не ѝ е лесно. Вестникарите вероятно доста я преследват.

— Да. — Барбара се усмихна отново. — Но тя е страшно изобретателна, когато реши да ги отбягва. По време на обиколките из страната не може да им избяга, но дори и тогава успява да заобиколи неуместните им въпроси.

— Срамежлива ли е?

Лиз бе жадна за информация относно истинската Дафни. За нея тя бе единствената знаменитост, с която искаше да се срещне. И ето сега Дафни бе толкова близо до нея, а си оставаше пълна загадка. Барбара Джарвис отново стана предпазлива, но не враждебна.

— В някои отношения, да. В други случаи, не. Мисля, че определението резервирана ѝ подхожда повече. Тя е много, много затворена. Не че се бои от хората. Просто ги държи на разстояние. Освен... — Барбара Джарвис се замисли за момент. — Освен хората, които обича и които я чувстват близка. С тях се държи като развълнувано, щастливо дете. — Сравнението се хареса и на двете жени и Лиз се изправи с усмивка.

— Винаги съм ѝ се възхищавала. Съжалявам, че трябваше да я срещна при такива нещастни обстоятелства.

Барбара кимна, усмивката ѝ угасна, а очите ѝ се натъжиха. Не можеше да повярва, че жената, която боготвореше, може би умира. Когато погледна към Лиз Уоткинс, в очите ѝ прочете огромна мъка.

— Ще ви съобщя веднага щом може отново да влезете при нея.

— Ще чакам тук.

Лиз кимна и забързано отмина. Беше загубила почти половин час, а имаше да върши хиляди неща. Дневната смяна бе най-натоварена. Имаше двойно повече работа, а тя трябваше да отработи и

собствената си смяна през нощта. Очертаваше се дълъг и изнурителен ден за нея и Барбара Джарвис.

[1] Кучка (англ.). — Б.пр. ↑

5.

Когато двете жени отново влязоха в стаята на Дафни, тя за момент отвори очите си, след това бързо ги затвори, потрепвайки с клепачи. Обхваната от паника, Барбара бързо погледна към сестрата, но Лиз бавно и спокойно премери пулса на Дафни и кимна с усмивка.

— Действието на успокояващите намалява. — И още докато изричаше тези думи, Дафни отвори очи и се опита да спре погледа си върху Барбара.

— Дафни! — Гласът ѝ бе мек и топъл. Докато Лиз ги наблюдаваше, Дафни още веднъж отвори очи. Погледът ѝ беше вял и празен. — Аз съм... Барбара... — Този път очите ѝ останаха отворени, дори се опита да се усмихне и отново се унесе в сън за минута, две. След това погледна към Барбара и се опита да каже нещо. Барбара се наведе към нея, за да я чува добре.

— Аз трябва да... съм била... някакво... парти... Страшно ме... боли глава. — Гласът ѝ заглъхна, докато се усмихваше на собствената си шега. Барбара се разсмя, но очите ѝ се напълниха със сълзи. Дафни даже говореше и тя почувства огромно облекчение. Обърна се към Лиз и я изгледа с такъв победоносен поглед, сякаш първородната ѝ рожба бе промълвила първите си думи. Смазана от умора и вълнение, Лиз почувства, че и нейните очи овлажняха. Упрекваше се, че проявява слабост, но трогателната привързаност на Барбара дълбоко я развълнува. Странна двойка бяха тези две жени — едната дребничка и руса, а другата висока и тъмнокоса. Едната, макар и дребна, излъчваше мощ и власт чрез книгите си, а другата едра и силна, изпитваше страхопочитание пред Дафни, благоговееше пред таланта ѝ. Лиз забеляза, че Дафни прави усилие да каже още нещо.

— Какво ново? — говореше много тихо, почти шепнеше и Лиз едва успя да различи думите.

— Не е много. Последното, което чух, е, че си блъснала една кола. Казват, че са успели да я съберат отново. — Беше като

обичайните задявки, които си разменяха всяка сутрин, но очите на Дафни бяха тъжни.

— Мен... също.

— Това са глупости и ти го знаеш.

— Кажете... ми... истината... как... съм?

— Здрава като камък.

Дафни насочи поглед към сестрата, която вече виждаше съвсем ясно, сякаш търсеше потвърждение на казаното от Барбара.

— Вие сте много добре, госпожице Фийлдз. А утре ще се чувствате още по-добре.

Дафни кимна като малко послушно дете, готово да повярва във всичко. Изведнъж очите ѝ се изпълниха с тревога. Потърси Барбара с поглед и лицето ѝ придоби упорито и непреклонно изражение.

— Не казвай на Андрю... — Барбара кимна. — Категорична съм... Не казвай и на Матю... — Сърцето на Барбара подскочи при тези думи. Страхуваше се, че Дафни ще каже точно това. Ами ако нещо се случеше с нея? Ако утре, въпреки обещанията на сестрата тя не се почувства по-добре? — Закълни се!

— Заклевам се, заклевам се. Но, Даф, за бога...

— ... не... — Очевидно губеше сили. Затвори очи, а след това отново ги отвори изпълнени с любопитство. — Кой... ме... блъсна? — Сякаш това имаше някакво значение в момента.

— Някакъв глупак от Лонг Айленд. Полицаяте казват, че не е бил пиян. Шофьорът твърди, че не си се огледала, преди да пресечеш улицата.

Тя се опита да кимне, но изведнъж трепна от болка и трудно възобнови дишането си. Лиз отново премери пулса ѝ. Време беше да прекратят посещенията, но Дафни изглежда искаше да каже още нещо.

— ... казва... истината.

Почакаха няколко минути, но тя не каза нищо повече. Барбара се наведе към нея и попита.

— Кой, скъпа?

Гласът ѝ беше мек, а очите ѝ отново се усмихваха.

— ... глупакът... аз... не се огледах... мислех за... — Погледна към Барбара. Само тя знаеше колко непоносими бяха за нея коледните празници, колко мъка ѝ причиняваха, след като Джеф и Ейми загинаха

в пламъците на онази коледна нощ. А тази година на всичко отгоре беше и сама.

— Зная. — Споменът за тях едва не й беше струвал живота. А може би тя не искаше да живее повече така? Ужасяващата мисъл разтърси Барбара. Дали не беше изтичала пред колата нарочно? Не, не би го направила. Не и Дафни... или? — Всичко е наред, Даф.

— Не им... позволявай... да му създават... неприятности. Не беше негова вината. Кажй им... че аз така съм казала... — Погледна към Лиз, сякаш искаше тя да потвърди думите й. — Аз... не си спомням... нищо.

— И слава богу.

Изведнъж Дафни се натъжи и големите й сини очи се напълниха със сълзи.

— ... освен... сирените... виеха като... — Затвори очи, а сълзите й се стичаха върху възглавницата.

С овлажнели очи Барбара се пресегна и хвана ръката й.

— Недей, Дафни, не плачи. Сега трябва бързо да се възстановиш. — И добави: — Помисли за Андрю.

Дафни отвори очи и закова погледа си върху Барбара. Лиз погледна часовника си и кимна на Дафни.

— Сега ще ви оставим малко да си починете, госпожице Фийлдз. Приятелката ви ще дойде да ви види отново след малко. Искате ли нещо болкоуспокоително?

Дафни отрицателно поклати глава и с благодарност затвори очи. Заспа преди те да излязат от стаята. След като изминаха половината път по коридора, Лиз се обърна и погледна Барбара.

— Има ли нещо, което би трябвало да знаем, госпожице Джарвис? — Не сваляше поглед от Барбара. — Понякога е полезно да знаем за пациентите си неща, които могат да ви се сторят твърде лични, но това много им помага. — Искаше й се да добави „много им помага да изберат между живота и смъртта“, но се въздържа. — Снощи тя имаше зловещи кошмари. — В думите й се долавяха хиляди въпроси и Барбара Джарвис кимна, но веднага издигна около себе си защитните стени, зад които искаше да опази тайната на Дафни.

— Вие вече знаете, че тя е вдовица. — Не смяташе да каже нещо повече и Лиз кимна.

— Разбирам. — Лиз се отправи към бюрото си, а Барбара си наля чаша кафе и седна върху стария диван. Седна с въздишка и се почувства напълно изтощена. И защо, по дяволите, бе обещала да не казва на Андрю? Той е в правото си да знае, че майка му може би умира. И какво ще стане, ако тя наистина умре? Благодарение на книгите, които Дафни издаде през последните години, бе напълно подсигурен финансово, но той се нуждаеше от много повече. Имаше нужда от Дафни и от никой друг... и ако тя умре... Барбара потрепери и погледна навън към падащия сняг. Мрачният зимен пейзаж напълно подходдаше на настроението ѝ.

Тя не знаеше нищо за Андрю, когато започна работа. Дафни не ѝ бе казала абсолютно нищо. За Барбара Дафни бе преуспяваща писателка, очевидно неженена, която работеше по-упорито от всеки друг, когото Барбара познаваше. Почти нямаше личен живот, но това не изглеждаше чак толкова странно. Та как би могла да намери време за себе си, когато издаваше по две книги на година? През първата коледна нощ от съвместната им работа Барбара остана до късно и внезапно намери Дафни да плаче в кабинета си. Именно тогава тя ѝ разказа всичко за Джефри и за Ейми... и за Андрю. Андрю, детето, което бе заченала в онази фатална нощ... детето, което се бе родило девет месеца по-късно, когато тя бе толкова самотна, без семейство, без съпруг и с приятели, които не искаше да вижда, защото всички те ѝ напомняха за Джеф. Раждането му било съвсем различно от раждането на Ейми. Джеф държал ръката ѝ, докато раждала дъщеря им. Силният рев на Ейми се смесил с щастливия смях на родителите. В очите им имало сълзи, но и двамата били преизпълнени с гордост и възторг. Андрю бил седалищно разположен, с усукана около вратлето пъпна връв и след тридесет и осем часа безплодни усилия и мъки, лекарите пристъпили към цезарово сечение.

По-късно лекарят споделил, че Андрю се е появил на белия свят посинял, почти задушен и че животът на двамата е бил силно застрашен. След като излязла от упойката, Дафни била прекалено болна и слаба, за да се порадва на детето си. Но Барбара все още си спомняше щастливия поглед, с който Дафни ѝ разказваше за момента, в който ѝ позволили да подържи сина си. Той лежал в скута ѝ, поставен там от една сестра, и Дафни внезапно разбрала, че нищо друго нямало вече значение, че нищо не било по-важно от това бебе,

което я гледало с ококорени очички и толкова много приличало на Джефри. Нарекла го Андрю Джефри Фийлдз. Искало ѝ се да го кръсти на баща му, но не могла. Страхувала се, че всяко произнасяне на името „Джеф“ ще ѝ навява мрачни и болезнени спомени. Затова го нарекла Андрю. Това било мъжкото име, на което се били спрели, докато била бременна с Ейми.

В онази нощ Дафни бе разказала на Барбара за ужаса и огромната радост, които бе изпитала, когато шест седмици след пожара установила, че е бременна. Единствено мисълта за бебето я крепяла през тези дълги и кошмарни месеци, давала ѝ сили да продължи да живее. И тя оцеляла; Андрю също, въпреки тежкото раждане. Бил красиво, червенобузо и щастливо бебе. Имал сините, като метличина очи на майка си, но продължавал да бъде точно копие на баща си.

Тя наела малък апартамент за тях двамата, напълнила детската стая със снимки на Джефри. Искала един ден синът ѝ да знае как е изглеждал баща му. В малка сребърна рамка поставила и една снимка на сестра му. През първите три месеца Дафни и не подозирала, че при Андрю нещо не е наред. Той бил най-спокойното дете, което някога била виждала. Бил пълничък и изглеждал здрав. Един ден обаче изпуснала на пода куп чинии и забелязала, че детето дори не трепнало от шума, а продължило кротко да си лежи. Изплашена, плеснала с ръце до ухото му, а той само ѝ се усмихнал. Обзета от ужас, Дафни не посмяла да извика лекар, но при следващото си посещение при него небрежно задала няколко въпроса и той веднага разбрал какво я измъчва. Най-лошите ѝ подозрения се оказали истина. Андрю бил глух по рождение. От време на време издавал някакви странни звуци, но трябвало да мине време, докато разберат дали ще може да говори. Никой не можел да каже от какво е причинено увреждането — дали от шока, който бе преживяла веднага след зачеването му, или от медикаментите, с които бяха лекували изгарянията и нараняванията ѝ след пожара. Дафни лежала в болницата повече от месец и била лекувана със силни лекарства. Никой, дори и тя, не подозирал, че е бременна. Но каквато и да е била причината, Андрю се бе родил с трайна и пълна загуба на слуха.

Дафни се привърза силно към това дете, заобича го с пламенна любов, цялата бе изпълнена с твърдост и решителност. Прекарваше целия ден с него. Навиваше часовника за пет часа сутринта, за да е

сигурна, че ще се събуди преди него и че ще е готова да му помогне във всеки труден момент. А те бяха много. В началото я преследваха кошмари и тя постоянно си представяше опасностите, които го дебнеха отвсякъде. С времето свикна с мисълта, че той не чува отпращените му предупреждения, клаксоните на минаващите коли, лая на кучетата или пък цвърченето на пържещия се бекон и се научи да предугажда и изпреварва тези заплахи. Живееше в постоянен стрес. Имаше и много щастливи моменти, в които тя плачеше, преизпълнена с нежност и благодарност към това малко човече, осмислило живота ѝ. Андрю беше най-щастливото, най-слънчевото дете, което човек може да си представи, но Дафни непрекъснато живееше с мисълта, че животът му никога няма да бъде нормален. Цялото ѝ съществуване беше съсредоточено около Андрю. Не се виждаше с приятели, не ходеше на кино. Всяка своя минута прекарваше с него. Страхуваше се да го остави на грижите на други хора. Ужасяваше я мисълта, че те няма да могат да предугадят като нея опасностите, които го дебнат, и трудностите, които съпътстват живота му. Дафни пое цялото бреме по отглеждането му и всяка вечер се стропояваше на леглото, останала без капка силица. Имаше и моменти, в които, обхваната от безсилие, ѝ идеше да му се разкреши, да го наругае; стиснала зъби и юмруци, едва успяваше да се въздържи да не го удари. Беше озлобена, но не срещу Андрю, а срещу съдбата, която бе пожелала любимото ѝ дете да живее глухо и изолирано от света. Където и да отидеше, каквото и да направеше, Дафни мъкнеше върху себе си бремето на собствената си вина. Тайно в себе си бе убедена, че за всичко е виновна тя; че сигурно е имало някакъв начин да се избегне тази трагедия. Не бе успяла да опази Джеф и Ейми от огъня, а сега не можеше да опази Андрю от жестоката брутална действителност. Беше безпомощна да му помогне. Четеше всяка книга за глухи по рождение деца, която ѝ попаднеше, водеше Андрю при най-изтъкнатите специалисти в Ню Йорк, но никой не можеше да направи нищо за тях. Отнасяше се с ярост към жестоката реалност, в която живееше, и понякога ѝ се струваше, че животът е враг, с който трябва да се пребори. Беше загубила толкова много, а сега и Андрю трябваше да страда като нея. Тази крещяща несправедливост я изпълваше с невъздържан и безсилен гняв, а нощем я мъчеха старите кошмари; сънуваше огъня, стената от пламъци и се събуждаше, крещейки от мъка и болка.

Специалистите, с които се бе консултирала, ѝ подсказаха, че в края на краищата ще трябва да запише Андрю в специално училище. Опитаха се да ѝ внушат, че така ще бъде най-добре за него, защото той няма да може да съжителствува нормално със здрави деца. Убеждаваха отново и отново, че независимо от огромните усилия, които полага, съществуват пречки, които дори тя няма да може да преодолее. Независимо че Дафни най-добре познаваше детето си, дори и тя срещаше трудности при общуването с него, а специалистите я предупреждаваха, че с течение на времето ще започне да негодува и да обвинява Андрю за поражението си. Лекарите настояваха, че детето се нуждае от опита и уменията на специалист, които тя не притежаваше. Освен всичко останало, Андрю живееше в постоянна изолация и растеше изпълнен с подозрения и враждебност към другите деца. Здравите деца не искаха да играят с него, защото бе по-различен от тях и тяхната жестокост така нараняваше Дафни, че тя съвсем престана да го води по детските площадки. Тя все още не можеше да се примири с мисълта, че трябва да го изпрати при други глухи деца и продължаваше да го държи при себе си. Живееха като затворници в малкия си апартамент, а лекарите не преставаха да я тормозят и да я увещават да го изпрати в специално училище.

— В специално училище? — разкрещя се тя на лекаря, когото познаваше най-добре. — Не мога да му причиня това. Никога.

— Това, което правиш, е много по-лошо. — Гласът на лекаря беше галювен и мек. — Не е необходимо да го оставиш там завинаги, Дафни. Но трябва да погледнеш истината в очите. Вкъщи не можеш да го научиш на това, от което се нуждае. Необходими са специални умения, които ти не притежаваш.

— В такъв случай ще се науча — крещеше на доктора, защото не можеше да се разкрещи на живота, на съдбата или на боговете, които бяха толкова немилостиви към нея. — По дяволите! Ще науча всичко необходимо и ще стоя при него ден и нощ, за да му помагам! — Но тя вече го правеше, прекарваше всяка минута с него, но без резултат. Андрю растеше в пълна изолация.

— А когато умреш? — рязко попита лекарят. — Ти нямаш право да постъпваш по този начин с него. Ще го направиш напълно зависим от теб. Дай му право сам да подрежда живота си, за бога! Училището

ще го направи независим, ще го научи как да живее в света на нормалните и здравите.

— И кога ще бъде това? Когато стане на двадесет и пет? На тридесет? Когато напълно свикне да живее в своя собствен свят. Аз се срещнах с хората, които живеят в тези училища. Разговарях с тях с помощта на преводач. Та те дори не се доверяват на тези, които наричат „чуващи“. Всички те са ексцентрици и особняци. Някои от тях са вече четиридесетгодишни и не са живели нито ден извън тези заведения. Не мога да постъпя така с детето си. — През цялото време Андрю седеше и ги гледаше, очарован от жестовете и израженията на лицата им, но не бе чул нито една от гневните думи, които си размениха майка му и лекаря.

В продължение на три години тя се бори и отстоява мнението си, като бавно, но сигурно усложняваше положението на Андрю. Отдавна бе станало ясно, че той няма да може да говори, а подновените ѝ опити да запознае Андрю с чуващите деца по детските площадки се оказаха пълен провал. Всички го избягваха. Сякаш по някакъв начин разбираха, че той е съвсем, ама съвсем различен от тях. Един ден тя го видя да седи сам в пясъчника и да гледа с копнеж към другите деца. По лицето му се стичаха едри сълзи и той я погледна с неизразима болка, сякаш искаше да я попита. „Какво ми е? Защо не съм като другите.“ Тя се втурна към него, притисна го о себе си, залюля го нежно и двамата заплакаха, почувствали се уплашени и изолирани от света. Дафни разбра, че го е предала. Един месец по-късно войната, която Дафни водеше със себе си и света, приключи. С натежало сърце тръгна да обикаля училищата, които така отчаяно мразеше. Чувстваше, че съвсем скоро ще трябва да се раздели с Андрю. Не можеше да понесе още една загуба, но разбираше, че ако продължи да го държи при себе си, ще съсипе живота му. Най-накрая намери училището, в което смяташе, че ще може да го остави. Намираше се в едно малко градче в Ню Хемпшир. Беше заобиколено от брезички, а в двора имаше малко езерце и рекичка, в която децата ловяха риба. Но това, което най-много ѝ хареса, бе, че в това училище нямаше ученици над двадесет години. Не ги наричаха пациенти, или местни или пък питомци, както правеха в другите подобни заведения. Наричаха ги деца или ученици — също като „истинските хора“. По-голямата част от навършилите пълнолетие се връщаха при семействата си, за да продължат обучението си в

колеж, ако това е възможно или пък да започнат някаква работа. Или пък просто, за да живеят с хората, които ги обичат и им вярват. Докато Дафни се разхождаше покрай спортните площадки и разговаряше с директорката — благородна, вдъхваща уважение жена с побеляла коса — тя още веднъж почувства тежестта от поредната загуба. Дафни съзнаваше, че Андрю ще трябва да живее там петнадесет или в най-добрия случай осем-десет години. Сърцето ѝ се късаше при мисълта за това. Той беше последното ѝ дете, последната ѝ любов, единственото ѝ близко човешко същество, а тя смяташе да го остави сам. Очите ѝ се напълниха със сълзи при тази мисъл. Прониза я същата непоносима болка, която месеци наред беше носила у себе си, докато се опитваше да се примири с това решение. Сълзите ѝ се стичаха по лицето ѝ. Директорката леко я потупа по ръката и изведнъж Дафни се озова в прегръдките на по-възрастната жена. Сгушена в ръцете на директорката, тя тихо хлипаше, изплаквайки болката си, трупана в продължение на четири дълги, безкрайни години.

— Вие постъпвате правилно, госпожо Фийлдз, и аз разбирам колко болезнена е за вас тази стъпка. — Когато най-накрая Дафни се поуспокои и престана да хлипа, директорката я попита. — Имате ли постоянна работа?

Въпросът дойде като шок. Нима се съмняваха във възможностите ѝ да плаща таксите? Тя живееше изключително икономично, опитвайки се да пести парите, останали ѝ след смъртта на Джеф. Беше си позволила само една нова рокля, освен няколкото други, които си купи след пожара. Смяташе да използва всичките пари от застраховката на Джеф, за да плаща училищните такси. Сега, когато вече Андрю нямаше да живее с нея, тя можеше отново да започне работа. Не беше работила нищо след смъртта на Джеф. След пожара ѝ трябваше време да се възстанови, а след това разбра, че е бременна. Но дори и да не беше, тя едва ли би могла да работи нещо по онова време — беше обезумяла от нещастията, а и от „Колинс“ също ѝ дадоха много щедро обезщетение, след като прие оставката ѝ.

— Не, не работя, госпожо Къртис, но мъжът ми ми остави...

— Нямам това предвид. — Директорката се усмихна със състрадание. — Чудех се дали ще можете да останете тук за известно време? Някои от родителите постъпват по този начин. Само през първите няколко месеца, докато децата посвикнат. Пък и Андрю е

толкова малък... — Имаше още пет деца на възрастта на Андрю и това също наклони везните в полза на училището. — В градчето има малка, очарователна странноприемница, собственост на едно австрийско семейство, а освен това винаги има къщи, които се дават под наем. Можете да помислите по този въпрос. — Дафни се почувства така, сякаш току-що бяха отменили присъдата ѝ. Лицето ѝ светна от радост.

— Ще мога ли да го виждам всеки ден? — Очите ѝ отново се разшириха от страх.

— В началото. — Гласът на госпожа Къртис беше благ. — Ще бъде добре и за двама ви, ако започнете да разреждате постепенно посещенията си. И знаете ли — тя топло се усмихна, — той ще бъде много зает с новите си приятелчета.

— Смятате ли, че той ще ме забрави? — Гласът на Дафни бе пълен с отчаяние и безнадеждност.

Те се спряха и по-възрастната жена я погледна.

— Вие не губите Андрю, госпожо Фийлдз. Само му давате това, от което се нуждае, за да може успешно да се справя с живота си по-късно.

Един месец по-късно двамата с Андрю се отправиха на път. Дафни караше съвсем бавно през Нова Англия. Това бяха последните им часове заедно и тя се опитваше да ги удължи колкото е възможно повече. Знаеше, че още не е готова да го остави, а красотата на местата, през които минаваха, сякаш правеха това пътуване още по-трудно и болезнено. Листата на дърветата сменяха цветовете си, поляните и хълмовете около тях бяха изпъстрени с тъмночервени и яркочълти багри. Минаваха край спретнати къщички и плевни, задминаваха коне, които кротко пасяха по ливадите. Любуваха се на малки селски църквици. И тя внезапно си припомни колко красив е светът и колко малко знае Андрю за него. Край пътя имаше крави, а и много други неща, които никога не бе виждал. Той сочеше с ръчичка и издаваше странни звуци, с които обикновено искаше да попита нещо. Но как можеше да му разкаже за хората, които населяват този свят, за самолетите, за такива екзотични градове като Лондон, Сан Франсиско или Париж. С болка осъзна от колко много неща е бил лишен и колко малко е научил от нея. Докато пътуваха между обагрените в червено и жълто хълмове на Нова Англия, Дафни отново бе обхваната от познатото чувство на безнадеждност и пълен провал.

Всичките любими играчки на Андрю бяха в колата — мечето и слончето, които много обичаше, и книжките с картинки, които бяха разглеждали заедно, но които никой не би могъл да му прочете. Докато пътуваха, Дафни си мислеше за Андрю; за всичко, което не бе успяла да постигне с него, и изведнъж се улови, че мисли за Джеф. Чудеше се, какво би направил той на нейно място, как би постъпил със сина си. Може би той щеше да бъде по-изобретателен или пък по-търпелив, но едва ли щеше да го обича повече от нея. Дафни обичаше това дете с цялата си душа и ако можеше, щеше да му даде собствените си уши, за да чува с тях.

Един час преди да пристигнат в училището те спряха на една отбивка, за да хапнат по един хамбургер и мрачното ѝ настроение малко се разведри. Андрю изглеждаше възбуден от пътуването, с удоволствие и изненада разглеждаше всичко наоколо. Щеше ѝ се да може да му каже за училището, но знаеше, че е невъзможно. Не можеше да му каже къде отиваха и как се чувстваше, не можеше да му обясни нито защо го оставяше там, нито колко много го обичаше. През целия му живот до този момент тя бе успяла да задоволява единствено физиологичните му потребности или да му показва пожарни, които безшумно профучаваха по улицата. Никога не бе успяла да сподели мислите и чувствата му. Тя разбираше, че той сигурно знае колко много го обича — та нали прекарваше с него всяка минута. Но какво щеше да си помисли сега, когато остане сам в училището. Как да му обясни? Мисълта, че не може нищо да му обясни още повече задълбочаваше терзанията ѝ. Госпожа Къртис, директорката на училището, бе наела една малка къщичка за нея и Дафни смяташе да остане в града до Коледа и да посещава Андрю всеки ден. Това обаче, щеше да е съвсем различно от предишния им начин на живот, от времето, когато прекарваха всяка минута заедно. Нещата щяха коренно да се променят и Дафни го знаеше. Да остави само това дете, което обичаше повече от живота си, беше най-трудното нещо, което някога е правила, но тя съзнаваше, че няма избор.

Пристигнаха в училището малко след здрач. Андрю изненадано се огледа, сякаш се чудеше какво правеха там. Объркан и смутен, се обърна към Дафни, която му кимна и се усмихна, а след това разтревожено се загледа в другите деца. Тези деца обаче, бяха по-различни от онези, които бе срещал в Сентрал парк и той сякаш

инстинктивно почувства, че те бяха като него. Наблюдаваше ги как играят, следеше знаците, които правеха, гледаше ги доверчиво, когато се приближаваха към него. За пръв път децата около него го приемаха и се радваха на присъствието му и когато едно малко момиченце се приближи и го хвана за ръка, а след това го целуна по бузата, Дафни се обърна настрана, за да скрие сълзите, които се стичаха по лицето ѝ. Андрю се втрени в момиченцето с изумление. Госпожа Къртис му помогна да се приближи към групата деца, хвана го за ръка и докато го развеждаше из училището, Дафни ги наблюдаваше и чувстваше, че е постъпила правилно. Разбираше, че пред Андрю се открива един нов, съвсем различен свят. В този момент се случи нещо необикновено. Андрю започна да протяга ръчички към тези деца, които толкова приличаха на него. Търсеше ги, усмихваше се щастливо и за момент забрави за Дафни. Започна да наблюдава знаците, които децата правеха с ръце, смееше се и се опитваше да ги имитира, а след това, издавайки неразбираеми звуци, се запъти към момиченцето, което го бе посрещнало, и го целуна. Дафни се приближи към него и му махна с ръка, за да му покаже, че си тръгва, но той не заплака. Не изглеждаше дори изплашен или нещастен. Забавляваше се добре с новите си приятели. Дафни го прегърна за последен път, усмихна се смело и бързо побягна назад, преди да се е разплакала отново. Андрю никога не видя опустошеното от мъка лице на майка си, докато тя изкарваше колата от училищния двор.

— Пази детето ми... — помоли се тя на онзи бог, от когото отдавна се страхуваше, но този път искрено се надяваше, че той ще чуе молбите ѝ.

6.

За две седмици Андрю напълно се приспособи към новия си живот в училището, а на Дафни ѝ се струваше, че винаги е живяла в това уютно градче в Нова Англия. Дървената къщичка, която госпожа Къртис бе наела за нея, бе топла и удобна. Дафни разполагаше с кухничка, в която имаше тухлена печ за хляб. В малката всекидневна с поизносен диван и дълбоки кресла имаше камина, а из цялата стая бяха поставени излъскани до блясък медни саксии с красиви цветя. Голямото легло, застлано с пъстър юрган, запълваше почти цялата спалня. По-голямата част от времето си Дафни прекарваше в спалнята си. Четеше книги или пък пишеше в дневника си. Беше започнала да си води дневник по времето, когато бе бременна с Андрю. Страниците му бяха запълнени с разсъждения за живота ѝ — такъв, какъвто беше и какъвто ѝ се искаше да бъде, с кратки есета за смисъла и несправедливостта на съдбата. Винаги бе смятала, че когато един ден Андрю порасне, тя ще му даде да прочете записаното. А междувременно изливаше душата си в този дневник, опитваше се да запълни безкрайните и самотни ноци в Ню Хемпшир. Дните бяха слънчеви и приятни и тя с часове се разхождаше по горските пътеки, заобикаляше пенливи поточета, любуваше се на покритите със сняг планински върхове и не преставаше да мисли за Андрю. Този свят бе съвсем различен от онзи, с който бе свикнала в Ню Йорк. В оборите имаше коне, крави пасяха по ливадите и тя с дни наред не срещаше жива душа, докато се разхождаше из околността. Единственото, за което мечтаеше, бе да може някак си да сподели тази красота с Андрю. В продължение на много години той бе единственият ѝ другар, а сега тя го посещаваше през няколко дни в училището. Все още мъчително трудно свикваше с промените, които си бе наложила. Изминалите четири години от живота ѝ бяха съсредоточени около Андрю и сега, когато го нямаше около нея, тя усещаше огромна пустота в гърдите си; имаше моменти, в които се чувстваше смазана, съкрушена от мъка и самота. Все по-често се улавяше, че мисли за Джеф и Ейми. Ако Ейми

беше жива, сега щеше да е на осем години. Всеки път, когато срещнеше момиченце на нейната възраст, Дафни извърщаше глава, очите ѝ се пълнеха със сълзи и тя отчаяно копнееше да прегърне дъщеря си. Непрекъснато си повтаряше, че с Андрю е по-различно, че не го е изгубила завинаги. Той беше много зает, много щастлив и тя знаеше, че е постъпила както трябва. Ден след ден ходеше в училището, сядаше на една пейка с госпожа Къртис и наблюдаваше детето си, което весело играеше или учеше езика на знаците. Дафни също започна да изучава знаците, за да може по-лесно да общува с него.

— Зная колко ви е трудно, госпожо Фийлдз. Децата се приспособяват много по-лесно от родителите си. За малките това училище е нещо като освобождение — тук за пръв път те се чувстват освободени от света, който не ги приема.

— А ще ги приеме ли някога?

— Да. — Гласът на директорката прозвуча с пълна увереност. — Ще ги приеме. За тях той ще си остане различен, но с уменията, които получават при нас, те ще могат да се справят с почти всичко. — Тя топло се усмихна на Дафни. — Един ден синът ви ще ви бъде благодарен.

Ами аз? Внезапно ѝ се прииска да попита. Какво ще стане с мен сега? Какво ще правя без него? По-възрастната жена сякаш разбираше какво става в душата ѝ.

— Замисляла ли сте се с какво ще се занимавате като се върнете в Ню Йорк? — За сама жена като Дафни отсъствието на Андрю щеше да бъде голям удар, а директорката знаеше, че тя вече почти пет години не е работила нищо. Повечето от останалите родители имаха и други деца, ходеха на работа, имаха си своите занимания и задължения и не усещаха така болезнено отсъствието на „специалните“ си деца. Но Дафни нямаше никого. — Ще се върнете ли отново на работа?

— Не зная... — Дафни се загледа към хълмовете. Колко празен щеше да бъде животът ѝ без него. Сега я болеше дори повече, отколкото, когато го остави първия ден. С безпощадна яснота разбираше, че животът ѝ никога вече няма да бъде същия... никога... — Не зная. — Отмести поглед от далечните хълмове и погледна госпожа Къртис. — Беше толкова отдавна. Съмнявам се, че все още ще ме искат. — Усмихна се горчиво и мъката от изминалите години се

върна в очите ѝ. Уроците, които бе научила през това време, бяха твърде много и изключително болезнени.

— Минавало ли ви е през ум да споделите с другите всичко, което научихте покрай Андрю?

— Как? — Дафни изглеждаше изненадана. Изобщо не ѝ бе хрумвала подобна мисъл.

— Няма достатъчно добри книги, в които да са описани случаи като вашия. Споменахте, че сте специализирала журналистика в колежа, а освен това сте работила в „Колинс“. Защо не напишете книга, или пък поредица от статии? Помислете си колко много щеше да ви помогне подобно четиво, когато разбрахте, че Андрю е глух. — Дафни си припомни ужасната си безпомощност по онова време, чувството, че е сам-сама в целия свят, че няма никой, с когото да сподели проблемите и мъката си.

— Това е идея. — Тя бавно кимна, докато наблюдаваше Андрю. Детето доверчиво прегръщаше едно малко момиченце, а след това се втурна по площадката да гони една червена топка.

— Може би вие сте човекът, който може да свърши това.

Единственото нещо обаче, което Дафни ноц след ноц пишеше, бе дневникът ѝ. Разполагаше с много време, нощем не бе смазана от умора, както бе през годините, в които се грижеше за Андрю сама. Той беше само още едно малко дете, постоянно заето с нещо, но се нуждаеше от повече внимание. Дафни постоянно бе нащрек, притеснена да не му се случи нещо, постоянно се опитваше да го предпази от злополуки и да облекчи живота и безсилието му да общува с другите деца.

Когато късно през нощта завърши дневника си, Дафни остана да лежи в тъмнината, замислена върху думите на госпожа Къртис. Идеята беше добра, но Дафни не искаше да пише за Андрю. Струваше ѝ се, че по някакъв начин ще го нарани като личност, а все още не бе и готова да сподели със света собствените си страхове и страдания. Преживяванията ѝ бяха още твърде пресни, твърде болезнени. Дафни знаеше, че всичко изстрадано стои натрупано в душата ѝ и рано или късно ще трябва да го сподели с някого. Ще трябва отново да си припомни, че е жена и че все още е много млада. След пожара в живота ѝ не бе имало мъже, нито пък приятели. Не бе имала време за тях. Не бе изпитвала нужда от състрадание. Струвало ѝ се бе, че ако

започне да се среща с друг мъж, това ще бъде предателство спрямо Джефри и спрямо всичко, което бяха преживели заедно. Затова бе потиснала всичките си чувства, изолирала се бе от всички и се бе опитала да съсредоточи целия си живот около Андрю и грижите за него. Но сега Андрю вече не беше при нея. Той щеше да живее в училището, а тя щеше да е сам-сама в апартамента. При тази мисъл ѝ се прииска никога вече да не се връща в Ню Йорк, а да си остане в дървената къщичка в Ню Хемпшир завинаги.

Всяка сутрин правеше дълги разходки и от време на време се отбиваше да закуси в малката странноприемница, собственост на едно австрийско семейство. Двамата съпрузи много си приличаха — и двамата бяха пълнички и безкрайно любезни. Жената често питаше за Андрю. Беше разбрала от госпожа Къртис какво прави Дафни в техния град. Както във всеки малък провинциален град, и тук хората знаеха всичко за гостите си — защо са тук, кога са пристигнали, кога ще си заминават. Хора като Дафни се срещаха често в градчето им; имаше и други родители, които идваха да посетят децата си. Повечето отсядаха в странноприемницата, а други, като Дафни, наемаха малки къщички. Някои от тях идваха през лятото, водеха и другите си деца и превръщаха престоя си в градчето във весел празник. Но госпожа Обермайер усещаше, че Дафни е по-различна. Тази дребна, изящна, приличаща на дете жена бе твърде тиха, сдържана и затворена в себе си. По очите ѝ личеше, че е събрала твърде много мъдрост за нейните двадесет и осем години, че животът ѝ невинаги е бил лесен.

— Как мислиш, защо винаги е съвсем сама? — обърна се към съпруга си госпожа Обермайер един ден, докато подреждаше сладките кифлички в един панер и чакаше да се опекаат курабийките. Сладкишите, които приготвяше, бяха изключително вкусни и всички гости и клиенти си хапваха с охота.

— Може би е разведена. Нали знаеш, че жени като нея лесно съсипват брака си. Може би е обръщала твърде много внимание на момчето, а мъжът ѝ не е могъл да го понесе.

— Изглежда толкова самотна. — Мъжът ѝ се усмихна. Жена му постоянно се тревожеше за някого.

— Може би просто синът ѝ много ѝ липсва. Госпожа Къртис май спомена, че момчето е много малко и е единственото ѝ дете. Ти изглеждаше също толкова самотна, когато Гретхен отиде в колежа.

— Не е същото. — Хилда Обермайер го погледна. Явно мъжът ѝ не разбираше. — Вглеждал ли си се в очите ѝ?

— Да — призна си той с усмивка и се изчерви, — много са красиви. — Той потупа жена си по гърба и излезе да донесе още малко дърва. Странноприемницата беше пълна с гости този уикенд. През зимата градчето се пълнеше с хора, които идваха да карат ски. През есента пристигаха посетителите от Бостън и Ню Йорк, за да се полюбуват на горите и ливадите, обагрени в неповторими цветове. По това време на годината, обаче, красивите оранжеви и пурпурни листа бяха почти окапали. Беше ноември.

В Деня на благодарността Дафни отиде в училището и занесе на Андрю и другите деца пълнена пуйка. След пристигането ѝ играха различни игри и Дафни остана зашеметена, когато Андрю изведнъж се ядоса и ѝ каза чрез знаците, които вече владееше добре: „Ти нищо не разбираш, мамо“. Яростта в очите му я нарани дълбоко. Почувства се изолирана от сина си както никога преди. Внезапно намрази училището, което ѝ отнемаше детето. Той вече не беше *неин*, той беше *техен* и тя ги мразеше. Но вместо на тях, Дафни си го изкара на Андрю, като използва знаците, които бе усвоила, за да му се накара. Госпожа Къртис забеляза инцидента и по-късно заговори на Дафни по този въпрос. Обясни ѝ, че това, което и двамата чувстваха, е съвсем нормално. Нещата около тях се променяха твърде бързо, но Дафни изоставаше от Андрю — не можеше да използва знаците достатъчно бързо, допускаше грешки, чувстваше се глупава и непохватна. Госпожа Къртис я увери, че с течение на времето между тях ще се установят по-близки взаимоотношения, ще се разбират много по-добре от преди и заради това си струваше да положат всички усилия. Когато дойде време за обяд, Дафни и Андрю вече се бяха одобрили. Отидоха на масата хванати за ръце и когато Андрю каза молитвата, тя се почувства безкрайно щастлива. Струваше ѝ се, че ще се пръсне от гордост. След вечеря Андрю отново поигра с децата, но скоро се умори. Седна в скута ѝ, сгуши се в нея както правеше преди и тя щастливо се усмихна, когато той заспа в ръцете ѝ. Отнесе го в стаята му, съблече го и нежно го сложи в леглото му. На вратата се обърна, погледна за последен път спящото русо детенце, излезе от стаята и отиде при останалите родители. Но не ѝ се стоеше с тях тази вечер. След като Андрю си легна, тя изгаряше от желание да се върне в къщичката си. Беше

привикнала с усамотението си, с компанията на собствените си мисли и копнееше да излее душата си в дневника.

Караше по познатия ѝ черен път, когато изведнъж нещо прищрака, предницата на колата хлътна и спря. Беше счупила ос. Дафни бе изплашена, но не бе ранена. Разбра, че е извадила голям късмет. Ако оста се бе счупила по оживената магистрала, кой знае какво щеше да се случи, макар че и в този момент положението ѝ не беше много розово. Намираще се на един безлюден черен път, на седем мили от къщата. Имаше ярка луна и пътят се виждаше ясно, но беше много студено и духаше остър, пронизващ вятър. Вдигна яката на палтото си и си помисли, че би било добре, ако си бе взела шапка и ръкавици и някакви по-подходящи обувки — по случай празника на благодарността бе обула обувки с високи токчета. Очите ѝ се насълзиха от ледения вятър, бузите ѝ премръзнаха, не усещаше ръцете си от студ, но заровила брадичка в яката си, продължаваше да върви.

Около един час по-късно забеляза фаровете на кола, която идваше срещу нея и внезапно бе обхваната от паника. Дори и в този заспал град можеше да ѝ се случи нещо неприятно. Беше съвсем сама на един селски път и ако я нападнаха, никой нямаше да чуе писъците ѝ и да се притече на помощ. Спря се на пътя и като изплашен заек се втренчи в приближаващите светлини. В този момент, движена от инстинкта си, Дафни изтича и се скри зад едно дърво. Сърцето ѝ биеше така силно, че ѝ се струваше, че чува ударите му, докато стоеше притисната зад дървото. Чудеше се дали шофьорът я бе забелязал. Той беше на доста голямо разстояние от нея, когато тя побягна. Светлините се приближиха съвсем и Дафни разбра, че по пътя се движеше камион. В един момент ѝ се стори, че ще отmine, но той внезапно спря и тя едва успя да сдържи дъха си, паникьосана и уплашена до смърт. Вратата на камиона се отвори и се показа един мъж.

— Хей, има ли някой там? — Той постоя няколко минути като се оглеждаше наоколо. Дафни успя да види само, че е много висок и изведнъж се почувства пълна глупачка. Краката ѝ се бяха вкочанили от студ. Искаше ѝ се да се покаже иззад дървото и да се помоли да я откара, но как щеше да му обясни защо се крие. Беше постъпила глупаво и трябваше да си понесе последствията. Мъжът бавно обиколи камиона, вдигна рамене, поогледа се и продължи пътя си. След като се

скри от погледа ѝ, Дафни бавно излезе от скривалището си, захили се глупаво и занарежда:

— Глупачка такава. Сега цялата ще замръзнеш, докато се прибереш. Така ти се пада. — Започна да си тананика, развеселена от собствената си глупост. Беше ѝ ясно, че прекалено дълго бе живяла в големите градове. Нямаше никаква причина да се чувства толкова уплашена, но бе забелязала, че в последните години ѝ се случваше все по-често. Сякаш прекъсвайки връзките си с хората, бе станала по-страхлива. През всичките тези години се бе чувствала напълно отговорна за Андрю и в един момент ужасно се изплаши, че нещо може да ѝ се случи.

Измина още една миля от пътя и чу зад себе си шума от приближаваща се кола. Отново понечи да избяга от пътя, но този път тръсна глава и тихо си заповтаря: „Няма от какво да се страхуваш“. Докато изричаше тези думи, се почувства още по-глупаво, но не се поддаде на паниката си, а застана край пътя и изчака камиона, който бе видяла малко преди това, да я доближи. Камионът спря и този път Дафни успя да разгледа мъжа, който отвори вратата. Лицето му беше грубо, със силно врязани черти, имаше посивяла коса и широки рамене. Облечен бе в голям овчи кожух, който загръщаше около себе си.

— Ваша ли е онази кола ей там? — Тя кимна и притеснено се усмихна като забележа големите му, груби ръце. Прониза я познатото чувство на страх, но тя си наложи да не бяга този път. Ако човекът беше свестен, сигурно щеше да я помисли за луда. А ако пък беше подлец, вече бе твърде късно да се скрие. Ще трябва да се справи със ситуацията, каквото и да се случеше. Усмихваше се, но очите ѝ останаха бдителни.

— Да, моя е.

— Не минах ли покрай вас преди малко? — Изглеждаше смутен и объркан. — Стори ми се, че на пътя стои някой, но когато спрях, нямаше жива душа. По-нататък видях колата ви и разбрах, че съм отминал, без да ви забележа. — Той сякаш разбираше всичко, което тя не искаше да му каже... Гласът му беше плътен и дрезгав, но говореше спокойно и тихо. — Виждам, че сте счупила оста. Мога да ви откарам. Нощта е прекалено студена за разходки.

Тя се вгледа с тревога в очите му, остана неподвижна за момент, а след това бавно кимна.

— Много съм ви задължена. Благодаря.

Надяваше се човекът да си помисли, че гласът ѝ трепери от непоносимия студ. Беше премръзнала до кости и не можа да отвори вратата с вкочанените си пръсти. Шофьорът ѝ отвори и тя бързо се вмъкна в камиона. В следващия момент той мина откъм неговата страна, седна зад волана и потегли без дори да я погледне.

— Имала сте късмет, че не се е случило на главния път, където сигурно сте карала с петдесет мили в час. Имаше ли някакви признаци, че ще се повреди?

— Не, просто нещо щракна, предницата хлътна и това беше всичко. — Вътре камионът бе приятно затоплен и Дафни се почувства много по-добре. Пръстите на ръцете ѝ я боляха от студа и тя се опитваше да ги стопли с дъха си. Шофьорът ѝ подаде чифт големи ръкавици от овча кожа и без да каже нито дума, тя ги нахлузи на ръцете си.

След около пет минути той се обърна към нея и заговори със същия дрезгав и благ глас. Цялото му същество излъчваше грубата и сурова сила на човек роден и израсъл в планината.

— Наранихте ли се?

Тя поклати отрицателно глава.

— Не, само премръзнах. Щяха да са ми необходими още няколко часа, за да се прибера. — В този момент се сети да му каже къде точно живее.

— Това е къщата на старата Ланкастър, нали? — Изглеждаше изненадан.

— Така мисля, но не съм съвсем сигурна. Наех я от една жена на име Дорси, но не се срещнах с нея. Всички формалности уредих с писмо. — Той кимна.

— Това е дъщеря ѝ. Старата госпожа Ланкастър почина миналата година. Мисля, че дъщеря ѝ не се е връщала тук от двадесет години. Живее в Бостън. Женена е за някакъв адвокат. — Градчето беше толкова малко, че всички се познаваха добре. Дафни се усмихна като си припомни страховете си, че може да бъде нападната.

Всичко, което този мъж искаше, бе да ѝ разкаже местните клюки.

— Вие също ли сте от Бостън?

— Не, от Ню Йорк.

— На почивка ли сте тук? — Задаваше ѝ въпроси, колкото да минава времето, но Дафни леко въздъхна. Не беше сигурна, че иска да му разкаже за себе си и той веднага схвана това. Вдигна ръка, усмихна се сякаш, за да ѝ се извини и обърна поглед към пътя. — Няма значение. Не е необходимо да ми отговаряте. От толкова време съм тук, че забравих добрите си обноски. Всички в града задават подобни въпроси, но на мен наистина не ми влиза в работата да питам какво правите тук. Съжалявам, че попитах. — Беше толкова внимателен, че тя му се усмихна в отговор.

— Няма нищо. Дойдох тук, за да съм близо до сина си. Съвсем наскоро го настаних в... училище Хауърт. — Беше готова да каже училището за глухи, но думите заседнаха в гърлото ѝ. Но все едно, че го бе казала — човекът знаеше какво училище беше Хауърт. Всички в града знаеха. Не го смятаха за тайна или пък позор.

— На колко години е момчето ви? — Погледна я загрижено. — Или пак си пъхам носа в чуждите работи?

— Не, всичко е наред. На четири годинки е. — Той се намръщи и я погледна с разбиране.

— Трябва да ви е много трудно да го оставите. Той е съвсем малък.

Странно, но в същия момент ѝ се прииска да разбере нещо повече за него. Как се казваше? Имаше ли деца? Изведнъж го почувства като приятел, с когото пътуваше по тъмния селски път, но само след миг спряха пред къщичката ѝ. Той слезе, за да ѝ помогне. Тя едва не забрави да му върне ръкавиците и му се усмихна признателно.

— Много ви благодаря. Ако не бяхте вие, сигурно още щях да съм сама на пътя. — Той се усмихна и тя за пръв път забеляза закачливите светлилки в очите му.

— Можехте да си спестите поне една миля, ако ми се бяхте доверила първия път. — Дафни се изчерви и се разсмя.

— Съжалявам. Почти бях решила да се покажа — мрънкаше тя и се чувстваше като малко момиченце край тоя огромен мъж. — Бях се скрила зад едно дърво и вече бях решила да изляза на пътя, когато се почувствах крайно глупаво и се засрамах от себе си. — Той се захили на това признание и я изпрати до вратата.

— Може би сте права. Човек никога не знае кого ще срещне, а и в този град има няколко гаменчета. В наши дни ги има навсякъде, не само в Ню Йорк. Както и да е. Радвам се, че ви намерих и ви спестих ходенето в студа.

— Аз също. — За момент се поколеба дали да не го покани на чашка кафе, но ѝ се стори, че не е съвсем редно. Беше девет часа вечерта, тя беше съвсем сама, пък и не го познаваше толкова добре.

— Ще се радвам, ако мога да направя нещо за вас, докато сте тук. — Той ѝ подаде ръка и тя усети силата му, докато се ръкуваха. — Казвам се Джон Фаулър.

— Аз съм Дафни Фийлдз.

— Радвам се, че се запознахме.

Тя отключи входната врата, а той ѝ помахаша с ръка и се отправи към камиона си. След минута си бе заминал, а Дафни стоеше в празната къща и ѝ се искаше да го бе поканила. Щеше да има поне с кого да разговаря.

Дори дневникът ѝ се стори безинтересен тази вечер. Не преставаше да мисли за грубо изсеченото му лице, за посивялата коса, за силните му ръце и откри, че изпитва странно любопитство по отношение на този човек.

7.

На другата сутрин Дафни отиде до странноприемницата. С госпожа Обермайер си размениха обикновените любезности и Дафни си поръча яйца с бекон и кроасани. След закуска поговори с Франц и го попита какво да прави с колата си. Той я насочи към един от местните сервиси. Дафни ги помоли да довлекат колата ѝ до града и тръгна с един от камионите им да им покаже мястото. Но когато стигнаха там, колата вече я нямаше. Единственото доказателство, че някога е била там, бяха следите останали в калта край пътя — знак, че колата е била теглена на буксир.

— Някой ви е изпреварил, госпожо. — Момчето, което я бе докарало, изглеждаше озадачено. — Да не сте помолила някой друг да я прибере.

— Не, не съм. — Дафни слисано разглеждаше мястото, на което бе оставила колата си. Без съмнение мястото бе същото, но колата бе изчезнала. — Мислите ли, че е била открадната?

— Възможно е. Но по-добре първо проверете в другите сервиси. Някой може да я е довял до града, без да ви предупреди.

— Няма начин. Никой не знаеше къде се намира. — Пък и тя не познаваше никого в града. Освен... но това изглеждаше малко вероятно. Та тя не го познаваше в края на краищата. — Колко други сервиза има в града?

— Два.

— Добре. Мисля, че е по-добре да проверя при тях, а след това да съобщя в полицията. — Спомни си, че предишната вечер Джон Фаулър бе споменал нещо за някакви гамени. Може би някой от тях я е откраднал. Не че колата имаше кой знае каква стойност, особено със счупената си ос.

Момчето я остави пред един от двата сервиза и преди още да влезе вътре забеляза колата си. По нея вече работеха две момчета с омазнени ръце, облечени в дебели якета, сини джинси и огромни ботуши.

— Ваша ли е? — попита едното от тях.

— Да. — Тя все още беше слисана. — Моята е.

— Има още много работа по нея — той я погледна и лицето му разцъфна в момчешка усмивка, — но ще я оправим до утре. Джон Фаулър каза, че ще ви трябва за днес на обяд, но няма да успеем, ако искате да поправим всичко.

— Така ли? — Значи в края на краищата беше той. — Кога я докара?

— Около седем часа сутринта. Довлече я с камиона си.

— Знаеш ли къде мога да го открия? — Най-малкото, което можеше да направи, е да му благодари... изведнъж се изчерви, като си припомни, че предишната нощ се бе уплашила, че може да я изнасили. А той се оказа такъв свестен човек.

Двете момчета поклатиха глави в отговор на въпроса ѝ.

— Работи на сечището на Андерсън, но не зная къде живее — каза червенокосият. Тя му поблагодари, пъкна ръце в джобовете на палтото си и се отправи към къщи. Бе изминала половината път, когато чу автомобилен клаксон и видя синия му камион да спира до нея. Погледна нагоре и се усмихна широко:

— Дълга ви огромна благодарност. Беше много мило да...

— Няма нищо. Искате ли да ви откарам? — Тя се поколеба за част от секундата, след което кимна и той отвори вратата. — Качвайте се.

Дафни се настани удобно на широката седалка и го погледна. В очите му проблясваха весели искри.

— Сигурна ли си, че не искаш да се скриеш зад някое дърво?

— Не е честно. — Тя изглеждаше объркана и притеснена от смеха му. — Боях се, че...

— Зная от какво си се страхувала и всъщност постъпи много умно. Но все пак — той широко ѝ се усмихна, — тона малко ме обижда. Толкова ли страшен изглеждам? — А като я погледна от горе до долу, отвърна вместо нея. — Предполагам, че за такъв дребосък като теб съм страшничък, нали? — Гласът му внезапно омекна и очите му се изпълниха с топлина. — Не исках да те изплаша.

— Но аз дори не те бях видяла, когато се скрих зад дървото. — В очите на Дафни също напираше смях. По-късно, докато пътуваха към къщичката ѝ, тя леко въздъхна: — Мисля, че станах малко странна

откакто... откакто съм сама със сина си. Това е огромна отговорност и ако с мен се случи нещо... — Гласът ѝ заглъхна и тя го погледна, като се питаше защо му казва всичко това. Известно време помълчаха и най-накрая той попита:

— Разведена ли си? — Дафни бавно поклати глава.

— Не. Вдовица съм. — „От пет години насам ненавиждам тази дума. Вдовица.“

— Съжалявам. — Спряха пред къщата ѝ.

— Аз също. — Тя се усмихна. Не искаше той да се чувства неловко. — Ще влезеш ли за по едно кафе? — Дължеше му поне това.

— Разбира се. С удоволствие. Свободен съм до понеделник и се чудя какво да правя с толкова свободно време. — Той я последва в къщата. Закачиха палтата си на закачалката до входната врата и тя отиде в кухнята да притопли кафето останало от сутринта.

— Момчетата в сервиза казаха, че работиш на сечището — каза тя през рамо, докато подреждаше чашите.

— Точно така. — Тя се обърна към него. Джон стоеше на вратата, вперил очи в нея и изведнъж тя се почувства много странно. Беше я прибрал по пътя миналата вечер и ето сега вече стоеше в кухнята ѝ. Беше дървар, абсолютно непознат, но в него имаше нещо, което я караше да желае присъствието му. Привличаше я и в същото време изпитваше силен страх. Докато обръщаше глава, Дафни разбра, че се страхува не от него, а от себе си. Сякаш почувствал безпокойствието ѝ, Джон излезе от кухнята и отиде във всекидневната.

— Искаш ли да запаля огън? — Реакцията ѝ бе необикновена и той забеляза как в очите ѝ проблесна страх.

— Не! — И след това сякаш разбрала, че му доверява нещо, които не би искала, добави: — Става много горещо. Обикновено не я...

— Добре. Няма значение. — Имаше нещо необикновено у този човек. Той сякаш разбираше всичко, преди още да го е изрекла. Виждаше нещо, които никой друг не би забелязал. Караше я да се чувства малко неловко, но в същото време изпитваше огромно облекчение. — Страхуваш ли се от огъня? — Въпросът беше съвсем простичък, а гласът му топъл и гальовен. Тя бързо и рязко тръсна глава, опитвайки се да отрече, след това спря и кимна.

— Да. — Поставете чашите на масата и се изправи пред него. — Изгубих съпруга и дъщеря си в един пожар. — Не беше казвала това на

никой друг. Той я погледна, сякаш всеки момент щеше да посегне и да я погали, а очите му се впиха в нейните.

— Ти беше ли там? — Гласът му беше толкова нежен. Тя кимна, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Погледна настрана и му подаде чашата, но в очите му напираха още въпроси. — И малкото момче? — Тя въздъхна.

— Бях бременна по онова време, но не го знаех. През двата месеца, докато бях в болницата ми даваха толкова много лекарства... успокоителни... антибиотици. Когато разбрах, че съм бременна, беше вече късно. Затова Андрю се роди глух.

— Имате късмет, че сте останали живи и двамата. — Той започна да разбира защо тя се чувстваше толкова отговорна за Андрю. Разбираше колко ѝ е трудно да го остави сам в това училище. — Животът е странен понякога. — Той се облегна на дивана, а малката чашка се изгуби в ръката му. — Понякога се случват напълно безсмислени неща, Дафни. — Беше изненадана, че е запомнил името ѝ. — Загубих жена си преди петнадесет години. Загина при автомобилна катастрофа в една ледена зимна нощ. Беше много добра жена; всички в града я обичаха. — Гласът му омекна от спомена, а очите му бяха сини като утринно небе. — Никога не можах да разбера. Има толкова лоши хора. Защо точно тя?

— И аз чувствам същото, когато си мисля за Джеф. — За пръв път споменаваше името му пред някого, но изведнъж изпита остра нужда да поговори за него с този непознат. След всичките тези пет дълги, безкрайно дълги години. — Бяхме толкова щастливи... — В очите ѝ нямаше сълзи, но гласът ѝ беше толкова далечен и отнесен. Джон я наблюдаваше внимателно от мястото си.

— Бяхте ли женени дълго?

— Четири години и половина. — Той кимна.

— Сали и аз бяхме женени деветнадесет години. Бяхме по на осемнадесет, когато се оженихме — той се усмихна, — почти деца. В началото работехме много, даже погладувахме известно време, но след това си стъпихме на краката и бяхме много щастливи. Тя сякаш беше част от мен самия. Едва се справих след смъртта ѝ.

Беше ред на Дафни да го успокоява.

— Аз също. Много трудно понесох смъртта на Джеф. Една цяла година живях като в унес. Докато се роди Андрю. — Тя се усмихна. —

След това бях толкова заета с него, че нямах време да мисля за това... освен понякога... нощем. — Леко въздъхна. — Имахте ли деца, Джон? — Чувстваше се много странно и неловко, докато произнасяше името му.

— Не. В началото не искахме деца. Не искахме да сме като другите. Не искахме да приличаме на всички онези хлапета, които се женеха веднага след училище, раждаха четири деца за три години, а след това се намразваха до смърт. Решихме, че няма да имаме деца през първите няколко години, а след това не искахме да променяме начина си на живот. Не се замислях сериозно за това... докато тя умря. Ти си щастлива, че имаш Андрю.

— Зная. — Очите ѝ заблестяха като си помисли за любимото дете. — Понякога си мисля, че го обичам толкова много, защото... той е... не е съвсем здрав.

— Боиш ли се да произнесеш думата? — Гласът му беше толкова благ, толкова нежен, че почти я разплака. Прииска ѝ се да зарови лице в гърдите му и да му позволи да я подържи в ръцете си.

— Понякога. Мразя всичко, което тази дума означава за него.

— Означава, че той трябва да е по-упорит от другите. Това може да го направи по-добър и по-силен и аз се надявам, че ще стане така. Мисля, че всичко, през което си минала, много ти е помогнало. Виж хората, които най-много уважаваш в живота си — обикновено това са хора, които са успели, когато им е било най-трудно; хора, които са преживели много болки и трудности, но са излезли от тях по-мъдри и по-силни. Тези, които лесно са постигнали всичко, не са по-щастливи. Другите, които изкачват планина след планина с разбити глави, изподрани лица и изранени до кръв крака, те са хората, които си заслужава да познаваш. Зная, че не е лесно да наблюдаваш как човек се бори за правото си на щастие, но може би това е пътят, който очаква детето ти.

— Не искам да му е толкова трудно.

— Разбира се, че не искаш. Та кой би искал? Но той ще се справи. Ти си успяла, а сигурно не ти е било лесно. Сигурно ти е било невероятно трудно. — Тя го погледна замислено.

— Понякога все още е.

Той кимна.

— С какво се занимаваш, когато не прекарваш живота си в дървена къщичка като тази?

Тя се поколеба за момент, мислейки за последните пет години.

— Грижа се за Андрю.

— А сега, когато той ще бъде в училището?

— Не зная още. Преди работех в едно списание, но това беше много отдавна.

— Харесваше ли ти? — Тя се замисли за момент и кимна.

— Да, харесваше ми. Но тогава бях много млада. Не съм сигурна, че сега ще ми хареса толкова. Работата ми доставяше удоволствие, когато бях женена за Джефри, но това беше толкова отдавна... — Тя се усмихна, чувстваше се на десет хиляди години. — Бях само на двадесет и четири.

— А сега на колко си? — Той се усмихна. — Двадесет и пет, двадесет и шест?

— На двадесет и девет — каза тя много сериозно и той се разсмя.

— Разбира се. Представа си нямах, че си толкова стара. О, Дафни, аз съм на петдесет и две. Двадесет и девет годишните ми изглеждат като пеленачета. — Възрастта му личеше, но не съвсем. У него имаше нещо много мъдро и рядко срещано. Приличаше на стар и отлежал коняк.

Допиха кафето си, той се изправи и огледа стаята.

— Щастлива ли си тук, Дафни? В това уютно и закътано кътче?

— Харесва ми. Понякога си мисля, че ще остана тук завинаги. — Тя се усмихваше и го наблюдаваше. Беше красив мъжкар, дори и на петдесет и две.

— Защо искаш да останеш тук? Заради себе си или заради Андрю?

Щеше ѝ се да отговори, че не е сигурна, но тя беше. Искаше да остане заради Андрю и той прочете отговора в очите ѝ.

— Длъжна си да се върнеш в Ню Йорк, хубава госпожо. Не пропилявай живота си тук в тази колиба, недей да живееш само заради детето си. Трябва да се върнеш при хората, които познаваш, да започнеш работа, да се виждаш с приятели. Имам чувството, че си прекарала всичките тези години в летаргичен сън. И знаеш ли какво, по дяволите? Престани да съсипваш живота си. Един прекрасен ден

ще се събудиш, но тогава ще си твърде стара. Ще има да се чудиш какво, по дяволите, си направила с живота си? А ти можеш да постигнеш твърде много, виждам го.

Очите ѝ срещнаха неговите и в тях той видя цялата натрупана болка за изгубените близки и пропиляното време.

— Не съм толкова сигурна. Никога не съм си поставяла никакви изключителни цели, нито пък съм изпитвала желанието да сътворя нещо запомнящо се. Не мечтая за слава. Защо да не мога да съм щастлива тук?

— И да правиш какво? Да посещаваш Андрю? Да се въртиш постоянно около него, макар да знаеш, че трябва да го оставиш сам. Да се скиташ сама по безлюдните селски пътища, когато колата ти се повреди? Да се отбиваш в странноприемницата за вечеря в неделните вечери? Хайде, госпожо, аз не зная къде и как си живяла досега, но само като те гледам, мога да ти кажа, че заслужаваш много повече от това.

— Така ли? Защо?

— Защото си много интелигентна и дяволски красива. Независимо дали искаш да си спомниш за това. — Тя се изчерви, а той ѝ се усмихна и се пресегна за сакото си. — И след като ти надух главата с приказки и се направих на пълен глупак, произнасяйки дълги речи, сега смятам да си тръгна оттук и да видя какво са направили с колата ти онези младоци в гаража.

— Не е необходимо да го правиш. — В един безумен момент тя разбра, че не иска да го пусне да си ходи. С него се чувстваше спокойна, щастлива и защитена. А сега отново щеше да остане сама. През изминалите пет години самотата не я плашеше, но в този момент не искаше да бъде сама. Но той само ѝ се усмихна от входната врата.

— Зная, че не е необходимо, но искам да го направя. Аз те харесвам Дафни Фийлдз. — И добави: — Ще вечеряш ли някоя вечер в странноприемницата с мен? Обещавам, че няма да ти чета морал, макар че винаги съм се вбесявал, когато млади хубави момичета пропиляват живота си напразно.

— С удоволствие ще вечерям с теб, Джон.

— Чудесно. Нека го направим тогава. — Замисли се за момент и я погледна усмихнат. — Утре вечер не е твърде скоро, нали? — Тя бавно поклати глава като не преставаше да се пита какво по дяволите

прави; кой беше този мъж и защо тя изпитваше такава потребност да го познава по-добре, да бъде с него.

— Добре. Утре вечер.

— Ще те взема в шест и тридесет. Тук е като на село, нали знаеш. — Той ѝ кимна, усмихна се, бавно излезе през вратата, като внимателно я затвори след себе си. Тя остана права в средата на стаята, наблюдавайки го през прозореца. Махна ѝ още веднъж, докато изкарваше камиона на улицата. Задните гуми превъртяха, зад камиона се посипа чакъл и след минута вече го нямаше. Дафни остана до прозореца дълго време. Наблюдаваше безлюдната улица и през цялото време се питаше какво ще стане с живота ѝ оттук нататък и кой всъщност беше Джон Фаулър.

8.

В събота вечерта Джон Фаулър пристигна точно в шест и тридесет. Беше облечен в същия кожух, но този път под него носеше сив панталон, блейзер, риза и вратовръзка. Дрехите сами по себе си не бяха скъпи, нито пък кройката им бе добра, но говореше за определен стил и изтънченост. Високият му ръст и здравето му телосложение правеха всичко по него да изглежда красиво и Дафни бе поласкана от мисълта, че той се бе постарал да изглежда добре за вечерята си с нея. От него се излъчваше някакво особено старомодно кавалерство, което тя не можеше да не хареса.

— Изглеждаш прекрасно, Дафни. — Бе облечена в бяла пола и син пуловер с висока яка, който чудесно подходеше на очите ѝ. Отгоре бе наметнала късо палто от агнешка вълна и в него приличаше на миниатюрен френски пудел. Беше толкова крехка и мъничка, а в същото време излъчваше такава вътрешна сила, че човек неволно се питаше дали дребният ѝ ръст не е някаква измама. Косата ѝ бе вдигната на обикновен кок. Джон я изгледа с интерес и срамежливо попита:

— Никога ли не носиш косата си разпусната? — Тя се поколеба за момент, а след това отрицателно поклати глава.

— Напоследък не. — Носеше косата си разпиляна върху раменете си заради Джеф. Но това беше част от друго време, от друг живот; от времето, когато беше жена на друг мъж.

— Бих се радвал някой път да те видя с разпусната коса. — Леко се подсмиваше и не сваляше поглед от очите ѝ. — Трябва да те предупредя, че много си падам по русите красавици. — И макар че се шегуваше с нея, а в очите му се четеше неподправен интерес, Дафни се чувстваше в пълна безопасност, когато излезе с него от къщи. И преди беше забелязала тази негова способност да внушава спокойствие и сигурност. Дали заради високия му ръст, или пък заради бащинското му отношение към нея, Дафни винаги се чувстваше защитена в негово присъствие, струваше ѝ се, че той винаги ще съумее да я закриля от

всеки и от всичко. Но имаше и още нещо — Дафни вече знаеше, че може да се грижи и сама за себе си. Когато се ожени за Джеф, тя бе слаба и беззащитна — имаше нужда от силата и покровителството му. В този момент тя не се нуждаеше от Джон, за да я пази и закриля. Тя просто го харесваше.

Той я откара до странноприемницата и семейство Обермайер, които останаха много изненадани като ги видяха, ги обсипаха с внимание. Дафни и Джон бяха измежду любимите посетители на заведението и когато късно вечерта трескавото суетене в кухнята понамаля, Хилда погледна съпруга си с блеснали очи и победоносна усмивка.

— Как мислиш са се запознали?

— Не зная, Хилда. Пък и не е наша работа — опита се да я сгълчи, но тя щеше да се пръсне от вълнение и любопитство.

— Ама не разбираш ли? Та той не е излизал на вечеря, откакто почина жена му.

— А ти, Хилда, не разбираш ли, че не бива да говориш така? Те са зрели хора и това, което вършат, си е тяхна работа. И щом му се е приискало да изведе една красива жена на вечеря, защо пък да не го направи?

— Ама че аз не ги упреквам в нищо. Мисля, че е чудесно, че са заедно.

— Добре. Тогава млъквай и им занеси кафето. — Той леко я потупа по гърба и отиде да се увери, че всички гости са обслужени. Малко по-късно погледът му се спря върху Джон и Дафни, които оживено разговаряха. Той вероятно й разказваше нещо смешно, а тя се смееше като малко момиченце.

— И какво им каза след това? — Очите й весело искряха.

— Казах им, че щом не знаят да управляват сечище, защо не вземат да се захванат с балет. И знаеш ли какво? Не минаха и шест месеца и те продадоха предприятието и решиха въпроса като купиха някаква балетна труппа в Чикаго. — Той поклати глава като продължаваше да се усмихва. — Проклети глупаци. — Беше й разказал за двамата измамници от Ню Йорк, които се бяха появили преди няколко години с намерението така да ръководят сечището, че то да работи на загуба и да не се налага да плащат данъци. — Дявол да го

вземе, та аз създадох това сечище, прекарах живота си на него. Но не за да го оставя на тези две магарета да го съсипят и опропастят.

— Обичаш ли работата си, Джон? — Дафни бе силно заинтригувана. Той очевидно бе интелигентен, начетен, знаеше какво става по света и в същото време бе прекарал целия си живот в това малко, забутано градче в Нова Англия и бе изкарвал прехраната си с тежък физически труд.

— Да, обичам я. Тя ми приляга. Никога не бих бил щастлив, затворен в някоя канцелария. А имах тази възможност. Бащата на Сали имаше банка тук и той много настояваше да започна работа при него. Само че това не бе за мен. На мен по ми приляга да съм навън, на открито, да се занимавам със секачите, да работя с ръцете си. — Той се усмихна. — Аз съм работник по душа, госпожо Фийлдз. — Ясно беше обаче, че той беше нещо много повече от обикновен работник. Физическият труд го бе направил силен и земен, научил го бе да бъде реалист, да наблюдава и цени човешката природа. Беше мъдър човек и с напредването на вечерта Дафни разбра, че много харесва това му качество. Бяха вече приключили с десерта; Джон я изгледа продължително и взе ръката ѝ в своите. — Ние и двамата сме изгубили твърде много, а ето ни сега седим тук, силни и жизнени, успели да се преборим с всичко и да оцелеем.

— Имаше моменти, в които ми се струваше, че няма да успея. — Изпита голямо облекчение да признае пред някого страховете и терзанията си.

— Винаги ще бъде така. Все още не си се преборила с всичко, нали?

— Имам си своите съмнения и безпокойства. Понякога ми се струва, че нямам повече сили, че няма да издържа нито ден повече.

— Ще издържиш — каза го с непоколебима увереност.

— Но може би е дошло времето, когато трябва да престанеш да се бориш сам-сама. — Бе почувствал, че от много време в живота ѝ не бе имало друг мъж. От нея се излъчваше тихата скръб на жена, която вече е почти забравила какво означава да бъде обичана и желана. — Имало ли е някой в живота ти след смъртта на съпруга ти, Дафни? Или може би не бива да питам?

Тя се усмихна засрамена, а огромните ѝ метличеносини очи сякаш станаха още по-големи.

— Можеш да попиташ. Не, не е имало. Всъщност... — Тя се изчерви и той почувства почти непреодолимо желание да я целуне. — Това е първата ми среща с мъж... след. — Не беше необходимо да казва останалото. Той разбра.

— Колко много пропиляно време за красива жена като теб. — Този път думите му ѝ дойдоха прекалено много и тя отмести погледа си.

— Така беше по-добре. Можех да се посветя изцяло на Андрю.

— А сега?

— Не зная... — Изглеждаше угрижена и нещастна, докато произнасяше думите. — Не зная какво ще правя без него.

— Мисля... — Той присви очи и я погледна. — Мисля, че трябва да направиш нещо много важно и значимо.

Тя се разсмя на думите му.

— Какво например? Да се кандидатирам за Конгреса?

— Може би, ако това е, което искаш. Но струва ми се, че не е. Дълбоко в теб, Дафни, има нещо, което напират да излезе навън. И може би в някой от тези дни ти ще го освободиш, ще го пуснеш на свобода. — Думите му я зашеметиха. Самата тя често бе мислила за това, но само в дневника, който водеше редовно, си позволяваше да излее натрупалата се горчилка и мъка. Прииска ѝ се да му каже за дневника, но в следващия момент се почувства глупаво и си замълча.

— Искаш ли да се поразходим?

Станаха и докато напускаха странноприемницата, госпожа Обермайер ги наблюдаваше с огромно одобрение и радост.

— Създаде си си приятели в този град, мъничката ми. — Той ѝ се усмихна. — Госпожа Обермайер те харесва.

— Аз също я харесвам. — Мълчаливо вървяха един до друг по безлюдните улици.

Изведнъж Джон взе ръката ѝ в своята и попита.

— Кога ще се срещна с Андрю? — Никой от двамата не се замисли дали наистина трябва да види Андрю. Въпросът беше кога да го направи. За изминалите два дни този мъж сякаш бе станал част от живота ѝ. Не беше сигурна какво точно ще се случи с тях, но знаеше, че ще ѝ хареса. Изведнъж се почувства освободена от всички задръжки и предишни страхове, които тегнеха като верига на врата ѝ. Усещаше,

че губи контрол над нещата, че се оставя течението да я носи, но това чувство бе приятно и успокояващо.

Вдигна главата си нагоре и погледна силния му, изразителен профил. Не беше сигурна, че той ще е новият ѝ мъж в живота ѝ, но със сигурност знаеше, че ще ѝ бъде приятел.

— Какво ще кажеш за утре? Мисля да го посетя след обяд. Би ли искал да дойдеш?

— С удоволствие.

Бавно се върнаха при камиона и той я откара вкъщи. Изпрати я до вратата. Не го покани да влезе, а и той сякаш не очакваше такава покана. Махна му преди да затвори вратата, а той се качи в камиона и тръгна, като не преставаше да мисли за Дафни.

9.

Когато Дафни и Джон пристигнаха в училището, Андрю ги чакаше отвън с двама възпитатели. Дафни веднага забеляза подозрителния поглед в очите на сина си. Не беше сигурен кой е мъжът с нея, а може би ръстът на Джон го поизплаши. Дафни, обаче, имаше усещането, че Андрю не е съвсем сигурен дали му харесва това, че вижда някой друг с майка си. Съвсем инстинктивно той бе придобил чувството, че майка му изцяло му принадлежи, а и Дафни не предприемаше нищо, за да промени нещата.

Тя бързо го прегърна и го целуна по бузата и по вратлето. Притисна лицето му до своето, усети познатата топлина на дете, което бе неразделна част от нея самата. След това се отдръпна и му каза със знаци, че мъжът с нея бе неин приятел и се казва Джон. Джон клекна на земята до него. Не знаеше нито един от знаците, които Дафни вече беше научила, но сякаш общуваше с детето с топлите си очи и огромните си, но нежни ръце. Само след няколко минути, колеблив и несигурен като малко кученце, Андрю се приближи към него. Без да каже нито дума, Джон протегна ръка и хвана малката детска ръчичка. След това започна да му говори с дълбокия си, благ глас, а Андрю внимателно го наблюдаваше. Очичките му бяха приковани в очите на Джон и на няколко пъти дори кимна с глава, сякаш разбираше всяка изречена дума. Дафни ги гледаше омагьосана. А след това, без дори да погледне майка си, Андрю заведе Джон под едно дърво да си „поговорят“. Детето правеше знаци, а големият мъж до него му отговаряше с думи и те чудесно се разбираха, сякаш винаги са били приятели. Дафни стоеше очарована на известно разстояние и не сваляше очи от тях и докато ги наблюдаваше, усети у нея да се надига ново, непознато чувство. Испитваше мъка като гледаше как губи още една частичка от Андрю, а в същото време сърцето ѝ преливаше от радост, че Джон така лесно се сближи с детето, което тя обичаше от цялата си душа. А някъде дълбоко в себе си негодуваше, като виждаше колко лесно Джон проникна в лишения от звуци свят на

Андрю, особено като си спомни колко време и мъки ѝ трябваха на нея самата. Но по-силна от всичко това бе огромната нежност, която изпитваше към Джон и Андрю, които, хванати за ръце, най-сетне се върнаха при нея. Започнаха да си играят и само след няколко минути и тримата се смееха от сърце. Часовете изтекоха неусетно. Дафни разведе Джон из училището, горда, че е постъпила правилно и е осигурила на Андрю точно това, от което се нуждае. Разгледаха стаята му и докато слизаха по стълбите, Джон я погледна с такава топлота, че тя се почувства като стоплена от лъчите на лятното слънце.

— Казвал ли ти е някой някога каква страхотна жена си? — Тя се изчерви, а той я прегърна и притисна до себе си. За пръв път го усещаше толкова близо до себе си; чувството, което изпита, бе зашеметяващо и тя затвори очи в прегръдката му. — Ти си смела и забележителна жена. Това, което си направила за Андрю, е чудесно — а след това леко добави и я свари съвсем неподготвена, — и аз те обичам за това. — Тя се взря в него за момент, без да е сигурна какво да каже, а той се усмихна и я целуна по челото. — Всичко е наред, Дафни. Не искам да те нараня.

— Благодаря. — Не беше сигурна защо го каза, но внезапно го прегърна през кръста и се притисна към него. Тя така отдавна и толкова отчаяно се нуждаеше да чуе тези думи, да се увери, че не е изоставила Андрю, че е направила правилната стъпка. — Много ти благодаря. — Той леко я притисна към себе си, а след това слязоха долу при Андрю и другите деца, които се приготвиха за вечеря. Време беше да си вървят. Този път Андрю се разплака, когато ги изпращаше. Дафни го прегърна и с насълзени очи тихичко му заповтаря „обичам те“. Отдръпна го от себе си, за да може детето да види устните ѝ, повтарящи думите, но той отново диво се хвърли в прегръдката ѝ, издавайки странен звук, който беше неговото „обичам те“. Госпожа Къртис се приближи към тях, погали го с топлатата си усмивка и го „попита“ дали е готов за вечеря. Той се поколеба за момент, а след това кимна и се усмихна. Каза „да“, махна с ръка на майка си и бързо я целуна, приятелски погледна към Джон и се присъедини към другите деца.

— Готова ли си да вървим, или искаш да поизчакаме малко? — Джон не искаше да я препира. Почти физически усещаше болката, която я пронизваше. Но тя бавно кимна с приковани към детето очи.

След това се обърна и погледна към Джон, изпитвайки безкрайна признателност за присъствието му. — Добре ли си?

— Да. Хайде да тръгваме.

Той я последва навън, а тя си мислеше, че е много хубаво да има кой да се погрижи за нея след всичките тези години. Навън ги посрещна студеният нощен въздух и на Дафни ѝ се прииска да потича и да полудува. Болката от раздялата с Андрю бе попреминала и тя се чувстваше жизнена, както никога преди. Разсмя се и заподскача към камиона като малко момиченце.

— Той е страхотно хлапе. — Докато палеше двигателя, Джон я погледна с гордост. — Свършила си голяма работа с него.

— Той просто си е такъв. Не съм сигурна дали изобщо имам някаква заслуга за това.

— Имаш, разбира се. И никога не го забравяй — каза го почти строго и с удоволствие забеляза, че тя все още изглеждаше много щастлива. — Искаш ли да отидем до странноприемницата за вечеря? Искане ми се да празнувам, макар че не знам какво точно. — Той я погледна, очите им се срещнаха и те останаха загледани един в друг. Между тях се зараждаше здрава връзка и тя току-що бе споделила важна част от живота си с него. Беше развълнувана и щастлива, че му бе позволила да се запознае с Андрю.

— А какво ще кажеш аз да приготвя вечерята?

— Можеш ли да готвиш? — дразнеше я и двамата се разсмяха.
— Аз ям по много.

— Какво ще кажеш за спагети?

— Само това ли знаеш? — Изглеждаше шокиран и тя отново се разсмя; чувстваше се като дете и кой знае защо в този момент си спомни първата вечеря, която бе приготвила за Джеф в апартамента си. Струваше ѝ се, че оттогава е изминала цяла вечност и тя със срам си призна, че спомените ѝ вече бяха твърде мъгляви и не съвсем истински. Имаше моменти, в които ѝ се струваше, че споменът за Джефри избледняваше все повече и повече.

— Само спагети? — Гласът на Джон я върна към действителността.

— Добре де. Ами една пържола? И салатата?

— Приемам. С удоволствие — добави и тя се разсмя.

— Сигурно е дяволски скъпо да те изхрани човек, Джон Фаулър?
— Той изглеждаше развеселен.

— Не се безпокой. Изкарвам добри пари на сечището.

— Но не е ли опасно? — Загрижено повдигна вежди, а Джон изпита огромна радост, че тя се безпокои за него.

— Понякога. Не много често. Повечето от нас си разбираме от работата, но се налага да се пазим от младоците — тези, които се хващат на работа през лятото. Виж, те могат да те убият като едното нищо.

Тя кимна мълчаливо. Спряха пред къщата и влязоха вътре. Следващия половин час Дафни бе заета с вечерята. Той подреди масата и приготви пържолите, а тя спагетите и салатата. Джон с копнеж се загледа в камината и тя мигновено разбра за какво мисли.

— Няма нищо Джон, ако искаш да я запалиш, направи го. Стаята ще стане много приятна с горящия пън.

— Няма нужда. И така си е хубава. — Но внезапно Дафни поиска да я запалят. Искаше да остави миналото зад гърба си. Беше се уморила от ужасите и страховете на отминалите години.

— Хайде, запали огъня. — Нещо в него я караше да се чувства смела.

— Не искам да те разстройвам, Дафни.

— Няма. Мисля, че е крайно време да се отърва от кошмарите на миналото. — Странно беше, че го каза, но не мислеше, че извършва предателство.

Той стана от масата, сложи в камината един пън и малко подпалки. Огънят бързо се разгоря. Дафни втренчено го гледаше и си мислеше не толкова за онази фатална коледна нощ, колкото за многобройните неделни вечери, когато с вестник в ръка и двамата с Джеф седяха пред камината и се любуваха на огъня. Без да каже нито дума, Джон протегна ръка през масата и я погали, а Дафни си спомни как я бе прегърнал в училището и колко ѝ беше хубаво да го чувства до себе си.

— За какво си мислиш в този момент? Изглеждаш толкова щастлива. — Очите ѝ блестяха от огъня и Джон си мислеше, че тя си спомня за Джеф.

— Мислех си за теб. Много се радвам, че ме намери на пътя онази нощ.

Той се усмихна.

— Щях да те намеря много по-рано, ако не беше се скрила. — И двамата се разсмяха и Дафни донесе две чаши димящо кафе. — Добра готвачка си.

— Благодаря. Ти също. Пържолите бяха великолепни.

Усмихна ѝ се тъжно.

— Имам много практика. Вече петнадесет години сам приготвям храната си.

— Защо не си се оженил отново?

— Не исках. Никога повече не срещнах жена, в която да се влюбя. — Искаше му се да добави „Никога до този момент“, но не искаше да я плаши. — Сигурно не ми се е искало да започна всичко отначало. Но ти си твърде малка, мъничката ми. Някой ден ще трябва да го направиш.

Тя замислено поклати глава и го погледна.

— Не мисля така. Нещата в живота не се повтарят. Човек не може да съживи това, което вече е било. Всичко се случва само веднъж в живота.

— Да, така е. Но на човек му се случват много други неща, които са също толкова важни, само че са по-различни.

— Виж кой ми го казва. Та ти не си по-различен от мен.

— По-различен съм. Ти си имала по-голям късмет.

— Така ли? Защо?

— Защото имаш Андрю. — Дватамата се засмяха. — От време на време срещам по някое дете, което ме кара да съжалявам, че нямам свои собствени.

— Още не е късно.

Но той само се засмя.

— Аз съм стар човек, Дафни Фийлдз. Аз съм на петдесет и две години. По дяволите, та аз съм достатъчно стар, за да ти бъда баща.

Дафни леко се усмихна. Не го чувстваше по този начин, а и той не се отнасяше към нея като към дъщеря. Бяха приятели. Преди Дафни никога не бе имала приятели като него. Може би защото сега бе съвсем различна жена. Изминалите години я бяха направили силна — много по-силна, отколкото някога си е представяла, че може да бъде. Можеше да бъде равностоен партньор на всеки мъж. Дори и на мъж като Джон.

Поседяха известно време на дивана, загледани в огъня. Дафни се чувстваше спокойна и отпусната. Джон излъчваше непринуденост и спокойствие, не бързаше за никъде сякаш целият му живот бе пред него и разполагаше с всичкото си време на света, за да се порадва на скъпоценни мигове като този. На светлината на огъня изсеченият профил на лицето му бе необикновено привлекателен.

— Джон... — Не знаеше как да изрази с думи това, което чувстваше. Може би по-късно ще съумее да намери думите, които търсеше и да опише този миг в дневника си.

— Да, малката ми?

Но тя все още не можеше да намери точните думи. Най-накрая промълви дрезгаво:

— Радвам се, че те срещнах.

Той бавно кимна. Разбираше чувствата ѝ, усещаше разбирателството, което цари между тях. Постави ръце около раменете ѝ и тя отново бе завладяна от тихата сила, която се излъчваше от този мъж. Харесваше ѝ да усеща допира на силната му ръка, да долавя миризмата, която се носеше около него — неповторима смес от афършейв, вълна, свеж въздух и тютюн. Миризмата, която излъчваше, приличаше на него самия — миризма на силен, привлекателен мъж, който е прекарал целия си живот сред дърветата и планините. В този момент той погледна към нея и видя една сълза да се търкаля по бузата ѝ.

— Тъжна ли си, мила? — Гласът му беше толкова дълбок и толкова нежен, че тя поклати глава.

— Не... Толкова съм щастлива... просто да си седя тук... — Тя го погледна. — Сигурно мислиш, че съм луда. Но аз съм жива отново. Имам чувството, че съм била мъртва много дълго време. Мислех си... — Беше ѝ трудно да произнесе думите. — Мислех си, че и аз трябва да умра като тях. Живеех само заради Андрю. Съществувах само заради него. — А сега най-сетне живееше и заради себе си.

Лицето му бе много близо до нейното. Известно време я наблюдава, без да промълви дума.

— Сега имаш право на собствен живот, Дафни. Изплатила си дълговете с лихвите. — Нежно я целуна по устните и тя усети силно присвиване в стомаха. Докосването му я разтърси до дъното на душата ѝ, дъхът ѝ спря, усетила устните му върху своите. Джон нежно взе

лицето ѝ в ръцете си и се взря в очите ѝ. — Къде беше през целия ми живот, Дафни Фийлдз? — Целуна я отново и този път тя го прегърна и силно го притисна към себе си. Искаше ѝ се да го задържи така завинаги, а и той сякаш нямаше нищо против. Бавно започна да гали раменете ѝ, след малко ръцете му се спряха върху гърдите ѝ и накрая ги пъкна под пуловера ѝ. Дафни издаде лек стон, Джон я притисна към себе си и почувства надигащата се у нея страст. След секунда леко я отдръпна от себе си и я погледна в очите.

— Не искам да направя нищо, което ти не харесваш, малката ми. Аз съм стар човек. Не искам да се възползвам от слабостта ти. — Дафни само поклати глава и го целуна, а той свали шнолите от косата ѝ и тя се разпиля като златен водопад по раменете и гърба ѝ. Зарови пръсти в косата ѝ, погали лицето и гърдите ѝ, а след това огромните му ръце нежно докоснаха краката ѝ и тя се заизвива от удоволствието от ласките му.

— Дафни... Дафни... — мълвеше името ѝ, легнал на дивана до нея, целият изгарящ от желание. Дафни се изправи, хвана го за ръка и го поведе към спалнята. — Сигурна ли си, че го искаш? — Джон знаеше от колко много време тя не бе имала мъж в леглото си, пък и едва го познаваше, всичко между тях се бе случило толкова бързо и той не искаше тя да направи нещо, за което да съжалява на следващата сутрин.

— Да, всичко, е наред. — Дафни едва шепнеше, докато той я събличаше. Тя стоеше пред него мъничка, изящна и безкрайно привлекателна; тялото и блестеше на лунната светлина, а русата ѝ коса светеше като сребро. Джон я взе на ръце внимателно я постави в леглото. Съблече дрехите си, хвърли ги на земята и се пъкна до нея. Допирът на гладката ѝ кожа го подлудяваше и едва успяваше да контролира страстта, която го изгаряше. Дафни взе лицето му в ръцете си, притисна го към себе си, изви тялото си срещу него и бавно, като отдавна забравен спомен, го усети да прониква в нея. Испита удоволствие, каквото не бе познала дори и с Джефри. Джон беше изкусен, изключителен любовник.

Тя лежеше изтощена до него, малкото ѝ телце преплетено с неговото и не преставаше да повтаря в ухото му колко много го обича.

— И аз те обичам, мъничката ми. О, боже, как те обичам. — Докато Джон изричаше тези думи, тя го погледна със сънена усмивка,

притисна се по-силно към него, затвори очи и спокойно заспа в ръцете му. Отново бе жена... неговата жена. Джон бе прав, годините я бяха направили силна, много по-силна, отколкото тя предполагаше.

10.

— Какво е това? — В шест часа на другата сутрин Джон стоеше гол в кухнята и държеше в ръцете си два от подвързаните с кожа дневници на Дафни. Бе решила да стане рано и му приготви закуска, преди да излезе за работа, но изгаряни от страст и желание те останаха още дълго в леглото.

Дафни с усмивка погледна през рамо, все още изненадана от спокойствието и сигурността, която изпитваше в негово присъствие.

— Кое? О, това са дневниците ми.

— Ще мога ли някога да ги прочета?

— Разбира се. — Изглеждаше объркана и леко смутена, докато поставяше пържените яйца на масата. — Може да ти се сторят глупави. Изливах душата си в тях.

— В това няма нищо глупаво. — А след това се захили, докато наблюдаваше голото ѝ тяло. — Имаш страхотен задник, знаеш ли това?

— Млъквай и си яж яйцата.

— Край на романтиката.

Но всичко между тях едва бе започнало. Успяха дори още веднъж набързо да се любят, преди той да тръгне за работа с един час закъснение.

— Не съм сигурен, че съм достатъчно силен да работя днес, след всичко това.

— Чудесно. Тогава си остани вкъщи. Аз ще се грижа за теб.

— Обзалагам се, че добре ще се погрижиш. — Джон гръмко се разсмя, докато закопчаваше ципа на дебелото работно яке, което държеше в камиона. — Разглезваш ме, Дафни Фийлдз. — Той я прегърна силно, преди да тръгне, а тя тихо прошепна:

— Ти ме разглезваш, Джон. Правиш ме по-щастлива, отколкото някога съм била и искам да го знаеш.

— Ще го помня през целия ден. На връщане от работа ще купя нещо за ядене и ще си приготвим вечеря. Добре ли е така?

— Чудесно.

— А ти какво ще правиш?

Очите ѝ заблестяха и тя се усмихна.

— Може би ще впиша нещо в дневника си.

— Добре. Ще го проверя като се върна. Довиждане, мъничката ми. — Той тръгна, изравяйки чакъла под камиона, а тя полугола му махаше от кухненския прозорец.

Денят ѝ се стори безкраен и Дафни през цялото време се питаше какво е правила преди, когато него го нямаше. Помисли си, че може да посети Андрю, за да убие малко от времето си, но реши, че не трябва да ходи толкова скоро при него. Остана си у дома, изчисти къщата и се захвана с дневника. През цялото време обаче, в главата ѝ се въртеше нещо друго и след обяд, Дафни с почуда установи, че е започнала малък разказ. Написа го на един дъх, смаяна и изумена се загледа в дванадесетте страници, които току-що беше написала. За първи път в живота си правеше нещо подобно.

Когато Джон се прибра, тя го очакваше облечена в сив панталон и яркочервен пуловер.

— Изглеждаш чудесно, мъничката ми. Как мина денят ти?

— Страхотно. Но ми липсваше. — Говореше така, сякаш той през цялото време е бил част от живота ѝ, сякаш го бе посрещала всяка вечер по този начин. С продуктите, които Джон донесе, си приготвиха вечеря. Разказа ѝ анекдотите, които бе чул на сечището. Едва след това тя му показа разказчето. Той седна край огъня и го прочете с наслада.

— Чудесен е, Даф. — Погледна я с гордост.

— Хайде, кажи ми истината? Не е ли твърде безвкусен?

— Не, по дяволите. Страхотен е.

— Това е първото нещо, което някога съм писала. Не зная дори как го направих, не зная откъде се взе.

Той с усмивка докосна копrienено русата ѝ коса.

— Оттук, малката ми. И аз мисля, че там има още много разкази като този.

Бе отключила заложи, за които дори не подозираше; това бе различно от дневника и удовлетворението, което изпитваше, бе несравнимо по-голямо.

Тази вечер се любиха пред огъня, а после пак в леглото и още веднъж в пет и тридесет сутринта. Той излезе за работа като си тананикаше, а Дафни не загуби нито минута този ден. Веднага щом

Джон излезе, тя седна и написа още един разказ. Беше по-различен от първия и когато Джон го прочете вечерта, каза, че е по-добър от предишния.

— Имаш невероятно изразителен стил, Даф.

Следващите няколко седмици прекара в четене на дневниците ѝ.

През месеца, който оставаше до Коледа, те щастливо устройоха живота си. Джон почти се пренесе при нея. Андрю ставаше все по-самостоятелен и независим, а тя разполагаше с много свободно време. Пишеше по един разказ всеки ден. Някои бяха по-добри, други не толкова, но всичките бяха интересни и се отличаваха с характерния ѝ стил. Беше открила нови възможности в самата себе си и трябваше да си признае, че безкрайно много харесва новата си същност.

— Чувствам се толкова добре, Джон. Трудно ми е да ти обясня. Излиза, че всичките тези идеи, думи и разкази са били винаги у мен, а аз дори не съм подозирала.

— Може би трябва да напишеш книга — каза ѝ много сериозно.

— Не ставай глупав. Книга за какво?

— Не зная, за каквото искаш. Сигурен съм, че и нея носиш в себе си.

— Аз пък не съм сигурна. Писането на разказчета е съвсем различно.

— Но това съвсем не означава, че не можеш да напишеш и книга. Опитай? Защо не, по дяволите! Имаш достатъчно време. Какво друго ще правиш тук през зимата?

Нямаше какво да се прави наистина, освен посещенията при Андрю. Прекарваше с него два следобеда седмично, а Джон я придружаваше всеки уикенд. Андрю бе напълно щастлив, приемаше Джон без резерви и се опитваше да му „разказва“ смешни историйки. Весело се гонеха и боричкаха по двора и всичките им игри завършваха по един и същ начин. Андрю се качваше на едното му рамо, а някое от приятелчетата му — на другото и той препускаше с децата, които го яхаха като конче. Искрено обичаше детето, а Дафни ги наблюдаваше с гордост и не спираше да се учудва на празниците, които животът ѝ бе отредил. Предишните скърби и болки бяха забравени. Сега ѝ беше много по-лесно да живее със спомените за Джеф. И само когато срещнеше момиченца, които ѝ напомняха за Ейми, старата мъка отново сграбчваше сърцето ѝ. Но дори и това сякаш се понасяше по-

лесно с Джон, който умееше да облекчи всичките ѝ страданията и да я направи щастлива и спокойна.

От време на време взимаха Андрю вкъщи за по няколко часа. Джон го караше да помага и да върши някои дребни неща из къщата. Двамата заедно носеха дърва за огъня, а от подпалките Джон му дялкаше малки фигурки на животни. Детето помагаше на Дафни да пекат сладкиши, а веднъж даже заедно боядисаха един плетен люлеещ се стол, който Джон бе намерил в една изоставена плевня. За всички бе ясно, че Андрю ставаше все по-независим и с всеки изминат ден все по-лесно общуваше с тях. Дафни се справяше със знаците много по-добре и напрежението между тях изчезна. Детето се отнасяше с по-голямо търпение към грешките ѝ, понякога се шегуваше с нея, а един ден развеселен обясни на Джон, че майка му казала, че ще им сготви жаба за вечеря. Но най-вълнуващото бе мълчаливото му общуване с Джон. Бяха станали истински приятели, сякаш винаги са живели заедно. С часове се разхождаха мълчаливо из полята, спираха, за да погледнат някой заек или пък елен, а когато очите им се срещаха, те се разбираха без думи. Когато го връщаха в училището с камиона, Андрю сядаше на коленете на Джон и поставяше малките си ръчички на кормилото, близо до огромните ръце на по-стария човек. Дафни седеше до тях и ги наблюдаваше с усмивка. Андрю винаги се радваше да се върне в училище при приятелчетата и разделите с него вече не бяха така мъчителни. Джон и тя си имаха свой мъничък собствен свят и Дафни знаеше, че никога през целия си живот не е била толкова доволна и щастлива, а и това се долавяше във всичките ѝ разкази.

През февруари тя най-сетне посъбра достатъчно кураж, за да започне книга. Всеки ден, докато Джон беше на работа, Дафни работеше упорито и съсредоточено, а вечер той четеше написаното през деня. Коментираше, оценяваше, критикуваше, но нито за момент не се усъмни, че тя може да не се справи.

— Знаеш ли, ако ти не беше около мен, аз нямаше да мога да направя всичко това. — Беше се излегнала на дивана, обути в сини джинси и ботуши и с купчина листове в ръцете си, докато Джон ѝ белеше една ябълка.

— Разбира се, че щеше да го направиш. Аз нямам нищо общо с това. Всичко идва от теб, ти го носиш в себе си. И никой никога няма да може да ти го отнеме.

— Не зная... Все още не разбирам къде се раждат всичките тези думи, идеи, представи.

— Това не е важно. Трябва само да помниш, че те са част от теб самата и никой друг не може да ги изрази по-добре от теб.

— Не. — Тя си взе парченце ябълка и се наведе напред да го целуне. Обичаше да чувства лицето му под устните си особено в края на деня, когато наболата му брада я боцкаше и гъделичкаше. Той беше толкова мъжествен и възбуждащ. — Продължавам да мисля, че заслугата е изцяло твоя. Ако не беше заради теб, никога нямаше да напиша нищо.

И двамата с усмивки си припомниха, че Дафни бе написала първия си разказ след като се бяха любили за пръв път. В първите дни на новата година бе изпратила този разказ на „Колинс“, за да провери дали ще го отпечатат и все още очакваше отговора им.

Писмото дойде през март и бе подписано от старата ѝ началничка Елисън Бейър. Щяха да го купят за петстотин долара.

— Виждаш ли това? Джон, те ще купят разказа ми! Трябва да са полудели! — Посрещна го на вратата с бутилка шампанско в едната ръка и с чека и писмото на Елисън в другата.

— Поздравления! — Беше по-доволен от нея дори и те отпразнуваха събитието в леглото почти до зори. Джон постоянно я дразнеше, че откакто са заедно, изобщо не може да се наспи, но беше повече от ясно, че и на два мата това им харесва.

Стимулирана от продажбата на първия си разказ, Дафни се зае още по-сериозно с книгата. Работи упорито почти през цялата пролет и през юли я завърши. Огромната работа, която бе извършила, я вълнуваше и удовлетворяваше. И в същото време, докато седеше и държеше в ръце тежкия ръкопис, Дафни с тъга си мислеше за героите, с които трябваше да се раздели; струваше ѝ се, че за пореден път губи истински приятели.

— А какво ще правя оттук нататък? — Сякаш бе изгубила любимата си работа и безкрайно съжаляваше за нея.

— Това, мила моя, е много интересен въпрос. — Щеше да се пръсне от гордост. Съблечен до кръста, с покафенели от слънцето лице и ръце, Джон пиеше бира след уморителния работен ден и се радваше на уюта и спокойствието в дома си. — Не съм сигурен, но мисля, че ще

трябва да си намериш литературен агент. Защо не се обърнеш за помощ към бившата си шефка от Колинс? Телефонирай ѝ утре.

Дафни, обаче, мразеше да разговаря с нея. Елисън не спираше да ѝ повтаря, че животът, който води, е неестествен и неразумен. Дафни не ѝ беше казала нищо за Джон и Елисън си мислеше, че тя живее в Ню Хемпшир само заради Андрю. Непрекъснато ѝ повтаряше, че трябва да се върне в Ню Йорк и да си намери работа, а Дафни се измъкваше с оправданието, че старият ѝ апартамент ще бъде освободен чак през септември. По-късно щеше да помисли за други извинения. Изобщо не мислеше да заминава. Беше щастлива с Джон и искаше да остане в Ню Хемпшир завинаги. Но дори и Джон от време на време спореше с нея по този въпрос, настояваше, че тя принадлежи на Ню Йорк и че трябва да се върне към работата си и към хората, които някога бе познавала и обичала. Той не мислеше, че тя трябва да прекара останалата част от живота си с един дървар. Но в действителност не искаше Дафни да си тръгне, а и тя нямаше никакво намерение да го напуска — сега или когато и да било.

— Как мислиш, ще мога ли да си намеря агент?

— Може би трябва да занесеш книгата в Ню Йорк.

— Само ако и ти дойдеш с мен.

— Но това е глупаво, скъпа. Няма да имаш нужда от мен там.

— Ще имам. — Приличаше на малко щастливо момиченце. — Постоянно имам нужда от теб. За всичко. Още ли не си го разбрал?

Знаеше го, но също така знаеше, че тя бе напълно способна да се справя сама, без чужда помощ и подкрепа.

— Но какво ще правя в Ню Йорк? — Не беше стъпвал там повече от двадесет години и нямаше никакво желание да го посети отново. Чувстваше се щастлив само в планините на Нова Англия. — Добре де, защо все пак не се обадиш на Елисън утре и да видим тя какво ще предложи. — Но на следващата сутрин Дафни не се обади; реши да изчака до есента. Някак си все още не бе готова да се раздели с книгата си, а на Джон каза, че иска да я прочете още веднъж и да направи някои последни промени.

— Дечко — подразни я той. — Знаеш, че не можеш да се криеш цял живот, нали?

— Защо да не мога?

— Защото аз няма да ти позволя. Заслужаваш много повече.

Караше я да чувства, че няма неща, с които да не може да се справи, че е силна и умна и много способна. Беше просто удивително, но през месеците, прекарани с него, Дафни се бе променила неузнаваемо, бе заприличала отново на самата себе си.

Андрю също се бе променил. Беше почти на пет години и вече не беше бебе. През август организираха екскурзия под ръководството на госпожа Къртис и Дафни възнамеряваше с някои други родители да се присъедини към групата. За децата щеше да бъде огромно преживяване и на Дафни ѝ се искаше Джон да дойде с тях, но той нямаше да може да отсъства от работа. Бяха им изпратили двадесет колежанчета да работят при тях през лятото и всички по-стари работници трябваше да са на сечището и да си отворят очите на четири.

— Не можеш ли да се измъкнеш? — Беше толкова разочарована.

— Наистина не мога, скъпа, макар че много ми се иска. Сигурен съм, че ще прекарате чудесно.

— Не и без теб. — Тя почти се разплака от огорчение, а той весело се разсмя — много обичаше детинското у нея.

Заминаха през третата седмица на август, натоварени с палатки и спални чували. Водеха със себе си коне за багажа. Походът през гората бе нещо ново за повечето деца. На всяка крачка откриваха чудеса и изненади. Дафни бе взела един от дневниците си. Искеше да опише всички интересни моменти, всичко, което Андрю правеше или казваше, всички незначителни подробности, които с времето сигурно щяха да се забравят. Но през най-голямата част от времето Дафни пишеше за Джон, спомняше си нощта, преди заминаването ѝ. За пръв път през последните девет месеца щяха да се разделят за няколко дни и мисълта, че ще живее известно време без него я плашеше. Веднъж вече бе загубила любим човек и сега обезумяваше от страх като си мислеше, че нещо може да се случи с Джон. Имаше нощи, в които лежеше будна, преследвана от кошмари и измъчвана от непреодолим страх, че един ден може да загуби и него.

— Няма така лесно да се отървеш от мен, малката ми. — Тя бе споделила страховете си и той нежно шептеше в ухото ѝ. — Аз съм „стрелян заек“.

— Не бих могла да живея без тебе, Джон.

— Разбира се, че би могла. Но надявам се да не ти се наложи. Така че почини и отдъхни с децата, а когато се върнеш, ще ми разкажеш всичко.

Тя лежеше отпусната до него, след като се бяха любили на разсъмване. Всеки допир до гладката му свежа кожа я караше да потръпва от удоволствие.

— Ще се чувствам изоставена през тези четири дни. — Беше я разглезил с любовта си. Той обичаше да говори за себе си като за стар човек; но в старостта му нямаше нищо, което да напомня за старост. Беше пламенен, всеотдаен и опитен; научи я неща, които никога не бе знаела, и понякога се чудеше дали се чувстваше толкова добре с него просто защото много го обича. С такива мисли запълваше страница след страница в дневника си. Използваше всяка свободна минута, когато не играеше с Андрю, да напише нещо. Наслаждаваше се на тези няколко дни с детето; радваше се, докато го наблюдаваше да играе с приятелите си, харесваше ѝ да живеят заедно в гората, а сутрин щом отвори очи, да вижда до себе си малкото слънчево личице, което толкова много ѝ липсваше.

Върнаха се след четири дни мръсни, уморени, но безкрайно доволни от себе си. Родителите се забавляваха дори повече от децата. Дафни остави Андрю в училище, метна спалния чувал и раницата в колата и с прозявка седна зад волана. Изгаряше от нетърпение да се прибере при Джон, но когато стигна къщи, него го нямаше. В мивката имаше чинии, леглото му беше неоправено и тя се усмихна на себе си, заставайки с наслада под душа. Щеше да подреди всичко преди той да се прибере от работа.

Дафни миеше чинии в кухнята, когато чу, че някой чука на вратата. Отиде да отвори с покрити с пяна ръце и се усмихна като видя един от приятелите на Джон. Рядко се виждаха с него, но Дафни знаеше, че Джон много го харесва.

— Здравей, Хари. Какво ново? — Беше загоряла от слънцето, отпочинала и щастлива, но приятелят на Джон изглеждаше много напрегнат.

— Кога се върна? — Лицето му беше мрачно, а очите тъжни както винаги. Джон постоянно се шегуваше с него и му казваше, че изглежда така, сякаш току-що е изгубил най-добрия си приятел. Но

човекът си имаше дебела жена и шест деца и достатъчно проблеми, които да поддържат мрачното му настроение.

— Как е Гладис?

— Дафни, мога ли да поговоря с теб за минута? — Този път изглеждаше искрено разтревожен и притеснен. Внезапно някъде зад себе си тя чу тиктакането на кухненския часовник.

— Разбира се. — Изтри ръце в джинсите си, остави кърпата и се приближи към него. — Нещо не е наред ли? — Той бавно кимна. Не знаеше как да ѝ го каже. Не можеше да се насили да произнесе думите и между тях се възцари зловещо мълчание.

— Нека да поседнем. — Той тръгна към дивана и тя като насън го последва.

— Хари? Какво има? Какво се е случило?

Той я погледна. Очите му бяха пълни с неизказана мъка и печал.

— Джон е мъртъв, Дафни. Умря, докато те нямаше?

Усети, че стаята се завърта около нея, в далечината видя лицето на Хари... Джон е мъртъв... Джон е мъртъв... Думите сякаш бяха част от някакъв лош сън, не бяха истински, това не се бе случило, не на нея... отново. И изведнъж в обгърналата я тишина прокънтя истеричен и дрезгав женски смях.

— Не! Не! Не! — Пронизителният смях премина в ридания. Хари я гледаше, искаше да ѝ обясни какво се бе случило, но тя не искаше да знае. Нямахше значение. Без да обръща внимание на чувствата ѝ, глух и сляп за страданието ѝ, Хари започна да говори. Искане ѝ се да запуши ушите си, да се разпици и да избяга.

— На другия ден след като ти замина на сечището се случи злополука. Обадохме се в училището, но оттам ни отговориха, че не могат да се свържат с теб. Някой от онези проклети колежани изгърва лебедката и дърветата се строполиха отгоре му... — Хари започна да плаче, а Дафни го гледаше с широко отворени очи — ... и счупиха врата и гръбнака му. Той така и не разбра какво го удари.

Нито пък Джеф бе разбрал. Или поне така ѝ бяха казали. Какво значение имаше това сега? Тя седна, втренчена в Хари, и единственото, за което можеше да мисли в този момент, бе Андрю. Какво щеше да каже на сина си?

— Всички ужасно съжаляваме. Изпратихме хлапетата по домовете им и помолихме в погребалното да задържат тялото. Той

няма роднини тук, нито където и да било другаде. Всички са мъртви. А и не знаехме ти какво ще искаш... Гладис мислеше...

— Всичко е наред. — Изправи се рязко. Беше напрегната и пребледняла. — Няма значение. — И преди бе минавала по този път. Едва след като Хари си тръгна, тя се разплака. Сълзите тихо се стичаха по измъченото ѝ лице, но тя не отрони нито стон. Огледа се около себе си и отново седна. Джон Фаулър никога вече нямаше да се върне къщи. „Можеш да се справиш сама, мъничката ми“ — припомни си тя думите. Но тя не искаше да се справя сама. Искаше да прекара живота си с него.

— О, Джон... — Накъсаният ѝ шепот прокълна в цялата къща и тя си припомни всичко, което си бяха казали преди — той за това как бе изгубил жена си, тя — за смъртта на Джеф. Нелепата му смърт също бе безсмислена, необяснима и нереална. Дафни не разбираше и не искаше да разбере защо се бе случило точно с Джон, но в същото време вече отдавна бе разбрала, че е безсмислено и безполезно да се опитва да разбере и да се самоизмъчва с угризения. По залез-слънце излезе да се поразходи из гората и загледана в лятното небе, отново се разплака. Мислеше с тъга и болка за човека, който толкова много бе обичал Андрю и нея, за широките му рамене и огромни ръце, за дълбокия и топъл глас, за неизмеримата му нежност и доброта.

— Проклето да си! — крещеше тя загледана в небето, обагрено в оранжево и бледомораво. — Проклето да си! Защо трябваше да постъпиш така? — Остана неподвижна дълго време с окъпано в сълзи лице. Небето потъмня, Дафни изтри бузите си с ръкава на ризата, която носеше, и кимна. — Добре, приятелю. Добре. Ще се справим. Само помни, че много те обичах. — А след това все още плачейки, погледна към хълмовете, зад които се скри слънцето, и прошепна. — Сбогом. — Наведе глава и тръгна към къщи.

11.

Дафни се събуди преди изгрев на следващата сутрин и се обърна в леглото, което изведнъж ѝ се стори твърде голямо. Остана да лежи, замислена за Джон, за хубавите утрини, когато лежаха един до друг в това легло или преплели телата си, страстно и всеотдайно се любеха.

Слънцето изгря и надникна през прозорците, а Дафни продължаваше да лежи смазана от умора и скръб. Искаше ѝ се никога повече да не става от леглото. Този път не изпитваше паниката и ужаса, които я бяха обзели след смъртта на Джеф. Чувстваше се празна и опустошена; смазана от безмерната мъка и имаше усещането, че е притисната от собствения си надгробен камък. Отново и отново мислите ѝ се връщаха към кървящата рана; думите безпощадно ясно отекваха в съзнанието ѝ... Джон е мъртъв... мъртъв... мъртъв е... Никога няма да го видя отново... никога няма да го видя... — и най-лошото от всичко бе, че и Андрю нямаше да го види повече. Как щеше да му каже.

Беше почти обяд, когато си наложи да стане от леглото и когато се изправи, ѝ се зави свят. Чувстваше се слаба и изтощена; не бе хапвала нищо от предишната сутрин, но не можеше и да помисли за ядене, докато същите думи продължаваха да кънтят в главата ѝ... Джон е мъртъв... Джон е мъртъв...

Остана половин час под душа, втренчила поглед в празното пространство, докато водата я шибаше като пороен дъжд. Отне ѝ почти цял час, за да обуе чифт дънки, една от ризите на Джон и да нахлузи някакви обувки на краката си. Загледа се във вратата на килера, сякаш зад нея бяха скрити безброй съкровища. Изведнъж се стегна. Бе минала вече през всичко това и нямаше да позволи на скръбта да я изпепели. Мисълта, че носи нероденото им дете я бе крепила след смъртта на Джеф, помогнала ѝ бе да оцелее. Но този път го нямаше това чудо на зараждащия се нов живот, който да противопостави на смъртта. Останал ѝ бе само Андрю и тя трябваше да намери верния

път към него. Заради него, а и заради нея самата. Все още имаше детето си.

Отиде с колата до училището. Движеше се като замаяна, сетивата ѝ бяха притъпени; безчувственият ѝ поглед бе странно празен и безизразен. Едва когато видя Андрю, който щастливо играеше с една топка, се разплака отново.

Дълго време остана неподвижна, загледана в него. Опитваше се да подреди мислите си, да спре сълзите си, но все не успяваше. Най-накрая Андрю се обърна и я вида, намръщи се, хвърли топката и бавно тръгна към нея, като я гледаше напрегнато. Тя седна на тревата и протегна ръце към него, като му се усмихваше през сълзи. Той беше вече центъра на живота ѝ, както всъщност винаги е било.

— Здравей — каза тя, когато детето седна до нея.

— Какво се е случило? — В очите му бе отразена цялата любов, която изпитваха един към друг. Мълчанието ѝ се проточи безкрайно, а ръцете ѝ трепереха. Не можеше да си наложи да му каже това, за което беше дошла. Най-накрая започна:

— Имам да ти кажа нещо много тъжно.

— Какво? — Изглеждаше изненадан. Беше го предпазвала от всички скърби и нещастия и нищо подобно не бе му се случвало преди. Но нямаше как да му го спести. Детето беше силно привързано към Джон. Брадичката ѝ затрепери, очите ѝ се напълниха със сълзи; прегърна сина си, а след това го отдалечи от себе си, за да може да му каже думите, които я ужасяваха.

— Джон е умрял, докато отсъствахме, миличък. Претърпял е злополука. Разбрах вчера, като се прибрахме. Няма да го видим повече.

— Никога ли? — Очите на Андрю недоверчиво се разшириха.

Тя кимна.

— Никога. Но ще го помним винаги и ще го обичаме, така както аз обичам твоя татко.

— Но аз не познавам моя татко — ръчичките му трепереха, — и много обичам Джон.

— Аз също... — А след това додаде: — И теб обичам много. — Сълзите се затъркаляха по бузите на Дафни и те се сгушиха един в друг. Андрю горчиво се разрида; накъсаните звуци, които издаваше, раздираха сърцето ѝ. Сякаш изминаха часове преди да се отделият един от друг. Тръгнаха да се поразходят. Вървяха мълчаливо, хванати за

ръце, като от време на време Андрю „казваше“ нещо за Джон; спомняше си всичко, което бяха вършили заедно. Дафни отново бе поразена от факта, че огромният дървар бе успял да очарова и омагьоса детето ѝ, без да произнесе и една думичка. Притежавал бе рядко срещано и непреодолимо излъчване, с което превъзможваше всичко, дори недъга на Андрю и страховете на Дафни. Беше много изненадана, когато Андрю най-накрая я попита:

— Сега, когато Джон го няма, ще останем ли тук, мамо?

— Да. Аз съм тук заради теб. — Но те и двамата знаеха, че през изминалите шест месеца това не беше съвсем вярно. Андрю ставаше все по-самостоятелен, а Дафни стоеше в Ню Хемпшир заради Джон. Но точно в този момент Дафни разбра, че не може да остави детето си. Той се нуждаеше от нея, а и тя самата повече от всякога имаше нужда от него.

Останалите седмици от лятото бавно се изнизиха. Дафни продължи мълчаливо да скърби за Джон. След известно време престана да плаче и вече не вписваше нищо в дневника си. Едва се докосваше до храната, която си приготвяше, и не се виждаше с никого, освен с Андрю. Един ден госпожа Обермайер намина да я види и бе ужасена от това, което съзря. Дафни бе отслабнала с шест килограма, лицето ѝ бе измъчено и изпито. Възрастната австрийка я взе в прегръдките си, но дори и тогава Дафни не заплака, остана мълчалива, отчуждена, безучастна. Болката и скръбта бяха убили желанието ѝ за живот; тя просто се опитваше да преживее някак си, макар да не бе сигурна защо го прави. Дори Андрю не се нуждаеше вече толкова от нея. Той си имаше училището, приятелите и госпожа Къртис бе подхвърлила на Дафни, че трябва да разреши посещенията си.

— Защо не се върнете в Ню Йорк? — предложи госпожа Обермайер. Беше направила чай, но Дафни едва се докосна до него. — Върнете се при приятелите си. Виждам, че тук ви е много трудно. — Дафни знаеше, че е така, но не искаше да се върне. Искаше завинаги да остане в дървената къщичка, в която пазеше дрехите и ботушите му и в която още се долавяше ароматът на афтършейва му.

— Искам да съм тук.

— Не е добре за вас да останете тук, Дафни. — Гласът на възрастната мъдра жена беше непреклонен. — Не можете да живеете само с миналото. — На Дафни ѝ се прииска да я попита защо пък да не

може, но вече знаеше отговора на този въпрос. Беше изпитвала същото чувство и преди и мисълта за това само влошаваше сегашното ѝ състояние.

Разказът ѝ излезе в „Колинс“ през октомври. Елисън ѝ изпрати поздравленията си, един брой от списанието и една кратка бележка „Кога, по дяволите, се връщаш? С обич Ели“. За Дафни отговорът беше никога, но в края на месеца получи писмо от собствениците в Бостън. Договорът ѝ за наема бе изтекъл и колибата бе продадена. Искаха да я освободи от първи ноември.

Не можеше повече да се оправдава с това, че апартаментът ѝ в Ню Йорк е зает. Наемателят ѝ се беше изнесъл на първи октомври. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се върне. Можеше, разбира се, да намери друга къщичка или апартамент в Ню Хемпшир, но нямаше никакъв смисъл. Виждаше се с Андрю само веднъж седмично, а и той почти не ѝ обръщаше внимание. С всеки изминат ден ставаше все по-уверен в себе си и съвсем наскоро госпожа Къртис настоя, че е време той да обърне повече внимание на уроците. Тя смяташе, че посещенията на Дафни по един или друг начин задържаха напредъка му, защото той продължаваше да се държи за нея и да разчита на помощта ѝ. Но истината бе, че Дафни бе тази, която се нуждае от помощ и подкрепа.

Опакова всичките си вещи, а също и тези на Джон и ги изпрати за Ню Йорк с един автобус. Огледа за последен път празната колиба и гърлото ѝ се сви от непоносима болка. В продължение на цял един час остана седнала на дивана, разтърсвана от неудържими ридания. Беше сама. Джон си бе отишъл завинаги. Нищо не можеше да го върне обратно. Внимателно затвори вратата след себе си, допря за миг глава до грубото дърво, припомняйки си всички щастливи моменти, прекарани в тази къща, след това бавно се отправи към колата си. Камиона на Джон бе подарила на Хари.

В училището Андрю бе зает с приятелите си. Целуна го за довиждане и обеща да се върне след няколко седмици, за Деня на благодарността. Отсега нататък щеше да отсяда в австрийската странноприемница, като останалите родители. Госпожа Къртис не спомена нищо за Джон, макар че го бе познавала и много съжаляваше за смъртта му.

Пътуването до Ню Йорк отне седем часа и Дафни изобщо не се развълнува, когато навлезе в града и зърна Емпайър Стейт Билдинг. Това беше град, който не искаше да вижда; място, в което не искаше да се връща. Вече нямаше дом. Имаше само един празен апартамент.

Апартаментът беше в добро състояние. Наемателят го бе поддържал добре и тя въздъхна с облекчение и хвърли куфара си на леглото. Дори и тук я преследваха духове. Трябваше да свикне с празната стая на Андрю, с ненужните играчки и шарени книжки, с които вече нямаше кой да си играе и да чете. Бе взел със себе си всички ценности, които обичаше, а тези, които бе оставил, вече не му трябваха.

Дафни имаше чувството, че апартаментът ѝ е вече тесен. След всичките месеци, които бе прекарала в дървената къщичка, твърде градският му вид я потискаше. От прозорците му не се виждаха хълмовете на Ню Хемпшир, а само сиви, мрачни сгради. Малката кухничка бе съвсем различна от уютната селска кухня, с която бе свикнала. Всекидневната и старите пердета изглеждаха мрачни и мръсни. Килимът бе прекалено износен, а мебелите вече бяха понащърбени и поочукани. Преди години бе обичала този апартамент, старала се бе да създаде весел и уютен дом за себе си и сина си. Сега, без Андрю, нямаше смисъл да се старее. В първия уикенд след завръщането си Дафни изтупа килима, смени пердетата, купи няколко нови саксии с цветя, но за останалото просто не я бе грижа. По-голямата част от времето си прекарваше в разходки, опитваше се отново да се приспособи към живота в Ню Йорк и се връщаше в апартамента само за да пренощува.

А времето беше чудесно — това бе най-красивия сезон в Ню Йорк, но дори и златната есен и мекото слънце не можеха да я ободрят. Нищо не я интересуваше. Всяка сутрин се събуждаше с безжизнен поглед и се чудеше какво да прави със себе си. Знаеше, че трябва да си потърси работа, но нямаше желание за това. Все още имаше достатъчно пари, за да живее известно време без да работи и бе решила, че ще помисли за работа в началото на идната година. Напъха ръкописа на книгата в едно чекмедже и дори не се опита да се обади на бившата си шефка Елис. Но един ден, докато търсеше пижама за Андрю в един магазин, Дафни едва не се блъсна в нея.

— Какво правиш тук, Даф?

— Пазарувам за Андрю. — Говореше спокойно, но изглеждаше много по-зле от предишната година и Елисън Бейър не преставаше да се чуди какво още може да ѝ се е случило.

— Той добре ли е? — В очите ѝ имаше тревога.

— Чувства се отлично.

— А ти?

— И аз.

— Дафни... — Старата ѝ приятелка докосна ръката ѝ развълнувана от това, което виждаше. — Не можеш цял живот да се държиш за това дете. — Беше ли възможно да се съсипе до такава степен, само защото е трябвало да остави детето си в онова училище?

— Зная. Но той е добре. Училището много му харесва.

— А ти? Кога се върна?

— Преди няколко седмици. Смятах да ти се обадя, но бях много заета.

— Пишеш ли? — Ели я погледна с надежда.

— Не съвсем. — Дори не ѝ се мислеше за писане в този момент. То бе част от живота ѝ с Джон, а той бе свършил. И ако питаха нея, с писането също бе приключено.

— Какво стана с книгата, която обеща да ми изпратиш? Завърши ли я вече? — Искаше ѝ се да каже не, но не можа.

— Да. Завърших я през лятото, но не знаех какво да направя по-нататък. Смятах да се обадя, за да ми намериш литературен агент.

— Тогава? — Елисън бе типична нюйоркчанка, припряна и забързана, и Дафни просто не бе в състояние да издържа повече. Пет минути след срещата им се чувстваше напълно изтощена. — Може ли да я видя?

— Да, разбира се. Ще се отбия да ти я оставя.

— Хайде утре да обядваме заедно.

— Не мисля, че ще мога... Аз... — Погледна встрани, изнервена от навалищата в магазина и от присъствието на Ели.

— Виж, Даф. — Ели внимателно я хвана за ръка. — Дай да си говорим направо. Изглеждаш по-зле от миналата година. Всъщност изглеждаш ужасно. Трябва да се стегнеш. Не можеш да избягваш хората през останалата част от живота си. Добре, изгуби Джеф и Ейми, но Андрю е жив и здрав, и доколкото разбирам се чувства добре в

училище. За бога, крайно време е да направиш нещо за себе си. Хайде да обядваме заедно и да си поговорим.

Самата мисъл за това я ужасяваше.

— Няма за какво толкова да говорим. — Но докато се опитваше да се измъкне от Елис, изведнъж сякаш чу далечния глас на Джон — Хайде, малката ми... Дявол го взел, ти можеш да се справиш... — Припомни си колко силно вярваше във възможностите ѝ, колко горд и развълнуван бе, когато тя завърши книгата. Стори ѝ се, че ако я остави да лежи захвърлена в онова чекмедже, ще предаде всичките му надежди, ще го лиши от трепета и възбудата на окончателната победа, на крайния успех.

— Добре де, добре! Ще обядваме заедно. Но не искам да говорим за проблемите ми. Би могла вместо това да ми кажеш как да си намеря агент.

На другия ден се срещнаха в *Златното теле*. Ели тревожно се взираше в очите на Дафни, но тя упорито поддържаше разговора само около книгата и бъдещия ѝ литературен агент. Ели ѝ даде имената на няколко агенти, взе ръкописа и обеща да го прочете до началото на следващата седмица. Върна го само след няколко дни, преизпълнена с възторг и ентузиазъм. Твърдеше, че от години не е чела толкова хубава книга и Дафни, макар и против волята си, бе поласкана от похвалата. За Ели се знаеше, че понякога прекалява с жлъчните си критични бележки и е много скъпа на похвалите. Но към книгата на Дафни очевидно изпитваше искрено и неподправено възхищение.

На тръгване ѝ каза на кой от агентите да се обади. В понеделник Дафни се свърза с агента и макар че все още бе убедена, че върши всичко това заради Джон, съвсем неусетно започна да се пали от възбудата и нетърпението, обхванали Елис. Остави ръкописа в офиса на агента, като смяташе, че ще получи отговор най-рано след няколко седмици. Само четири дни по-късно, докато опаковаше багажа си за пътуването по случай Деня на благодарността, се обади агентът. Казваше се Айрис и искаше да знае дали ще може да я види в понеделник.

— Какво мислите за книгата? — Внезапно разбра, че трябва да знае. Бавно се връщаше към живота, а книгата ѝ се струваше все по-важна. Беше последната ѝ връзка с Джон, последната ѝ надежда за изцеление.

— Какво мисля ли? Искате ли да ви отговоря честно? — Дафни затаи дъх. — Чудесна е. И Елисън е безкрайно права. Тя ми се обади, след като оставихте книгата. Това е най-хубавото нещо, което съм чела от години. Книгата ви със сигурност ще има невероятен успех.

За пръв път от три месеца Дафни се усмихна истински и очите ѝ се напълниха със сълзи. Плачеше от възбуждане и облекчение и изпитваше непоносима болка, че Джон не е край нея да сподели успеха и радостта ѝ.

— Помислих си, че бихме могли да обядваме заедно в понеделник.

— Заминавам извън града... — Не искаше да обядва с Айрис, но в същото време прекрасно знаеше, че ще се върне още в неделя. — Добре. Къде?

Елисън бе предупредила Айрис, че общуването с Дафни е трудно. Разказала ѝ бе за смъртта на Джеф и Ейми, а също така и за сина ѝ, който се намира в „здравно заведение“. Споменала ѝ бе, че Дафни мъчително и болезнено понася раздялата с момчето и все още не се е възстановила напълно. Самата Елисън винаги бе смятала, че щом Андрю е глух, той не е съвсем нормален в умствено отношение.

— Какво ще кажете за *Лебеда* в тринадесет часа?

— Ще бъде там.

— Чудесно. И още нещо...

— Да?

— Поздравления!

След разговора Дафни седна на леглото. Сърцето ѝ биеше до пръсване, коленете ѝ трепереха. Бяха харесали книгата ѝ... книгата, която бе написала за Джон. В този момент не можеше дори да си представи, че ще се намери издател, който да откупи и издаде първата ѝ книга.

12.

Вечерята с Андрю по случай Деня на благодарността си имаше своето собствено очарование, но Дафни прекара цялата нощ будна в странноприемницата на австрийците, а съзнанието ѝ неспокойно се връщаше към едни или други събития. Беше ѝ трудно да забрави, че преди една година Джон я бе намерил на един тъмен селски път и животът бе започнал отново, а сега, само една година по-късно, всичко бе свършило. Имаше вече два празника, които да мрази. Деня на благодарността и Коледа. И тя знаеше, че тази година и Андрю се бе почувствал по същия начин. Изглеждаше замислен през цялото време, на няколко пъти заговори за Джон, а очите му бяха тъжни, изпълнени с копнеж. И двамата имаха много и твърде болезнени спомени. Прекалено много, помисли си тя, като се опитваше да насочи мислите си в друга посока. В този момент Дафни не можеше да си позволи да се отдаде на тъга и скръб по загубата на Джон. Трябваше да се грижи за Андрю и за неговото развитие в училището.

Този път раздялата с Андрю не беше толкова тежка, защото и двамата знаеха, че през коледната ваканция ще се видят отново.

Съвсем сама Дафни се разходи по хълмовете, по които бе разпръснала праха на Джон, преди да замине за Ню Йорк. И макар да знаеше, че никой няма да я чуе, тя започна да му говори — разказа му за книгата и за Андрю, а после, с поглед зареян в горите и в ясното зимно небе, прошепна „много ми липсваш“. Сякаш чуваше ехото на мислите му и знаеше, че и тя му липсва. Може би, в известен смисъл, бе щастлива, защото го бе обичала. Може би това бе най-важното, което остана след като всичко друго свърши.

Качи се в колата си и се върна в Ню Йорк. Смазана от умора си легна и веднага заспа. На следващия ден стана, облече бяла вълнена рокля, сложи си тежко черно палто и ботуши. Навън бе невероятно студено, а на Дафни ѝ се струваше, че от векове не е стъпвала на делови обяд. Струваше ѝ се много странно, че ѝ предстои да се срещне с една непозната жена, за да обсъди с нея книгата си. Спомняше си

обедите с различни писатели по времето, когато работеше в *Колинс*, но особеното този път бе, че самата тя бе авторката.

— Дафни? Аз съм Айрис Маккарти. — Жената беше червенокоса и елегантна. По добре поддържаните ѝ ръце блестяха няколко скъпи и изящни пръстена. През целия обяд обсъждаха книгата, а по време на кафето и шоколадовия сладкиш, Дафни сподели идеята си за нова книга. Беше я обсъждала с Джон и той бе останал очарован. Айрис също много я хареса и Дафни се усмихна с удоволствие. Струваше ѝ се, че чува гласа на Джон да шепне в ухото ѝ — „това е то, мъничката ми... можеш да го направиш“. Към края на обяда уточниха заглавията и на двете книги и Дафни се почувства щастлива и горда от успеха. Първата книга, тази, която бе написала в Ню Хемпшир, щеше да се казва „В залеза на живота“. Главна героиня в нея бе една жена, която на 45 години загубва съпруга си, но продължава да живее и да се бори за щастието си. Беше тема, която Дафни познаваше добре и Айрис я увери, че книгата ще има голям успех. Втората книга щеше да се казва просто „Агата“ и централна тема в нея щеше да бъде животът на една жена в Париж след войната. Първоначално това бе един от късите разкази на Дафни, но тя още тогава знаеше, че той може да прерасне в книга и сега смяташе да се заеме с това. Обеща да се залови за работа веднага, да нахвърли в общи линии сюжета, а след това да го обсъди с Айрис. След обяда вече стоеше зад бюрото си и се взираше в празния лист хартия пред себе си. И когато идеите ѝ се поизбистриха, започна да пише. До полунощ работи без да спира и нахвърли началото, а когато се върна от коледната ваканция, която бе прекарала с Андрю, скелетът на книгата бе готов. Изпрати го на Айрис и веднага получи одобрението ѝ. През следващите три месеца Дафни се скри в апартамента си и работи ден и нощ. Не беше лесна книга, но ѝ доставяше огромно удоволствие. Често бе така погълната от работата си, че не си правеше труда да отговаря на телефонните позвънявания. Когато, обаче, телефонът звънна в един априлски ден, тя стана, протегна се и отиде в кухнята да се обади.

— Дафни?

— Да. — Винаги се изкушаваше да отговори „Не, Дракула“. Кой друг можеше да се обади от нейния телефон? Може би домашната помощница от горния етаж? Обаждаше се Айрис.

— Имам новини за теб. — Но Дафни бе прекалено уморена, за да слуша внимателно. Предната нощ бе работила до четири часа сутринта и бе напълно изтощена. — Току-що ни се обадиха от „Харбър и Джоунз“.

— И? — Внезапно сърцето ѝ се разтупа. През изминалите четири месеца нещата бяха придобили нов смисъл. Работата ѝ имаше огромно значение за нея. Искаше да успее заради себе си, заради Джон, заради Андрю. Отдавна чакаше това обаждане и ѝ се струваше, че нещата се движат много бавно, но Айрис я успокояваше, че четири месеца не са голям срок. — Харесали са я?

— Би могло и така да се каже. — Айрис се усмихваше. — Бих казала, че щом предлагат двадесет и пет хиляди долара, сигурно я харесват. — Дафни замръзна с отворена уста и вперен в телефона невярващ поглед.

— Не се шегуваш, нали?

— Разбира се, че не се шегувам.

— О, боже... о, боже! Айрис! — На лицето ѝ разцъфна тържествуваща усмивка и тя с изненада забеляза яркото пролетно слънце, което надничаше през кухненския прозорец. — Айрис! Айрис! Айрис! — Беше се случило в края на краищата. Джон беше прав. Тя можеше да се справи. — Какво трябва да направя сега?

— Във вторник ще обядваш с твоя редактор в „Четири сезона“. Издигате се в обществото, госпожо Фийлдз.

— Издигам се и още как. — Беше почти на тридесет и една. Предстоеше ѝ да издаде първата си книга и да обядва с редактора си в „Четири сезона“. Това вече бе обяд, който не би изпуснала за нищо на света. Във вторник пристигна точно навреме, облечена в нов розов костюм на Шанел, който бе купила за случая. Редакторката се оказа една твърде свирепа на вид жена с кръвожадна усмивка, но в края на обяда Дафни бе сигурна, че ще работят добре заедно и че ще може да научи много неща от нея. Постепенно разговорът се насочи към новата ѝ книга. Бяха настанени на една маса непосредствено до езерцето, в центъра на голямата мраморна зала, а сервитьорите непрекъснато се суетяха около тях. Редакторката от „Харбър и Джоунз“ пожела да прочете готовата част от втората книга. Един месец по-късно последва второ предложение от издателството. В края на юли Дафни завърши книгата и замина за Ню Хемпшир, за да прекара един месец с Андрю.

Първата ѝ книга, посветена на Джон, излезе около Коледа и бе посрещната с умерен интерес, но втората книга я направи известна за една нощ. Излезе през пролетта и веднага оглави класацията на „Ню Йорк Таймс“. Авторските права за изданията с меки корици възлизаха на сто хиляди долара.

— Как се чувстваш като знаменитост, Даф? — Ели майчински се гордееше с успеха ѝ и я покани на обяд по случай тридесет и втория ѝ рожден ден. — По дяволите, би трябвало да те накарам ти да платиш обяда. — Бе ясно обаче, че Ели не ѝ завижда. Работата бе върнала Дафни в света на живите и всички, които знаеха какво бе изтърпяла през живота си, бяха истински развълнувани от успеха ѝ.

— Върху какво работиш сега?

Третата ѝ книга беше почти готова. „Харбър и Джоунз“ бяха откупили правата върху нея още преди да бъде завършена и се очакваше да излезе през следващото лято.

— Върху нещо, което се нарича „Сърдечен трепет“.

— Заглавието ми харесва.

— Надявам се, че ще харесаш и книгата.

— Ще я харесам, а и читателите също. — Ели нито за момент не се съмняваше в успеха на книгите ѝ.

— Малко съм притеснена този път. Издателите искат да се включат в рекламата и разпространението на книгата.

— Крайно време беше.

— Радвам се, че и ти мислиш така. Но за какво, по дяволите, бих могла да говоря на авторското представяне на книгата в Кливлънд? — Дафни все още изглеждаше ужасно млада и малко срамежлива и мисълта за телевизионните журналисти и техните въпроси я плашеше.

— Разкажи им за себе си. Хората се интересуват от тези неща. Мен винаги ме разпитват за живота ми.

— И какво им отговаряш?

Елисън го усуква доста дълго и Дафни най-сетне разбра.

— Да им кажа колко тежък и трагичен е бил животът ми? Точно това не желая да направя.

— Тогава им разкажи за книгите си — как се раждат идеите, как работиш върху тях. — Ели се захили. — Кажи им с кого се срещаш.

През последните две години Дафни изглеждаше толкова добре, че Ели реши, че около нея се въртят тълпи от обожатели. Изобщо не

предполагаше, че след смъртта на Джон в живота ѝ не бе имало друг мъж и че у Дафни все повече се затвърждаваше убеждението, че така ще бъде до края на живота ѝ. Не би могла да понесе още една загуба и не възнамеряваше да се обвързва с никого.

— Между другото, кой е мъжът в живота ти?

Дафни се усмихна:

— Андрю.

— Как е той? — Но в интерес на истината Ели никога не бе проявявала искрен интерес към него. Тя обичаше знаменитите и преуспяващи хора. Никога не се бе женила и не обичаше децата.

— Добре е. Едър и красив и много, много зает.

— Още ли е в онова училище?

— Ще остане там още известно време. — Очите ѝ се натъжиха и Елисън съжали, че е повдигнала въпроса. — Надявам се, че след няколко години ще мога да си го взема вкъщи.

— Това разумно ли е? — Елисън изглеждаше шокирана. Тя продължаваше да смята, че Андрю е умствено недоразвит. Дафни знаеше за предубежденията на приятелката си и не искаше да спори с нея.

— Ще видим. Има твърде различни и противоречиви мнения по въпроса. Бих искала да го запиша в редовно училище, тук при мен, щом се почувства готов за това.

— Няма ли да пречи на работата ти? — Елисън никога нямаше да я разбере и Дафни го знаеше. Та как би могло едно дете, което толкова обича, да попречи на работата ѝ? Дафни бе сигурна, че присъствието му може само да я вдъхновява. Биха могли, разбира се, да се получат някои усложнения, но тя копнееше за детето си и знаеше, че нищо друго няма значение.

— Добре, кажи ми за обиколката из страната. Кои градове ще посетите?

— Не зная още. Средния запад, Калифорния, Бостън, Вашингтон, окръг Колумбия. Нали знаеш, обичайната лудница. Двадесет града за двадесет дни. Никакъв сън, никаква сваятна храна и постоянния ужас, че някоя сутрин просто няма да мога да си спомня в кой град се намирам.

— Звучи ми прекрасно.

— Може би. Но на мен ми изглежда кошмарно. — Дафни продължаваше да копнее за живота, който бе водила в къщичката в Ню Хемпшир, но това бе толкова отдавна и никога вече нямаше да се повтори. Вече бе решила да си купи апартамент в източната част на града.

След обяда Дафни се прибра вкъщи да поработи върху новата книга. В работа минаваше всеки неин ден, всяка нощ, всеки час, който не прекарваше с Андрю. Беше намерила с какво да запълни огромната празнота в живота си — един измислен свят, сътворен върху хартия и изпълнен с хора, които се раждаха и умираха във въображението ѝ и вълнуваха милиони читатели. В живота нямаше нищо друго, освен работа, но си струваше. Точно преди тридесет и третия ѝ рожден ден, новата ѝ книга *Апах* стана бестселър номер едно в класацията на *Ню Йорк Таймс*. Бе успяла.

13.

— Как е тя?

Уморените очи на Барбара се спряха върху сестрата, която отново проверяваше всички монитори. Безсмислено бе да пита. Очевидно нямаше промяна. Не можеше да повярва, че Дафни лежи тук, толкова неподвижна, така безжизнена, лишена от енергията, която така щедро раздаваше на всички, които се нуждаеха от помощ. Барбара знаеше по-добре от всеки друг на какво е способна Дафни, колко е силна и издръжлива. Години наред се бе борила за себе си, за Андрю и дори и за Барбара.

Сестрата излезе от стаята и Барбара за момент притвори очи. Мислено се върна към миналото, към първата си среща с Дафни още по времето, когато живееше с майка си в един непрекъснат и безкраен кошмар. Беше излязла да купи нещо за ядене и се бе върнала задъхана и изтощена от изкачването на стълбите към техния мрачен, мизерен апартамент в Западен Ню Йорк. Прекарала бе много самотни години в този апартамент, хваната като в капан. Животът ѝ бе съсредоточен около майка ѝ, която беше инвалид и за която постоянно се грижеше.

Дафни я бе открила чрез литературния си агент. Айрис знаеше, че Барбара взима работа за къщи, за да може да поувеличи мизерната си заплата като секретарка. Но в същото време книгите, които преписваше на машина, ѝ помагаша да избяга от живота си, който така отчаяно мразеше, и от действителността, с която едва се примиряваше. Ръкописите изискваха много работа, но ѝ позволяваха да се пренесе в един нов, фантастичен и причудлив свят.

Барбара се бе вмъкнала през вратата натоварена с продукти и бе почувствала както винаги тежката миризма на зеле и загниваща плът. А в стаята седеше Дафни — сериозна, притихнала, изискано облечена, свежа и млада. Барбара я погледна и ѝ се стори, че някъде се е отворил прозорец и в стаята нахлува чист въздух. Очите им се срещнаха и Барбара се изчерви. Никой не бе идвал в апартамента ѝ; винаги тя ходеше до агенцията, за да получи поредния ръкопис.

Барбара тъкмо се канеше да заговори, когато чу познатия жаловит глас.

— Купи ли ми ориз? — Внезапно ѝ се прииска да се разкрещи, а Дафни внимателно я наблюдаваше.

— Винаги купуваш не от този, от който искам. — Гласът на майка ѝ, както обикновено, беше противен, винаги сърдит и пронизителен.

— Да, купих ориз. А сега, майко, защо не отидеш в другата стая и да си полегнеш докато аз...

— Ами кафе?

— Купих.

Старата жена започна да се рови в двете чанти като от време на време издаваше странни кудкудякащи звуци. Ръцете на Барбара трепереха, докато събличаше палтото си.

— Мамо, моля те... — Погледна извинително към Дафни, която се усмихна, опитвайки се да не позволи тази сцена да я разстрои. Но самият факт, че се намираще в този апартамент ѝ действаше потискащо. Докато наблюдаваше Барбара и майка ѝ, се почувства като хваната в капан. Най-накрая старата жена се прибра в задната стая и Дафни можа да обясни какво иска. След две седмици получи ръкописа обратно, идеално напечатан, без нито една грешка. По-късно Дафни казваше, че в онзи момент ѝ се е струвало невероятно, че Барбара изобщо е могла да го препише в присъствието на майка си, която несъмнено я влудяваше. Живот като този ѝ се струваше ужасен и не можеше да се начуди защо Барбара бе решила да живее с майка си.

По-късно Дафни ѝ бе предложила още работа — даваше ѝ да напечата някои редактирани пасажки, груби чернови или резюмета, а след време я помоли да се премести при нея и да работят заедно в апартамента ѝ. Тогава Барбара ѝ разказа историята си. Баща ѝ бе умрял, когато бе деветгодишна. Майка ѝ бе направила и невъзможното, за да я издържа, да я изпрати във възможно най-добрите училища и да я подпомага в колежа. Барбара се бе записала в „Смит“ и бе завършила с отличие, но по това време майка ѝ получи удар и не можеше повече да ѝ помага. Дошъл бе редът на Барбара да направи каквото може за майка си и да облекчи поне малко тежката ѝ съдба. Започна работа като секретарка в една адвокатска фирма, а нощем се грижеше за майка си. Не ѝ оставаше време за нищо друго, постоянно се чувстваше

изтощена и смазана от умора. Наложил се да се раздели с приятеля си от колежа; той не можел да се примири с неестествената ситуация, в която бяха поставени. Предложил ѝ брак, но тя категорично отказала да изостави майка си. Не можеш да си позволи да я изпрати в болнично заведение, а и майка ѝ я умолявала да не го прави. Барбара просто не можеш да изостави майка си, не и след всичките години, през които Елионор Джарвис била работила ден и нощ, на няколко места едновременно, само и само да осигури на дъщеря си прилично образование. Дълговете трябвало да се плащат и майка ѝ постоянно ѝ го припомняла.

— След всичко, което направих за теб, ти си готова да ме напуснеш... — Обвинявала, хленчела, стоварвала вината за мизерията и бедността им върху Барбара, макар че тя нямала никакво намерение да я изоставя. Просто не можеш да го направи. Прекара две години в адвокатската кантора, а майка ѝ малко по малко се възстановила, благодарение на грижите ѝ. Точно по това време шефът ѝ се разделил с жена си и започнал да я ухажва. Познавала живота ѝ и изпитвала дълбоко съжаление към нея. Била умна и интелигентна момиче и той не можеш да се примири с мисълта, че тя пропилява живота си по този начин. На двадесет и пет години Барбара изглеждала и се държала като постоянно недоволна стара мома.

Той бил човекът, който я накара да излиза от къщи колкото се може по-често. Идвало да я вземе и да побъбри с майка ѝ. Старата жена ожесточено се противопоставяла на всичките ѝ опити за самостоятелност и независимост, но той бил непоколебим в убеждението си, че Барбара трябва да има свой собствен живот. Успявала да открадне по някой свободен час за него и непрекъснато се опитвала да успокои майка си, да разсее страховете и опасенията ѝ. Връзката им продължила шест месеца и била единственият светъл лъч в живота ѝ. По Коледа той ѝ казал, че се връща вкъщи при жена си. Обяснил всичко със загрижеността си към децата и с трудния период, който съпругата му изживява.

— Аз си имам своите отговорности, Барбара. Трябва да се върна и да ѝ помогна. Не мога просто да я оставя да се бори сама... — опитвала се да се оправдае. Барбара го изгледала с горчива усмивка и пълни със сълзи очи.

— Ами какво ще стане с твоя собствен живот? Къде останаха всички ония приказки, че не е справедливо човек да съсипва живота си заради другите, че всеки има право на собствен живот?

— Всичко това е истина. Вярвам във всяка една дума, която съм ти казал. Но, Барб, трябва да ме разбереш. Това е по-различно. Тя е моя съпруга. Твоят случай е по-различен — ти се задушаваш покрай арогантната си, вискателна и не съвсем нормална майка. Ти имаш право върху собствения си живот. Но моят живот е и на Джорджия... не мога просто така да зачеркна двадесет и две години...

А тя, какво трябваше да направи с майка си? Да излезе през вратата и повече да не се върне? Той говореше глупости и двамата разбираха това. Върна се при жена си още на следващия ден и всичко приключи. В началото на новата година Барбара напусна работа, а две седмици по-късно разбра, че е бременна. Прекара една седмица заключена в стаята си. Обмисляше положението, в което най-неочаквано се бе озовала, и тихо и безутешно плачеше. Заблуждавала се бе, че той я обича, че някой ден може да се ожени за нея... да я освободи от майка ѝ. И какво, по дяволите, щеше да прави сега? Не би могла да се грижи за детето сама, а абортът противоречеше на разбиранията и убежденията ѝ. Не искаше да го направи. Най-накрая реши, че трябва да му се обади. Срегнаха се за обяд. Той изглеждаше много делови и малко отчужден.

— Добре ли си? — Тя кимна. Чувстваше се ужасно потисната. — А майка ти?

— Добре е, но лекарите се безпокоят за сърцето ѝ. — Или поне майка ѝ казваше така всеки път щом Барбара се опиташе да излезе от къщи. Вече не ходеше никъде. Нямахме никакъв смисъл, пък и самата тя вече нямаше желание. Постоянно ѝ се гадеше. — Искам да ти кажа нещо. Важно е.

— Така ли? — Веднага издигна около себе си защитна стена сякаш подсъзнателно се досещаше за какво става дума. — Последният ми чек пристигна, нали?

Бяха се разбрали, че ще бъде по-добре, ако тя напусне фирмата, а той уреди да ѝ изплатят по-голямо парично обезщетение. Опитваше се по този начин да успокои съвестта си и да заглуши чувството за вина.

„Да, кучи сине — помисли си тя, — но сега не става дума за пари. Става дума за живота ми. И за твоето дете.“

— Бременна съм. — Не можа да измисли по-безболезнен начин да му го съобщи, а и не искаше. Не й пукаше за Джорджия и за промените, настъпили в живота ѝ. Детето бе много по-важно. Поне за Барбара.

— Това наистина е сериозен проблем. — Опитваше се да говори спокойно, но по очите му личеше, че е много притеснен. — Сигурна ли си? Беше ли на лекар?

— Да.

— Сигурна ли си, че детето е от мен? — Не се посвени да зададе този въпрос, макар че чудесно познаваше живота ѝ. Очите ѝ бързо се напълниха със сълзи.

— Знаеш ли какво, Стен? Ти си голям мръсник. Наистина ли мислиш, че съм спала с някой друг.

— Извинявай. Само си помислих...

— Не, ти просто искаш да се отървеш от мен. Искаш да се измъкнеш сух от неприятностите.

Известно време той не каза нищо. Когато заговори отново, гласът му беше малко по-нежен, но не направи и най-малък опит да я успокои и да спре сълзите ѝ.

— Познавам един добър... — Барбара се сви от ужас като чу думите му.

— Не зная дали ще мога да го направя... Аз просто не мога... — Започна силно да хлипа, а той нервно се заоглежда.

— Виж какво, хайде да бъдем реалисти, Барб. Ти просто нямаш избор. — Без нито дума повече той надраска нещо на лист хартия, попълни чек за хиляда долара и ѝ ги подаде. — Обади се на този номер и кажи, че аз те пращам.

— Защо? Специално споразумение ли имате? — Очевидно той не за първи път изпадаше в подобно положение. Погледна с отчаяние — това не беше мъжът, когото познаваше, в когото вярваше... мъжът, който можеше да я спаси. — Би ли изпратил Джорджия при него?

Погледна я с каменно лице.

— Миналата година изпратих дъщеря си там.

Барбара сведе поглед и поклати глава:

— Съжалявам.

— Аз също. — Това бяха последните мили думи, които ѝ каза. Бързо се изправи и я погледна. — Барб, свърши го веднага. Отърви се

от него. Ще се почувстваш много по-добре.

Барбара внимателно го изгледа.

— А какво ще стане, ако не го направя?

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — Думите му бяха изпълнени със злоба и яд.

— Искам да кажа, че мога да реша да задържа детето. Все още имам избор, както знаеш. Не е задължително да направя аборт.

— Ако задържиш детето, отговорността е изцяло твоя.

— Искаш да кажеш да не те безпокоя повече? — В този момент го мразеше.

— Та аз дори не зная дали детето е мое. И тези хиляда долара са последното нещо, което ще видиш от мен.

— Така ли? — Тя взе чека, погледна го, скъса го на две и му го подаде. — Благодаря ти, Стен. Но не мисля, че ще имам нужда от тях. — С тези думи Барбара се изправи, заобиколи го и излезе от ресторанта.

Плака през целия път до апартамента си, а вечерта майка ѝ насила я накара да излезе от спалнята си.

— Изостави те, нали? Върна се при жена си? — Беше изпълнена със злоба, злорадстваше, тайно се наслаждаваше на мъката ѝ. — Знаех си аз... Казах ти, че той не струва... може би изобщо не се е разделял с жена си.

— Мамо, остави ме сама... моля те... — Върна се в стаята си, легна на леглото и затвори очи.

— Какво ти е? Да не си болна? — В един момент разбра всичко. — О, боже, ти си бременна... нали? — Приблужи се към нея. Очите ѝ бяха студени и зли.

Барбара седна и погледна измъчено майка си:

— Да, бременна съм.

— О, боже... незаконно дете... Знаеш ли какво ще говорят хората за теб, малка уличнице? — Майка ѝ се пресегна и я удари. Изведнъж всичката дълго потискана мъка, болка, безсилна ярост избухна и Барбара се разкрещя.

— Остави ме на мира, дявол да те вземе. С теб се е случило същото навремето.

— Не е вярно... ние с баща ти бяхме сгодени... Той не беше женен за друга. Ожени се за мен.

— Оженил се е за теб, защото си била бременна. И цял живот те мразеше за капана, в който си го вкарала. Слушах ви като се карахте, когато бях малка. Винаги те е мразил. Бил е сгоден за друго момиче... — Майка ѝ отново я удари и Барбара падна на леглото разтърсвана от ридания.

През следващите две седмици почти не разговаряха, освен в случаите, в които майка ѝ я измъчваше с приказки за бебето: „Ще бъдеш съсипана... опозорена... никога няма да си намериш друга работа“. Най-лошото, обаче, беше, че и Барбара се безпокоеше за същото. След като напусна кантората на Стен, не можа да си намери нова работа. В сравнение с предишното лято безработицата бе много нараснала и дори и с отличната си диплома от колежа „Смит“, тя не можеше да си намери никаква работа. А сега щеше да има и бебе.

В края на краищата разбра, че няма голям избор. Беше прекалено горда, за да се обади на Стен и да го попита за името на лекаря. Свърза се с една приятелка, която я насочи към познат гинеколог. Направи незаконен аборт в Ню Джърси. Тръгна за вкъщи с метрото, замаяна и обилно кървяща, и припадна на перона. Обадиха се на майка ѝ от болница „Рузвелт“, но тя отказа да я посети. Когато след три дни Барбара се прибра вкъщи, майка ѝ я посрещна във всекидневната и произнесе една-единствена дума „убийца“.

Омразата между тях се задълбочаваше с всеки изминат ден и Барбара реши да се изнесе от апартамента. Майка ѝ, обаче, получи нов удар и тя пак не можа да я изостави. Всичко, което искаше, бе собствен апартамент, в който сама да подрежда собствения си живот. Вместо това получаваше помощ за безработни — Стен ѝ бе позволил да каже, че е била уволнена. Майка ѝ получаваше пенсия и те живееха от тези помощи, но едва свързваха двата края. В продължение на шест месеца не се отдели от майка си, грижеше се за нея, опитваше се да я изправи на крака, но тя никога не ѝ позволи да забрави за аборта. Обвиняваше я за удара, който бе получила, не спираше да повтаря, че Барбара я е разочаровала и провалила живота и на двете. Без дори да го съзнава, Барбара живееше като насън, в постоянна депресия и униние.

В края на краищата успя да си намери работа в друга адвокатска кантора. Този път не допусна никого до себе си — в живота ѝ нямаше никакви флиртове, никакви познанства, никакви мъже... само майка ѝ. Прекъсна връзките си със старите приятелки от колежа. Когато от

време на време ѝ се обаждаха, тя дори не си правеше труда да им позвъни отново. Какво можеше да им каже? Всички те бяха женени или сгодени, или пък вече имаха деца. Тя бе имала връзка с женен мъж, направила бе аборт, работеше като секретарка и се грижеше за майка си като медицинска сестра. А тя постоянно ѝ натякваше, че имат нужда от повече пари. Една от другите секретарки във фирмата ѝ предложи да се свърже с някои литературни агенции да потърси допълнителна работа. Реши, че ще може да печата през нощта, а възнаграждението не беше лошо. Понякога даже бе много добро. Барбара се обади в няколко агенции и благодарение на това Дафни я откри — десет години след като бе започнала да преписва ръкописи в свободното си време — една повехнала, самотна и изнервена стара мома на тридесет и седем години. Някогашното красиво, добре сложено, атлетично момиче, което бе председател на горните курсове в колежа „Смит“ и бе завършило с отличие държавно право, се препитаваше като печаташе ръкописи в малкия си апартамент в западен Ню Йорк и се грижеше за майка си, която от ден на ден ставаше все по-капризна и зла. Тя мразеше Барбара за проваления ѝ живот, възмущаваше се от липсата на смелост и кураж у дъщеря ѝ. Но нито за миг не ѝ минаваше през ума, че точно тя бе убила у Барбара желанието за успех, не ѝ бе позволила да се съвземе след разрива със Стен и аборта.

Още от самото начало Барбара бе възхитена от Дафни, но не се осмеляваше да я попита нищо за живота ѝ. Тя бе твърде затворена в себе си, живееше уединено, сякаш грижливо пазеше безброй тайни, заключени в душата си. Късно една нощ, когато Барбара пристигна в апартамента да донесе един ръкопис, почти цяла година след първата им среща, двете жени отвориха сърцата си една пред друга. Барбара разказа за аборта, за затвора, в който доброволно живееше с болната си майка. Дафни тихо слушаше, а когато Барбара свърши дългия си, тъжен разказ, тя на свой ред сподели всичко за Джеф и за Ейми, и за Андрю. Седяха на пода, пиеха вино и разговаряха почти до сутринта. „Сякаш бе вчера“, мислеше си Барбара, докато наблюдаваше Дафни, бледа и безжизнена в болничното легло.

След като изслуша разказа ѝ, Дафни съвсем категорично и недвусмислено ѝ заяви, че трябва да се раздели с майка си.

— Разбери, дявол да го вземе, че става дума за собственото ти оцеляване. — Двете бяха малко пийнали и Дафни назидателно размахваше пръст под носа ѝ.

— Какво мога да направя, Даф? Тя едва се движи. Сърцето ѝ е зле, прекарала е три инсулта.

— Изпрати я в болнично заведение. Или не можеш да си го позволиш?

— Бих могла, ако си скъсам задника от работа, но тя смята, че това ще я убие. А аз ѝ дължа толкова много... — Мислите на Барбара се върнаха към миналото. — Тя ме издържаше в училище. Помагаше ми дори в колежа.

— А сега съсипва живота ти. А ти? Какво ще стане с теб?

— Какво аз? Вече нищо не е останало от мен.

— Напротив, останало е. — Барбара я погледна. Искаше ѝ се да ѝ повярва, но толкова години бяха минали откакто тя за последен път се бе осмелила да помисли за себе си. Майка ѝ почти я бе унищожила.

— Можеш да направиш всичко, което поискаш. — Джон многократно ѝ бе повтарял тези думи в къщурката им в Ню Хемпшир.

Разказа на Барбара и за него. Беше първият човек, на когото доверяваше целия си живот. На сутринта вече нямаха никакви тайни една от друга. Отново и отново разговорът им се връщаше към Андрю. За Дафни той бе единственият човек, който имаше значение. Само когато говореше за него, очите ѝ оживяваха.

— Щастлива си, че го имаш. — Барбара я гледаше със завист. Нейното собствено дете щеше да бъде вече на десет години и тя често мислеше за това.

— Зная, но той не е с мен. — Тъга помрачи лицето ѝ. — Той е в училището и аз трябва да се примиря с живота такъв, какъвто е.

Барбара подозираше, че Дафни не бе много по-щастлива от нея самата. Имаше сина и работата си, но нищо повече. След смъртта на Джон в живота ѝ не бе имало друг мъж и тя много внимаваше това да не се случи. През изминалите години немалко мъже бяха проявявали интерес към нея — някои от старите приятели на Джеф, един писател, с който се бе запознала при литературния си агент, други, които срещаше в издателството, но тя отклоняваше всички предложения. Беше толкова самотна, колкото и Барбара, и от това приятелството им ставаше по-искрено и по-здро. Дафни изпитваше доверие към

Барбара и след като започнаха да работят в апартамента ѝ, те излизаха за обяд от време на време, пазаруваха или прекарваха заедно някой съботен следобед.

— Знаеш ли какво, Дафни? Мисля, че си луда.

— Нищо ново не ми казваш. — Тя се захили, докато се провираха между редиците изложени дрехи в „Сакс“. Барбара бе успяла да се откопчи от майка си за целия следобед и бяха решили да го прекарат заедно.

— Не, ти наистина си луда. Млада си, изглеждаш страхотно. Би могла да имаш всеки мъж, който пожелаеш. Защо си губиш времето да пазаруваш с мен?

— Ти си ми приятелка и аз те харесвам. А и не искам никакви мъже.

— Точно за това си луда.

— Защо? Има хора, които дори не са и сънували това, което аз съм преживяла. Не са имали мъжете, които аз съм имала. — Още докато казваше това, Дафни трепна, като си представи колко празен и пуст бе животът на Барбара.

— Няма нищо. — Барбара я погледна с усмивка и изведнъж се подмлади. — Зная какво имаш предвид. Но това не е причина да се откажеш от всичко.

— Напротив. Зная, че това, което преживях с Джефри и Джон, няма никога да се повтори. Защо да започвам нещо, което няма да е толкова хубаво?

— Сега не разсъждаваш разумно.

— Защо? Можеш да срещнеш такива мъже само веднъж в живота си.

— Е, може би не точно като тях, но по-различни. Наистина ли смяташ да живееш по този начин през следващите петдесет години? — Барбара бе ужасена от тази мисъл. — Това наистина е страшно налудничаво. — Фактът, че самата тя се бе отказала от собствения си живот заради майка си, не ѝ изглеждаше чак толкова странен и неестествен. Но Дафни бе елегантна и привлекателна и Барбара бе сигурна, че тя ще постигне изключителен успех и известност. Животът ѝ беше съвсем различен от нейния.

Дафни, обаче, смяташе, че животът на Барбара не е окончателно пропилян и постоянно ѝ натякваше, че трябва да предприеме нещо.

— Защо, по дяволите, не се изнесеш?

— Къде? На палатка в Сентрал парк? И как да постъпя с майка си?

— Изпрати я в дом за възрастни хора. — Този разговор многократно се повтаряше, но едва когато купи апартамента на Източна 69-а улица, Дафни успя да предложи нещо конкретно. Когато Барбара чу плана ѝ, очите ѝ заблестяха от възмущение.

— За бога, Дафни, не мога.

— Разбира се, че можеш. — Искаше Барбара да се премести в стария ѝ апартамент.

— Няма да мога да поддържам двете жилища.

— Все още не си чула цялото ми предложение. — Дафни ѝ предложи постоянна работа и сносна заплата, която спокойно можеше да си позволи да ѝ плаща.

— Да работя за теб? Това сериозно ли е? — Очите на Барбара блеснаха и засияха като лятно небе. — Наистина ли го искаш?

— Разбира се. Но не смятам, че ти правя услуга. Имам нужда от теб. Ти си единствения човек, който може да поддържа нещата ми в идеален ред. И няма да приема отрицателен отговор. — Барбара усети сърцето ѝ да подскача от радост, но в същото време бе ужасена. Какво щеше да прави с майка си?

— Не зная, Даф. Ще трябва да го обмисля.

— Аз вече съм го обмислила заради теб. — Дафни се захили. — Няма да получиш работата, ако не се разделиш с майка си. Как ти се струва една такава сделка?

След като цял един месец Барбара се измъчва и тормози, без да може да реши какво да прави, най-накрая събра достатъчно кураж и реши да се изнесе. Дафни ѝ наля две силни питиета и я заведе с едно такси до апартамента. Прегърна я, целуна я приятелски и за пореден път ѝ каза, че трябва да се справи с това.

— Става дума за живота ти, Барбара. Не го прахосвай. Тя не дава пукната пара за теб, а ти отдавна си изплатила дълга си. Не го забравяй? Колко още можеш да ѝ дадеш?... Какво повече искаш да направиш за нея?

Барбара вече знаеше отговорите. За пръв път от много години тя видя светлинка в края на тунела и се затича към нея с всичка сила.

Качи се горе и каза на майка си, че се мести. Отказа да слуша заплахите ѝ, не обърна внимание на обидите и опитите ѝ да я изнуди.

Следващия месец майка ѝ се премести в дом за възрастни хора и много го хареса, макар че никога не си призна пред Барбара. Прекарваше времето си с хора на нейната възраст и беше заобиколена от приятели, на които можеше постоянно да се оплаква от неблагодарната си дъщеря. А когато новият апартамент на Дафни бе завършен, Барбара се премести в старото ѝ жилище и се почувства така, сякаш най-сетне бе освободена от затвора. Всяка сутрин се събуждаше с леко сърце и с усещането, че е свободна; правеше си кафе в малката слънчева кухничка, излягаше се на леглото и ѝ се струваше, че целият свят ѝ принадлежи. Стаята, която някога беше на Андрю, ѝ служеше за кабинет, в който работеше винаги, когато трябваше да довърши нещо вкъщи. А това се случваше често. Работното ѝ време при Дафни беше от десет сутринта до 5 след обяд и когато вечер се прибираше вкъщи, почти винаги носеше със себе си купчина листи, върху които искаше да поработи.

— Нямах ли с какво друго да се занимаваш, за бога? Защо не оставиш всичко това тук? — Но още докато изричаше последните думи, Дафни седна зад бюрото си и се приготви за работа, която понякога продължаваше до сутринта. Двете много си допадаха, но нито една от тях не водеше нормален живот. Единственото, което Барбара искаше от живота, бе да може да се отблагодари на Дафни за всичко, което бе направила за нея. Та тя ѝ бе помогнала да се освободи от майка си. Дафни, обаче, бързо разбра, че Барбара е изправена пред нова опасност — бе готова отново да подчини целия си живот на друг човек, да насочи всичките си усилия към Дафни и работата ѝ.

— Само че не се отнасяй с мен като с майка си. — Дафни шумно протестираше всеки път, когато Барбара ѝ сервираше обяда на бюрото в кабинета ѝ.

— О, я млъквай!

— Но аз говоря сериозно, Барб. През целия си живот си се грижила за някого. Защо не вземеш да се погрижиш за себе си? Просто ей така, за разнообразие. Опитай се да бъдеш щастлива.

— Но аз съм. Много харесвам работата си, както знаеш. Макар че ми се налага да работя за такова магаре като теб. — Дафни разсеяно

й се усмихна и се върна към работата си. Обикновено седнаше зад машината по обяд и работеше до три или четири часа сутринта.

— Как, по дяволите, можеш да работиш така? — Барбара я наблюдаваше поразена. Дафни спираше работа само за да изпие чашка кафе или пък да отиде до тоалетната. — Ще разсипеш здравето си, ако продължаваш по този начин.

— Няма. Работата ме прави щастлива.

Само че „щастлива“ бе последната дума, която Барбара би използвала, за да опише Дафни. По очите й личеше, че не е била щастлива от много години, освен, разбира се, в случаите, когато бе с Андрю. Трагичните събития в живота й бяха оставили дълбок отпечатък върху погледа и усмивката й, а болката по хората, които бе загубила, никога не я напускаше. Опитваше се да постави радостта и задоволството, които изпитваше от работата си, между себе си и духовете, които населяваха миналото й. Само че те постоянно присъстваха в живота й и макар че рядко говореше за това, Барбара виждаше, че спомените продължават да я измъчват.

Но понякога, когато останеше сама в кабинета си, тя седнаше до прозореца загледана навън, а мислите й се рееха назад във времето... Спомняше си Ню Хемпшир и Джон, или пък местата, които бяха обиколили с Джеф... И въпреки строгата съдържаност, която си бе наложила, очите й овлажняваха при спомена за Ейми. Това беше част от живота й, която хората не познаваха и тя много държеше те никога да не разберат за мъките и терзанията й. Само пред Барбара разкриваше най-съкровените си чувства. Само на нея разказваше различни моменти от живота си, признаваше колко й липсват хората, които бе загубила, и колко много тъгува по Джон, и по Джеф, и по Ейми. И постоянно говореше за Андрю и за това колко много й липсва. Сега, когато той бе далеч от нея, животът й бе коренно различен. Беше изпълнен с работа и успехи, с издатели, почитатели и литературни агенти. Притежаваше талант, изкусно перо и усет към изискванията и предпочитанията на читателите. Единственото, което не понасяше в работата си, бяха срещите с читатели, на които от време на време трябваше да се появява. Мразеше тези публични изяви, защото не желаше никой да се рови в живота й или пък да й задава въпроси, свързани с Андрю. Искаше да го предпази от всичко това. Нямахше нищо в личния й живот, което Дафни би искала да сподели на

всеослушание. Смяташе, че книгите ѝ сами говорят за себе си, но издателите считаха, че рекламата и гласността са много важни. Нови разногласия по този въпрос възникнаха по повод молбата им тя да вземе участие в шоуто на Конрой в Чикаго. Дафни се колебаеше и разсеяно гризеше един молив.

— Какво да им кажа, Даф? Искаш ли да отидеш в Чикаго утре?
— Бяха досаждали на Барбара цялата сутрин и вече бе време да им даде някакъв отговор.

— С една дума? — Дафни се засмя като разтвиваше врата си. Бе работила върху новата си книга до късно през нощта и се чувстваше изморена. Но това бе умора, която обичаше; книгата вървеше добре и тя бе преизпълнена със задоволство от свършената работа. Не обръщаше никакво внимание на болката в гърба и раменете.

— Не, не искам да отида в Чикаго. Обади се на Джордж Мърдок в *Харбър* и го попитай дали смята, че е необходимо. — Но вече се досещаше за отговора. Макар че скоро не предстоеше издаването на нова нейна книга, рекламата беше необходима, а, чикагското шоу бе твърде важно и популярно.

След около пет минути Барбара се върна с печална усмивка.

— Искаш ли да знаеш какво каза?

— Не, не искам.

— Така и предполагам. — Барбара я наблюдаваше, докато тя с въздишка се отпусна в удобното кресло и положи глава на меката бяла възглавничка. — Защо работиш толкова много, Даф? Не можеш вечно да бягаш от нещо и да се спасяваш с работа.

Тя все още приличаше на малко момиченце, но в същото време бе неотразимо женствена и колкото и да се мъчеше не можеше да прикрие чара и привлекателността си. Бе внимателна с всички, с които се срещаше — с издателите, с литературния агент, със секретарката си, със сина си, с учителите му, с другите деца в училището. Обръщаше внимание на всички, освен на себе си. Поставяше си убийствени цели, беше безжалостна в изискванията към себе си. Работеше по петнадесет часа в денонощието и винаги успяваше да бъде търпелива, заинтересована, дружелюбна. Единствено себе си лишаваше от топлота и сърдечност. Не допускаше никого до себе си. Твърде много мъка и загуби бе имало в живота ѝ и в стремежа си да се съхрани, бе издигнала около себе си непристъпни стени. Барбара отново си

помисли за това, докато наблюдаваше неподвижната фигурка в болничното легло, а думите на Дафни още звучаха в ушите ѝ.

— Аз не бягам, Барб. Създавам кариера, а това е по-различно.

— Така ли? А на мен ми се струва, че няма разлика.

— Може и така да е — с Барбара винаги бе искрена, — но поне си струва. — Осигуряваше на Андрю материално благополучие и независимост. Един ден той щеше да има нужда от това, а тя искаше животът му да бъде лесен. Всичко, което правеше, всичките ѝ цели и стремежи бяха свързани с Андрю и щастието му.

— Чувала съм това и преди. Но ти вече имаш достатъчно пари за Андрю, Даф. Защо не вземеш да помислил малко и за себе си?

— Мисля.

— О, така ли? И кога?

— По десет секунди всяка сутрин, когато мия лицето си. — Усмихна се на своята довереничка и приятелка. Имаше някои неща, които Дафни не желаше да обсъжда дори и с нея. — И така, издателите искат да отида в Чикаго, а?

— Можеш ли да се откъснеш от книгата?

— Щом трябва.

— Значи заминаваме.

— Не зная. — Намръщи се и погледна през прозореца, а след това към Барбара. — Снегът ме притеснява.

— Защо? — Но Барбара вече се досещаше за истинската причина. Боб Конрой беше изключителен журналист. Хората, които работеха за него, бяха истински професионалисти, а той самият с необикновено настървение издирваше позабравени и неудобни подробности от живота на хората и ги измъкваше с нагли въпроси по националната телевизия. Барбара знаеше, че Дафни се страхува, че нещо такова може да се случи и с нея. Бе положила невероятни усилия, за да запази миналото си в тайна. Никога не говореше за Джеф и за Ейми и винаги, когато някой споменаваше Андрю, ставаше сприхава и раздражителна. Побесняваше, когато разбере, че детето ѝ е обект на любопитство или пък повод за клюки. Той си живееше щастливо в уединение в училището Хауърт в Ню Хемпшир и дори не подозираше, че майка му е знаменитост.

— Боиш ли се от Конрой, Даф?

— Честно? Да. Не ми се ще да изкара на показ целия ми живот. — Погледна към Барбара с огромните си сини и тъжни очи. — На никой не му влиза в работата какво съм преживяла и как съм се чувствала. Знаеш какво мисля за всичко това.

— Да, но ти не можеш цял живот да се опитваш да опазиш тайната си. Толкова ужасно ли ще бъде, ако истината все пак излезе на бял свят?

— За мене, да. Не искам никой да ме съжалява. А и Андрю не се нуждае от състрадание. — Дафни се изправи в стола, в очите ѝ се четеше раздражение и упорство.

— Единствената последица би била още по-силната обич на читателите ти. — Барбара отговаряше на всичките писма, които Дафни получаваше от почитатели, и знаеше по-добре от всеки друг, че читателите ѝ я боготворят. Дафни влагаше цялата си душа в книгите и всеки, който прочетеше написаното, я чувстваше твърде близка. Всъщност, читателите я познаваха много по-добре, отколкото на нея самата ѝ се искаше. Книгите ѝ бяха вълнуващи и истински, звучаха толкова достоверно, че хората неволно се питаха какво ли е преживяла тази жена, какви ли тайни и загадки крие душата ѝ.

— Не искам да ме обичат. Искам да обичат книгите ми.

— А може би става дума за едно и също нещо.

Дафни мълчаливо кимна от мястото си, а след това се изправи с въздишка.

— Предполагам, че нямам голям избор. Ако не отида, Джордж Мърдок ще побеснее. От миналата година се опитват да ме ангажират в това шоу. — Усмихна се и погледна към Барбара. — Искаш ли да дойдеш? В Чикаго има няколко много хубави магазина.

— Там ли ще останем през нощта?

— Разбира се. — Имаше си вече любими хотели във всички поголеми градове. Винаги избираше най-тихите, най-консервативните и в същото време най-елегантните и изискани хотели. Хотели, в които отсядаха дами със самурени палта и гостите разговаряха тихо и приглушено. Обикновено си поръчваше храна в стаята и се наслаждаваше на възможността да работи в пълно уединение и самота. Беше свикнала с този начин на живот и трябваше да си признае, че в някои отношения успехът и признанието бяха много приятни. Вече не се безпокоеше за материалното си положение; знаеше, че бъдещето на

Андрю е подсигурено. Беше инвестирала парите си добре, купила си бе скъпи дрехи и при всеки удобен случай закупуваше картини и антични предмети, които много харесваше. В същото време живееше тихо и скромно, без излишен блясък и шум. Не използваше парите си, за да парадира с богатството и успехите си, не организираше шумни приеми, не се опитваше да впечатли приятелите си. По някакъв странен начин знаеше, че Джефри и Джон биха очаквали от нея да се държи точно по този начин. Беше успяла, беше се справила и мисълта за това ѝ доставяше огромно удовлетворение. Не ѝ трябваше нищо повече.

— Включена си в шоуто в десет часа. Сутринта ли ще пътуваме или след обяд? Ще трябва да си починеш малко, а също и да вечеряш, преди да отидеш в студиото.

— Да, мамо.

— О, я млъквай! — Барбара нахвърли набързо няколко изречения в бележника си и изчезна. Дафни се върна на бюрото си със загрижено лице и се загледа в клавиатурата на машината. Беше споделила с Барбара, че изпитва неясни страхове, свързани с това шоу, а тя ѝ бе казала, че се държи глупаво. Барбара си спомни всичко това, докато седеше край леглото на Дафни, загледана в израненото ѝ лице. Сякаш бяха минали хиляда години от пътуването им до Чикаго.

14.

Точно в девет часа и тридесет минути Дафни и Барбара пристигнаха в студиото. Дафни бе облечена в обикновена бежова копринена рокля, а косата ѝ бе елегантно прибрана на малък кок. Носеше перлени обици и голям красив пръстен с топаз, който си бе купила от „Картие“. Изглеждаше елегантна и преуспяваща, но във вида ѝ нямаше нищо пищно и крещящо. Както обикновено, Барбара бе облечена в един от морскосините си костюми. Дафни постоянно ѝ се присмиваше, че всичките ѝ четиринадесет костюма бяха почти еднакви, но в тях Барбара изглеждаше, спретната и елегантна, а правата ѝ лъскава черна коса падаше гладко върху раменете ѝ.

Сега, когато бе напуснала майка си, изглеждаше много по-млада. А през последната година Дафни бе забелязала, че приятелката ѝ става все по-привлекателна. Все повече заприличваше на момичето от снимките, а очите ѝ бяха весели и присмехулни.

Въведоха ги в залата, в която трябваше да изчакат започването на шоуто. В нея имаше удобни фотьойли, бар и сервитьорка, която се грижеше за гостите. Барбара се наведе напред и прошепна в ухото на Дафни.

— Отпусни се! Той няма да те ухапе!

— Откъде знаеш? — Винаги, когато участваше в подобни предавания, Дафни се изнервяше и разстройваше. Това бе и причината, поради която водеше Барбара със себе си. Беше ѝ приятно да я вижда наоколо, да знае, че има с кого да побъбри в самолета и че има кой да оправи неразбориите в хотела, ако нещо с резервациите им се объркаше. А Барбара имаше забележителната способност да се справя във всякакви ситуации. Когато тя беше с нея, багажът им никога не се губеше, храната им пристигаше навреме, винаги имаше вестници и списания, с които да запълни времето си. Барбара винаги успяваше да избута репортерите през вратата щом разбереше, че Дафни не желае да отговаря повече на въпросите им и да изглади дрехите ѝ преди всяко

интервю. С нейна помощ нещата изглеждаха невероятно лесни и прости.

— Искаш ли нещо за пиене?

Дафни поклати глава отрицателно.

— Точно това ми трябва. Да вляза в студиото полупияна. Тогава наистина ще му разкажа някои неща. — И двете се захилиха, а Дафни се настани в едно кресло. Дори и в такива напрегнати моменти като този, тя не обичаше да пие алкохол.

— Госпожице Фийлдз. — Един от помощник-режисьорите надникна през вратата. — Вие сте първа.

— О, боже.

— Господин Конрой не иска да ви кара да чакате.

Винаги ставаше така. Никога не ѝ оставаха време да се отпусне преди шоуто, да види останалите участници. В същото време, обаче, разбираше, че и тази вечер тя е звезда на програмата.

— Бих искала да не ми беше оказвал чак такава чест — прошепна Дафни, а дланите ѝ овлажняха от притеснение. Барбара се опита да я ободри.

— Всичко ще бъде наред.

— Колко време ще бъда в ефир? — Сякаш се опитваше да се настрои за вадене на зъб при зъболекар... двадесет минути... Мога да понеса двадесет минути болка... или не мога? При зъболекаря поне ѝ поставяха новокаин, за да не усеща болката.

— Попитах ги вчера, но не ми казаха. Момичето каза, че единственото изискване на Конрой е шоуто да тече плавно и гладко. Но мисля, че няма да е повече от петнадесет минути.

Дафни кимна, опита се да се стегне и само след минута асистентът се появи отново и ѝ кимна да го последва.

— Сбогом, момиче. — Погледна през рамо към Барбара и си припомни старата сентенция „Тези, които ще умрем, те поздравяваме“.

— Ще ги сразиш.

Дафни изразително я погледна и излезе, а Барбара се настани удобно с чаша вино в ръка и се втренчи в монитора.

Асистент-режисьорът заведе Дафни в студиото, посочи ѝ стола и закачи един микрофон на яката на роклята ѝ. Притича гримьорката и ѝ сложи малко пудра. Косата ѝ беше чудесно сресана, а останалата част

от грима ѝ беше безупречна. Жената кимна с глава и изчезна. Асистентът също кимна, нагласи слушалките си и прошепна на Дафни.

— Господин Конрой излиза. Ще седне ето там — показа ѝ един стол. — Първите деветдесет секунди ще говори само той, а след това ще ви представи. — Дафни кимна и забеляза последните си две книги върху една ниска масичка. — При другите интервюта винаги я предупреждаваха как щеше да протече разговорът, но Конрой не работеше по този начин. И точно заради това Дафни бе много притеснена.

— Искате ли чаша вода.

— Благодаря. — Очите ѝ се разшириха, устата ѝ пресъхна и Дафни усещаше как ручейчета пот се стичат по тялото ѝ. Боб Конрой се появи облечен в тъмен костюм, светлосиня риза и червена вратовръзка. Наближаваше петдесетте и безспорно бе много красив. Очите му, обаче, бяха студени и пронизващи, а поведението му хладнокръвно. У него имаше нещо неуловимо и коварно.

— Дафни?

„Не. Мата Хари.“

— Да. — Тя се усмихна, като отчаяно се стараше да не изглежда смутена и замаяна.

— Много се радвам, че ще участвате в нашето шоу. Как беше времето в Ню Йорк?

— Чудесно.

Той седна и погледна към камерата, за да се увери, че е поставена под правилен ъгъл. Но преди да успее да каже още нещо, асистентът започна да брои, светна червената лампа и камерата се приближи към лицето на Конрой, за да покаже усмивката му покорила сърцата на американските жени. С няколко думи Конрой съобщи на зрителите кои ще бъдат участниците в тазвечерното шоу. Шоуто започна точно според очакванията на Дафни и по нищо не се различаваше от всички подобни програми, в които бе участвала. Навсякъде я канеха да изпълни отредената ѝ роля, а след това я избутваха от студиото, едва успели да ѝ благодарят, а водещият оставаше и продължаваше с опитите си да омагьоса и очарова зрителите.

— Нашият пръв гост тази вечер е една жена, чиито книги повечето от вас, и най-вече дамите, сигурно са чели. — Той замълча,

усмихна се, взе една книга от масичката и отново погледна към камерата. — Аз, обаче, подозирам, че повечето от вас са чели много малко за нея самата. Общозвестно е, че Дафни Фийлдз е много затворена и потайна личност. — Той отново се усмихна и бавно се обърна към Дафни. — Радваме се, че сте с нас тук, в Чикаго.

— И аз се радвам да съм тук, Боб. — Тя срамежливо му се усмихна. Знаеше, че не е необходимо да се обръща към камерата. Асистент-режисьорът си разбираше от занаята. Само в по-малките градчета ѝ се налагаше непрекъснато да гледа в камерата, която следеше само водещия. Беше участвала един час в едно шоу в Санта Фе, без да разбере, че зрителите през цялото време виждаха само част от прическата ѝ.

— Живеете в Ню Йорк, нали? — Въпросът беше съвсем невинен и безвреден.

— Да. — Дафни се усмихна.

— Работите ли върху нова книга?

— Да, работя. Казва се „Влюбени“.

— Интересно заглавие. — Взря се дълбоко в очите на жените, които гледаха шоуто. — Вашите читатели ще го харесат. Как върви събирането на материали? — Той леко се засмя, а Дафни усети как се изчервява.

— Моите творби обикновено изцяло са измислени. — Усмихваше се и отговаряше с мек и топъл глас. Цялото ѝ същество излъчваше финес и изтънченост. Край нея водещият изглеждаше нагъл и безочлив, а въпросите му звучаха грубо и рязко. Но той щеше да намери начин да ѝ отмъсти и да я постави на мястото ѝ. Това беше неговото шоу и той смяташе още дълго да бъде негов водещ. Дафни запълваше само една от многото вечери, а той се печеше на този огън постоянно и никога не забравяше, че правилата в това студио определя той и никой друг.

— Хайде, хайде, такава хубава жена като вас... вие сигурно имате цяла армия от обожатели.

— Не и напоследък. — Очите ѝ закачливо и палаво проблясваха и вече не се изчервяваше. Започна да се надява, че може би ще преживее и това интервю. Но когато Конрой се обърна към нея, лицето му бе напълно сериозно.

— Както разбрах, Дафни, вие сте вдовица. — Не очакваше разговорът да тръгне в такава посока и едва не ахна от изненада. Бе си свършил добре работата и тя само кимна.

— Това е много тъжно. Но — гласът му преливаше от съчувствие — може би точно поради това книгите ви са толкова добри. Често пишете за хора, успели да оцелеят, след като са се разделили с близки и скъпи хора. Чух, че сте изгубила и малката си дъщеря. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. Бе шокирана и потресена от думите му, от намерението му да разговаря с нея за смъртта на Джеф и Ейми.

— Обикновено избягвам да обсъждам личния си живот, особено във връзка с работата ми, Боб. — Отчаяно се бореше да възвърне самообладанието си.

— А може би трябва. — Лицето му бе сериозно, гласът — доброжелателен. — Така ще изглеждате по-истинска за читателите си.

Щрак. Беше я хванал натясно.

— Дотолкова, доколкото книгите ми са истински...

Той я прекъсна:

— Но как биха могли читателите да приемат книгите ви като истински, ако не знаят нищо за вас?

Преди да успее да му отговори, той продължи:

— Вярно ли е, че съпругът и дъщеря ви са загинали по време на един пожар?

— Да, така е.

Дафни дълбоко пое дъх, а очите ѝ отново се насълзиха. Барбара я гледаше на монитора и не можеше да си намери място от ярост. Как можа да постъпи така с нея? Кучият му син!... Дафни с право се боеше от него.

— Вашият съпруг ли описвате в „Апах“? — Дафни поклати глава. Джон беше прототипа. И обхваната от още по-голяма паника, Дафни се питаше дали е разбрал нещо и за него, макар че бе малко вероятно. — Главният герой в тази книга е изумителен. Мисля, че всяка жена в Америка е влюбена в него. Смятам, че по тази книга може да бъде заснет великолепен филм.

Дафни започна да се съвзема. Молеше се интервюто вече да свърши.

— Много се радвам, че мислите по този начин.

— Имате ли някакви предложения в тази насока?

— Още не, но агентът ми смята, че няма да закъснеят.

— Дафни, кажете ни на колко години сте.

„Глупости!“ Въпросът беше тъп, но Дафни мило се усмихна.

— Трябва ли да кажа истината? — Никога не се бе опитвала да скрие истинската си възраст. — Наближавам тридесет и три.

— О, боже — изгледа я с преценяващ поглед, — никой не би ви ги дал. Спокойно можете да минете за двадесетгодишна. — Този негов неотразим чар винаги успяваше да възхити почитателките му. Дафни се усмихна, а той отново я погледна състрадателно и тя усети, че ще последва нещо неприятно.

— Не сте се омъжила повторно, нали? От колко години сте вдовица?

— От седем.

— Това трябва да е било голям удар за вас. — След което невинно запита. — А има ли някой мъж в живота ви сега?

Искаше ѝ се да се разкрещи или да се пресегне и да го удари. Никога не си позволяваха да задават подобни въпроси на колегите ѝ. Жените винаги бяха смятани за по-лесна плячка. Общоприето бе схващането, че личният живот на писателките е част от работата им и едва ли не представлява обществена собственост. Всеки мъж на нейно място би го изпратил по дяволите, но той никога не би му задал подобен въпрос.

— В този момент не, Боб. — Усмивката ѝ бе кротка и нежна.

Той сладникаво се усмихна.

— Не съм сигурен, че ви вярвам. Прекалено красива сте, за да живеете сама. И освен това, новата книга, върху която работите... Как се казваше? *Влюбени!* — Тя кимна. — Кога се очаква да излезе? Сигурен съм, че читателите ви я очакват със затаен дъх.

— Надявам се, че не се вълнуват чак толкова много. Книгата ще излезе не по-рано от следващата година.

— Ще чакаме. — Размениха си по още една усмивка. Дафни с надежда очакваше избавлението си, знаеше, че краят на интервюто наближава и мечтаеше за момента, в който ще напусне студиото и ще се отърве от въпросите му.

— Знаете ли, има още нещо, за което бих искал да ви питам. — Тя замълча като почти очакваше да я попита кой номер сутуен носи. — Нашият следващ гост е също писател, но в друга област. Неговите

книги не са измислени. Той написа една чудесна книга за децата, страдащи от аутизъм.

Дафни почувства, че пребледнява, когато разбра какво ще последва... но той не би могъл...

— Една моя добра приятелка от Ню Йорк, която работи в *Колинс*, списание, в което и вие сте работила, ми каза, че имате аутистично дете. Може би бихте могла да хвърлите известна светлина върху този проблем. От родителска гледна точка.

Дафни го гледаше с неприкрита омраза, но мислеше за Ели... Как е могла да му каже подобно нещо? *Как е могла!*

— Синът ми не е аутистично дете, Боб.

— Разбирам... може би не съм разбрал добре... — Тя почти си представяше зрителите зяпнали от изненада. За десет минути бяха научили, че е загубила съпруга и дъщеря си по време на пожар, че е работила в *Колинс*, че в живота ѝ няма друг мъж, а сега смятаха, че единственото ѝ живо дете е...

— Умствено недоразвит ли е?

— Не, не е. — Гласът ѝ се извиси, очите ѝ мяхаха искри. „Какво си мисли този човек? Че всичко му е позволено?“ — Синът ми има проблеми със слуха си. Той е настанен в училище за глухи, но във всяко друго отношение е чудесно, нормално дете.

— Много се радвам да го чуя, Дафни. — „Кучият му син!“ Дафни кипеше от възмущение. Струваше ѝ се, че я бе съблякъл гола пред всичките тези хора. Но което бе по-лошо, той бе разсъблякъл и Андрю. — Очарован съм, че ни разказахте и за новата си книга, но се боя, че срещата ни е вече към края си. Надявам се отново да се видим при следващото ви посещение в Чикаго.

— Много бих се радвала да ви гостувам. — Усмихна се през зъби. Направи го заради милионите зрители, които само след миг щяха да бъдат засипани от търговски реклами. Едва сдържайки яростта си, тя свали микрофона и му го подаде по време на паузата.

— Знаете ли, не виждам как можете да оправдаете поведението си тази вечер.

— Защо? Защото проявявам интерес към истината? — Вече не се усмихваше. И пет пари не даваше за нея. Мислеше само за себе си, за зрителите и за спонсорите си.

— Какво значение има за зрителите всичко това? Какво право имате да задавате подобни въпроси?

— Това са нещата, които хората искат да знаят!

— Това са неща, които никой няма право да знае. Нима във вашия живот няма нещо, което не бихте искали да изложите на показ? Нищо свято ли няма за вас?

— Аз обикновено задавам въпросите, Дафни. Не отговарям на тях. — Каза го с леден глас, докато следващият участник влизаше в студиото да заеме мястото ѝ. Дафни остана за момент загледана в него и тръгна, без да му подаде ръка.

— В такъв случай сте голям късметлия. — С тези думи напусна студиото, влезе бързо в съседната зала и махна с ръка на Барбара да я последва.

Два часа по-късно летяха за Ню Йорк. Пристигнаха на летището в два часа сутринта. В два и тридесет Дафни вече бе в апартамента си. Барбара си бе тръгнала с такси. Прибрала се веднъж вкъщи, Дафни затвори входната врата след себе си, отиде направо в спалнята без да пали лампите, хвърли се на леглото и избухна в ридания. Чувстваше, че целият ѝ живот бе изложен тази вечер на показ, цялата ѝ мъка, всичките ѝ страдания. Единственото нещо, което Конрой не знаеше, бе връзката ѝ с Джон. Добре че не бе споменала нищо за него пред Ели... И кажете ни, госпожице Фийлдз, вярно ли е, че сте живяла с един дървар в малка дървена къщичка в Ню Хемпшир?... Тя се обърна по гръб и остана да лежи загледана в тавана, а мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Андрю. Може би наистина бе по-добре, че Андрю живееше в онова училище. Ако беше при нея, тук, в Ню Йорк, целият му живот щеше да бъде на показ. Хора като Ели щяха да го смятат за особняк... за аутсайдер... за умствено недоразвит. Дафни цялата потръпваше само при споменаването на тези думи. Така и заспа, с бежовата рокля, която бе носила вечерта, с окъпано от сълзи лице и със смазано от мъка сърце. Сънува Джефри и Джон, а на следващата сутрин се събуди от звъна на телефона и от ужасното предчувствие, че нещо лошо се е случило с Андрю.

15.

— Дафни, добре ли си? — Обаждаше се Айрис.

Бе гледала шоуто.

— Ще го преживея. Но никога повече няма да участвам в подобни предавания. Можеш да предадеш това на Мърдок или аз ще му го кажа сама. Ти избирай, но решението ми е окончателно. Край на публичните ми изяви.

— Не мисля, че трябва да се чувстваш по този начин, Даф. Това беше само едно долнопробно шоу.

— За теб, може би. Но аз не възнамерявам да изтърпя това още веднъж, пък и не ми се налага. Книгите ми се продават добре и без да ми е необходимо да проституирам в предаванията на идиоти, които биха искали да изкарат и мръсното ми белъо на показ.

Но най-много я болеше за Андрю. Тя така се бе старала да го закриля от света и само в един миг те бяха успели да го покажат пред всички, да го нарекат аутсайдер. Все още потръпваше при спомена за думите му. И всеки път, когато се сетеше за това, ѝ се приискваше да убие Ели. С голямо усилие успя да отклони мислите си от Андрю и да чуе какво ѝ говори Айрис. Настояваше да обядват заедно в „Четири сезона“, но Дафни нямаше желание за това.

— Нещо не е наред ли?

— Не. Получихме едно много интересно предложение, но искам да го обсъдя с теб. Можеш ли да дойдеш в кантората?

— Защо ти не дойдеш у дома? Не ми се излиза. — Всъщност искаше ѝ се да се скрие. Или да отиде в училището и да прегърне Андрю.

— Добре. Ще бъда при теб по обяд. Това устройва ли те?

— Чудесно. И не забравяй да се обадиш на Мърдок.

Айрис обаче, смяташе да поизчака с обаждането.

Рекламата на книгите на Дафни бе твърде важна, за да си позволи прибързани решения, пък и може би Дафни щеше да промени отношението си. Макар че, доколкото я познаваше, по-вероятно бе да

не отстъпи от решението си. Понякога беше страшно упорита и неотстъпчива и единственото нещо, което я интересуваше, бе уединението и изолираността ѝ от околния свят. Самият факт, че животът ѝ бе обсъждан с такива подробности по националната телевизия, сигурно я бе разтърсил и озлобил.

— Ще се видим след малко. — Бе вече десет часа и Дафни чу Барбара, която тъкмо отключваше вратата. Влезе в кухнята по чорапи и с роклята, която бе носила предишната вечер. Изглеждаше така, сякаш току-що се бе прибрала от пианска оргия.

— Не си много красива тази сутрин. — Барбара бе облечена в сив панталон и червен пуловер. Усмиваше се широко, а Дафни ѝ се усмихна в отговор, докато слагаше кафеника. Барбара се пощуря из кухнята и остави чантата си на един стол. Това бе един от малкото случаи, в които не държеше бележник в ръцете си. — Успя ли изобщо да поспиш? — Барбара бе много загрижена за нея, но не посмя да ѝ телефонира. Надяваше се, че Дафни спи, а и подозираше, че приятелката ѝ иска да остане сама за известно време. Но днес всичко бе позволено и Барбара не пестеше язвителните забележки.

— Надявам се, че ще ме извиниш за думите ми, но приличаш на парцал. Спа ли изобщо?

— Малко.

Барбара отпи от димящото кафе:

— Съжалявам за всичко, което се случи снощи, Даф.

— Аз също. Но повече няма да го допусна. Току-що казах на Айрис да предупреди Мърдок.

— Няма да го направи. — Гласът на Барбара беше равен и спокоен и Дафни се усмихна.

— Вече ги познаваш добре, нали? Може и да си права. Но ако тя не се обади, аз ще го направя.

— Как смяташ да постъпиш с Елисън Бейър?

В очите на Дафни се появи опасно пламъче.

— Ако говорим честно, бих искала да я убия. Но ще се задоволя само с един разговор. Ще ѝ дам да се разбере и повече никога няма да ѝ проговоря.

— Беше много долно от нейна страна.

— Мога да ѝ простя всичко, но не и онова, което е казала за Андрю. — И двете се умълчаха.

Дафни с въздишка се отпусна на един стол. Бе раздърпана и изтощена. Изглеждаше така сякаш се нуждаеше от някой, който да я съблече, да ѝ приготви топла вана и да среши косата ѝ и внезапно Барбара изпита огромна мъка, че Дафни няма съпруг, който да направи всичко това за нея. Тя със сигурност щеше да бъде чудесна съпруга, а и така се нуждаеше от някой, който да се грижи за нея. Работеше твърде много, безпокоеше се прекалено и целият този товар бе много тежък за крехките ѝ рамене. Имаше нужда от мъж, както между впрочем и самата Барбара, но изглеждаше малко вероятно някоя от двете да намери истинския, подходящ човек. Във всеки случай не и Дафни. Тя не допускаше никого до себе си; не би позволила на някой мъж да ѝ държи палтото дори, а камо ли пък да се ожени за нея.

— Между другото, какво иска Айрис?

— Не зная. Спомена нещо за някакво интересно предложение. И ако става дума за рекламна обиколка — Дафни печално се усмихна и се изправи, — ще ѝ кажа да върви по дяволите.

— Ще ми хареса да го чуя. Искаш ли да се обадя на някого? — Дафни ѝ подаде един списък и отиде да вземе душ. А когато в единадесет и петдесет и пет пристигна Айрис, тя бе облечена в бял габардинен панталон и бял кашмирен пуловер.

— Изглеждаш очарователно. — Сдържаната ѝ елегантност винаги правеше силно впечатление на Айрис. Повечето от преуспяващите писатели в края на краищата винаги ставаха прекалено ефектни и претенциозни, с твърде бляскав, та чак крещящ външен вид, но с Дафни това никога нямаше да се случи. Тя имаше неповторим стил, който я отличаваше от всички останали. Понякога изглеждаше по-стара от възрастта си, но не желаше да се променя. Пък и след всичко, което бе преживяла, не беше никак чудно, че изглеждаше малко по-възрастна. Мъката и трудностите в живота ѝ я бяха направили мъдра и уравновесена и много състрадателна.

— И така, какво има? — Седнаха да обядват. Дафни ѝ наля чаша бяло вино. Айрис я изгледа напрегнато и продължително. — Нещо не е наред ли?

— Работиш прекалено много. — Говореше като строга майка, но познаваше Дафни от доста време и се бе научила да я разбира по очите ѝ. А сега бе очевидно, че е безкрайно уморена.

— Защо мислиш така?

— Твърде много си отслабнала, а очите ти изглеждат така, сякаш си на сто и петдесет години.

— Между впрочем на точно толкова се чувствам. На сто петдесет и две, ако искам да съм точна. А през септември ще станат сто петдесет и три.

— Говоря сериозно, Дафни.

— Аз също.

— Добре де. Няма да се занимавам повече с теб. Как върви книгата?

— Не лошо. До един месец трябва да я завърша.

— А след това? Имаш ли някакви планове?

— Мислех да прекарам известно време с Андрю. Нали знаеш — горчиво погледна към агента си, — моят аутистичен син.

— Дафни, не го приемай толкова трагично. Постоянно излизат подобни измислици в пресата и телевизионните предавания.

— Добре, повече няма да могат да говорят по този начин нито за мен, нито за сина ми. Обади ли се на Мърдок? — Очите ѝ бяха строги и неумолими.

— Не още, но ще го направя. — Барбара беше права и Дафни го знаеше. Айрис се опитваше да шикалкави и да бави нещата.

— Ако ти не се обадиш, аз ще го направя. Държа на всяка дума, която казах тази сутрин.

— Добре, добре. — Протегна ръка сякаш молеше за пощада. — Но има нещо друго, което искам да обсъдя с теб. Получи се едно много интересно предложение.

— Предложение за какво? — Дафни не изглеждаше впечатлена, но бе подозрителна повече от всякога. Случилото се предишната вечер щеше още дълго да ѝ виси като обица на ухото.

— Да направиш филм на западното крайбрежие. — Айрис изглеждаше страшно доволна. — Интересуват се от *Апах*. Вчера, след като замина, се обадиха от *Комсток Студиоуз*. Искат да откупят правата върху книгата, но държат ти да напишеш сценария.

Дафни потъна в мълчание.

— Мислиш ли, че ще мога? Никога не съм писала сценарий. — Очите ѝ изглеждаха разтревожени.

— Няма нищо, което да не можеш да направиш, ако поискаш.

Дафни си припомни Джон, който ѝ казваше същото и се усмихна.

— Ще ми се и аз да можех да съм така уверена.

— Добре, аз съм убедена, че ще се справиш, а и те също. Ако се споразумеете, хонорарът, който предлагат, е твърде съблазнителен. Ще трябва да живееш там, а те се задължават да покриват разходите, в рамките на разумното, разбира се.

— И какво точно означава това?

— Къща, храна, забавления, домашна помощница, кола и шофьор.

Дафни постоя известно време загледана в чинията си, а след това погледна към Айрис:

— Не мога да го направя.

— Защо? — Изглеждаше шокирана. — Дафни, това е невероятно щедро предложение.

— Зная, и с удоволствие ще им продам правата върху книгата. Но не мога да напиша сценария.

— И защо да не можеш?

— Колко време ще трябва да живея там?

— Може би около година. Искат не само да напишеш сценария, но и да останеш като консултант по време на снимките.

— Значи поне година. А може би повече. — Въздъхна и погледна Айрис със сериозно изражение. — Не мога да оставя Андрю толкова дълго.

— Но той дори не живее тук.

— Айрис, аз ходя при него поне веднъж седмично. Понякога го посещавам през уикендите. Няма да мога да правя това, ако живея в Лос Анжелис.

— Тогава вземи го с теб.

— Още не е готов да напусне училището. Иска ми се да го взема оттам, но е още много рано.

— Премести го в друго училище. Близко до теб.

— Ще му бъде много трудно и просто няма да е честно от моя страна да го карам да преживява всичко отначало. — Дафни решително поклати глава. — Не мога. Може би след няколко години, но сега е невъзможно. Наистина много съжалявам. Дано успееш да им обясниш всичко това.

— Не желая нищо да им обяснявам, Дафни. Допускаш огромна грешка от гледна точка на бъдещата ти кариера. Може би това е

жертва, която и двамата трябва да направите. Искам да си помислиш върху това. Поне до понеделник.

— Няма да променя решението си. — И доколкото я познаваше, Айрис бе почти сигурна, че няма да го направи.

— Много ще сгресиш. Това е следващата най-важна стъпка в кариерата ти. И ако не я направиш сега, може цял живот да съжбяваш.

— И как да обясня всичко това на едно седемгодишно дете? Да му кажа, че за мен работата е по-важна от него самия?

— Можеш да му го обясниш, ако се опиташ. А и освен това при всяка възможност можеш да си идваш за по ден-два.

— И какво ще стане, ако не ми се отдаде такава възможност? Какво ще правя тогава? Не мога да му се обадя по телефона и да му обясня. — Тези думи сякаш вразумиха Айрис. Разбира се, че не може да му се обади. Никога не беше се замисляла върху това. — Просто не мога да отида там, Айрис. Съжбявам.

— Защо все пак не почакаш с окончателния си отговор? — Но Дафни вече знаеше, че трябва да реши до понеделник. След като Айрис си замина, тя се сгуши в един удобен бял стол и се замисли. Барбара я наблюдаваше внимателно.

— Би ли искала да заминеш, ако това е възможно?

— Да си кажа честно, не съм съвсем сигурна. Не съм убедена, че ще мога да напиша сценария, а и животът в Холивуд не ме блазни особено. — С въздишка огледа уютния си апартамент и сви рамене. — Няма никакъв смисъл да мисля за това. Не мога да оставя Андрю за толкова дълго време, а и вероятно невинаги ще е възможно да се връщам и да го посещавам.

— А защо той да не идва при теб, когато си заета и не можеш да се измъкнеш? Аз бих могла да идвам да го вземам, а след това и да го връщам в училището.

На Барбара винаги ѝ се бе струвало, че познава детето добре, въпреки че до този момент не се бе срещала с него. Дафни само се усмихна на думите ѝ.

— Много те обичам за това. Благодаря ти.

— Защо не поговориш с госпожа Къртис по този въпрос, когато отидеш там този уикенд, Даф?

Но Дафни знаеше, че няма какво да обсъжда. Никой от тях не я разбираше. Просто не можеха. Те не можеха да си представят какво

означава да разбереш, само няколко месеца след раждането, че детето ти е глухо. Не знаят колко усилия бе положила, за да се научи да общува с него. Не знаят за битките, които бе водила с всички лекари, които я убеждаваха да го изпрати в някакво здравно заведение. Не знаят как се бе чувствала, докато опаковаше вещите му и го караше към Ню Хемпшир... колко мъчително бе преживяла раздялата с него... колко трудно му бе разказала за смъртта на Джон. Никой от тях не можеше да си представи дори какво бе чувствала през всичките тези години. Не се замисляха как щеше да живее на хиляди мили от него. Не я разбираха и никога нямаше да я разберат. Дафни бе сигурна, че няма какво повече да умува. Опакова багажа си, метна куфара в колата и тръгна на поредното си самотно пътуване към Ню Хемпшир.

16.

Измина разстоянието за пет часа и когато спря пред училището, бе вече тъмно. Сърцето ѝ се късаше при всяко пътуване дотук, не само заради Андрю, но и заради Джон. Мислите ѝ винаги се връщаха към щастливите дни в дървената къщичка. Училището бе ярко осветено и Дафни се развълнува само при мисълта, че след малко ще бъде с Андрю. Погледна часовника си и разбра, че е пристигнала точно навреме, за да вечеря с него.

Госпожа Къртис бе във фоайето, когато Дафни влезе. Изглеждаше много радостна и в същото време твърде изненадана да я види.

— Не знаех, че ще дойдеш тази седмица, Дафни.

Бяха станали приятелки през всичките тези години и тя се обръщаше към Дафни на малко име, макар че Дафни винаги се чувстваше малко неудобно, когато наричаше по-възрастната жена Хелън. Изпращаше ѝ всичките си книги и Хелън Къртис си признаваше, че много ги харесва.

— Как е нашето момче? — Дафни съблече палтото си и ѝ се стори, че най-сетне се е прибрала у дома. В училището цареше атмосфера на топлина и сърдечност. Получаваха щедри дарения и го поддържаха в безупречен ред.

Предишното лято бяха направили пълен ремонт. По стените бяха нарисувани картини, които децата много харесваха, по таваните бяха изписани пухкави бели облачета.

— Няма да го познаеш, като го видиш. — Госпожа Къртис ѝ се усмихваше.

— Защо? Пак ли е остригал всичката си коса? — Двете жени се разсмяха, като си припомниха как се бе подредил предишната зима. Заедно с още две негови приятелчета се бяха опитали да се подстрижат сами. Андрю не изглеждаше чак толкова зле, но двете момиченца бяха остригали почти до дъно разкошните си руси плитки. Бяха почти с голи глави и приличаха на малки проскубани патенца.

— Не, нищо подобно. — Госпожа Къртис поклати усмихнатата глава. — Но сигурно е пораснал с пет сантиметра тази зима. Изведнъж стана много висок. Ще ти се изложи отново да пазаруваш.

— Благодаря ти, Господи, за всичките хонорари. — И след това с изпълнен с копнеж поглед се обърна към нея: — Къде е той?

Госпожа Къртис посочи към стълбището. Той слизаше надолу, облечен в бежов кадифен панталон и червена вълнена риза. Обул бе новите каубойски ботуши, които му бе подарила при последното си посещение.

Лицето ѝ се озари от широка усмивка, очите ѝ затанцуваха от радост и тя бавно тръгна, към него.

— Здравей, съкровище. Как си? — Тя произнесе думите като в същото време правеше знаци с ръцете си. Той прочете думите по устните ѝ, широко се усмихна и я изненада като ѝ отговори с думи.

— Аз се чувствам чудесно, мамо. Ти как си? — Произнасяше думите тромаво и малко неясно, но всеки би разбрал това, което казва. — Липсваше ми.

След това се хвърли в прегръдките ѝ и тя го притисна към себе си. Отчаяно се бореше със сълзите, които винаги се появяваха, когато го видеше за пръв път. Бяха вече привикнали към новия си живот и самотните години, които бяха прекарвали в малкия си апартамент в Ню Йорк, изглеждаха като лош и далечен сън. Андрю беше виждал вече новото ѝ жилище, но каза, че старият апартамент му харесва повече. Тя го увери, че бързо ще свикне, показа му неговата стая и му обеща, че съвсем скоро ще заживее при нея за постоянно. Но в този момент Дафни не мислеше за нищо, притискаше към себе си малкото топло телце и го люлееше в прегръдките си.

— И ти ми липсваше. — Отдръпна се малко назад, за да може да вижда лицето ѝ, докато говори. — С какво се занимаваш сега?

— Отглеждам зеленчуци — изглеждаше много възбуден, — вече имам два домата. — Той използваше знаците, за да ѝ каже всичко това, но когато Дафни заговори, разбра всичко по устните ѝ. Изглежда вече се справяше отлично.

— По средата на зимата? И как успя?

— Гледам ги в една голяма кутия на долния етаж при специално осветление. А напролет ще ги посадим навън. Ще засадим и много цветя.

— Звучи чудесно.

Влязоха в трапезарията хванати за ръце и се присъединиха към другите деца, които вечеряха пържено пиле, варена царица и пържени картофи. Смееха се, разказваха си весели истории и всички оживено жестикулираха.

Дафни остана с Андрю, докато той си легна, грижливо го зави и слезе долу да се види с госпожа Къртис, преди да си тръгне.

— Добре ли мина седмицата ти? — Погледът ѝ беше странно напрегнат, докато задаваше въпроса си и Дафни инстинктивно разбра, че госпожа Къртис е гледала шоуто. Та кой ли не го бе гледал?

— Не съвсем. Вчера бях в Чикаго. — Поколеба се дали да каже още нещо, но не ѝ се наложи.

— Зная. Конрой постъпи отвратително.

— Значи си гледала шоуто?

— Да. Но никога повече няма да го гледам. Той е негодник. — Дафни се засмя на острите думи, които бяха толкова нетипични за госпожа Къртис.

— Права си. Вече казах на литературния си агент, че смятам да преустановя публичните си изяви. Но това, което ме вбесява, е, че той никога не би си позволил да зададе подобни въпроси на някой мъж. И най-ужасното от всичко, разбира се, бе това, което каза за Андрю.

— Това всъщност няма кой знае какво значение. Ти и Андрю знаете истината, а всички останали скоро ще забравят.

— Може да забравят — Дафни не изглеждаше толкова сигурна, — а може и да не забравят. Журналистите от жълтата преса, които се препитават като разпространяват скандални истории, са просто невероятни. Току-виж някой от тях изровил записа отново след няколко години.

— Работата ти не е лесна, скъпа. Но сигурно ти носи голямо удовлетворение.

— Понякога. — Дафни се усмихна, но очите ѝ бяха напрегнати и разтревожени.

— Нещо не е наред ли?

— Не... не съвсем... но... Нуждая се от съвет. Мислех, че може би ще можем да поговорим за това по-късно.

— Защо да го отлагаме? Можем да поговорим и сега. Защо не влезеш за малко? — Госпожа Къртис я покани в апартамента си и

Дафни кимна. Знаеше, че ще изпита огромно облекчение след този разговор.

Жилището на госпожа Къртис беше малко и спретнато като нея самата. Имаше много антични фигурки и предмети, които сама си бе купувала, а по стените висяха пейзажи от Ню Хемпшир. На една малка масичка бе поставена ваза със свежи цветя. Пред нея бе постлано малко килимче, което бе купила от един антикварен магазин в Бостън. От всичко наоколо лъхаше топлота и гостоприемство. Дафни се огледа, макар че както всичко в това училище, жилището на госпожа Къртис ѝ беше добре познато. Хелън Къртис също хвърли един поглед наоколо, а в очите ѝ се четеше тъга и носталгия, но Дафни нищо не забеляза.

Хелън направи чай в малката кухничка и подаде на Дафни изящна порцеланова чашка и една нежна дантелена салфетка.

— Е, скъпа, какво те измъчва? Нещо свързано с Андрю ли е?

— Да, макар и косвено. — Реши да говори направо. — Предложиха ми да напиша сценарий за един филм. „Комсток Студиоуз“ искат да откупят правата върху „Апах“ и аз много се радвам. Това, обаче, означава, че ще трябва да живея в Лос Анжелис почти една цяла година. И просто смятам, че не мога да си го позволя.

— Защо да не можеш? — По-възрастната жена беше приятно изненадана.

— Ами Андрю?

— Какво Андрю? Да не би да искаш да го преместиш в друго училище? — Госпожа Къртис изглеждаше разтревожена. Знаеше, че в този момент промените няма да му се отразят добре. — Хауърт бе негов дом в продължение на много години и той щеше да страда, ако му се наложи да го напусне.

— Мисля, че той трудно ще понесе една такава промяна. Не, ако замина, ще го оставя тук. Но той ще се чувства толкова самотен.

— Не и ако му обясниш всичко както трябва. Би могла да му кажеш, че е важно за работата ти и няма да продължи дълго. Би могъл да идва да те вижда. Ние ще го изпратим на самолета, а може би и ти ще можеш да идваш тук.

— Едва ли ще мога да идвам толкова често. От това, което съм чувала, зная, че щом започне работата по един филм, става много трудно човек да се измъкне, макар и само за ден-два. Но ти наистина ли смяташ, че той би могъл да идва при мен?

— Не виждам защо да не може. — Бавно остави чашата си на масата. — Той расте, Дафни. Не е вече бебе, а освен това е научил твърде много неща за това време. Пътувал ли е някога със самолет? — Дафни отрицателно поклати глава. — Може да му хареса.

— Значи не смяташ, че всичко това ще бъде твърде тежко и мъчително за него? Той няма да може да ме вижда вече толкова често.

— Знаеш ли, повечето от другите родители не ни посещават толкова често. Просто не могат да си го позволят. Имат задължения към другите деца в семейството, работата им не им позволява да пътуват често... а ти и Андрю имате късмет в това отношение.

— А ако замина?

— Ще се приспособи. Просто ще трябва да свикне с това.

Щеше да ѝ бъде дяволски трудно да остави Андрю и да замине толкова далеч. Чувстваше се ужасно виновна.

— Зная, че в началото няма да е лесно, но може да се окаже полезно и за двамата ви. За теб сигурно ще е забележително преживяване. Скоро ли ще заминеш?

— Твърде скоро. В рамките на един месец.

— Все още имаш достатъчно време да го подготвиш. — След това въздъхна и погледна младата си приятелка. Беше се привързала към Дафни през всичките тези години. Момичето бе толкова нежно и в същото време притежаваше забележителен кураж и издръжливост. — Но се боя, че аз нямам достатъчно време, за да подготвя теб.

— Да ме подготвиш? За какво? — Дафни изглеждаше озадачена. Съзнанието ѝ все още бе заето с проблема за Андрю и заминаването ѝ за Лос Анжелис.

— Напускам училището, Дафни. Пенсионирам се.

— Пенсионираш се? — Дафни усети, че сърцето ѝ се вкамени. Винаги болезнено понасяше разделите с хора, които обичаше. — Но защо?

Побеялата жена леко се усмихна.

— Благодаря, че попита. А пък аз си мислех, че причините са твърде очевидни. Остарявам, Дафни. Време е да си отида вкъщи и да оставя по-младите да се грижат за Хауърт.

— Но това е ужасно!

— Изобщо не е ужасно. Така ще бъде по-добре за училището. Дафни, аз съм вече една твърде стара жена.

— Не си! — Изглеждаше вбесена.

— Стара съм. Аз съм вече на шестдесет и две години. И не искам да чакам да остареея тук дотолкова, че да се наложи всички вие да ме извеждате навън в инвалиден стол. Повярвай ми, време е вече да се пенсионирам.

— Но ти не боледуваш... — Дафни приличаше на дете, което всеки момент ще изгуби майка си... представяше си как ще се чувства Андрю, когато му каже за плановете си. И как щеше да го остави щом и госпожа Къртис си заминава? Той сигурно ще си помисли, че всички, които обича, го изоставят. — И кой ще дойде на твое място? Не мисля, че някой може да те замести.

— Не бъди толкова сигурна. Жената, която работеше тук преди мен, смяташе, че е незаменима, но минаха петнадесет години и никой повече не си спомни за нея. И така трябва да бъде. Съдбата на училището зависи от хората, които го ръководят и поради това те трябва да бъдат млади, силни, пълни с нови идеи. Един чудесен специалист ще дойде при нас тази година. Той ръководи училището за глухи в Ню Йорк, но ще си вземе едногодишен отпуск, за да навлезе в работата при нас. Той е директор на нюйоркското училище от осем години и смята, че има нужда да види нещо ново и различно. Всъщност, ти можеш да се запознаеш с него. Той ще бъде тук утре. Идва всеки уикенд, за да навлезе в работата и да се запознае с децата.

— Тези промени не са ли твърде големи за децата?

— Не мисля. Нашият борд на директорите много го хареса. Договорът му за работа при нас е за една година. Матю Дейн е много начетен и е един от най-добрите специалисти в нашата област. Всъщност миналата година ти дадох да прочетеш една от книгите му. Написал е три. Така че в тази насока си приличате.

Дафни си припомни книгата, която ѝ се бе сторила доста интелигентно написана. Но все пак не можеше...

— Утре ще те запозная с него. — Изправи се и топло се усмихна. — А сега ще те помоля да ме извиниш за майчинския и назидателен тон, но ми се струва, че се нуждаеш от сън. Изглеждаш ужасно уморена.

Дафни се приближи към нея и направи нещо, което не беше си позволявала никога преди. Внимателно прегърна старата жена и прошепна в ухото ѝ:

— Ще ни липсват, госпожо Къртис.

Очите на Хелън се напълниха със сълзи, тя се отдръпна от Дафни и прошепна в отговор.

— И вие ще ми липсват. Но често ще идвам да ви навещавам.

Дафни се сбогува и се отправи към познатата малка странноприемница. Госпожа Обермайер я заведе в стаята ѝ и ѝ донесе термос с топъл шоколад и чиния с бисквити. Хората от градчето обичаха Дафни. Тя бе една от малкото знаменитости, които познаваха, но я уважаваха не само заради това. Тези, които си спомняха Джон, обичаха да я гледат да се разхожда с Андрю. За тях тя бе изключително човечна и силна жена.

Дафни се пъкна в леглото с прозявка, наля си чаша шоколад и докато я пиеше, лицето ѝ бе мрачно и замислено. Толкова много неща се променяха изведнъж. Загаси лампата, постави главата си на голямата пухена възглавница и след пет минути вече спеше. Размърда се едва на сутринта, когато слънчевите лъчи проникнаха през прозореца.

17.

След като закуси в странноприемницата в събота сутринта, Дафни се отправи към училището. Когато пристигна, завари децата да играят на гоненица в градината. Андрю се смееше и се забавляваше с приятелите си и едва ѝ обърна внимание. Не беше нито тъжен, нито нещастен. Разбираше, че всичко, което правят, е необходимо, понякога дори по-добре от нея. От време на време Дафни се чудеше как ли ще се чувства Андрю, когато най-накрая си тръгне от училището. Сигурно ще бъде безкрайно самотен без компанията на другите деца. Притесняваше се като си помислеше за деня, в който той най-сетне ще бъде готов да заживее извън училището. След това се успокояваше, че тогава той вече ще е голям, животът му ще е съвсем различен. Ще ходи на училище, ще има нови приятели, чуващи приятели.

Тя постоя известно време, като се оглеждаше наоколо. Очакваше отнякъде да се появи госпожа Къртис, за да продължат разговора си. Когато най-сетне я забеляза, директорката бе погълната от разговора си с висок, слаб, симпатичен мъж с момчешка усмивка и Дафни се загледа в него. Струваше ѝ се странно познат. В този момент госпожа Къртис се обърна, забеляза я и я викна при тях.

— Дафни, това е нашият нов директор, Матю Дейн. Матю, това е майката на Андрю, госпожица Фийлдз. — През изминалите години Дафни съвсем незабелязано бе станала пак госпожица и всички, дори и тук, се обръщаха към нея по този начин.

Дафни подаде ръка.

— Радвам се да се запозная с вас. Много харесах последната ви книга.

Той се усмихна на комплиментата. Широката момчешка усмивка, разцъфнала на лицето му, го направи да изглежда много по-млад от четиридесетте си години.

— А аз харесвам всичките ви книги.

— Вие сте ги чел? — Изглеждаше приятно изненадана и той се развесели.

— Да, разбира се. И не само аз, струва ми се. Доколкото зная, имате около десет милиона читатели. — Винаги се бе чудела как изглеждат хората, които четат книгите ѝ. Прекарваше безброй часове на бюрото си, създаваше героите и книгите си, но ѝ беше трудно да си представи, че някъде съществуват истински хора, които ги четат и им се възхищават. Винаги се изненадваше, когато срещнеше хора, прочели всичките ѝ произведения. А най-странно се чувстваше, когато срещаше по улиците непознати минавачи, забързани незнайно накъде, а от джобовете или от чантите им се подаваха книгите ѝ. Искаше ѝ се да ги спре и да им каже: „Хей... Почакайте... Аз написах това... Харесва ли ви?... Кой сте вие?...“.

Дафни отново му се усмихна. Очите им се срещнаха, погледите им бяха изпълнени с недоизречени думи и въпроси.

— Госпожа Къртис ми каза, че идвате в Хауърт за една година. Това ще е голяма и важна промяна за децата. — Очите ѝ бяха сериозни и загрижени.

— За мен също. — Гледаше я спокойно и съсредоточено. Високата му, върлинеста фигура изглеждаше момчешка, но той излъчваше сила и увереност. — Предполагам, че много от родителите ще бъдат притеснени от временното ми назначение, но госпожа Къртис ще бъде сред нас и ще ни помага — погледна с усмивка към старата жена, а след това към Дафни, — и аз мисля, че богатият ѝ опит ще ни бъде от полза. Имаме какво да научим един от друг. — Дафни кимна. — Искаме да въведем някои нови програми, да осъществим размяна на деца между двете училища.

— Какво точно имате предвид?

— Ами, вижте. Повечето от децата в Ню Йорк са по-големи от тези тук. С госпожа Къртис дълго обсъждахме този въпрос и аз мисля, че би било много полезно за някои от учениците в Ню Йорк да погостуват в това училище за седмица или две. Хем ще се запознаят с живота в провинцията, хем ще се сприятелят с по-малките деца тук, а след това може да ги вземем със себе си в Ню Йорк за няколко дни. По този начин ще се опитаме да се преборим с абсолютната изолираност на децата в това училище, като ще им предложим в замяна обстановка, която все пак е относително позната. С времето ще видим дали тази моя идея ще се окаже добра. — Момчешката му усмивка се появи отново. — Както виждате, наумил съм си някои неща, госпожице

Фийлдз. Основното е да не забравяме, че главната ни цел е да върнем тези децата в света на чуващите. В нашето училище в Ню Йорк обръщаме много голямо внимание на уменията да четат по устните, именно поради тази причина. Щом ще трябва да живеят в света на нормалните и здрави хора, те трябва да могат да разбират какво става около тях. Знаците няма да са им от голяма полза в новата обстановка, защото много малко от чуващите хора познават езика на знаците. Не искаме да обричаме тези деца на тъжната перспектива да живеят само и изключително между глухи. — Дафни често бе мислила по тези въпроси и сега го изглежда с уважение и облекчение. Колкото по-бързо Андрю усвоеше всички необходими умения, толкова по-бързо щеше да се върне къщи при нея.

— Харесват ми разсъжденията ви, господин Дейн. Затова харесах и книгата ви. Звучеше съвсем разумно и бе свързана с истинската действителност, а не с някакви налудничави методи и неосъществими програми.

— О — очите му заблестяха, — аз също имам някои налудничави мечти. Като например мечтата един ден да основа училище, в което чуващите и глухите деца да живеят заедно. Но това все още е много нереално и далечно.

— А може би не. — Постояха известно време, загледани един в друг, всеки изпълнен с уважение и респект към работата на другия. Изведнъж погледът му омекна, в очите му се прокрадна нежност и топлота и той почти забрави за Хелън Къртис, която стоеше до тях.

Бе видял Дафни преди два дни в шоуто на Конрой в Чикаго. Много от нещата, които разбра, не го изненадаха напълно, защото ги бе почувствал в книгите ѝ. Въпреки всичко му се струваше, че по някакъв подъл начин е проникнал в най-съкровените кътчета на душата ѝ и никак не му се искаше да си признае, че я е гледал по телевизията. Но Дафни прочете колебанието и вътрешната борба отразени в очите му и реши да бъде съвсем честна с него.

— Гледахте ли шоуто на Конрой миналата вечер, господин Дейн? — Гласът ѝ беше тих и тъжен, широко отворените ѝ очи бяха пълни с болка и печал.

Той кимна.

— Да, гледах го. Струва ми се, че се оправихте блестящо.

Дафни въздъхна и поклати глава.

— Беше истински кошмар.

— Убеден съм, че нямат право да постъпват по този начин.

— Да, но го правят. И както казах снощи и на госпожа Къртис, това бе последното телевизионно предаване, в което ще участвам.

— Но не всички журналисти са като него, нали?

— Повечето са. Не се интересуват от работата на човек, а искат да напъхат носовете си в личния живот, в сърцата, в душите на хората, с които разговарят. И са най-доволни, ако успеят да намерят нещо забравено, нещо скрито, някаква сензация или скандал.

— В шоуто миналата вечер нямаше сензации. Имаше само много болка и мъка, извадени на показ. — Топлият му глас я галеше и сгръвяше в мразовитото утро. — Знаете ли, ако човек чете книгите ви внимателно, ще научи от тях много повече подробности. От тях аз разбрах някои неща за живота ви, но по-важното е, че научих много неща за мен самия. Аз не съм преживял такива тежки загуби като вас... — Тайно в себе си той непрекъснато се питаше как е успяла да мине през целия този ад и да запази силата и привлекателността си. — Но всички ние преживяваме едно или друго, разделяме се с важни за нас неща, с хора, които обичаме. Нашите дребни скърби ни се струват като непоносими трагедии. Прочетох първата ви книга няколко години след като се разведох. Тази ваша книга ме спаси, помогна ми да преживея мъката и разочарованието. — Изглеждаше смутен и объркан. — Прочетох я два пъти, а след това изпратих един екземпляр на жена си.

Думите му я развълнуваха дълбоко. За нея бе изключително преживяване да разбере, че книгите ѝ са оказали такова въздействие върху живота и на другите хора. В този момент Андрю дотича при тях. Тя щастливо го погледна, а след това се обърна към Матю Дейн, преминавайки към езика на знаците.

— Господин Дейн, това е синът ми, Андрю. Андрю, това е господин Дейн.

Матю се обърна към Андрю и едновременно със знаците, които правеше, той ясно и отчетливо произнасяше съответните думи.

— Радвам се да се запозная с теб, Андрю. Училището ви много ми харесва.

— Вие приятел на мама ли сте? — Андрю го гледаше изпълнен с такова искрено любопитство, че Матю се засмя и бързо я погледна.

— Надявам се, че ще станем приятели. Аз съм на гости на госпожа Къртис. — Отново жестикулираше и говореше едновременно. — Ще идвам тук всеки уикенд.

Андрю го погледна развеселен:

— Твърде стар сте, за да посещавате нашето училище.

— Зная.

— Учител ли сте?

— Директор съм, също като госпожа Къртис, на едно училище в Ню Йорк. — Андрю кимна. Бе научил достатъчно за момента и се обърна към майка си, която стоеше, обгърнала тялото си с ръце, а русата ѝ коса се развяваше на вятъра.

— Ще обядваш ли с нас, мамо?

— С удоволствие.

Сбогува се с Матю и госпожа Къртис и последва Андрю към трапезарията. Той весело подскачаше и се закачаше с приятелите си. Но мислите на Дафни бяха заети с новия директор. Беше твърде интерес мъж. По-късно същия ден го срещна във фойето. Ръцете му бяха заети с цял куп папки. Според госпожа Къртис той се опитваше да прочете всичко — всяко писмо, всеки доклад или дневник, в който бяха вписвани наблюденията върху децата. Вършеше работата си задълбочено и сериозно.

— Добре ли прекарахте времето с Андрю? — Тъмните му кафяви очи бяха заинтригувани и добри.

— Да, чудесно. А вие сякаш имате доста сериозна домашна работа. — Дафни се усмихна и той кимна.

— Има много неща, които трябва да науча за училището.

— Аз мисля, че и ние има какво да научим от вас. — Гласът ѝ беше тих и спокоен.

Беше силно заинтригувана от факта, че той придава такова голямо значение на четенето по устните. Забеляза, че той не само жестикулира, но и произнася всички думи. Отнасяше се към децата така, сякаш те чуваха всяка негова дума.

— Как започнахте да се занимавате с това, господин Дейн?

— Сестра ми е глуха по рождение. Ние сме близнаци. И винаги сме били много близки. Най-интересното бе, че си бяхме измислили наш собствен език — беше някакъв невероятен език от знаци, но се разбирахме чудесно. След това родителите ни я изпратиха в специално

училище — очите му помръкнаха, — но не като това. Беше от ония заведения, в които децата остават пациенти за цял живот. Там тя не получи необходимите ѝ умения; не я научиха на едно-едничко нещо, което би ѝ помогнало да се върне в реалния, истинския живот. — Дафни не посмя да го попита какво се е случило с нея по-късно. Той отново я погледна с момчешката си усмивка. — Но това вече няма значение. Така, благодарение на сестра ми, започнах да се занимавам с глухи деца. След като завърших колежа, я убедих да избяга от училището и двамата заминахме за Мексико. Живяхме там една година. Издържахме се с парите, които бях спестил, докато работех като строител през летните ваканции. Научих я да произнася думите, тя се научи да чете по устните, а след това се върнахме и разказахме всичко на родителите си. Сестра ми беше вече пълнолетна и имаше право на собствен избор. Опитаха се да я обявят за неадекватна, смятаха, че е неспособна да се справя сама, веднъж дори се опитаха да ме арестуват... беше трудно, но тя успя.

Най-накрая Дафни се осмели да попита:

— И къде е сега?

Усмивката му стана по-широка.

— Преподава в училището в Ню Йорк. Ще ме замества по време на едногодишното ми отсъствие. Омъжена е и има две деца. И двете чуват, разбира се. Съпругът ѝ е лекар и нашите родители сега много обичат да казват, че винаги са вярвали, че ще се справи в живота. Тя е страхотна и вие непременно ще я харесате.

— Сигурна съм, че ще я харесам.

— Тя много обича книгите ви. Почакайте само да ѝ кажа, че съм се запознал с вас.

Дафни се изчерви. Изглеждаше толкова глупаво и неправдоподобно. Една жена, която бе постигнала толкова много, да се вълнува от жалките ѝ измислени истории. Само мисълта за това я караше да се чувства малка и незначителна.

— Аз също много бих се радвала да се запозная с нея.

— Ще имате тази възможност. Тя ще идва тук, а от госпожа Къртис зная, че вие доста често посещавате сина си.

Дафни внезапно придоби разтревожен и смутен вид.

— Да... всъщност, посещавах го... — Тя тихо въздъхна и той насочи погледа си към двата стола, поставени в ъгъла.

— Искате ли да поседнем, госпожице Фийлдз? — Вече почти половин час стояха прави във фойето. Дафни кимна и се отправи към столовете.

— Моля ви, наричайте ме Дафни.

— Добре, но само ако вие ме наричате Мат.

Тя се усмихна и седна.

— Нещо ми подсказва, че имате проблем, и то сериозен. Мога ли да помогна по някакъв начин?

— Не зная. Снощи разговарях за това с госпожа Къртис.

— Свързано е с Андрю, нали?

Тя кимна.

— Да. Току-що получих предложение да работя върху един филм в Холивуд. А това означава, че трябва да се преместя там поне за една година.

— И ще го вземете със себе си? — Изглеждаше внезапно разочарован, но тя поклати глава.

— Не. Аз наистина съм убедена, че трябва да го оставя тук. Но точно в това е проблемът. Той ще ме вижда много рядко... Не зная дали ще може да го понесе или, за да съм съвсем честна, не зная дали аз ще го понеса... — Погледна го с големите си сини очи. — Просто не зная как да постъпя.

— Ще бъде трудно и мъчително. За теб, не толкова за Андрю. Той ще се приспособи — и добави тихо, — аз ще му помагам. Всички ще му помагаме. Може да ти се разсърди за известно време, но ще разбере. А аз смятам да запълня изцяло времето им през тази година. Искам да организирам много излети, посещения, екскурзии, да ги сблъскам колкото се може повече с действителния живот. Те растат твърде изолирани в това училище. — Дафни кимна. Прав беше. — Освен това бихме могли да го изпращаме при теб през ваканциите.

— Мислиш ли, че ще може да се справи сам?

— Ако предварително бъде подготвен добре. В края на краищата нали точно това искаме от него — да може да пътува сам, да посещава различни места, да бъде независим и сигурен в себе си, да види света такъв, какъвто е.

Тя бавно кимна:

— Но той е толкова малък.

— Дафни, той е седемгодишен. Ако Андрю чуваше, ти нямаше да се колебаеш дали да го качиш в самолета, нали? Защо се отнасяш към него по по-различен начин? Той е едно много умно и схватливо дете.

Докато го слушаше, Дафни с облекчение разбра, че повечето й страхове са били безпочвени и неоправдани, усети как стените, които бе изградила около Андрю, започват да се срутват една по една.

— А и не само това. За него е важно да знае, че си щастлива, да вижда, че водиш пълноценен живот. Не можеш постоянно да се въртиш около него. — В гласа му нямаше упрек, само топлина и съчувствие. — Пък и ще се намираш само на седем, осем часа път от нас. Ако имаме някакъв проблем, ще ти се обадим и ти веднага ще можеш да хванеш самолета за Бостън. Аз ще те чакам на летището и за два часа ще сме тук. Едва ли е много по-далеч от Ню Йорк, ако погледнеш на пътуването по този начин.

Притежаваше изключителна способност да разрешава всякакви проблеми, да намира изход и от най-заплетената ситуация. В негово присъствие всичко изглеждаше просто и лесно. Стана й ясно как е успял да измъкне сестра си от онова училище и да заминат двамата за Мексико. Усмихна се при мисълта за това.

— Правиш всичко да изглежда много лесно.

— Би могло да бъде. И за теб, и за Андрю. Решенията ти трябва да зависят от това, което *ти* искаш да направиш. А след време той ще започне да взема и самостоятелни решения, ще се научи сам да преценява ситуацията, сам да прави избора си — добър или лош. Трябва да го научиш на това отсега. *Ти* искаш ли да направиш този филм? Искаш ли да заминеш за една година за Холивуд? Това трябва да решиш. Върху това трябва да помислиш, а не за Андрю. Не бива заради него да се отказваш от нещо толкова важно. Възможности като тази не се срещат всеки ден. Ако за теб този филм е важен, ако това е, с което искаш да се занимаваш, замини! Кажу му, дай му време да свикне с тази мисъл. Аз ще ти помогна.

И Дафни бе напълно убедена, че ще го направи.

— Ще трябва да помисля още малко.

— Добре, помисли, а утре можем да поговорим отново. Ще трябва да се подготвиш за малък изблик на гняв от страна на Андрю. Но така ще реагира всяко дете, когато разбере, че майка му заминава за

дълго. Трябва да знаеш, че гневът и разочарованието са съвсем нормална реакция за тази възраст. Невинаги е лесно да бъдеш родител. — Усмихна ѝ се отново. — Познавам проблемите и трудностите, които изпита сестра ми с нейните деца. Тя има две момичета — близначки. Сега са четиринадесетгодишни. И ако ти се струва, че е трудно да се справиш с едно седемгодишно момче, трябва да опиташ с две деца на същата възраст, момичета при това. — Той изразително повдигна вежди. — Никога не бих оцелял на нейно място.

— Ти нямаш твои деца, нали?

— Не — изглеждаше тъжен, — освен сто четиридесет и шестте, които оставих в училището в Ню Йорк с Марта, сестра ми. Жена ми не искаше да имаме деца. Тя е глуха. — Дафни кимна. — И е твърде различна от сестра ми. Ужасяваше се при мисълта, че и нейните деца могат да се родят глухи. Имаше много комплекси, свързани с глухотата ѝ. И в края на краищата — в гласа му се прокрадна съжаление, — това ни раздели. Беше модел в Ню Йорк. Невероятно умно и интелигентно момиче. Преподавах ѝ известно време и така се запознахме. Но родителите ѝ се отнасяха с нея като с порцеланова кукличка, пък и не бе имала луд брат като мен. Беше се затворила в себе си, изолирана от света и от околните. Тя е чудесен пример за това какво би се случило с Андрю, ако се отнасяш към него като към *специално* дете. Не му причинявай това, Дафни. Ако постъпиш по този начин, ще го лишиш от всичко, което би имало значение в живота му по-късно.

Замълчаха за момент, всеки погълнат от собствените си мисли. През изминалия час ѝ беше дал достатъчно материал за размисъл. Споделил бе важна част от живота си с нея и тя знаеше, че е намерила нов приятел.

— Зная, че си прав, Мат. Но мисълта да замина толкова надалеч и да го оставя тук ме плаши до смърт.

— Твърде много неща в живота ни са трудни и мъчителни. Помисли си за всичко добро, което си направила през живота си. Колко от тях са били лесни? Вероятно нито едно, но аз съм готов да се обзаложа, че усилията ти винаги са били възнаградени. Предполагам, че този филм ще бъде важна стъпка в кариерата ти. Между другото, за коя книга става дума?

— *Апах* — Дафни се усмихна. В този момент се гордееше със себе си и не се срамуваше да го покаже.

— Това е любимата ми книга.

— На мен също.

Той взе купчината папки и се изправи.

— Ще останеш ли за вечеря? — Тя кимна. — По-късно ще се присъединя към теб за кафето. Междувременно ще хапна един сандвич в кабинета си и ще се опитам да се справя с домашната си работа.

Дафни си припомни думите му, че добрите неща в живота не са лесни. Не бяха лесни и за двамата.

— Ще се видим по-късно, Мат. — Разделиха се на стълбището и тя остана за момент загледана в него. Сякаш усетил погледа и той се обърна. — И благодаря.

— Винаги с удоволствие ще ти помагам. Винаги ще ти казвам истината, Дафни, винаги ще знаеш какво мисля и какво чувствам. Помни това, докато си в Калифорния. Ще ти казвам как се чувства Андрю и ако той има нужда от теб, веднага ще те уведомя. Ще можеш да си дойдеш или пък аз ще ти го изпратя с първия самолет.

Дафни кимна. Той и махна с ръка и тръгна нагоре по стълбите. Струваше й се странно, че той вече бе решил, че ще замине. Откъде можеше да знае решението и, преди самата тя да е съвсем сигурна? А може би вече подсъзнателно бе решила и само се надяваше, че ще получи одобрението му? Дълбоко замислена Дафни влезе в голямата стая за игра, за да потърси Андрю. Видя го и сърцето й се сви. Как би могла да го остави сам? Той бе толкова малък и беззащитен.

Но през нощта, в леглото си в странноприемницата, тя още веднъж премисли всичко. Лежеше, разкъсвана между любовта към Андрю, задълженията и моралния си дълг и амбициите и желанието си да се захване с нещо ново и интересно. Трябваше да направи избора си, независимо колко трудно й се струваше в момента. Внезапно телефонът звънна. Обаждаше се Матю. Беше много изненадана да чуе гласа му и веднага си помисли, че се е случило нещо лошо.

— Нищо не се е случило, не се притеснявай. Ако случаят беше такъв, щеше да ти се обади госпожа Къртис. Както знаеш, аз все още съм неофициално тук. Мислех си за твоя проблем и изведнъж ми хрумна една невероятна идея. Ако изведнъж се окаже, че ще бъдеш много ангажирана в Лос Анжелис и няма да имаш време за Андрю, аз ще мога да го взема със себе си и да го заведа да погостува на сестра ми и децата. Ти, разбира се, ще трябва да позволиш, но аз съм сигурен,

че ще му хареса. Сестра ми наистина е забележителна жена, а момичетата са страхотни. Как ти се струва това?

— Не зная какво да ти кажа, Матю. Поразена съм.

— А не би трябвало. Миналата Коледа поканих четиридесет и три от децата в нашето училище да ми погостуват. Марта приготви храната, а съпругът ѝ организира турнир по американски футбол в парка. Беше чудесно.

Прииска ѝ се да му каже, че и той е чудесен, но не се осмели.

— Не зная как да ти благодаря.

— Недей. Само ми се довери.

Тя замълча за момент. Той беше съвсем откровен с нея. Искаше ѝ се да му отвърне със същото.

— Мат, много ми е трудно да го оставя... той е всичко, което имам.

— Зная това. Или поне се досещам. — Гласът му беше необикновено нежен. — Той ще бъде добре, а и ти също.

И докато го слушаше, Дафни разбра, че решението е вече взето.

— Мисля, че ще замина.

— А аз мисля, че така трябва. — Думите му я накараха да се почувства по-добре. Изглеждаше ѝ невероятно, че го е срещнала едва сутринта, а вече разчиташе на него, доверяваше се на преценките му, вярваше, че ще се грижи добре за сина ѝ. — Когато се върнеш в Ню Йорк, ще те запозная със сестра си. Ако имаш време, другата седмица можеш да дойдеш в училището и да поговориш с нея.

— Ще намеря време.

— Чудесно. Ще се видим утре сутринта. И поздравления.

— За какво?

— За това, че избра по-трудния път. А освен това имам и съвсем егоистични подбуди. Искам да видя любимата си книга претворена във филм.

Дафни се разсмя и затвори телефона. Тази нощ най-сетне заспа спокойно.

18.

— Зная, че една година ти се струва много дълъг период, скъпи, но ще можеш да идваш при мен през ваканциите и да се забавляваме заедно в Калифорния. Обещавам ти, че и аз често ще идвам... — Тя въздишаше с отчаяние, но Андрю отказваше да я погледне. Лицето му бе обляно в сълзи. — Андрю... скъпи... моля те...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Седеше с него в градината и едва успяваше да потисне желанието си да го притисне към себе си и да се разридае. Той седеше с гръб към нея. Раменцата му потрепваха, главичката му бе сведена надолу. Дафни се опита да го притегли към себе си, но той издаде някакъв гърлен, неразбираем звук и се отдръпна. Сърцето ѝ се късаше при вида на нещастното дете.

— О, Андрю... миличък... Толкова съжалявам.

О, боже, не може да го направи. Не може да постъпи така с него. „Ще се приспособи“, казват всички. Но това е като да се приспособиш към ампутация и на двата си крака. И защо, за бога, трябва да се приспособява? Само защото тя иска да направи един филм. Почувства се подла и себелюбива. Седеше до Андрю и се мразеше за решението, което бе взела, и за всичко, което му причиняваше. Не би могла да се отнесе така с детето си. Той толкова се нуждае от нея. В края на краищата... Опита се да го прегърне, но той не ѝ позволи. Стоеше до него и отчаяно го гледаше, без да може да реши какво да прави по-нататък. Матю Дейн излезе от училището и се спря край тях, без да каже нито дума. По погледа на Андрю веднага разбра, че Дафни му бе казала. Бавно се приближи и нежно ѝ се усмихна.

— Той ще се оправи след малко, Дафни. Помни какво ти казах. Всяко едно дете, дори и чуващо, ще реагира по същия начин.

— Но той не е чуващо дете. — Очите ѝ искряха, гласът ѝ бе остър и рязък. — Той е по-специален. — Искаше ѝ се да добави *по дяволите*, но се въздържа. Беше сигурна, че той бе преценил всичко погрешно, бе ѝ дал лош съвет и тя бе предала детето си. Нямаше право

дори да се замисли за това пътуване до Калифорния. Но Мат, дори и в този момент, не се отказа от мнението си.

— Разбира се, че е специален. Всички деца са. Съгласен съм, че е специален, но не съм съгласен, че е различен. Не е необходимо непрекъснато да се съобразяваш с недъга му. Това няма да му помогне. Всяко седемгодишно дете ще бъде разстроено от заминаването на майка си. Това е естествено. Другите родители също имат проблеми и децата им трябва да се приспособяват към какво ли не — разводи, сватби, смъртни случаи, премествания, финансови проблеми. Не можеш да изградиш за детето си идеален свят и да го поддържаш вечно. Няма да е по силите ти, а накрая ще се окаже, че си сбъркала. А и освен това, имаш ли желание да живееш в един такъв идеален, нереален свят?

Идваше ѝ да му се разкрещи. Той нищо не разбираше. Нямахше представа за огромната отговорност, която изпитваше към детето си.

Мат разбра по очите ѝ какво мисли и се усмихна.

— Хайде, давай! Мрази ме! Но аз съм прав. И ако успееш да запазиш куража си още малко, всичко ще бъде наред.

В този момент и двамата забелязаха, че Андрю ги гледа внимателно и се опитва по устните им да разбере какво става. Дафни се обърна към него. Очите ѝ бяха пълни с мъка и болка. Заговори, като едновременно с това усилено жестикулираше.

— Аз също съм много разстроена от това заминаване, скъпи. Но мисля, че за мен е много важно да се заловя с това. Искам да отида в Холивуд и да направя филм по една от моите книги.

— Защо?

— Защото ще бъде вълнуващо, а и много ще ми помогне в бъдещата ми работа. — Как да обясни на едно седемгодишно дете колко трудно се изгражда кариера? — Обещавам ти, че ще можеш да идваш при мен, а и аз ще се връщам тук. Няма да мога да те виждам всяка седмица, но това няма да е вечно... — Гласът ѝ заглъхна, а в очите му проблесна заинтересованост.

— Ще мога ли да пътувам със самолет?

Тя кимна.

— Да. С голям и бърз самолет. — Това сякаш събуди още по-голям интерес у него. Детето наведе глава и започна с краче да рови

пръстта. Дафни не бе сигурна за какво си мислеше, когато отново вдигна поглед, но вече изглеждаше по-малко тъжен и разочарован.

— Ще можем ли да отидем в Дисниленд?

— Да. — Дафни се усмихна. — Ще можем да направим и много други интересни неща. Би могъл да гледаш, докато снимат филма. — А след това внезапно коленичи пред него, прегърна го за момент, а след това го отдалечи от себе си, за да може да вижда устните ѝ. — О, Андрю, толкова ще ми липсваш. Обичам те с цялото си сърце и веднага щом свърша работата си в Калифорния ще се върна и ще остана с теб. Обещавам. А господин Дейн ми обеща, че ще те заведе в Ню Йорк, за да погостувате на сестра му и нейните деца... И може би, ако се опитаме добре да запълним времето си с полезни неща, ако се опитаме да научим колкото може повече, раздялата няма да ни се стори толкова дълга... — Искаше ѝ се да стане точно така, искаше ѝ се всичко вече да е свършило. Дълбоко в сърцето си тя не искаше да го напусне, но знаеше, че трябва. Заради нея самата. За пръв път от много години правеше нещо, което силно желае, макар че изборът не бе никак лесен. Внезапно си помисли за Мат и за всичко, което ѝ бе казал предишната вечер. Хубавите неща в живота не стават лесно — нито за нея, нито за Андрю. Нещо в лицето на момчето ѝ подсказваше, че ли ще бъде добре, независимо, че никак не се радваше на заминаването ѝ.

— Андрю, нали знаеш колко много те обичам. — Наблюдаваше го и се чудеше дали той си спомня играта, която играеха толкова често, когато беше по-мъничък.

— Колко? — попита я той и очите ѝ овлажняха. Значи все пак си спомняше.

— Ей толкова. — Дафни широко разпери ръце, а след това го прегърна и прошепна в косичката му: — Обичам те колкото целия си живот.

Матю ги остави сами и те прекараха заедно още един спокоен час. Поговориха за много неща, които Андрю смяташе за важни: за предстоящото ѝ пътуване, за това кога ще се върне да го види. Тя му каза, че ще замине чак след един месец и през това време често ще го посещава. След това поговориха за Калифорния, за нещата, които ще направят там заедно, за местата, които ще посетят.

— Ще ми пишеш ли? — Погледна я тъжно и сърцето ѝ се сви отново. Беше толкова малък, а Калифорния ѝ се струваше безкрайно

далеч, сякаш бе на някаква друга планета.

— Да, обещавам. Ще ти пиша всеки ден. А ти ще ми пишеш ли?
Този път детето ѝ се усмихна:

— От време на време — дразнеше я и тя се почувства по-добре.

Когато вечерта се върна в Ню Йорк, беше уморена до смърт. Струваше ѝ се, че е прекарала времето си в покоряване на стръмни планински върхове. Разопакова багажа си, разходи се из апартамента и постепенно забрави за Андрю, загледана в ярките светлини на Манхатън. Внезапно се развълнува от това, което вършеше и за пръв път от три дни осъзна какво наистина ѝ предстои. Тя заминаваше за Калифорния, за да направи филм по *Апах*. Стоеше пред прозореца на апартамента си и се смееше щастливо... Тя заминаваше! Наистина се бе справила! „Алилуя!“ — прошепна тихо, а след това влезе в спалнята, легна и загаси лампите.

19.

— Добре, хлапачке — Дафни се усмихна на Барбара щом тя влезе в апартамента ѝ на следващата сутрин, — дръж се да не паднеш.

— Какво има?

— Заминаваме.

Барбара изглеждаше изненадана:

— Къде?

— За Калифорния, глупачке.

— Ще го направиш ли, Даф? — Барбара я гледаше с изумление.

— Да, ще го направя.

— А Андрю? — Не искаше да задава този въпрос, но се налагаше.

— Вчера му казах. Не беше много щастлив в началото, но мисля, че и двамата ще го преживеем. — След това ѝ разказа за госпожа Къртис и за новия директор. — Андрю ще идва при мен през ваканциите, а и аз ще го посещавам винаги, когато мога. А Матю каза, че ще го доведе в Ню Йорк, ще му покаже училището и ще го запознае със сестра си... — Последните думи бяха удавени в силния ѝ смях, предизвикан от обърканото изражение на Барбара. — Това е новият директор на Хауърт.

— Матю? Много приятелски се отнасяш към него — очите на Барбара се развеселиха, — май надушвам присъствието на привлекателен мъж.

— Много привлекателен, госпожице Джарвис, но само като приятел. Мога да те уверя в това.

— Глупости? Ти допреди малко го цитира като господ, а сега разбирам, че ще вземе Андрю, за да го запознае със сестра си. По дяволите, та ти още не си ми позволила да видя това дете, а сега се доверяваш на един напълно непознат. Този мъж трябва да е страхотен, Даф, защото в противен случай ти никога не би му поверила сина си.

— Права си, страхотен е. Той е най-добрият специалист, който някога съм срещала по въпросите на глухите и тежко чуващите деца.

Много е умен и интелигентен, но, за бога, Барб, това не означава, че ме интересува като мъж — продължаваше да се смее.

— И защо? Да не би да е грозен?

— Не — Дафни се изкиска, — всъщност той е много красив. Но не в това е въпросът. Хайде да поговорим за нас.

— За нас? — Барбара отново я погледна с изненада. Тази сутрин всичко беше наопаки.

— Искам да дойдеш с мен.

— Шегуваш ли се? — Барбара седна. В ръцете си държеше писма на почитатели. — Какво ще правя аз там?

— Ще се грижиш за мен и за делата ми и ще улесняваш живота ми, точно както го правиш тук. — Дафни се усмихна.

— Това ли наистина правя? — Барбара ѝ върна усмивката. — Улеснявам живота ти? Мислех си, че мога да свърша нещо по-добро и по-полезно от писането на отговори до безбройните ти почитатели.

— Знаеш дяволски добре, че можеш. — Барбара знаеше, че Дафни я цени високо и я смята за незаменима. Това означаваше много за нея, а и никога не забрави, че Дафни бе тая, която ѝ помага да се освободи от стария си живот. — Е, ще дойдеш ли с мен?

— Кога да започна да опаковам багажа си? Утре прекалено рано ли е? — Цялата сияеше и Дафни радостно ѝ се усмихна.

— Мисля, че можеш да поизчакаш няколко седмици. Първо трябва добре да организираме работата си тук. Искам след обяд да дойдеш с мен при Айрис Маккарти, за да чуеш и ти всичко, свързано с бъдещата ни работа там. Струва ми се, че ще тръгнем следващия месец. Това означава, че ще имаме достатъчно време, за да привършим с всичко започнато тук.

— Какво смяташ да правиш с апартамента?

— Нищо. Ще го използвам, когато се връщам тук, за да видя Андрю. Освен това „Комсток“ ще плащат наема на къщата там, така че няма да имам двойни разходи. Пък и не искам някой непознат да спи в леглото ми. — Намигна весело, а Барбара се разсмя.

— Слушай, струва ми се, че този път няма да е съвсем зле. — Двете жени си размениха многозначителни погледи.

Посетиха заедно агента на Дафни, но преди това отидоха на обяд в „Плаза“. Вдигнаха тост за западното крайбрежие и за „Комсток“. Чувстваха се твърде възбудени и когато в четири и тридесет излязоха

от офиса на Айрис, Дафни вече изгаряше от желание да започне работа. На път за апартамента, тя нервно се обърна към Барбара, а на лицето ѝ бе изписано безпокойство.

— Наистина ли мислиш, че ще мога да се справя, Барбара? Искам да кажа... О, по дяволите, та аз и представа нямам как се пише сценарий за филм.

— Ще се научиш. Не може да е чак толкова по-различно от писането на книга. Карай по усет, а те ще ти кажат къде грешиш и какво точно искат.

— Надявам се да го направят. — Усети как стомахът ѝ нервно се свива. Барбара я потупа по ръката.

— Можеш да го направиш. Ще стане чудесен филм.

— Дано!

Но независимо от това какъв щеше да бъде крайният резултат, Дафни знаеше, че трябва да опита.

Следващия уикенд отиде да види Андрю. Детето сякаш вече бе напълно свикнало с мисълта за предстоящото ѝ заминаване. Само веднъж се оплака от това, и то с половин уста, а през останалото време разговаряха за Дисниленд, за филма, за Калифорния. Андрю изглеждаше спокоен и щастлив и Дафни бе удивена от бързината, с която синът ѝ прие новата ситуация. Реши, че децата наистина са невероятни. По-късно сподели наблюденията си с Матю. Срещна го в трапезарията в събота вечерта.

— Нали няма да ме ритнеш, ако ти припомня, че те предупредих за това, Дафни? — Той ѝ се усмихна над чинията с вечерята му и тя му се захили в отговор. Тази седмица изглеждаше отпочинала и свежа. Облечена бе в сини джинси и жълта каубойска риза, а русата ѝ коса свободно падаше върху раменете ѝ.

— Може и да го направя, така че внимавай.

— Уплаши ме до смърт.

Шегуваха се един с друг, а по-късно той ѝ разказа за всичко интересно, което се бе случило в училището в Ню Йорк през изминалата седмица. Тя пък сподели предварителните си планове във връзка с филма. Времето неусетно мина в разговори. Хелън Къртис си тръгна след вечеря и ги остави сами. Извини се и каза, че има да свърши нещо спешно, а Мат за пръв път откакто го познаваше не се оплака, че има много работа.

— Не мога да си обясня как успяваш да пишеш толкова добре, Дафни.

Протегна дългите си крака към огъня. Децата вече си бяха легнали, а те седяха и разговаряха в уютната всекидневна на училището. Все още бе рано и на Дафни не ѝ се прибираще в странноприемницата. Освен това, Мат бе приятен събеседник и тя го харесваше. Разговорът с него вървеше леко и тя почувства, че имат много общи интереси. И двамата бяха загрижени за Андрю, всеки един от тях се интересуваше от работата на другия.

— Наистина не зная как го правиш. — Той мислеше за „Апах“ и тя развеселена го гледаше.

— Как можеш да говориш така? Та ти самият си написал три книги.

— И трите са тясно специални, свързани с пряката ми работа. Проблемите, които разглеждам в тях, са ми твърде близки. С тях лягам, с тях ставам, те са смисъла на живота ми. А това едва ли е някакво забележително постижение — усмихна ѝ се от мястото си.

— Но твоята работа е много по-трудна. Трябва да си много точен, много прецизен. С тези книги ти помагаш на страшно много хора, Мат. Моите са просто измислени истории, родени във въображението ми. Освен че забавляват читателите, те едва ли могат да им бъдат полезни по някакъв друг начин.

Винаги бе много скромна, когато ставаше дума за работата ѝ и Матю много харесваше тази ѝ черта. Разговаряйки с нея, човек никога не би разбрал, че тя е една от най-известните писателки в страната. Беше умна, интелигентна и забавна, но не парадираше нито с възможностите, нито с успехите си.

— Грещиш по отношение на книгите си, Дафни. Те са не просто и не само занимателни и развлекателни четива. Вече ти казах, че една от твоите книги много ми помогна, а и от всички останали научих по нещо — той се замисли за момент, — за хората... за взаимоотношенията в обществото... за жените. — Изведнъж я погледна с интерес. — Откъде знаеш всичко това за уединения живот, който водиш?

— Кое те кара да мислиш, че... животът ми е уединен? — Въпросът му я бе развеселил.

— Ти самата ми каза това миналата седмица.

— Така ли? — Повдигна рамене и се разсмя. — Понякога говоря прекалено много. Предполагам, че просто не ми остава време за нещо по-различно. През цялата седмица работя като вол, а освен това трябва да мисля и за Андрю...

За миг Мат я погледна с неодобрение, но острият му поглед веднага омекна.

— Не го използвай като оправдание.

— Обикновено не го правя. — И добави с усмивка: — Освен в случаите, когато някой ме хване натясно.

— Съжалявам. Нямах намерение да те притеснявам.

— Да, но го направи. Ами ти? Твоят живот много ли е интересен и пълноценен?

— Понякога — говореше твърде уклончиво. — След като се разведох, в продължение на няколко години избягвах всякакви връзки, боях се да се обвържа отново.

— А сега? — Струваше й се странно, че му задава подобни въпроси като на стар познат, но той бе толкова откровен и сърдечен и с него се разговаряше толкова лесно и спокойно. Струваше й се, че се познават от много годините се намират сам-сами на необитаем остров и нищо от останалата част на света не ги интересува. Просто си седяха край огъня, бърбеха си и всеки се опитваше да разбере другия да открие откъде черпи идеите си, силата и издръжливостта си.

— Не зная... Не ми остава време за сериозни връзки напоследък. Твърде много съм зает с работата си — а след това отново се усмихна, — а и не мисля, че ще намеря жената на мечтите си през следващата година тук, в Хауърт.

— Никога не се знае. Госпожа Обермайер може да реши да се раздели със съпруга си. — И двамата се разсмяха при тази перспектива, но само след миг Мат я погледна със сериозно и напрегнато изражение. Хелън Къртис му бе разказала за Джон Фаулър, но той не беше съвсем сигурен дали е редно да говори с нея за това.

— Защо не опиташ още веднъж, Дафни? — Подозираше, че е твърде самотна и в същото време бе сигурен, че тя дори не се опитва да създава някаква нова връзка. Беше остроумна и сърдечна и много приличаше на сестра му, но сякаш отдавна бе забравила, че е жена и не искаше никога повече да си го припомня. Очевидно е била силно и болезнено наранена.

Дафни вдигна очи от огъня и внимателно го погледна. Очите ѝ бяха неописуемо тъжни, сякаш бяха събрали всичката болка по света.

— Не, не искам да опитвам отново, Мат. Получих всичко, за което една жена може да мечтае. Два пъти дори. — Беше изненадана от лекотата, с която издаде така дълго пазената тайна. — Би било твърде глупаво от моя страна да искам нещо повече... бих била твърде алчна... твърде ненаситна. Мислех си, че никога няма да намеря друг мъж, който да може да замести съпруга ми, но се оказа, че срещнах такъв човек. Той бе много различен, беше нещо специално и изключително. Имах двама забележителни мъже в живота си, Мат. Не бих могла да желая нищо повече.

Беше вече готова да разговаря за Джон Фаулър.

— И вече си се предала, така ли? Отказала си се от всичко? И какво ще правиш през останалите петдесет, шестдесет години? — Самата мисъл за самотното ѝ, изолирано съществуване, дълбоко го потискаше. Тя заслужаваше повече от това... много повече... заслужаваше един чудесен мъж, който много да я обича. Беше прекалено добра и силна, прекалено млада, прекалено интелигентна, за да прекара в самота останалата част от живота си. Но тя философски му се усмихна:

— Имам твърде много работа, с която да запълня времето си. А и един ден Андрю ще се върне вкъщи...

— Отново го използваш като оправдание. — Гласът му този път бе по-нежен, не толкова осъдителен. — Когато порасне, той ще бъде абсолютно независим и самостоятелен. Така че не разчитай, че отново ще можеш да съсредоточиш целия си живот около него.

— Не разчитам на това, но трябва да призная, че много мисля за времето, когато той ще може да се прибере при мен.

Матю ѝ се усмихна.

— Това ще бъде прекрасен ден и за двама ви, Дафни, и аз смятам, че този ден не е много далеч.

Тя тежко въздъхна.

— Ще ми се и аз да мога да съм толкова сигурна в това. Понякога ми се струва, че всичко ще продължи вечно.

Очите му помръкнаха като си припомни дългите години, които бе прекарал без сестра си.

— И аз чувствах същото по отношение на Марта. Тя отсъства от къщи цели петнадесет години. И заведението, в което бе настанена, бе съвсем различно от Хауърт. Беше ужасно преживяване за всички ни, но най-вече за нея. Слава богу, че вече няма такива заведения. — Дафни мълчаливо се съгласи, изправи се и каза, че е време да се прибира.

— Беше ми много приятно да разговарям с теб, Дафни. — Очите му бяха топли и добри. Изпрати я до входната врата и изведнъж каза нещо, което изненада и двамата им. Не беше възнамерявал да говори за това, но думите сякаш сами се изплъзнаха от устата му.

— Андрю няма да е единственият, на когото много ще липсваш през следващата година.

Ако светлината във фойето бе по-силна, той сигурно щеше да забележи гъстата червенина покрила лицето ѝ, но то бе полутъмно и Дафни смело му подаде малката си крехка ръка. Той я взе в своята и я задържа за момент.

— Благодаря ти, Мат. За мен е голямо успокоение да зная, че ти ще бъдеш тук, с Андрю. Често ще ти се обаждам и ще се интересувам за него.

Той кимна. Чувстваше се леко разочарован, но знаеше, че няма право да очаква нещо по-различно. Беше само директор на училището, в което живееше синът ѝ. Нищо повече. Вече знаеше колко уединено и изолирано живее Дафни и нещо му подсказваше, че тя няма да промени начина си на живот. Беше жена със силна воля и предпочиташе да живее скрита зад стените, които сама бе издигнала около себе си.

Докато пътуваше към странноприемницата, Дафни се улови, че мисли само за него. Беше чудесен човек и всички в Хауърт извадиха голям късмет с неговото назначаване за директор. Трябваше, обаче, да си признае, макар и само пред себе си, че изпитваше нещо повече от уважение към него. Измъчваше я някакво странно и необяснимо любопитство, искаше ѝ се да разбере всичко за него, да прекарат още много часове в спокоен разговор. Не бе изпитвала подобни чувства от времето, когато за пръв път срещна Джон, но твърдо бе решена никога повече да не допусне друг мъж до себе си. Двете загуби ѝ бяха повече от достатъчни. Матю Дейн щеше да бъде важен човек в живота ѝ, но най-вече заради Андрю, заради всичко, на което можеше да я научи, заради помощта, която щеше да ѝ окаже, за да върнат Андрю в света на

чуващите. И това щеше да бъде единственото му участие в живота ѝ. Дафни бе сигурна в това, независимо че много го харесваше. Любовта вече нямаше значение за нея. Тя просто нямаше да позволи на чувствата си да объркат живота ѝ отново. Беше обичала безумно двама мъже и ги беше загубила и двамата. Нямаше никакво желание да обича някого отново. Никога. А знаеше, че е много лесно да се влюби в Матю Дейн. Той беше мил, привлекателен и интелигентен и точно поради това Дафни трябваше постоянно да бъде нащрек, за да е сигурна, че ще бъде в безопасност. Цялата ѝ любов сега бе предназначена за Андрю, всеки ден, всеки миг от живота ѝ бе запълнен с мисълта за него. Живееше изключително заради сина си. И може би съвсем малко и заради себе си. Пътуването до Калифорния бе първия признак за това.

20.

В последния петък преди заминаването си Дафни вече бе приготвила всичко необходимо. Багажът ѝ бе опакован, куфарите стояха подредени в антрето. Оставаше ѝ само да прекара един последен уикенд с Андрю. Смяташе да се върне в неделя вечерта, да остави колата си на съхранение в гаража и в понеделник да отлети с Барбара за Лос Анжелис. Щяха да отседнат в едно бунгало в хотел Бевърли хилс, докато си намерят подходяща къща и една седмица след пристигането си в Лос Анжелис, трябваше да започне работа върху сценария. Според договора разполагаше с два месеца, за да го напише и само при мисълта за това ставаше нервна и раздразнителна, а нощем сънят бягаше от очите ѝ.

През целия път до Ню Хемпшир Дафни мислеше върху сценария и късно вечерта в странноприемницата нахвърли някои идеи и забележки. Следващата сутрин прекара с Андрю и както обикновено, обядваха заедно, а след това и вечеряха. Едва след вечеря срещна Матю и той изглеждаше измъчен и изтормозен почти колкото нея.

— Изглежда си имал трудна седмица. — Тя му се усмихна над чашата с кафе, която държеше, а той прекара пръсти през гъстата си кафява коса и измънка.

— Тежка и още как. От понеделник насам трябваше да разреша няколко много сериозни проблема в нийоркското училище, а това е последният ми уикенд като наблюдател тук. Официално встъпвам в длъжност следващия петък. Госпожа Къртис си заминава следващия понеделник и ще е истинско чудо, ако дотогава не получа нервна криза.

— Добре дошъл в клуба! Имам само два месеца, за да напиша сценария и вече започвам да се паникьосвам. Нямам никаква представа какво всъщност трябва да направя и всеки път, когато седна с лист хартия пред себе си, главата ми се изпразва и нищо свястно не ми идва наум.

Той се усмихна съчувствено:

— Това ми се случваше всеки път, когато си поставях някакъв краен срок за завършване на книгите ми. Но в края на краищата, тласкан от страх и отчаяние, успях да се мобилизирам и да се справя с проблема. И с теб ще стане така. Може би като пристигнеш там, всичко ще си иде по местата.

— Най-напред ще трябва да си потърся къща.

— А къде ще живееш междуременно?

— Оставих на госпожа Къртис всички телефони, на които можете да ме търсите. Докато си намеря къща, ще живея в хотел *Бевърли хилс*.

Той изразително погледна нагоре, повдигна вежди. Опита се думите му да прозвучат съчувствено, но не се получи.

— Трудничък живот ви очаква, мадам.

— Така е, нали? — Тя му намигна и се усмихна. Поговориха само няколко минути във фоайето и Дафни се прибра в странноприемницата. Матю трябваше да поговори с госпожа Къртис, преди да поеме изцяло ръководството на училището, а Дафни бе изтощена от работата, която трябваше да свърши през изминалата седмица.

На следващата сутрин, както обикновено, отиде с Андрю на църква, а след това се върнаха в училището, за да прекарат деня заедно. Този ден, както и се очакваше, Андрю не се отдели от нея. А и тя изпитваше остра нужда да бъде колкото се може по-близо до него, да го докосва, да го прегръща, да усеща копrienената му косичка под пръстите си, да го целува, да долавя аромата на сапун по нежната му кожа. В този момент ѝ се струваше по-специален, много по-скъп и обичан. Беше най-трудният уикенд от много години насам. Матю разбираше това и стоеше настрана. Чак когато забеляза, че тя се приготвя да си тръгва, Матю се приближи към нея. С мълчаливо съчувствие я наблюдаваше как прегръща детето си и от очите ѝ се стичат сълзи. Искаше му се да протегне ръце и да ги прегърне и двамата. Знаеше, че раздялата ще бъде трудна и болезнена, но бе убеден, че Андрю ще се възстанови много по-бързо. Дафни щеше да страда повече, да се безпокои за детето, да копнее за него.

— Как сте, вие двамата? — Като се преструваше, че не вижда сълзите ѝ, Мат успокоително заговори над главата на Андрю. — Той

ще се оправи, Дафни. Само след няколко часа ще бъде съвсем спокоен, въпреки че може да поплаче като тръгваш.

Тя кимна, задавена от ридания. Най-накрая пое дълбоко въздух и се опита да говори нормално.

— Зная. Той ще се оправи. Но аз ще се справя ли?

— Да, ще се справиш. Уверявам те. — Нежно докосна ръката ѝ. — И се обаждай по всяко време. Ще ти разказвам с най-големи подробности всичко за него.

— Благодаря. — Усмихна се през сълзи, нежно погали главичката на детето и се наведе да му каже, че вече е време за сън. Дълго седя до леглото му тази вечер, говори му за Калифорния, за интересните места, които ще посетят, за ваканциите, през които ще се забавляват заедно. И тогава, като издаваше странни, неразбираеми звуци, той започна да плаче, протегна ръце към нея и здраво я притисна към себе си.

— Много ще ми липсваш, мамо.

— И ти на мен, скъпи. — Сълзите потекоха по лицето ѝ. Може би бе по-добре, че я видя да плаче. Така щеше да разбере колко ѝ е трудно да се раздели с него. — Но аз скоро ще дойда да те видя. — Усмихна му се през сълзи и най-накрая той също се усмихна. Дафни остана до леглото му докато заспа и бавно слезе по стълбите. Чувстваше се така, сякаш току-що бе изгубила най-близкия си приятел. Матю ѝ махаше, седнал на един стол във фойето.

— Заспа ли?

— Да.

Очите ѝ бяха огромни и тъжни и тя дори не се опита да се усмихне. Без да каже нищо, той тръгна с нея към входната врата. Вече се бе сбогувала с госпожа Къртис и с госпожа Обермайер, багажът ѝ бе в колата. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се сбогува с Мат и да тръгва. Матю я изпрати до колата. Дафни отключи вратата, обърна се и го погледна с огромните си сини очи. Той протегна ръце и я прегърна.

— Ние също го обичаме и ще се грижим за него добре. Заклевам ти се.

Бяха се грижили добре за детето ѝ през всичките тези години, но сега бе по-различно. Болката, която я разкъсваше, бе непоносима, чувстваше се на десет хиляди години.

— Зная. — Беше преживяла толкова мъка през живота си, загубила бе толкова хора, които обичаше, и сега ѝ бе останало единствено това малко момченце. — Не съм много добра в сбогуванията. А би трябвало. Имам чувството, че целият ми живот е изпълнен с раздели, загуби и сбогувания.

Матю кимна. Разбираше я добре; цялата ѝ мъка и скръб бяха изписани на лицето ѝ.

— Не е същото, Дафни. Сега ти е много трудно, но знаеш, че няма да е за дълго. В този момент една година ти се струва цяла вечност, но не е.

Тя се усмихна. Животът бе толкова странен.

— Когато се върна, твоят договор тук ще е изтекъл и ще очакваш завръщането си в Ню Йорк.

— И двамата сигурно ще научим много нови неща през това време. Помисли за това.

Сълзите ѝ отново бликнаха и тя тръсна глава.

— Не мога... Единственото, за което мисля в момента, е за времето, когато го доведох тук за пръв път.

— Но това е било толкова отдавна, Дафни. — Тя кимна. Това бе началото на годината, която бе прекарала с Джон. Защо при нея всичко винаги свършваше със сбогувания? Матю се наведе и нежно я целуна по бузата. — Господ да те благослови. И се обаждай.

— Ще се обаждам. — Погледна към него и в един безумен миг ѝ се прииска да се хвърли в ръцете му, да се почувства в безопасност както някога, да се почувства отново обичана и закриляна. С тъга си спомни за времето, когато не живееше сама и когато не ѝ се налагаше постоянно да доказва колко е силна и смела. — Грижи се за себе си... и за Андрю също.

След това се вмъкна в колата и го погледна през отворения прозорец:

— Благодаря за всичко, Мат. Желая ти късмет.

— Ще ми е необходим. — На лицето му разцъфна познатата момчешка усмивка. — И да направиш велик филм. Зная, че можеш.

Тя се усмихна и запали колата, помахала му с ръка и потегли. Матю маха след колата докато се скри от погледа му, а след това остана дълго време загледан в тъмнината.

21.

Самолетът докосна пистата в Лос Анжелис, подскочи няколко пъти и продължи да се движи още няколко мига. Най-накрая спря и се придвижи към терминала. Барбара развълнувана надничаше през прозореца, а Дафни уморено се усмихваше. По време на цялото пътуване Барбара се бе държала като малко момиченце. Всичко ѝ доставяше удоволствие, бе възбудена и очарована. Дафни бе помълчалива от обикновено и вече бе написала три пощенски картички до Андрю. Но в този момент изведнъж забрави за него. Цялото ѝ съзнание бе изпълнено с мисълта, че пред нея се откриват нови възможности, че ѝ предстои нов, по-различен и може би по-интересен живот.

Посрещна ги шофьорът, изпратен от *Комсток*. Беше висок, недружелюбен мъж на неопределена възраст, облечен в черен костюм. На главата си носеше черна шапка и най-забележителното нещо у него бяха дългите му мустаци. Стоеше прав в чакалнята и държеше голям картон, на който с червени букви бе изписано името ѝ *Дафни Фийлдз*.

— Много умно. — Развеселена погледна към Барбара, а тя самата се захла.

— Това е Холивуд, Даф. Всичко тук е различно.

Когато пристигнаха в хотел Бевърли хилс, разбра, че думите на Барбара са били пророчески. Хотелът представляваше натруфена розова сграда, заобиколена от палмови дървета. Името му, изписано с яркозелени букви, заемаше по-голямата част от фасадата му. Вътре във фойето цареше пълен хаос — пълно беше със забързани жени, облечени в плътно прилепнали джинси, копринени поли и сандали с високи токове, накичени с всякакви бижута, развели русите си коси. Някои от мъжете носеха скъпи италиански костюми, а други бяха облечени в плътно прилепнали панталони и разкопчани до кръста ризи. Притиснати под тежестта на огромни букети с цветя или на купища багаж с марката на *Гучи*, пиколата се щураха насам-натам и

над всички тях се носеше неповторимо ухание — пъстра смесица от скъпи парфюми.

— Госпожица Фийлдз? Разбира се. Вашето бунгало е готово и ви очаква. — Гласът на дежурния администратор ѝ напомни за водещия, който връчваше филмовите награди на Националната академия.

С тържествено изражение на лицето си пиколото подкара багажа ѝ покрай бъдещите филмови звезди и продуценти, скупчени около плувния басейн. Дафни бе очарована от тая пъстра тълпа. Всички бяха весели и безгрижни, смееха се и оживено разговаряха пиеха бяло вино и мартини, без да ги е грижа, че денят едва е започнал. Оказа се, че в бунгалото има четири спални и три бани. Големият хладилник бе претъпкан с хайвер и шампанско. Гледката, която се разкриваше от прозорците, бе умопомрачаваща, а на масата я очакваше голям букет рози и кутия шоколадови бонбони от *Комсток*. В придружителната бележка пишеше: „Ще се видим утре“. Изведнъж, обхваната от непреодолим ужас, Дафни се обърна към Барбара:

— Няма да се справя. — Гласът ѝ беше напрегнат. Пиколото току-що си бе тръгнало и те стояха и се оглеждаха в голямата, претъпкана с цветя всекидневна на бунгалото. Очите на Дафни бяха разширени от страх. — Барб, няма да мога.

— Какво няма да можеш? Да изядеш бонбоните? — Очевидно бе, че Дафни се е паникьосала напълно и Барбара се опитваше да я поразтовари поне малко.

— Не. Погледни всичко това. Та ние сме в Холивуд. Какво, по дяволите, търся тук? Аз съм писателка. Не зная абсолютно нищо за филмовия бизнес.

— Не ти и трябва. Единственото нещо, което трябва да направиш, е да седнеш пред пишещата си машина и да работиш така, както работеше в Ню Йорк. Абстрахирай се от всички тези глупости. Това, което виждаме, е само фасадата и блясъка. Нещата в действителност са съвсем различни.

— Не, не са. Видя ли всички онези хора навън? Всички те смятат, че този свят е истински, реален.

— Но това е хотел, за бога. Та всички те са от Сейнт Луис. Успокой се.

Барбара ѝ наля чаша шампанско. Дафни седна на канапето, покрито с дамаска на розови и зелени цветя. Изглеждаше тъжна и

нещастна. Приличаше на сираче.

— Искам да си ида вкъщи.

— Е, добре, аз пък няма да ти позволя. Така че млъквай и се наслаждавай на новия си живот. По дяволите, та аз още не съм видяла Родео Драйв. — Дафни си спомни живота на Барбара преди да я вземе при себе си и се усмихна. — Искаш ли нещо за хапване?

— Не, гади ми се само при мисълта за храна.

— За бога, Даф. Защо не се отпуснеш и не се позабавляваш малко?

— Да се забавлявам? Когато зная, че съм подписала договор да направя нещо, от което нищо не разбирам! На това място, което ми се струва, че се намира на другата планета и е на цели три хиляди мили разстояние от единственото ми дете!... За бога, Барбара, какво правя тук?

— Изкарваш пари за детето си. — Знаеше, че това е единственият отговор, който би стигнал до съзнанието ѝ, би я измъкнал от ужаса и вцепенението.

— Да. — Но това беше малко успокоение. — Чувствам се така, сякаш съм се записала в чуждестранния легион.

— Точно така. И колкото по-бързо се захванеш за работа, толкова по-бързо ще се измъкнеш оттук. — Не че на Барбара ѝ се искаше да си заминат. Мястото много ѝ харесваше.

— Това вече е добра идея.

Залови се с разопаковането на багажа и след половин час се чувстваше значително по-добре. Барбара се обади в *Комсток* и ги увери, че са пристигнали благополучно, а след това отидоха да поплуват в басейна. Вечеряха само двете, поогледаха се из салона на хотела, който бе препълнен с актьори, фотомодели и бизнесмени. Тук-там се мяркаха хора с доста съмнителна репутация; някои от тях сигурно бяха пласъори на наркотици или сутенъори. В десет часа си легнаха: Барбара — преизпълнена с възторг и трескаво очакване, а Дафни — смутена и изплашена от това, което ѝ предстои.

На следващата сутрин отидоха в *Комсток* и когато към обяд се върнаха отново сред блясъка на екзотичния хотел, Дафни се чувстваше значително по-спокойна и уверена в себе си. Вече ѝ бе сравнително ясно какво точно очакват от нея. По време на разговора си бе водила обширни бележки и възнамеряваше веднага да се захване за работа.

Задачите на Барбара също бяха повече от ясни. Беше си записала имената на половин дузина агенти на недвижимо имущество, с които смяташе да разговаря за къща, която двете с Дафни да наемат. Обади се в Ню Йорк на литературния агент на Дафни и записа съобщенията, които Айрис предаде. В късния следобед нещата тръгнаха съвсем гладко. Дафни бе донесла със себе си собствената си пишеща машина. Избута една маса и един стол в ъгъла на всекидневната и започна работа.

Барбара отиде на басейна и когато един час по-късно се върна, Дафни продължаваше да пише. Беше толкова погълната от работата си, че дори не бе забелязала, че в стаята вече е полутъмно. Барбара запали лампите.

— Ммм? — Облечена бе в джинси и тениска, косата ѝ бе вдигната високо и прихваната с голяма шнола. Вдигна поглед от машината и разсеяно погледна към Барбара. — О, здравей. Хареса ли ти плуването?

— Чудесно беше. Искаш ли да хапнеш нещо?

— Ммм... не... може би по-късно.

Барбара обичаше да я наблюдава докато работи. Това, което вършеше, я поглъщаше изцяло, не виждаше и не чуваше нищо. В осем часа Барбара поръча вечеря за двете и когато я донесоха, леко я потупа по рамото. Когато работеше, Дафни никога не се сецаше за ядене и в Ню Йорк Барбара обикновено поставяше подноса с храната на бюрото ѝ и непрекъснато я подканяше да яде.

— Време е за ядене.

— Добре. След минута. — Това обикновено означаваше след час, но в този случай минаха два часа преди Барбара да посмее да се обади отново.

— Хайде, хлапе такова. Трябва да хапнеш нещо.

— Добре де. — Най-накрая спря да удря по машината, облегна се с въздишка назад и се протегна. След това се усмихна на Барбара. — Сега наистина се чувствам добре.

— Как върви?

— Не лошо. Струва ми се, че нещата ще потръгнат.

След вечеря се върна при машината си и работи до два часа сутринта. Събуди се само след няколко часа и в седем часа, когато Барбара стана, тя вече чукаше на машината.

— Не си ли лягала тази нощ? — Знаеше, че понякога увлечена в работа, Дафни остава будна до сутринта.

— Легнах си някъде около два часа.

— Да не си решила да свърших всичко наведнъж?

— Искам да нахвърля това, което обсъждахме вчера. Забележките и предложенията са все още съвсем пресни в съзнанието ми.

През целия ден Дафни не се отдели от машината. Барбара отиде да разгледа три къщи, обядва сама и постоя малко край басейна. След това се прибра и се залови със собствената си работа — отговори на няколко дузини писма от почитатели. Отново вечеряха в бунгалото си късно през нощта. По някакъв странен начин Барбара се грижеше като майка за Дафни, но това ѝ доставяше огромно удоволствие. След дългите години, които бе прекарала с вечно недоволната си майка, Барбара изпитваше истинска радост да работи за Дафни, да споделя успеха ѝ, да се намира толкова близо до тази жена, която смяташе за истински герой. Дафни никога не гледаше на приятелството им от тази страна, но за Барбара съвместната им работа бе чудесно и неповторимо преживяване.

На четвъртия ден Дафни се обади на госпожа Къртис да попита за Андрю. Вярна на обещанията си, тя му бе писала всеки ден. Госпожа Къртис я увери, че детето е добре и че веднага след заминаването ѝ се е приспособило блестящо към новата ситуация. Напомни ѝ, че следващият ден е нейния последен ден в Хауърт и че се надява, че Дафни ще я посети в новия ѝ дом още при първото си посещение в Ню Хемпшир. Дафни ѝ пожела късмет и затвори телефона. Внезапно се сети за Мат и се зачуди какво ли прави в този момент. Знаеше, че той вероятно е страшно зает в училището в Ню Йорк. Сигурно се опитваше да приключи всичко преди да напусне.

— Как е Андрю? — Барбара влезе с един поднос за Дафни, а тя я погледна с усмивка.

— Госпожа Къртис казва, че е добре. Между другото, какво става с къщата ни? Как вървят проучванията ти?

Барбара се захла:

— Засега се справям добре, само че всички къщи, които видях, са грозни. Надявам се, че тия дни ще намеря нещо по-добро. С каква

форма предпочиташ да бъде плувният басейн — на пишеща машина или на книга?

— Много смешно.

— Слушай, днес вече видях един овален, един под формата на сърце, един под формата на ключ и един, който поразително приличаше на корона.

— Звучи много екзотично.

— И точно така изглеждат, а най-лошото от всичко е, че на мен дяволски ми харесва. Откривам съвсем нови, неподозирани черти в характера си.

Дафни развеселена ѝ се усмихна.

— Виж какво, ако влезеш в тази стая с риза разкопчана до кръста и цялата накичена със златни верижки, ще знам със сигурност, че промените при теб са необратими.

На следващия ден Барбара се представи точно в този вид и Дафни се заля от смях.

— Тук сме само от пет дни, а ти вече се предаде.

— Нищо не мога да направя. Атмосферата тук е такава. По-силна е от мене.

— Нищо не е по-силно от теб, Барбара Джарвис. — Дафни бе искрена и Барбара го знаеше, но само поклати глава.

— Това не е вярно, Даф. Ти си по-силна. Ти си най-силната жена, която познавам.

— Ще ми се да беше вярно.

— Вярно е.

— Говориш като Матю Дейн.

— Пак той. — Барбара внимателно я погледна. — Продължавам да мисля, че ти изпусна възможност, която се явява веднъж в живота. Видях снимката му на корицата на книгата му. Страхотен е.

— И? Какво съм пропуснала? Възможността да прекараме заедно една нощ, преди да напусна Ню Йорк за цяла година? Хайде, Барбара, в това няма никакъв смисъл. А и освен това той нищо подобно не ми предложи.

— Може би щеше да го направи, ако му беше дала някакъв шанс. Пък и ти, в края на краищата, ще се върнеш в Ню Йорк.

— Той е директор на училището на сина ми. Една такава връзка би била твърде непристойна.

— Мисли за него не като за директор, а като за още един писател, който познаваш.

Но Дафни изобщо не искаше да мисли за него. Той беше чудесен човек и добър приятел. И нищо повече.

Както обикновено след вечеря Дафни се върна към работата си, а Барбара взе една книга и се прибра в стаята си. На следващия ден вече се почувства страшно отегчена и излезе да се поразходи по Родео Драйв. Беше направила за Дафни всичко, което бе по силите ѝ, този ден нямаше къщи за разглеждане и Барбара реши да помързелува.

Шофьорът на лимузината я остави в началото на Бевърли Уилшайър и Барбара за миг остана неподвижна, очарована и зашеметена от гледката, която се разкри пред очите ѝ. Красивата улица се простираше пред нея, а от двете ѝ страни имаше безброй магазинчета и бутици, в които се продаваха дрехи, бижута, картини и всякакви други стоки на обща стойност неколкостотин милиона долара. Гледката беше твърде впечатляваща и Барбара с изумление си спомни малкия, мръсен апартамент в западен Ню Йорк, от който бе тръгнала.

Най-напред се отби в *Джиорджио*. Още на входа я посрещна продавачка с високи светлолилави обувки. На врата си носеше перлена огърлица и бе облечена в костюм в розово и бледомораво, който се продаваше за две хиляди долара. Цените на другите изложени дрехи се движеха в същите граници. На момичето каза, че само ще поразгледа, което и направи, като с всичка сила се мъчеше да не се разсмее. В магазина имаше и щанд за мъжки дрехи, където предлагаша палта от норки, жилетки от сребърна лисица, красиви кожени облекла, копринени ризи и купища прекрасни кашмирени платове.

Барбара премери няколко шапки, разгледа обувките и накрая си купи един чадър с марката на *Джиорджио*.

Знаеше, че Дафни ще я съсипе от подигравки, но бе забравила чадъра си в Ню Йорк, пък и искаше да си купи нещо.

Тръгна отново по улицата, отби се в *Хермес* и *Селайн* и най-накрая влезе в *Гучи*, огромен магазин, препълнен с изящни италиански кожени стоки от всякакъв вид и дизайн. Спря пред една огромна витрина, пълна с чанти от гущерова кожа. Не можа да свали погледа си от една голяма, съвсем семпла правоъгълна чанта, с обикновена златна закопчалка и дълга дръжка. Освен че бе красиво изработена от скъпата

кожа на това ценно влечуго, в нея имаше нещо крециящо и претенциозно. Беше точно от типа чанти, които Барбара харесваше, но не смееше да попита за цената. И без това се досещаше, че сигурно е невероятно скъпа.

— Бихте ли искала да разгледате чантата, госпожо? — Една продавачка, облечена в семпла черна вълнена рокля, отвори витрината и ѝ подаде чантата. Барбара беше готова да откаже, но не можа да устои на изкушението да я вземе и да я подържи в ръцете си. Чантата беше изключително елегантна. Като се оглеждаше в огледалото, Барбара я праметна през рамото си. Беше божествена.

— Чантата е тъкмо за вашия ръст. — Момичето припяваше с лекия си италиански акцент и Барбара се разтапяше от удоволствие. А след това отвори чантата и погледна цената. Струваше седемстотин долара.

— Много е красива — със съжаление я свали от рамото си и я подаде на продавачката, — но ми се ще да поразгледам още малко.

— Разбира се, госпожо. — Красивото русо момиче ѝ се усмихна. Барбара се отдалечи от витрината и докато се разхождаше из магазина, забеляза един висок, привлекателен мъж, който напрегнато я наблюдаваше. Погледна го, смутена от мисълта, че сигурно я е видял да връща обратно чантата и за момент ѝ се прииска да се върне и да я купи. Струваше ѝ се някак унизително да се разхожда из този бляскав магазин, без да е в състояние да си купи нещо. Очите му продължаваха да я следват.

Барбара се спря да разгледа няколко шала — щеше ѝ се да купи един за Дафни. Тази жена бе направила толкова много за нея и сигурно щеше много да се зарадва на подаръка. Докато подаваше един шал в червено и черно на момичето зад щанда, Барбара забеляза, че мъжът се е приближил към нея. Обърна му гръб и се престори, че не го вижда, но в едно от големите огледала срещу себе си видя, че той се изправи зад нея. Облечен бе в сив вълнен панталон и добре ушита синя риза, разкопчана на врата. Около раменете си бе праметнал тъмносин кашмирен пуловер и ако бе погледнала към краката му, Барбара щеше да забележи, че кафявите му мокасина носеха марката *Гучи*. Беше елегантен и представителен, но не беше типичен жител на Лос Анжелис; приличаше по-скоро на човек от Ню Йорк или от Филадельфия, или от Бостън. Имаше пясъчно руса коса и сини очи и

Барбара реши, че е около четиридесетгодишен. Докато го разглеждаше в огледалото, тя изпита странното чувство, че го е виждала и преди, но не можеше да се сети кой беше и откъде го познаваше. Той улови погледа ѝ в огледалото и със смутена усмивка най-после я заговори:

— Много съжалявам... Гледам ви от доста време, но ми се струва... — Точно така, помисли си Барбара, старата песен — „Не сме ли се срещали някъде?“ Очите ѝ не бяха така топли и дружелюбни както преди малко, но като я погледна още веднъж, той се убеди, че не греши. Беше се променила доста, фигурата ѝ бе същата, но по лицето ѝ се четеше отчужденост и недоверие. Животът очевидно не е бил твърде благосклонен към Барбара Джарвис. — Барбара?

— Да.

В гласа му нямаше подкана или зла умисъл. Облекчено се усмихна като разбра, че това наистина е тя.

— Аз съм Том Харингтън. Сигурно не ме помните. Срещали сме се само веднъж, на моята сватба... женен съм за Санди Макензи. — В този момент тя го позна, очите ѝ се разшириха от учудване и го погледна с изненада.

— О, боже, как ме познахте? Минаха...

Не ѝ се искаше дори да помисли колко години са изминали оттогава. За пръв и последен път го беше видяла, когато беше двадесетгодишна, а това беше почти преди двадесет години. Беше се оженил за съквартирантката ѝ в колежа. Тя бе прекъснала, защото бе бременна и се ожениха във Филадельфия. Барбара беше на сватбата им и там се запозна с него. Но не ги бе виждала оттогава. Той следваше право по онова време, а след като се роди бебето, се преместиха в Калифорния.

— Как си? Как е Санди? — В продължение на няколко години ѝ бяха изпращали коледни картички, но накрая престанаха. Беше твърде заета покрай майка си, за да им отговаря, но съвсем ясно си спомняше Санди, а също и Том. Усмихна му се топло. — Тя тук ли е? — Щеше да ѝ е много приятно да я види отново, особено сега, когато работеше за Дафни. Навремето не им бе писала, просто защото нямаше какво да им разкаже за себе си. Не искаше да им пише, че живее с болната си майка в потискащ мрачен апартамент, че купува от най-евтините хранителни продукти и готви сама, че работи като секретарка в една адвокатска кантора. Нямаше с какво да се похвали по онова време. Сега обаче

нещата бяха съвсем различни. — Как са децата? — Спомняше си, че четири години след първото, те имаха още едно дете.

— Чудесно са. Робърт учи в Калифорнийския университет. Специализира драматургия. Не сме много очаровани от избора му, но той е добър в тази област и ако това е, с което иска да се занимава... — Той въздъхна с усмивка. — Нали знаеш как са децата? А Алекс е все още вкъщи при майка си. През април ще стане на петнадесет години.

— Боже мили! — Барбара изглеждаше искрено изненадана. Единият в университет, а другата почти на петнадесет. Кога се бе случило всичко това? Толкова отдавна ли бяха в колежа? Беше толкова стъписана, че не обърна особено внимание на думите, които бе подбрал в отговора си.

— Ами ти? Тук ли живееш? — Забеляза го да поглежда към лявата ѝ ръка, но там нямаше нищо.

— Не, тук съм по работа. Жената, за която работя, пише сценарий за филм и ще бъдем тук за около една година.

— Звучи интересно. Познавам ли я?

Барбара се усмихна гордо.

— Дафни Фийлдз.

— Работата ти сигурно е много интересна. От колко време сте тук?

Тя се засмя.

— От една седмица. Отседнали сме в хотел Бевърли хилс. Трудничко се живее там.

И двамата се засмяха и в този момент към тях се присъедини зашеметяваща червенокоса красавица, облечена в бели джинси и бяла копринена риза. Погледна Барбара с проникателните си зелени очи. Не беше на повече от двадесет и пет години. Имаше матова и гладка кожа, а червената ѝ коса стигаше почти до кръста ѝ. Наистина бе изключително красива.

— Нищо не ми е по мярка. — Реши, че не си струва да се безпокои от присъствието на Барбара и с нацупена физиономия се обърна към Том. — Всичко е прекалено голямо.

Барбара се засмя, като искрено се възхищаваше на красивото момиче и не преставаше да се чуди коя всъщност е тя.

— Бих искала и аз да имам същите проблеми.

Очите на Том бяха топли и ласкави, когато се обърна към Барбара:

— Изглеждаш чудесно. Изобщо не си се променила през всичките тези години.

Беше приятелска лъжа, но тя си помисли, че бе много мило от негова страна да го каже. Том не изглеждаше кой знае колко завладян от красавицата до него и в този момент Барбара забеляза, че той носи пазарска чанта, пълна с най-различни луксозни стоки. Не можеше все още да си обясни присъствието на това момиче в живота им със Санди, но при следващата му реплика всичко ѝ стана ясно.

— Елоиз, бих искал да ти представя Барбара. — Усмихна се на Барбара, а след това и на Елоиз. — Барбара е приятелка на бившата ми съпруга. — И внезапно Барбара разбра всичко, бяха се развели със Санди, а това сигурно бе приятелката му.

— Барбара Джарвис. — Подаде ръка на момичето, а очите ѝ бързо потърсиха неговите. Искаше ѝ се да го поразпита за Санди, но това не бе възможно в този момент. — Радвам се да се запозная с вас. — Червенокосата хубавица скоро ги остави и отиде да разгледа една голяма бежова пътна чанта от крокодилска кожа. Том я изпрати с поглед, а след това развеселен се обърна към Барбара:

— Едно нещо трябва да ѝ се признае. Има изключителен вкус. — Не изглеждаше притеснен, нито пък особено влюбен в нея.

— Съжалявам за вас със Санди. — Гласът на Барбара изразяваше истинско съчувствие. Сети се, че коледните им картички престанаха да идват преди осем или девет години. — От колко време сте разведени?

— От пет години. Тя се ожени отново. — И след минутно колебание добави: — За Оустийн Уийкс. — Барбара бе поразена.

— Актьорът? — Въпросът ѝ бе глупав. Та колко човека имаше с името Оустийн Уийкс? Беше много известен английски актьор, но бе почти два пъти по-възрастен от Санди и бе известен с многобройните си авантюри. Барбара бе гледала последния му филм и знаеше, че той все още е умопомрачително красив. — И как се случи това?

— Разреших един негов много сериозен юридически проблем и се сприятелихме... — Повдигна рамене, но в очите му все още се четеше горчивина, а усмивката му бе твърде пресилена, когато се обърна към Барбара. — Тук е Холивуд, както знаеш. Това е част от играта. На Санди животът тук ѝ допада, пък и напълно ѝ подхожда.

— А ти?

Макар че едва го познаваше преди двадесет години, Барбара го бе харесала още тогава, на сватбата. Беше шаферка на сватбата им и смяташе, че той е много интелигентен и остроумен. Бе казала на Санди, че е голяма късметлийка и тя се бе съгласила с нея. Само че Санди постоянно бе някак си неудовлетворена, неспокойна, ненаситна. Беше нещастна в колежа и Барбара подозираше, че бе забременяла, само за да може да се омъжи и да се измъкне оттам. Том произхождаше от заможно и известно филаделфийско семейство, но дори и по онова време беше многообещаващ и твърде начетен. И когато след сватбата им Барбара се бе върнала обратно в колежа, тя си бе спомняла често за тях със завист и малко тъга.

— Харесва ли ти тук, Том?

— Да, доста, но трябва да си призная, че през последните пет години живея тук само заради децата. А и от толкова години работя в този град, че би ми било много трудно да се върна във Филадельфия и да започна всичко отначало.

Барбара си спомни, че той се занимаваше с право на филмовата индустрия и точно тук му бе мястото, макар че не приличаше на човек, който обича Лос Анжелис.

— Човек бързо се приспособява към живота тук. — Хвърли ѝ предупредителна усмивка и в миг се подмлади с двадесет години. — Внимавай да не те хване калифорнийската треска. Заразна е.

— Зная. — Усмивката ѝ беше красноречив отговор. — Вече започва да ми харесва.

— О-о, това е лош знак. — В този момент продавачката се върна с красиво опакования шал, а Елоиз застана до Том. Бе решила, че чантата за три хиляди долара не ѝ подхожда.

— Радвам се, че те видях отново, Том. — Барбара му подаде ръка. — И ако видиш Санди, поздрави я от мен.

— Ще я видя. Посещавам Алекс по няколко пъти седмично. — В очите му отново се появи болка и тъга. Бяха го предали жена му и човекът, когото бе смятал за свой приятел. Раната беше болезнена и едва ли някога щеше да заздравее. — Ще ѝ предам поздравите ти. Трябва да ѝ се обадиш, ако ти остане време. — Но Барбара се колебаеше. Защо ще иска Санди да я види сега, когато бе жената за Оустийн Уийкс?

— Кажи й, че съм в хотел Бевърли хилс с Дафни Фийлдз. Ако иска, може да ми се обади. Аз не искам да й се натрапвам.

Той кимна и след миг Барбара си тръгна, замислена за това колко странен и необикновен е животът понякога.

— Е, покори ли Родео Драйв? — Когато Барбара влезе в стаята, Дафни лежеше на дивана и четеше написаното през деня. Изглеждаше уморена, но и доволна от свършената работа. — Как беше?

— Върховно. — Беше се помотала още два часа и половина, посети *Джордан*, *Ван Клиф* и *Арпълз*, *Бижо* и още много други магазини. Най-накрая изяде един сандвич в някакво ресторантче и се прибра възбудена и очарована от прекарания следобед. Беше си купила дори бански костюм, шапка и няколко пуловера. — Много ми харесва тук, Дафни.

Дафни се захла:

— Винаги съм смятала, че си малко луда. Какво си купи?

Барбара й показа покупките си, а след това хвърли в скута й малкото пакетче от *Гучи*.

— А това е за вас, мадам. Щях да ти купя халата за баня от бели норки, който видях в *Джсиорджио*, но не беше твоя размер. — Щастливо й се усмихна.

— О, глупости. Защо не го взе за себе си?

И двете весело се разсмяха. Дафни отвори пакетчето. Бе истински развълнувана и трогната. Черно и червено бяха любимите й цветове.

— Не трябваше да правиш това, глупаче. — Очите й бяха пълни с благодарност и топлота. — Много ме глезиш, Барб. Без теб няма да мога нищо да направя.

— Глупости! Чудесно би се справила и без мен.

— Щастлива съм, че не ми се налага да го правя.

— Как върви писането между впрочем?

— Общо взето, добре. Но има още много да уча. През по-голямата част от времето се чувствам странно непохватна.

— Така ще е още известно време, но съм готова да се обзаложа, че този сценарий ще се чете така леко, както всичко написано от теб.

— Надявам се, че и *Комсток* ще мислят като теб.

— Така ще бъде, ще видиш.

Разговорът им бе прекъснат от телефона. Барбара отиде в стаята си да отговори. Телефонният секретар записваше разговорите в отсъствието на Барбара, а когато си беше вкъщи, тя отговаряше от нейната стая, за да не безпокои Дафни. Барбара седна на леглото и вдигна слушалката. Поне си бе починала един ден и не бе прекарала времето си в разглеждане на къщи. Но искаше ѝ се по-скоро да намери нещо. Знаеше, че за Дафни ще е по-лесно да работи в малко по-домашна обстановка.

— Ало?

— Може ли да говоря с Барбара Джарвис, моля?

— На телефона. — Бързо грабна тефтер и химикалка.

— Обажда се Том Харингтън.

Беше изненадана и сърцето ѝ пропусна един удар. Защо ли се обажда? Беше глупаво от нейна страна да се вълнува толкова. Той беше само бившият съпруг на една стара приятелка и се опитваше да бъде мил и дружелюбен.

— Радвам се да те чуя, Том. — Беше готова да го попита какво би могла да направи за него. Може би и той, като повечето хора, които се обаждаха, искаше да поговори с Дафни.

— Добре ли се забавлява днес следобед?

— Беше чудесно. Обходих Родео Драйв от единия до другия край.

— Доста скъп начин за прекарване на свободното време. — Той погледна към чековата си книжка, която лежеше на леглото до него. Елоиз бе нанесла значителни щети, но тя не бе по-различна от всички останали. През последните пет години в живота му имаше купища момичета като Елоиз, но нито една от тях не приличаше на Барбара. — Какво си купи?

Барбара беше объркана и се чудеше накъде бие. Защо ѝ се обажда?

— Само някои дребни неща. Нищо от твоята класа.

— Чантата, която разглеждаше в Гучи, бе много красива. — Значи бе забелязал. Беше я наблюдавал доста дълго преди да се осмели да я заговори и очевидно не бе пропуснал нищо.

— Боя се, че не е по джоба ми. Твърде скъпа е за моите възможности. — И освен това, за какво ѝ бе подобна чанта? За да носи в нея тефтера и химикалката си?

— Кажи на шефката си, че искаш повишение. — Барбара се наежи. Нямаше нужда да казва на Дафни нищо повече. Тя вече достатъчно я беше разглезила. — Или пък да си намериш добър мъж, който да ти купува хубави неща.

— Боя се, че това не е в моя стил. — Думите ѝ изведнъж прозвучаха студено.

— Не съм си го и помислял. — Гласът му беше дълбок и топъл. Ако си го мислеше, нямаше да ѝ се обади. Имаше си Елоиз, която да му иска скъпи подаръци. Но Барбара беше различна. — Не можахме да си поговорим много днес след обяд. Кажи ми нещо за теб. Женила ли си се въобще?

— Не. Никога. Майка ми се разболя, след като завърших колежа и прекарах много години в грижи по нея — каза го спокойно, без съжаление и болка.

— Трябва да ти е било много трудно. — В гласа му се долавяше възхищение. Санди никога не би направила нещо подобно, а не бе съвсем сигурен дали и той би могъл да пожертва така живота си.

— Кога започна да работиш при Дафни Фийлдз?

— Преди около четири години започнах да преписвам ръкописите ѝ, а след това ми предложи постоянна работа.

— Харесваш ли я?

— Обожавам я. Тя е най-добрата приятелка, която имам, и за мен е истинско удоволствие да работя за нея.

— Твърде необичайно за преуспяваща жена като нея. — Познаваше няколко от тях и нито една не беше лесна и сговорчива.

— Дафни е съвсем различна. Тя е най-непретенциозната жена, която познавам. Просто си върши работата, живее тихо и незабележимо. Тя наистина е просто невероятна.

— Радвам се за теб. — Не беше особено заинтересован от Дафни. — Слушай, не можахме да си поговорим достатъчно. Защо не се видим по-късно тази вечер? Аз трябва да се срещна с един от моите партньори на вечеря, за да обсъдим някои сделки, но сигурно ще свършим до девет часа. Бихме могли след това да се срещнем в салона на вашия хотел, ако разбира се нямаш нищо против... — Гласът му заглъхна. Беше някак си притеснен и несигурен. Съвсем вярно бе преценил, че Барбара е предпазлива и недоверчива. — Е, какво ще кажеш?

Барбара дълго не отговори. В действителност не ѝ се излизаше и кой знае защо подозираше, че деловият партньор за вечеря е червенокосата хубавица. Но от друга страна, тя просто нямаше какво да прави. Дафни щеше да работи и нямаше да има нужда от нея, а той в края на краищата бе доста приятен мъж. Без да се замисля повече, Барбара кимна:

— Добре. Защо не?

— Ще се срещнем в салона в девет. Ако ми се наложи да закъснея, ще позвъня. В стаята ли си ще бъдеш до девет? — Той почти бе убеден, че ще е там.

— Да. Ще трябва да поръчам вечеря за Дафни.

— Тя не излиза ли? — Неговата представа за писателите бе свързана с непрекъснати партита, много пиене и гуляи.

— Много рядко, а когато работи, почти не излиза. В момента пише сценария и не е напускала стаята, откакто пристигнахме.

— Не изглежда много забавно.

— Не е. Това е упорита, къртовска работа. Тя наистина работи повече от всички, които познавам.

— По думите ти излиза, че трябва да бъде обявена за светица — каза го с усмивка.

— В моите очи тя е светица. — Това беше предупреждение към него да не говори с ирония за Дафни нито сега, нито по-късно. Барбара я защитаваше и боготвореше, отнасяше се към нея като към някакъв личен бог и колкото и неразумно да изглеждаше това отношение, тя просто не можеше да се промени. — Ще се видим по-късно, Том.

— С нетърпение очаквам срещата ни.

И докато си вземаше душ и се бръснеше в къщата си в Бел Еър преди срещата с партньора си, той удивен размишляваше за това колко истинско бе всичко у Барбара. Беше привлекателна, макар че не беше зашеметяваща красавица. Беше по-скоро интересна, отколкото сексапилна; по-скоро интелигентна, отколкото красива и в същото време от нея се излъчваше нещо твърде очарователно, нещо земно, нещо истинско. Беше от типа жени, с които човек може да разговаря, на които може да разчита, с които може да се посмее. Том Харингтън никога не бе познавал такава жена, но тези качества у Барбара му бяха направили впечатление още преди двадесет години и той шокиран бе открил колко различна бе тя от Санди. Санди бе хубавичка, руса,

дребничка дебютантка от Ню Йорк, с поразително сини очи и ослепителна усмивка, от която дъхът му спираше. Но бе непоправимо разглезена от родителите си, а по-късно и от него. Винаги го бе подвеждала, особено в последните години и най-накрая избяга с Оустийн. Бе взела със себе си и двете деца и му се обади едва след две седмици. Малко след развода беше решил да се бори с нея за попечителство върху децата, но сърце не му даде да го направи. Оттогава в живота му не бе имало друга сериозна връзка с жена. Без сам да знае защо, Том внезапно се почувства непреодолимо привлечен от Барбара. Беше го разбрал още в момента, в който я зърна в магазина и искаше да я види отново, дори и само за да си попрिकाзват.

— Даф, вечеря ли? — Барбара влезе в стаята ѝ, погледна към подноса и веднага разбра, че Дафни още не е яла. Само че тя се мръщеше нещо, докато тракаше на машината и изобщо не я чу. — Дафни, хей, хлапе, храна! — Дафни я погледна с разсеяна усмивка.

— А! О, да, добре. Ей сега. Искам да довърша тази сцена. — Погледна през рамото си и попита: — Излизаш ли?

— За малко. Мога ли да направя нещо за теб, преди да изляза?

— Не, благодаря. Добре съм. Съжалявам, че не съм забавна компания.

— Аз мога и сама да се погрижа за себе си, не се притеснявай. — Понечи да ѝ разкаже за Том, но Дафни вече бе започнала да пише.

— Ще се видим по-късно. И не забравяй да хапнеш. — Но Дафни не ѝ отговори. Вече бе напълно погълната от сцената, върху която работеше и Барбара тихо затвори вратата след себе си.

22.

Том даде на Барбара името на собствения си агент по недвижими имоти и още първия следобед, в който отидоха да разгледат няколко къщи, намериха точно това, което търсеха в Бел Еър. Беше красива малка къщичка на *Сиело Драйв*, имаше три спални, от които се откриваше хубава гледка към добре поддържана градина. Къщата бе оградена с висока тухлена стена, обрасла с лози и други пълзящи растения, така че не приличаше на затвор, но бе твърде уединена и изолирана от околния свят. Отпред имаше голяма поляна, обикновен правоъгълен басейн и сауна. Цялата къща бе много приятна и уютна. Подовете бяха от светлобежов мрамор, из цялата къща имаше разпръснати огромни бели канапета, имаше цяла колекция от ценни предмети на модерното изкуство, а кухнята сякаш бе взета от страниците на Хауз енд Гардън^[1]. Къщата бе слънчева и удобна. Имаше и кабинет, облицован с бял бор. Гледаше към басейна и Барбара смяташе, че това би било идеално място за работа. Къщата притежаваше всичко, което търсеха, и макар че цената ѝ се струваше висока, *Комсток* едва ли щяха да възразят. Къщата принадлежеше на един много уважаван актьор и съпругата му, които снимаха филм в Италия.

Барбара се оглеждаше с доволна, възторжена усмивка, а агентът внимателно я наблюдаваше. Тя отвори всеки шкаф, всяко чекмедже, провери всяка стая, изпълнена със загриженост за удобството на Дафни.

— Е, какво мислите, госпожице Джарвис?

— Мисля, че ще се нанесем още утре, ако разбира се това ви устройва.

Размениха си по една усмивка.

— Моите клиенти ще бъдат доволни. Те заминаха преди месец.
— Бе истинско чудо, че къщата бе останала толкова дълго ненаета, но Барбара разбра, че собствениците бяха поставили няколко твърде строги условия по отношение на наемателите.

— Мислите ли, че вашата шефка ще иска първо да я види?

— Не, не мисля. — Дафни работеше толкова упорито и бе така увлечена в сценария, че едва ли би забелязала нещо около себе си. Сигурно не би й направило впечатление, дори ако Барбара наеме за тях някаква схлупена колиба. — Тя е много заета.

— Тогава защо не се върнем в офиса ми и да подпишем необходимите документи?

Един час по-късно Барбара подписа договора за една година и на следващия ден Дафни и тя се преместиха в новото жилище.

Цялата вечер Дафни се разхожда из къщата, като се опитваше да се приспособи към новата обстановка. Понякога ѝ бе трудно веднага да започне работа на ново място и ѝ трябваше малко време, за да се установи и свикне. Беше разопаковала вещите си, а пишещата машина вече бе поставена в малкия уютен кабинет. Всичко бе готово и я чакаше, но Дафни изведнъж се сети, че Барбара бе излязла, без да каже къде отива. Напоследък бе станала твърде независима. Беше се променила след пристигането им в Лос Анжелис — изглеждаше по-жизнерадостна, по-весела и бодра. Животът ѝ никога не е бил вълнуващ и ако обстановката тук я правеше щастлива, Дафни можеше само да се радва за нея. Но както си седеше в кухнята сама, ядеше бъркани яйца и мислеше за секретарката си, Дафни изведнъж се почувства безкрайно самотна. Единственото, за което можеше да мисли в този момент, бе Андрю. Спомняше си живота им в стария апартамент, всички радости и скърби, които бяха преживели заедно, преди да го изпрати в училището. А след това си го представи в Хауърт и изпита непреодолим копнеж по него; искаше ѝ се да го прегърне, да го докосне, да го види. Блъсна настрана чинията с яйцата и неудържимо се разрида. Чувстваше се малка и нещастна като изгубено дете. Захлупи се върху масата и безутешно заплака, раздирана от болка и мъка по Андрю.

Опитвайки се да се утеши, тържествено си обеща, че ще изпрати да го доведат колкото е възможно по-скоро, а междувременно просто ще трябва да се примири със самотата. Стана ѝ още по-болно само при мисълта, че и той може би се чувства по същия начин. Представи си го как плаче в стаята си, нещастен и изоставен, и отново се обля в сълзи.

Беше обхваната от дълбоко отчаяние, страхуваше се, че го е предала, че идването ѝ в Калифорния е голяма и непростима грешка. Внезапно разбра, че се нуждае от подкрепа. Изпитваше непреодолимо желание да чуе, че детето е добре и знаеше, че има само един човек, който ще ѝ каже истината. Без дори да погледне към часовника, за да разбере колко е часът при него, тя се забърза към телефона, поставен на стената в кухнята. С разтреперана ръка избра познатия номер. С цялата си душа се молеше Матю да е буден. Трябваше да поговори с някого. Сега. В този момент.

Беше избрала личния телефонен номер на госпожа Къртис и когато след миг чу дълбокия му дрезгав глас, Дафни се почувства по-спокойна и не толкова самотна.

— Мат? Дафни Фийлдз се обажда. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, гърлото ѝ се сви и тя едва успяваше да контролира гласа си. — Надявам се, че при теб не е твърде късно за телефонни разговори.

Той тихо се засмя:

— Шегуваш ли се? Имам работа поне за още два часа. Радвам се да чуя гласа ти. Как е в Калифорния?

— Не зная. Не съм я видяла още. Успях да разгледам само хотелската си стая, а сега и новата къща. Преместихме се днес. Искам да ти дам новия си телефонен номер. — Докато Матю пишеше, Дафни се опита да възвърне самообладанието си. И когато го запита за Андрю, гласът ѝ звучеше много по-спокойно и уверено.

— Той е добре. Справя се чудесно. Днес се научи да кара велосипед. Изгаря от нетърпение да ти се похвали и доколкото зная, тая вечер смяташе да ти пише писмо. — Думите му бяха толкова спокойни, при тях всичко бе нормално и тя с облекчение усети как чувството на вина, което я бе обхванало, започна да се стопява. Гласът ѝ, обаче, все още бе тъжен.

— Ще ми се да го бях видяла.

Матю за момент замълча. Досещаше се какво изпитва Дафни в този момент.

— Ще го видиш. — И след още един миг мълчание попита: — А ти добре ли си, Дафни?

— Така мисля... да... — А след това въздъхна. — И дяволски самотна.

— Писането е самотно занимание.

— А когато човек е изоставил сина си някъде далеч, става направо непоносимо. — Въздъхна дълбоко, но този път успя да сдържи сълзите си. — Как вървят нещата в Хауърт?

— За мен все още всичко е твърде изтощително, но започвам да свиквам. Мислех си, че съм получил добър предварителен поглед върху нещата, но постоянно изникват проблеми — винаги има документи, които трябва да се попълнят, винаги има деца, с които трябва да поговоря, да ги утеша, да ги насърча. Въвеждаме някои минимални промени, но все още не сме предприели нещо голямо. Ще те държа в течение.

— Много ще се радвам, Мат. — По гласа ѝ разбираше колко е уморена. Напомняше му на малко момиченце, изпратено далеч от къщи, полуобезумяло от носталгия.

Отново помълчаха, а Мат се опита да си я представи там, в Калифорния, на толкова мили от него.

— Хубава ли е къщата ти?

Тя му я описа и той изглеждаше силно впечатлен, след като разбра кои са истинските ѝ собственици. Разговорът им за малко я поразсея и тя позабрави острата болка, която я разяждаше. Матно умееше да успокоява; бе чувствителен и мъдър, и много силен. Но тя все още продължаваше да тъгува по Андрю.

— Всички вие много ми липсвате. — Мат бе развълнуван, че и той е включен в тази група.

— И ти ни липсваш, Дафни. — Гласът му бе топъл и гальовен и нещо в душата ѝ трепна. Чувстваше се щастлива, че може да разговаря с този човек, когото познаваше от толкова скоро, но който ѝ бе станал скъп и близък приятел.

— Много ми липсват разговорите с теб, Мат.

— Зная... и аз миналата седмица сякаш очаквах да те видя тук.

— Много бих искала да съм при вас. Тук се чувствам толкова далеч от дома. И макар че всичко е много красиво, никога няма да свикна.

— Скоро ще се върнеш у дома.

Но изведнъж годината, която ѝ предстоеше, ѝ се стори безкрайно дълга. Сълзите ѝ отново се появиха и тя с усилие успя да се сдържи и да не се разплаче отново.

— И не забравяй какъв неповторим шанс е този филм за теб. И на двамата ни предстоят още много и нови уроци.

— Да, предполагам, че е така... А ти как се чувстваш в Хауърт?
— Разговорът им потече по-леко и Дафни се почувства по-добре. — Покрива ли се действителността с очакванията ти?

— Да, засега. Но трябва да си призная, че... Струва ми се, че Хауърт е толкова отдалечен от Ню Йорк, колкото и Калифорния. — Усмихна се и се протегна в стола си. — В Ню Хемпшир е ужасно тихо и спокойно.

Тя лекичко се засмя.

— Аз ли не го зная? Когато отидох там за пръв път и оставих Андрю в училището, имах чувството, че самата тишина ме изнервя и влудява.

— И как свикна? — Той се усмихваше, представяше си лицето ѝ, очите ѝ, и имаше чувството, че разстоянието между тях се стопява.

— Водех си дневник. Беше най-близкият ми приятел. И мисля, че точно тогава започнах да пиша. В началото бяха кратки есета, след това започнах да пиша разкази, а след това написах и първата си книга. А сега съм на западното крайбрежие и пиша сценарий за филм, макар че не съм съвсем наясно как точно трябва да го направя. И като си помисля сега, май по-добре щеше да е, ако бях свикнала с тишината и си бях останала там.

И двамата се засмяха.

— Оплаквате ли се, госпожице Фийлдз?

— Не — бавно се усмихна, — по-скоро хленча. Бях дяволски самотна тази вечер, преди да ти се обадя.

— Няма нищо срамно в това. Миналата вечер телефонирах на сестра ми и бях готов да се разплача. Обади се една от племенниците ми и аз я помолих да ѝ предаде всичките ми оплаквания, като се надявах да получа малко съчувствие и подкрепа от Марта.

— И тя какво каза?

— Че съм неблагодарен негодник и че щом получавам два пъти по-висока заплата от тази в Ню Йорк, трябва да съм безкрайно доволен. Каза ми да престана с глезотиите и да се захващам за работа. — Засмя се, като си спомни думите, които племенницата му бе предала по телефона. — Такава си е сестра ми. Тя е права, разбира се, но аз наистина се нуждаех от малко съчувствие и доброта, а получих ритник

в задника. Макар че предполагах, че това рано или късно ще се случи. Преди да заминем за Мексико аз разговарях с нея по същия начин, бях груб и непреклонен, опитвах се да я убедя, че трябва да се бори.

— Разкажи ми за Мексико. — Не ѝ се работеше повече, искаше само да седи в кухнята и да слуша гласа на Мат по телефона.

— О, Дафни, това бе най-налудничавото нещо, което някога съм правил. Известно време живяхме в Мексико сити. Прекарахме три месеца в Пуерто Валарта — по онова време това беше малко, сънливо градче с калдъръмени улици и никой в него не говореше английски. Марта се научи не само да чете по устните, тя се научи да разчита думите на хора, които говореха на испански. — При спомена за сестра му гласът му се изпълни с обич и възхищение.

— Тя сигурно е забележителна жена.

— Да — гласът му беше мек, — такава е. Тя много прилича на теб, знаеш ли? Има силна воля и кураж и в същото време е много човечна, а това е твърде рядко срещана комбинация. Повечето хора, преживели тежки моменти в живота си, стават сурови и коравосърдечни. Но с нея не стана така, а и с теб също. — Дафни отново се зачуди колко ли подробности от живота ѝ знае и дали знае повече от това, което самата тя му беше казала. Но той бе решил да си признае. — Госпожа Обермайер ми разказа за твоя приятел в Ню Хемпшир. Този, който спомена в разговора ни миналата седмица. — Мат се страхуваше да каже името му, смяташе, че няма това право. — Трябва да е бил чудесен човек.

— Да, такъв беше. — Тя тихо въздъхна и се опита да не мисли за безбройните загуби, които бе преживяла, за мъката и скръбта. — Тази вечер си мислех колко различен би бил животът ми в този момент, ако той, или пък Джеф бяха живи сега. Предполагам, че нямаше да съм тук и да си бия главата над пишещата машина.

— Но в такъв случай щеше да си съвсем различен човек, Дафни. Мъката по тях е част от теб самата. И точно това те прави толкова специална и необикновена. — Дафни се замисли дали е прав. — Не мога да кажа, че си имала голям късмет в живота, но по някакъв странен начин в това сякаш е големият ти шанс. Жестоки, непоправими нещастия са се струпали на главата ти, но ти си се преборила с всичко и от всяка беда си излизала по-добра, по-мъдра. От всяка болка си извлякла сила и воля за живот, а това е голяма победа.

Дафни никога не бе мислила за себе си като за победител, но знаеше, че в очите на хората изглежда точно такава. Бе победила — значи бе имала късмет, бе станала известна и преуспяваща. Само че Дафни много добре знаеше, че в живота има и други, много по-важни неща, които тя нямаше. Но независимо с какво точно бе запълнен животът ѝ, разговорите с Матю Дейн винаги ѝ носеха успокоение, правеха я по-спокойна и по-весела.

— Ти си дяволски добър приятел, Матю Дейн. От твоите думи ми се приисква да изляза навън и да покоря света.

— А там, където се намираш, има много неща за покоряване.

— Кой научи Андрю да кара велосипед? — Знаеше отговора и без да пита.

— Аз. Имах малко свободно време този следобед. Оня ден забелязах с каква завист наблюдава по-големите деца. Тъй че се приближих към него и му позволих да опита, а той се справи чудесно.

Дафни се опита да си представи сцената и се усмихна:

— Благодаря ти, Мат.

— И той ми е приятел, както знаеш.

— Късметлия е той.

— Не, Даф. — Очите му бяха мъдри, изпълнени с много нежност и доброта. — Не той е късметлията. Аз съм. Деца като Андрю запълват живота ми, осмислят го, карат ме да се чувствам полезен и пълноценен.

Като че ли нямаше какво повече да си кажат.

— Мисля, че е време да те оставя да си вършиш работата. Пък и аз трябва да поработя още малко. — Самата мисъл, че и той седи зад бюрото си в този момент и ще продължи да работи още няколко часа като нея, ѝ действаше странно успокоително.

— Поздрави Андрю от мен утре. Предай му една голяма целувка.

— Ще го направя. И Дафни... — Поколеба се за момент, просто не знаеше колко може да ѝ каже, без да я разстрои. — Радвам се, че се обади.

— Аз също. — Беше я накарал отново да се почувства доволна и щастлива. — Скоро пак ще ти се обадя.

Казаха си *дочуване* и още известно време след това тя сякаш долавяше присъствието му в кухнята. Отиде до бюрото си, погледна към машината, но не се залови за работа. Вместо това отиде в

спалнята, сложи си черен бански костюм и скочи в басейна. Водата бе топла и приятно галеше кожата ѝ. Преплува няколко дължини, замислена за Мат. Когато излезе от водата, се почувства освежена и отпочинала. Смени дрехите си и седна зад бюрото. Половин час по-късно бе на хиляди мили разстояние, изцяло погълната от сценария. А в Ню Хемпшир Матю Дейн остави настрана документите, върху които работеше, загаси осветлението, загледа се в огъня, а мислите му непрекъснато се връщаха към Дафни и разговора с нея.

[1] House and Garden (англ.) — Къща и градина. Списание за дома. — Б.пр. ↑

23.

— Що за човек е тя, Барб?

Барбара и Том лежаха на слънце край басейна. Две седмици откакто се бяха преместили в новата къща, а с Дафни почти не се виждаха. Тя бе потънала в работата и едва ли разбираше какво става около нея. Барбара се занимаваше с текущите въпроси и всяка вечер излизаше с Том. И двамата драматично бяха променили начина си на живот през изминалите две седмици. Бяха вече любовници. Том леко я галеше по ръката, загледан в залеза и внимателно я слушаше. Винаги му бе много интересно да слуша разказите ѝ за Дафни.

— Тя е упорита, нежна, състрадателна и много, много тъжна.

— Сигурно. След всичките нещастия, които са я сполетели. В живота ѝ има мъка достатъчна да прекърши десет човешки живота.

— Но нея не е успяла да прекърши. И това е най-забележителното у тая жена. Тя е по-внимателна, по-добра, по-сърдечна от всички останали хора, които познавам.

— Не съм съгласен с това. — Той тръсна глава и се вгледа в очите на Барбара.

— Защо? Това е самата истина.

— Защото няма на света човек, който да е по-добър и по-сърдечен от теб. — И докато ѝ казваше тези думи, тя за пореден път разбра каква късметлийка е. Много по-голяма късметлийка от Дафни. Замълча, а Том се наведе и нежно я целуна. Никога през живота си не бе се чувствал толкова щастлив. През изминалите седмици, изпълнен с щастие и любов, наблюдаваше Барбара, която разцъфтяваше като нежно цвете под ласките му. Очите ѝ бяха весели и засмени, беше много по-жизнена и енергична. — Та помисли за себе си, любима. И твоят живот е бил доста суров. Никой не би могъл да живее в такава самота и да бъде щастлив. Аз никога не съм оставал съвсем сам и въпреки всичко се чувствах потиснат и отчаян.

— Изобщо не ми изглеждаше отчаян оня ден в Гучи. — Обичаше да го дразни за Елоиз, макар да знаеше, че тя бе изчезнала от живота

му още преди две седмици и вече живееше с някакъв млад актьор.

Но Барбара съзнаваше, че през целия си брак той е бил отчайващо самотен. Слушаше го да разказва за тези дълги, изпълнени с пустота години и сърцето ѝ се отваряше за него, изпълваше се с доброта и доверие. Той беше жестоко наранен, много повече от нея навремето, когато оня адвокат я бе зарязал бременна и безпомощна. Бе му разказала и за това, а той я бе прегърнал силно и я бе държал в ръцете си докато изплаче болката и вината, които бе трупала в себе си в продължение на толкова много години. И след това му бе признала, че единственото, за което съжалява в този момент, че е твърде стара да има деца.

— Не ставай смешна. На колко години си?

— На четиридесет. — Той беше на четиридесет и две. Погледна я нежно, но настойчиво.

— Днес жените раждат на четиридесет и пет, и на четиридесет и седем, и дори на петдесет години, за бога. Та днес никой вече дори не обсъжда въпроса дали на четиридесет години една жена може да роди. Има ли някакви здравословни пречки?

— Не, доколкото зная. — Макар че дълго се бе притеснявала, че след аборта може би никога повече няма да може да забременее. През последните няколко години бе престанала да се измъчва с тази мисъл; струваше ѝ се безсмислено и неуместно. Том, обаче, не бе съгласен.

— Наистина, вече е прекалено късно. На моята възраст това би било нелепо.

— Нелепо би било да искаш деца, а да не се осмелиш да си родиш. Моите деца винаги са били най-голямата радост в живота ми. Не се лишавай от това щастие, Барбара.

Беше я запознал с Александра и тя разбра защо толкова обичаше децата си. Александра бе красиво, щастливо, общително момиче. Бе наследила красивите сини очи на майка си и благия характер на баща си. Барбара все още не бе се срещала със сина му, Боб, но от всичко, което бе чувала за него, бе решила, че той повече прилича на баща си и бе сигурна, че много ще го хареса. В продължение на шест седмици Барбара не спомена нищо пред Дафни. Една сутрин, обаче, когато влезе в къщата, я завари да седи във всекидневната и да се усмихва с почти пиянско изражение на лицето.

— Какво ти е?

— Направих го!

— Направи какво?

— Завърших сценария!

Щеше да се пръсне от гордост, очите ѝ искряха от вълнение. Беше постигнала целта си и усещането за успешно завършената работа бе неповторимо. Освен това, тайно в себе си, непрекъснато си бе повтаряла, че колкото по-скоро завърши сценария, толкова по-скоро ще види сина си.

— Ура!

Барбара силно я прегърна и отвори една бутилка шампанско. Едва на третата чаша Дафни я погледна дяволито:

— Е, не смяташ ли най-сетне да ми кажеш?

— Какво да ти кажа? — Барбара бе силно озадачена.

— Ами, къде ходеше всяка вечер, докато аз се скъсвах от работа? — Дафни се захили, а Барбара силно се изчерви. — И не ми казвай, че си ходила на кино.

— Имах намерение да ти кажа, но... — Погледна я замечтано и Дафни простена:

— О, боже, знаех си. Ти си влюбена. — Размаха пръст под носа ѝ. — И не ми казвай, че смяташ да се жениш! Поне докато не завършим филма. — Сърцето на Барбара подскочи. За пръв път тази вечер Том бе отворил дума за сватба, но тя му бе отговорила почти със същите думи, които Дафни току-що ѝ каза. Бе малко наранен от лоялността ѝ към Дафни, но се съгласи да изчака по-благоприятен момент.

— Няма да се женя, Даф. Но трябва да си призная, че... съм луда по него. — Широко се усмихна и изведнъж заприлича на четиринадесет, а не на четиридесетгодишна.

— Ще ме запознаеш ли някога с него? Почтен ли е? Ще го одобря ли?

— Да, и на трите въпроса. Той е чудесен и аз много го обичам... Ожени се за съквартирантката ми в колежа... случайно се срещнахме в Гучи, беше с невероятно красивата си, глупава червенокоса любовница. — Изприказва всичко това на един дъх, а Дафни развеселена се разсмя.

— Май много неща съм пропуснала, нали? Какво работи? И моля те, не ми казвай, че е актьор. — Искаше Барбара да срещне най-добрия мъж. Не можеше да понесе мисълта, че някой пак би могъл

дълбоко да я нарани. Изведнъж си припомни, че Барбара бе споменала нещо за съквартирантката си и обезпокоена се намръщи. — Той все още ли е женен?

— Разбира се, че не е. Разведен е и е адвокат. Работи в *Бакстър, Шегли, Харингтън и Роу*. — При тези думи Дафни внезапно се разсмя.

— Чувала ли си за тях?

— И ти също, глупачке, или поне би трябвало. Все още не сме работили с тях, но Айрис ги спомена по някакъв повод, преди да тръгнем от Ню Йорк. Те са адвокатите на *Комсток* за този филм. Той не знае ли?

— През цялото време бе погълнат от някакъв случай на неизплатени данъци на негов клиент.

— Какво е станало с жена му?

— Избягала е с Оустийн Уийкс.

— Актьорът? — Дафни бе стъписана, а след това разбра, също както и Барбара преди два месеца, че въпросът ѝ е твърде глупав. — Няма значение. Беше тъп въпрос. О, боже, това трябва да е било голям удар за твоя приятел. Оустийн Уийкс трябва вече да е на двеста години.

— Поне на двеста, но той е дяволски богат и два пъти по-красив. Дафни кимна.

— Между другото, как се казва мъжът на твоите мечти?

— Том Харингтън.

Размениха си по една заговорническа усмивка. Дафни бе искрено щастлива заради приятелката си.

— Радвам се за теб, Барб. — Вдигна чашата си с шампанско и пи за тяхно здраве. — Надявам се, че и двамата ще бъдете много щастливи и дълги години ще живеете заедно. — А след това се усмихна. — Но не и преди да завършим филма.

Очите на Дафни продължаваха трескаво да блестят. Единственото, което искаше, бе да свърши работата си колкото е възможно по-скоро и да се върне у дома. Но самата мисъл за връщане в Ню Йорк плашеше Барбара. Тя никак не бързаше да напусне Калифорния.

На следващия ден представи Том на Дафни. Разположиха се край басейна, пийнаха нещо разхладително и когато си тръгнаха, Барбара бе сигурна, че Дафни го бе харесала. Разговорът им бе лек и непринуден,

а когато станаха да си вървят, Дафни го целуна по бузата и го помоли да се грижи за Барбара добре. Дафни помахаше след колата, а след това бавно се върна при басейна, за да прибере празните чаши. Радваше се много за Барбара, а в същото време изпитваше странното усещане, че най-скъпите ѝ хора се отправят на дълго пътешествие, а тя остава сама на пустия бряг.

Вечерта докато си приготвяше сандвич за вечеря, реши да се обади на Матю. В резултат на двумесечната ѝ непрекъсната работа тя все още не познаваше никой в Лос Анжелис и от време на време се обаждаше на Мат, за да поговори с някого. За нея той беше единствената ѝ връзка с Андрю и от ден на ден го чувстваше все по-близък. Но когато позвъни, никой не отговори и тя се зачуди къде ли може да е. Никога досега не се бе случвало той да отсъства от училището и Дафни внезапно си помисли, че може би в живота му се е появила нова жена. Струваше ѝ се, че всички, освен нея си имат по някого. Тя имаше само малкия си син, а и той беше на три хиляди мили от нея, настанен в училище за глухи. Отново се почувства отчаяна и самотна и дори радостта и триумфът от завършения сценарий не можаха да заглушат и притъпят острата болка, разкъсала душата ѝ. Веднага след вечеря си легна и дълго лежа будна, опитвайки се да се пребори със сълзите си, а цялото ѝ същество копнееше за Андрю.

24.

Продуцентите в *Комсток Студиоуз* бяха зашеметени от сценария на Дафни. Смятаха, че е по-въздействащ от книгата и всички изгаряха от нетърпение да започнат работа. Актьорите бяха вече подбрани, декорите — построени. След три седмици планираха да започнат снимките. След шумните поздравления и похвали Дафни се прибра вкъщи. Бе много развълнувана и доволна от себе си. Бяха поканили Джъстин Уейкфийлд за главната роля и макар да смяташе, че е прекалено красив за тази роля, Дафни бе изключително впечатлена от таланта му.

— Е, мадам, как се чувствате? — Барбара й се усмихна, докато влизаха заедно в къщата.

— Не зная. Мисля, че съм шокирана. Аз наистина смятах, че няма да го харесат. — Тя седна на едно от белите канапета и се огледа. Чувстваше се малко замаяна и объркана.

Барбара отново се засмя.

— Ти си луда, Даф. Преди винаги смяташе, че *Харбър* няма да харесат книгите ти, а те всеки път оставаха очаровани.

— Е, значи съм луда. — С усмивка повдигна рамене.

— Какво смяташ да правиш през тези три седмици?

Дафни трудно успяваше да прекара в бездействие три дни, камо ли три седмици, но по усмивката й Барбара разбра, че Дафни вече има нещо предвид.

— Смятам още тази вечер да се обадя на Мат и да го помоля да качи Андрю на първия самолет и да го изпрати при мен.

— Значи не искаш да се върнеш в Ню Йорк?

Дафни поклати глава и погледна към басейна.

— Мисля, че тук много ще му хареса. Пък и крайно време е да види, че светът не свършва в Хауърт. — Барбара мълчаливо кимна, чудейки се как ли изглежда детето. Тя все още не го бе виждала. Дафни я погледна и топло се усмихна. — Искаш ли да дойдеш с нас в Дисниленд?

— С удоволствие.

На Том му предстоеше служебно пътуване до Ню Йорк и само при мисълта за заминаването му, Барбара изпитваше силна тъга и самота. Не смееше да си помисли как щеше да се чувства в края на годината, когато щеше да замине с Дафни за Ню Йорк. Все още не бе приела предложението му за женитба. Не можеше да изостави Дафни. Не и в този момент.

След половин час Дафни се надигна от канапето, отиде до телефона и се обади на Матю Дейн в Хауърт.

— Здравей, Мат. Как си?

— Добре съм, как върви сценарият?

— Страхотно. Преди няколко дни го завърших, а днес разбрах, че всички много го харесват. Започваме снимки след три седмици. Всичко е готово и само изчакаха аз да свърша със сценария.

— Сигурно си дяволски развълнувана. — В гласа му се долавяше истинска радост от успеха ѝ.

— Много съм доволна и искам да прекарам следващите две или три седмици с Андрю. Кога най-скоро мислиш, че можеш да го изпратиш?

Матю погледна замислено календара, в който бе отбелязал всичките си срещи и ангажименти.

— Мога да го заведа до Бостън в събота. Това достатъчно скоро ли е?

Дафни се засмя:

— Не е, но ще го преживея. Изгарям от желание да го видя час по-скоро.

— Зная.

Дафни дори и не подозираше колко добре я разбира. От честите ѝ обаждания той разбираше колко тъжна и самотна е там. И винаги оставаше поразен от факта, че жена с нейната външност, ум и известност може да е толкова безнадеждно сама. Пред вратата ѝ трябваше постоянно да има тълпи от хора, особено мъже, но Матю добре знаеше, че тя отблъсква всеки, който се опита да се доближи твърде близо до нея.

— А иначе как си?

— Какво имаш предвид под иначе? Откакто съм тук, само работя. Сега изведнъж се оказах без работа и по цял ден спя. Днес за

пръв път излязох от къщи, за да отида в *Комсток* и се почувствах така, сякаш внезапно ме бяха пуснали на непозната планета.

— Добре дошла на земята, госпожице Фийлдз. Какво смяташ да правите с Андрю през тези две седмици?

— Смятам да го заведа в Дисниленд, като за начало.

— Щастливец! — Матю се усмихна. Представи си как Андрю ще се перчи след това пред останалите деца, но бе сигурен, че няма да ги нарани и обиди. Не беше такава дете.

— За след това не зная. Може би просто ще помързелуваме тук край басейна, макар че да ти кажа честно, това бездействие ме убива. Не мога да се отърва от усещането, че ако искам по-скоро да се махна оттук, трябва да работя непрекъснато, всеки ден, всяка минута.

— Никога ли не спиращ, за да се позабавляваш?

— Не, ако мога да го избягна. Не съм дошла тук да се забавлявам. Тук съм, за да работя.

Понякога му се струваше, че хиляди демони я тласкат напред и Матю добре знаеше кои са те. Постоянно се напрягаше и натоварваше с единствената мисъл, че щом свърши, ще може да види Андрю.

— Мат... — Гласът ѝ внезапно се изпълни с тревога. — Наистина ли смяташ, че ще се справи в самолета? Аз бих могла да дойда и да го взема. — Трябваше обаче да си признае, че бе уморена до смърт от двата месеца непрекъсната работа. И въпреки всичко бе готова да предприеме това пътуване заради Андрю.

— Ще се справи чудесно. Остави го, Даф. Остави го сам да се оправя. Това е много важна крачка за него.

— Ами ако нещо се случи?

— Довери му се. Довери се и на мен. Всичко ще бъде наред. — Гласът му бе толкова сигурен и спокоен, че тя му повярва.

Обади ѝ се на следващия ден, за да ѝ каже кога точно ще пристигне Андрю. Щеше да лети с непрекъснат полет от Бостън за Лос Анжелис на следващия ден и да пристигне в три часа след обяд. За момент Дафни се ужаси от мисълта, че ще трябва да издържи още двадесет и четири часа. Внезапно изпита непреодолимо желание отново да го прегърне и всяко забавяне ѝ се струваше непоносимо.

Матю се усмихна:

— Развълнувана си почти колкото него.

— Така е. — Гласът ѝ отново стана сериозен. — Той бои ли се от пътуването?

— Не, изобщо. Смята, че ще бъде много вълнуващо.

Дафни въздъхна:

— Не съм сигурна, че съм готова за този експеримент.

В продължение на много години Андрю живееше защитен и в безопасност, а сега, подтикван от Матю, щеше да се опита да се справи сам, да полети със собствените си крилца. И макар че полетът до Калифорния изглеждаше дяволски просто нещо, Дафни бе изплашена до смърт.

— От какво се боиш, Даф? Че ще му се случи да бъде самостоятелен и независим? — Гласът му бе нежен, но това бе непозволен удар и метличеносините ѝ очи изведнъж се изпълниха с гняв.

— Как можа да го кажеш? Ти знаеш какво бъдеще искам за детето си.

— Тогава го остави да се оправя сам. Не го карай цял живот да се чувства по-различен от останалите. Той не е по-различен, освен ако ти не го направиш такъв.

— Добре, добре. Тази лекция съм я чувала и преди. Разбирам какво искаш да кажеш. — Дългите им разговори по телефона бяха заздравили приятелството им. Тя и преди се бе ядосвала и му се бе сърдила, но не за дълго. Както обикновено, Матю беше прав.

— Дафни, той ще бъде горд със себе си, а и ти безкрайно ще се гордееш с него.

Дафни знаеше, че това е точно така.

— Утре по това време и двамата ще грееете от щастие. Не забравяй да ми се обадиш щом пристигне. — Сега пък гласът на Матю прозвуча разтревожено и напрегнато.

— Няма. Ще ти се обадя от летището.

— Аз ще ти звънна от Бостън веднага щом излети самолетът.

И от момента, в който той ѝ се обади, за Дафни започна шестчасово напрегнато очакване. Час през час поглеждаше часовника, седнала до телефона, изпаднала в ужас, че нещо може да се случи със самолета. Непрекъснато си представяше как Андрю седи в самолета неспособен да общува с никого около себе си; изстиваше при мисълта, че някое дете може да започне да го измъчва както правеха някога по

детските площадки. Струваше ѝ се много неразумно да го принуди сам-самичък да се сблъска отново с външния свят. В същото време си мислеше, че Мат сигурно е прав. Може би това наистина бе първата сериозна битка за Андрю и той трябваше да я спечели сам. Имаше правото сам да се порадва след това на собствената си победа, да изпита сладостта и радостта от независимостта си.

— Добре ли си? — Барбара надникна в кабинета на Дафни и видя напрежението изписано по лицето ѝ. — Някакви новини?

— Само, че вече е в самолета.

Барбара кимна.

— Искаш ли нещо за обяд?

Дафни отрицателно поклати глава. Не можеше да сложи нищо в устата си, мислеше си само за Андрю и за пътуването му от Бостън.

Бяха решили Дафни да го посрещне на летището сама. Барбара щеше да ги чака в къщата. Бяха подготвили малко тържество в негова чест, с хартиени шапки, торта, балони и един голям надпис „Ние те обичаме, Андрю. Добре дошъл в Калифорния!“.

Малко преди да тръгне за летището, Дафни си взе един душ и облече бежов ленен панталон и бяла копринена риза. Обу си сандали, а на раменете си наметна бял копринен блейзър, който Барбара ѝ бе купила от Родео Драйв. Беше ѝ точно по мярка и много ѝ отиваше. Взе чантата си и излезе. На вратата се размина с Барбара, очите им се срещнаха за миг, а след това Дафни се усмихна и продължи. Барбара остана поразена от светлината и любовта, която струеше от очите ѝ. Любовта ѝ към детето, което бе част от нея самата. Без значение колко сериозни бяха проблемите му, без значение дали беше глух или чуващ, той беше нейното малко момче и тя го обичаше от цялата си душа; бе готова да направи всичко за него, да му даде всичко, което притежава.

На летището Дафни погледна към голямото табло, на което бяха изписани пристигащите самолети, и въздъхна с облекчение. Самолетът щеше да пристигне навреме и тя се отпрати към терминала. Имаше още половин час, беше дошла по-рано, просто *за всеки случай*. Стоеше край прозореца, гледаше кацащите и излитащите самолети, а съзнанието ѝ отброяваше всяка изминала минутка. Накрая, десет минути преди кацането на самолета, тя не издържа, влезе в една телефонна кабина и се обади на Матю.

— Пристигна ли благополучно? — В гласа му се долавяше усмивка, но Дафни все още бе твърде напрегната.

— Самолетът ще кацне след десет минути, но вече едва издържам. Трябваше да ти се обадя.

— Напрежението достигна върха си, а? Той ще бъде добре, Дафни. Обещавам ти.

— Зная, че ще бъде добре. Но внезапно проумях, че не съм го виждала цели два месеца и половина. Ами ако се е променил? Ами ако ме мрази за това, че го оставих сам? — Беше ужасена от срещата със собствения си син, но Матю разбираше, че това е нормална реакция.

— Той не те мрази, Даф. Той те обича. Изгаря от нетърпение да те види. През последните два дни говореше само за теб и за пътуването.

— Сигурен ли си? — Чувстваше се смазана от напрежението.

— Абсолютно. Хайде, затваряй! Той е почти при теб. — Погледна часовника си, а на летището Дафни видя, че хората започват да се трупат на терминала. — Има още пет минути.

И изведнъж Дафни се усмихна и се почувства страшно глупаво.

— Съжалявам, че ти позвъних. Аз просто така се притесних, че...

— Слушай, на твоето място и аз щях да се чувствам по същия начин. Просто се успокой. Виж какво, не си прави труда да ми звъниш, преди да си се прибрала вкъщи. А дори и да не се обадиш, аз ще знам, че е пристигнал благополучно. Но не пропилявай първите няколко минути с него в търсене на телефон.

— Добре. — И изведнъж видя самолета, който бавно се приближаваше към терминала. — О, Мат... виждам самолета... той е тук... довиждане... — Тя затвори, а той се усмихна и усети, че се вълнува заедно с нея от предстоящата среща.

Дафни изчака съвсем неподвижна приближаването на самолета и инстинктивно се хвана за един парапет щом го видя да спира. След миг хората започнаха да излизат — изморени бизнесмени с куфарчета в ръка, възрастни дами, които се подпираха на бастуни, фотомодели, стиснали папки под мишница, но от Андрю нямаше и следа. Дафни стоеше, без да промълви нито дума, очите ѝ претърсваха тълпата и изведнъж го видя. Той весело се смееше, хванал стюардесата за ръка. В един момент я забеляза, посочи я с ръка и произнесе почти ясно:

— Онова там е мама.

Обляна в сълзи, Дафни се втурна към него, грабна го в ръцете си, затвори очи и силно го притисна към себе си, а след това го поотдалечи, за да може да вижда устните ѝ:

— Толкова много те обичам. — Той щастливо се засмя, прегърна я отново, а след това я погледна и ѝ каза ясно и разбираемо:

— И аз те обичам, мамо.

Беше очарован от лимузината, която ги чакаше до тротоара, от надписа, с който го посрещнаха вкъщи, от басейна и от тортата. Разказа на Барбара за полета с най-големи подробности, като внимателно местеше устните си и произнасяше думите доста тронаво, но Барбара чудесно го разбираше. След вечеря всички отидоха да поплуват. Най-накрая, смазан от умора, той си легна. Дафни внимателно го зави, погали косичката му и нежно го целуна по челото, докато той се унасяше в сън. Дълго остана до леглото му тази вечер, загледана в спящото дете. Андрю най-сетне си беше у дома — това бе единственото, за което можеше да мисли, докато стоеше край него. Когато най-сетне излезе от стаята, завари Барбара в кухнята да разчиства остатъците, от тортата.

— Имаш страхотно хлапе, Даф.

— Зная. — Нищо повече не можеше да каже. Тази вечер се разплакваше при всяка забележка и сега само погледна Барбара и се усмихна през сълзи. След това отиде в кабинета си да се обади на Мат и когато той отговори, тя проговори с треперещ, развълнуван глас. — Той успя, Мат... Той се справи. — Опита се да му разкаже за пътуването, но някъде по средата се разплака, хълцаше с облекчение и Мат търпеливо и с разбиране се опитваше да я успокои.

— Всичко е наред, Даф... всичко е наред... — Гласът му бе нежен и гальовен, струваше ѝ се, че я държи и я люлее в ръцете си, макар и на три хиляди мили от нея и риданията ѝ постепенно заглъхнаха.

— Оттук нататък той ще се справя все по-добре. Ти му даде това, от което се нуждаеше, показва му, че е силен и способен като всички останали и това е най-доброто нещо, което някога си правила за него.

Но Дафни знаеше, че Матю и останалите възпитатели са му дали нещо не по-малко важно — знания и умения, които тя самата никога не

би могла да му даде. Тя само бе достатъчно мъдра да им позволи да се погрижат за детето ѝ.

— Благодаря ти!

Мат добре разбираше за какво точно му благодареше и за пръв път от години очите му овлажняха. Трябваше да събере цялата си воля в този момент, за да не ѝ каже колко много я обича.

25.

Разходката им из Дисниленд бе прекрасно преживяване и Дафни и Барбара се забавляваха не по-малко от Андрю. Един ден прекараха в *Хоум Бери Фарм*, посетиха шахтите за дървени въглища *Ла Бреа*, разгледаха *Комсток Студиоуз* и всеки следобед плуваха в басейна. Двете седмици изминаха неусетно и в последния ден от посещението на Андрю им се струваше, че всичко е било само един миг. Седяха край басейна и тихичко въздишаха. С тъжни очи той ѝ говореше за нещата, които му бяха направили най-голямо впечатление. Когато ѝ каза колко много харесва Барбара, Дафни се усмихна и го увери, че и тя много я харесва. Следващият му въпрос, обаче, я свари съвсем неподготвена.

— А ти, кога ще станеш като нея, мамо?

— Какво имаш предвид? — Никога не ѝ бе хрумвало, че може да бъде *като* Барбара.

— Ами, и ти да си имаш някой, който да те обича. — Беше се запознал с Том и много го бе харесал, *почти колкото Матю* ѝ бе казал тогава, а това бе най-високата му оценка. Но той току-що ѝ бе задал много труден въпрос. Изведнъж ѝ хрумна, че съвсем до скоро този разговор нямаше да е възможен между тях. Андрю вече можеше да се изразява максимално точно чрез знаците, които бе усвоил до съвършенство, а по устните можеше да разбере почти всеки разговор. Нямаше вече заключени врати пред детето ѝ и той бе постигнал всичко това благодарение на хората, които го обичаха в Хауърт. Замислена за всички тях, Дафни се разсея за момент, но Андрю отново повтори въпроса си:

— Не зная, Андрю. Човек не среща някого просто ей така. Любовта между двама души е нещо много специално.

— Да, но на теб ти се е случвало преди.

— Да. — Очите ѝ бяха тъжни и изпълнени с копнеж. — С татко ти.

— И с Джон. — Все още бе верен на стария си приятел и тя кимна.

— Да.

— Бих искал да си имам татко, който да е добър като Матю.

— Наистина ли? — Нежно му се усмихна, колкото и да се стараеше, никога не успяваше да му даде всичко, от което се нуждаеше. В този момент детето искаше да има татко. — Не мислиш ли, че би могъл да си щастлив само с мен? — Въпросът бе много сериозен и тя внимателно наблюдаваше очите и ръцете му, докато ѝ отговаряше.

— Да, но виж колко са щастливи Барбара и Том.

Тя се засмя. Андрю започваше да ѝ го натяква твърде често, но той вече бе изказал мнението си и тя имаше върху какво да се замисли.

— Чувството между тях, Андрю, е много специално. Човек не се влюбва всеки ден. Понякога това се случва веднъж в живота.

— Ти работиш прекалено много. — Детето изглеждаше ядосано. — Никога не излизаш? — Как можеше това малко дете да вижда и да разбира всичко?

— Това е, защото искам да свърша работата си тук по-бързо и да се върна вкъщи при теб.

Това сякаш го поуспокои. Влязоха вътре за обяд, но Дафни с изумление продължаваше да мисли върху думите му. Той започваше да я вижда точно такава каквато беше в действителност — с всичките ѝ страхове, недостатъци и добродетели. Детето растеше бързо, започваше да разсъждава самостоятелно, да прави собствени изводи и преценки и от това Дафни се чувстваше още по-горда.

— А може би аз не се нуждая от мъж като Барбара. — Тя отново повдигна въпроса след обяд, сякаш се надяваше да го убеди, че не е прав.

— Защо?

— Аз имам теб. — Тя му се усмихна над десерта си.

— Но това е глупаво. Аз съм само твоето малко момче. — Изглежда я така сякаш наистина бе много тъпа и тя весело се разсмя.

— Опитваш се да ми налагаш доста тежки условия, знаеш ли?

Андрю се смути от последните ѝ думи и тя бързо добави:

— Няма значение. Мисля, че е време да се приготвим, защото ако не побързаме, ще изпуснем самолета.

И този път раздялата не бе лесна. Никой от двамата не знаеше със сигурност кога ще се видят отново. Той силно се притискаше към нея, сълзите неудържимо се търкаляха по бузките му, а Дафни със сетни сили се опитваше да запази самообладание.

— Обещавам ти, че ще дойдеш пак, скъпи. А ако мога, ще дойда до Ню Йорк за няколко дни.

— Но ти ще си много заета с филма — хленчеше тихичко и почти неразбираемо. Откакто бе дошъл в Калифорния, се опитваше да говори все повече и повече.

— Ще опитам, въпреки всичко. Наистина ще опитам. А и ти се опитай... да не тъгуваш и да се забавляваш с приятелчетата си в училище. Помисли си само за всички страхотни неща, които имаш да им разказваш.

Но и двамата не можеха да мислят за нищо друго, докато стюардесата го водеше към самолета. Изведнъж, той отново бе само едно седемгодишно дете, което силно страда от раздялата с майка си, а Дафни усети как най-жизнената и важна част от нея самата за пореден път ѝ бива отнета. Колко често бе преживявала тази болка напоследък, но всеки път тя ставаше все по-непоносима и жестока.

Барбара не каза нито дума, докато Дафни, загледана в самолета, неутешимо плачеше. Само я прегърна през раменете и здраво я притисна към себе си. Самолетът започна да се отдалечава по пистата и те лудо замахаха с ръце, но така и не разбраха дали ги е видял.

Пътуваха обратно към къщи тъжни и замислени. Дафни веднага се прибра в стаята си и този път не се обади на Мат, но той ѝ позвъни само след няколко минути. По гласа ѝ веднага разбра колко разстроена и съсипана бе Дафни в този момент. Той го бе очаквал и точно за това ѝ се обаждаше.

— Обзалагам се, че се чувстваш много кофти, нали, Даф?

Тя се усмихна през сълзи и кимна.

— Ах. Този път беше много по-трудно. Когато го оставям в училището е съвсем различно.

— Но нали знаеш, че тази раздяла няма да е вечна. Съвсем скоро той завинаги ще се прибере вкъщи при теб.

Тя издуха носа си и дълбоко пое въздух:

— Не мога дори да си представя, че този ден някога ще дойде.

— Ще дойде. И то твърде скоро. А и през следващите няколко месеца ще си ужасно заета с филма.

— Ще ми се никога да не бях подписвала проклетия договор. Сега трябваше да съм в Ню Йорк, близо до Андрю. — Но и двамата знаеха, че не е напълно убедена в думите си. До известна степен това беше реакцията ѝ срещу тъжната раздяла.

— Добре, стегни се и бързо го направи този проклет филм, за да можеш да си дойдеш у дома. И аз нямам нищо против скорошното ти завръщане. По дяволите, та ти си единственият родител, на когото мога да се оплаквам от време на време.

Тя се засмя и легна по гръб на леглото си:

— О, боже, Мат! Животът понякога е толкова труден.

— И по-лошо си виждала.

— Благодаря, че ми го припомни. — Очите ѝ се усмихваха.

— Удоволствието е изцяло мое. — Разговорът им беше лек и приятен, тя му разказа за всичките си проблеми, които бяха свързани или с работата ѝ, или с Андрю. — Кога започвате работата върху филма?

— Вдругиден. През последните две седмици се занимаваха с костюмите на актьорите и всъщност снимките ще започнат след около два дни. Тогава ще започне и моята работа. Просто ще гледам как върви и там където се наложи, ще променям или ще коригирам сценария. Оттук нататък аз съм само съветник. Цялата работа ще свършат актьорите и режисьорите.

— Запозна ли се вече с актьорите?

— Да, с всички, освен с Джъстин Уейкфийлд. Той беше на снимки в Южна Америка и мисля, че се е върнал едва преди няколко дни.

— Ще трябва да ми разкажеш за него. — Някаква нова нотка се появи в гласа му, но тя не я забеляза.

— Предполагам, че е истински глупак. Всички красиви актьори са дяволски разглежени и покварени.

— А може и да не е. Може да се окаже много свестен човек.

— Стига да си върши добре работата, нищо друго не ме интересува.

Във филма се разказваше за един съвременен мъж, който бе наполовина апах, за отговорностите, проблемите и радостите му, за

желанието му да избяга от произхода и истинската си самоличност и внезапното му завръщане към корените му. Това беше филм за мъжеството и самопознанието, за издигането на личността над расовите предрасъдъци и ограничения. Беше силен филм, въздействащ и разтърсващ и всички бяха много изненадани, че сценарият е написан от жена. Ако Джъстин Уейкфийлд успееше да се справи с ролята, този филм би могъл да му донесе Оскар и Дафни подозираше, че той е съвсем наясно с това. Беше ефектен рус красавец, идол за почти всяка жена в страната, и неговото участие във филма сигурно щеше много да допринесе за успеха на *Anax*.

— Поне знаем, че е забележителен актьор.

— Ако ти остане свободна минута, обади се да ми разкажеш как върви.

— Ще се обаждам независимо колко съм заета. Искам постоянно да зная как е Андрю. В студиото вероятно ще имам собствен телефон. Ще ти съобщя номера му веднага щом го науча. — По-късно трябваше да отидат в Уайоминг на снимки, но това щеше да бъде чак след няколко месеца. Най-напред щяха да заснемат местните сцени.

— Ще ти звънна по-късно, след като Андрю пристигне.

— Благодаря, Мат. — Както всеки път, и сега бе успял да я успокои, да притъпи болката от заминаването на сина й. — Мат?

— Да?

— Кой прави всичко това за теб?

— Кое? — Не можа да я разбере.

— Да те утешава и успокоява. Ти винаги успокояваш мен, а теб? Не е честно. — Той, беше единственият човек, на когото разчиташе за съвет и подкрепа и се чувстваше малко виновна.

— Човек е готов да направи всичко за хората, които обича, Даф. Не е необходимо точно на теб да казвам това. — Тя мълчаливо кимна. Беше прав. И тя също. — Ще ти се обадя по-късно.

— Благодаря. — Затвори телефона и се зачуди как се бе справяла преди, когато не бе познавала Мат.

26.

Снимките на филма *Апах* започнаха на закрито в Павилион номер едно на *Комсток Студиоуз* във вторник, в пет и петнадесет сутринта. Първите снимки бяха запланувани за понеделник, но изпълнителката на главната женска роля, Моурийн Адамс, бе болна от грип. Според изчисленията на продуцента това забавяне щеше да струва на студиото няколко хиляди долара, но те бяха включени в бюджета. В същото време забавянето осигури един допълнителен ден за Джъстин Уейкфийлд, за да донаучи ролята си и да поговори с режисьора. Дафни бе безкрайно удовлетворена, когато научи, че режисьор на филма щеше да бъде Хауърд Стърн — известен в Холивуд професионалист, който пушеше пури и носеше каубойски ботуши и често изпадаше в пристъпи на ярост по отношение на актьорите, с които работеше.

Но всички в Холивуд единодушно признаваха, че е гений в работата си и прави ненадминати филми.

Дафни стана в три и тридесет тази сутрин, изкъпа се, оправи косата си, приготви бъркани яйца за себе си и за Барбара и в четири и четиридесет и пет бе готова. Лимузината я чакаше навън. Пристигнаха на снимачната площадка точно на часа. Повечето от участниците във филма бяха там, а режисьорът вече бе запалил първата си пура и разговаряше с оператора. Гримьорката се занимаваше с грима на Моурийн Адамс. Джъстин Уейкфийлд не се виждаше наоколо. Дафни поздрави представителите на студиото, които бяха дошли само за да се уверят, че всичко е наред. Представиха я на режисьора, който я изгледа проницателно, а след това с широка усмивка ѝ подаде ръка:

— Толкова сте мъничка! Но изглеждате много добре. Изглеждате направо чудесно, по дяволите. — Наведе се към нея и усмихнат ѝ прошепна. — Трябваше да участвате във филма.

— О, боже, не! — Разсмя се и вдигна ръце в знак на протест. Режисьорът беше много привлекателен мъж, на около шестдесет години, със силно набръчкано лице — знак за тежката и изнурителна

работа, с която се занимава, но по някакъв странен начин бръчките го правеха да изглежда още по-привлекателен. Не беше красив, но Дафни веднага го хареса и инстинктивно почувства, че и той я харесва.

— Вълнувате ли се, че започвате работа върху първия си филм, госпожице Фийлдз? — Посочи два свободни стола и те се настаниха в тях. Огромната му фигура едва се побра на неговия стол, а край него тя изглеждаше почти като дете. Погледна го и отново се усмихна:

— Да, много господин Стърн.

— И аз се вълнувам. Харесах книгата ви. Всъщност много я харесах. Ще стане страхотен филм. Сценарият също е великолепен. — И съвсем безизразно добави: — Джъстин Уейкфийлд също много го харесва. Срещата ли сте се с него преди? — Гледаше Дафни, замислен за нещо лично.

— Не, все още не съм го виждала.

Той бавно кимна.

— Интересен мъж. Доста интелигентен за актьор. Но не забравяйте кой е той — погледна я преценяващо, — те всички са еднакви. Зная го от дългите години работа с тях. У тях има нещо детинско, нещо безгрижно и очарователно. Трудно е да им устои човек. Но всички те са себелюбиви и разглезени, и егоцентрични. Повечето от тях мислят само за себе си и пет пари не дават за тези около тях. Сигурно ще бъдете шокирана, когато за пръв път се сблъскате с отношението им към околните, но наблюдавайте ги внимателно и ще установите, че всички те много си приличат. Само за няколко дни нещата ще ви станат съвсем ясни. Има и изключения, разбира се — той изреди няколко имена, които бе чувала или виждала на екрана, — но те са малко. Останалите са... — Поколеба се и се засмя сякаш знаеше някаква тайна, за която Дафни още не подозираше, но скоро щеше да научи. — Е, добре... те са актьори. Запомнете това, госпожице Фийлдз. Ще ви помогне да запазите разсъдък и благоразумието си през следващите месеци. Ще има моменти, в които сигурно ще ви влудяват, а и мен също. Но когато всичко свърши, ще сме направили забележителен филм и той ще ни възнагради за всички усилия, нерви и неприятности. Тогава ще си стиснем ръцете, ще има сълзи и прощални целувки. Всички вражди, скандали, завист и подозрения ще бъдат забравени. Ще си спомняме само шегите,

забавленията и изключителните моменти, които сме преживели заедно. В това има някаква магия...

Той разпери ръце сякаш искаше да обхване цялата сцена, изправи се, леко ѝ се поклони, усмихна се и се отправи към оператора, за да продължат прекъснатия разговор. Дафни се почувства безкрайно впечатлена от него и от цялата обстановка. Седеше на мястото си и безмълвно наблюдаваше сценичните работници, гардеробиерите, осветителите, озвучителите непрекъснато да се щурат насам-натам, всеки зает със собствените си задачи. Най-накрая, към седем и тридесет, напрежението достигна върха си, всички изглеждаха изнервени и превъзбудени и Дафни усети, че всеки момент ще започнат снимките.

Точно в този момент забеляза един мъж, който тъкмо излизаше от гримьорната. Облечен бе в тениска и парка, на краката си носеше гуменки, но без чорапи, а гъстата му руса коса, която непрекъснато падаше върху челото му, му придаваше момчешки вид. Колебливо и несигурно се упъти към нея и най-накрая се настани на стола, на който преди малко бе седял Хауърт Стърн. Погледна към Дафни, след това към декорите и отново към нея. Изглеждаше напрегнат и изнервен. Дафни му се усмихна с разбиране, като не преставаше да се чуди кой ли беше той.

— Вълнуващо, нали? — Беше единственото нещо, което ѝ дойде наум и в наситено зелените му очи изведнъж проблесна весело пламъче. Имаше нещо познато у него, но не бе съвсем сигурна.

— Да, предполагам. Само че преди всяко начало чак ми се гади от напрежение. Рисковете на професията, какво да се прави. — Сви рамене и издави от джоба си един бонбон, бързо го пъкна в устата си и изведнъж се смути от грубостта си — бръкна още веднъж в джоба си и извади един и за нея.

— Благодаря. — Очите им се срещнаха и тя усети как се изчервява под оценяващия му поглед.

— Статистка ли сте?

— Не — поклати глава. Не бе сигурна какво, да му отговори. Не ѝ се щеше да му каже, че е автор на сценария. Звучеше много надуто, а и той сякаш не се интересуваше. Напрегнато наблюдаваше приготовленията на сцената, след това нервно се изправи и се отдалечи.

Когато се появи отново, я погледна весело, а на лицето му разцъфна познатата момчешка усмивка.

— Искате ли нещо за пиене? — Бе трогната. Барбара бе изчезнала преди двадесет минути, за да потърси кафе. Останала съвсем сама, Дафни се почувства напълно излишна.

— С удоволствие. Бих дала дясната си ръка за чаша кафе. — На сцената бе студено, ставаше течение и тя се чувстваше уморена.

— Ще ви донеса едно. Със сметана и захар? — Тя кимна и само след миг той се появи отново с две големи димящи чаши. Нищо никога не ѝ се бе струвало така прекрасно както голямата чаша с топла, живителна течност. Взе своята чаша и бавно отпи, като се чудеше кога смятат да започнат. След това вдигна поглед към своя спасител и видя, че той внимателно я наблюдава с необикновените си зелени очи.

— Красива сте, знаете ли? — Дафни се изчерви отново, а той се усмихна. — И срамежлива. Обичам такива жени. — След това завъртя очи и се изсмя на себе си. — Глупаво беше да го кажа. Човек би си помислил, че всеки ден се срещам поне със стотина.

— Не го ли правят всички тук? — Този път и двамата се засмяха и интересът му към нея се засили. По очите ѝ личеше, че е умна и съобразителна. Не приличаше на жените, с които човек може да се занася и подиграва. Харесваше я и продължаваше да се пита коя е. — Не, не всеки го прави. Все още има свестни хора в този град, дори и в този занаят... може би. — Той се усмихна, отпи от кафето и остави чашата си на земята. — Изпълнен съм с любопитство по отношение на вас, госпожице. Какво правите на снимачната площадка? Време беше да му каже истината.

— Написах сценария, но трябва да си призная, че това е първият сценарий в живота ми. И всичко това е твърде ново за мен.

Думите ѝ сякаш го заинтригуваха още повече.

— Значи вие сте Дафни Фийлдз? — Изглеждаше впечатлен. — Чел съм всичките ви книги, но най-много харесвам *Anax*.

— Благодаря. — Беше доволна от думите му. — А сега аз ще ви задам същия въпрос. Какво правите тук?

Той отметна назад главата си и силно се разсмя с удивително чист, кристален смях. Погледна я отново и когато рязко отмахна кичура руса коса от лицето си, Дафни мигновено го позна и замръзна на мястото си. Беше точно толкова красив, колкото във всичките си

филми, но в този момент изглеждаше толкова различен, толкова не на място, толкова непретенциозен в старото си яке и износени джинси.

— О, боже...

— Е, не се получи съвсем същия въпрос.

И двамата се разсмяха. Той разбра, че Дафни го е познала. Беше Джъстийн Уейкфийлд. Подаде ѝ ръка и докато се ръкуваха, очите им се срещнаха и тя бе пленена от очарованието и магнетизма на този мъж, от детинския блясък в очите му и неповторимото му излъчване.

— Аз участвам във вашия филм, мадам. И искрено се надявам, че ще останете доволна от работата ми.

— О, сигурна съм в това. — Тя му се усмихна. — Бях много доволна, когато приехте ролята.

— Аз също — призна си честно. — Това е най-святната роля, която са ми предлагали от години. — Очите ѝ светнаха. — Пишете дяволски добре. Като демон.

— И вие не сте съвсем лош.

По очите ѝ личеше, че се шегува, а едно тихо вътрешно гласче постоянно ѝ нашепваше, че се будалка с филмовия идол на цяла Америка. И поради някаква съвсем необяснима за нея причина, за пръв път от много години Дафни се почувства жена, а не просто писателка и майка на Андрю. Но от толкова отдавна не бе общувала с мъж, ако се изключат дългите ѝ разговори с Мат за Андрю, че просто не знаеше какво повече да каже. Когато бе нервна, Дафни обикновено се отрупваше с работа. Тогава знаеше, че е в безопасност. А с този мъж не се чувстваше съвсем сигурна. Той я наблюдаваше твърде внимателно и Дафни се боеше, че може да разбере твърде много неща за нея. Може би щеше да забележи самотата, която тя така се стараяше да прикрива, или пък кървящата рана, останала в душата ѝ след смъртта на Джон.

— Какво мислите за сценария?

— Харесва ми. Даже много. Вчера се видях с Хауърд и го обсъдихме. Има само една сцена, която ми се струва не съвсем подходяща.

— Коя е тя? — Внезапно се разтревожи, но очите му бяха съвсем дружелюбни, когато се пресегна към стола ѝ и взе копието, което Барбара бе оставила там.

— Не се безпокойте. Сцената е съвсем малка.

Бързо разлистваше страниците. Очевидно познаваше сценария добре. Най-накрая стигна до сцената, която не харесваше. Дафни я прегледа, кимна и когато го погледна отново, лицето ѝ беше строго и намръщено.

— Може би сте прав. Аз самата не бях съвсем сигурна в нея.

— Добре. Да изчакаме и да видим какво ще каже Хауърд. Ще ни се наложи и на двамата да правим доста промени и корекции по време на снимките. Виждали ли сте го как работи?

Тя поклати глава отрицателно и той се засмя.

— Значи ви очакват изненади. И не се плашете от стария негодник. Има златно сърце — намигна ѝ дяволито, — и остър и безжалостен език. След време ще свикнете с приказките му. Всички свикваме. И си струва, защото този човек е абсолютен гений. Има какво да научите от него. Работил съм с него два пъти и всеки път научавах нещо различно. Имате късмет, че той е режисьор на *Anax*. Всъщност, всички ние сме късметлии. — А после, вперила очи в нея, с нежен поглед, който сякаш галеше лицето ѝ, добави: — Но още по-голям късмет имаме с вас. — След това, с усмивка, която Дафни усети като целувка върху устните си, той стана, скри се в гримьорната, за да се преоблече и точно в този миг Барбара се появи отново.

— Никъде не мога да намеря от проклетото кафе.

— Няма значение. Вече ми донесоха.

Дафни изглеждаше разсеяна и изпълнена със съмнения. Джъстийн Уейкфийлд беше наистина изключителен мъж, но тя не бе сигурна дали го харесва. Очевидно бе умен, необикновено забавен и дяволски красив, но Дафни не можеше да реши доколко е истински. Как може да е истински един толкова очевидно свършен човек?

— Изглеждаш така, сякаш току-що си видяла призрак.

— Мисля, че видях. Разговарях с Джъстийн Уейкфийлд.

— Как изглежда? — Барбара седна на свободния стол, като напразно се опитваше да скрие възбудата ѝ любопитството си. Умираще от желание да го види, но още не бе го срещнала по площадката. — И на живо ли е толкова красив?

Дафни се засмя.

— Не съм сигурна. Невероятно красив е, но аз дори не го познах, когато седна до мен.

— Как така?

— Той просто приличаше на хлапак. Предполагам, че подсъзнателно съм очаквала нещо по-различно. — Дафни се усмихна на секретарката си.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че ще се разочаровам? — Барбара изглеждаше съкрушена.

— Не бих казала. Едва ли, при тоя външен вид. — И както си седеше, потънала в собствените си мисли, Дафни го видя да излиза от гримьорната, облечен в бялото поло и светлокафявия тесен вълнен панталон, необходими за първото действие. Приличаше на по-млад, рус Брандо и Дафни усети как Барбара затаи дъх.

— О, боже, той е страхотен — прошепна Барбара, а Дафни го погледна и се усмихна. В това облекло наистина бе неповторим. Мускулите му танцуваха под тънкото поло, докато се приближаваше към тях. Косата му бе гладко сресана назад както в повечето му филми и в този момент наистина приличаше на Джъстийн Уейкфийлд, актьора, а не на дяволития хлапак, който ѝ бе предложил чаша кафе. Вървеше право срещу Дафни и спря до стола ѝ, широко усмихнат.

— Здравей, Дафни. — Думите му приличаха на нежна милувка.

— Здравей. — Дафни се усмихна като отчаяно се стараеше да изглежда по-спокойна, отколкото се чувстваше. — Искам да ти представя моята секретарка Барбара Джарвис. Барбара, това е Джъстийн Уейкфийлд. — Усмихна се топло и се ръкува с Барбара, а след това се обърна и махна с ръка на Дафни, преди да се присъедини към Хауърд Стърн. Барбара не сваляше очи от него и Дафни се наведе към нея и с ухилена физиономия ѝ прошепна:

— Затвори си устата, Барб.

— Исусе Христе! Изглежда умопомрачително. — Не можеше да откъсне погледа си от него и Дафни с учудване гледаше ту него, ту реакциите на Барбара. Той очевидно оказваше силно въздействие върху жените. В това вече бе сигурна и трябваше да си признае, че и тя започна да се поддава на чара му. Та кой ли би му устоял?

— Да, такъв е. Но в живота не е достатъчно да си само красив. — Говореше като много стара и мъдра жена и Барбара се разсмя.

— О, да. И какво още му трябва?

— Не е като Том Харингтън. Трябва ли да ти напомням това? — Барбара се изчерви и Дафни се засмя.

— Добре, добре.

— Между другото, как вървят нещата между вас?

Барбара въздъхна и се замисли за момент.

— Той е най-прекрасния мъж, Даф, и аз много го обичам, него и децата му. — Но сякаш искаше да каже още нещо.

— И къде е проблемът?

— Няма проблем. — Барбара ѝ се усмихна. — Никога през целия си живот не съм била толкова щастлива. И се разстройвам само като си спомня, че един ден двете с теб ще трябва да се върнем в Ню Йорк.

— Има още много време дотогава. Така че, забавлявай се, за бога, и не мисли за неща, които ще се случат чак след половин година. Наслаждавай се на щастието си. Човек не се влюбва всеки ден. — Топло и нежно ѝ се усмихна. На Барбара ѝ се случваше за пръв път. На четиридесет години тя бе влюбена за пръв път в живота си и бе влюбена в човек, който заслужаваше любовта и привързаността ѝ.

— Том каза същото още в началото. Има неща, които се случват само веднъж в живота и човек трябва да им се радва, докато има възможност.

За момент Дафни се натъжи.

— Джеф ми каза същото веднъж, веднага след първата ни среща. — Замисли се за съпруга си, а след това погледна Барбара. — Той беше прав. В живота след това се случват други неща и всеки момент, всяко преживяване е различно. Всяко нещо се случва само веднъж и ако оставиш моментът да отлети, завинаги се прощаваш с него. — Почти бе допуснала това да се случи с Джон и бе много благодарна, че нещата се бяха развили иначе. Тръсна глава и с усилие се върна към разговора с Барбара.

— Дори и това, Барб. Дори този филм, който правим. Никога повече няма да пиша сценарий за пръв път, нито пък ти ще можеш пак да дойдеш в Калифорния за пръв път... И може би наистина трябва да се забавляваме, защото това, което правим, е много специално и повече няма да се повтори. Човек никога не знае какво го очаква след това.

Кой знае защо, докато казваше последните си думи, Дафни погледна към Джъстин Уейкфийлд и той, сякаш почувствал погледа ѝ върху гърба си, се обърна. Прекрати работата си и погледна право към нея и Дафни усети как по гръбнака ѝ полазиха тръпки. Очите му се заковаха в нейните и тя потръпна под въздействието на хипнотизиращия му поглед.

Снимките започнаха в девет и петнадесет и до обяд първата сцена бе заснета два пъти. Дафни и Барбара очаровани наблюдаваха цялата суматоха и неразбория. Хауърд Стърн успя да наругае жестоко сценичните работници, нарече Джъстийн кръгъл глупак, а Моурийн Адамс избухна в сълзи и заяви, че все още не е напълно оздравяла, за да се снима. Фризьорката, която стоеше наблизко, се опита да ги убеди, че това са съвсем нормални взаимоотношения и когато дойде време за обяд, всички отново бяха дружелюбни и сговорчиви. Хауърд Стърн прегърна Джъстийн и му каза, че е доволен от работата му и леко пощипна Моурийн Адамс, когато минаваше край нея. Тя като че ли нямаше нищо против. Изпрати му въздушна целувка, пъкна една цигара в ръцете на Джъстийн и отиде да полегне в гримьорната си. Барбара бе отишла да се обади на Том и Дафни седеше съвсем сама и ги наблюдаваше.

— Е, какво мислиш за първата си сутрин на снимачната площадка? — Джъстийн се приближи и застана в целия си внушителен ръст пред нея. Дафни се опита да не се поддава на силното привличане, което изпитваше към него.

— Започвам все повече да се убеждавам, че всички вие сте луди. — Усмихна се като се стараеше да изглежда сдържана и резервирана, но не успя. Този мъж бе така дяволски красив и привлекателен.

— Това можех да ти кажа още в началото. Хареса ли ти сцената?

— Хареса ми още първия път.

Беше съвсем искрена като казваше това. Наистина я бе харесала.

— Не беше добре. Хауърд бе прав. Трябваше да изглеждам ядосан, но не бях. Ще опитаме отново в края на снимачния ден, а след обяда ще започнем със сцената с Моурийн в апартамента ѝ.

В тази сцена и двамата бяха голи и Дафни сякаш се притесни, макар че тя я бе написала. Освен това сцената идваше доста по-късно в развитието на действието и ѝ се струваше, че ще бъде много трудно да я заснемат веднага след началото без всякаква връзка с предишното действие.

— Недей да си толкова шокирана. Ти си я написала. — Изглеждаше развеселен.

— Зная. Но няма ли да е съвсем извън контекста?

— Всичко се снима по този начин. Заснемаме сцена след сцена според някакъв налудничав план, който съществува само в главата на

Хауърд. След това нарязват всичко като спагети, монтират го и се получава. И аз не зная, как точно, но се получава. Твърде смахната работа, но така е. — Той, обаче, не изглеждаше особено притеснен. По всичко личеше, че се интересува повече от Дафни, отколкото от работата си.

— Свършила си дяволски добра работа, Даф.

Очите му отново я погалиха.

— Благодаря.

— Мога ли да ти предложа обяд в скапаната ни столова? — Беше готова да му отговори, че смята да обядва със секретарката си, но в същия момент се сети, че Барбара вероятно ще примре от удоволствие, ако може да обядва с Джъстийн Уейкфийлд.

— Да, но само при условие, че взема секретарката си с нас.

— Разбира се. Отивам да се преоблека. Ще се върна след минута.

Изчезна в гримьорната си като все още носеше цигарата, която Моурийн му бе дала, и Дафни се зачуди дали ще я изпуши сега, или по-късно. В този момент Барбара се върна.

— Току-що приех една покана за обяд. — Дафни я погледна закачливо.

— От кого?

— От Джъстийн. Имаш ли нещо против?

Барбара зяпна от изненада и Дафни високо се засмя.

— Шегуваш ли се?

— Не. — И докато произнасяше думата, Джъстийн излезе от гримьорната си, нахлузил отново сините си джинси и гуменки. Все още бе гримиран и косата му бе сресана назад и изглеждаше почти толкова красив както в бялото поло и вълнения панталон.

— Готови ли сте, дами?

Дафни кимна, а Барбара само го изгледа, без да каже нито дума. Последваха го към огромната столова, където се смесиха с една група каубои и индианки, две южни хубавици, армия германски войници, две джуджета и цял рояк момчета.

Барбара се огледа и се разсмя.

— Знаеш ли какво? Тук е като в цирк.

Дафни и Джъстийн също весело се разсмяха. Ядоха хамбургери, твърди като камък, а кетчупът приличаше на червена боя. Джъстийн им донесе отнякъде ябълков пай и по едно кафе и докато се усетят,

обядът свърши и те се върнаха на площадката, а Джъстийн веднага изчезна в гримьорната си.

Барбара придърпа един стол и седна до Дафни и докато седяха и чакаха да започнат снимките, се улови, че мисли за Джъстийн. Беше съвсем очевидно, че Дафни силно го привлича, но Барбара съвсем не беше сигурна, че тя самата го харесва. Имаше нещо твърде детинско и егоцентрично в този човек. Всеки път, когато минеха край огледало или прозорец, в който да се огледа, той внимателно пригладжаше косата си и се вглеждаше в очите си. Барбара бе силно раздразнена от поведението му, но бе почти сигурна, че Дафни го харесва и одобрява.

Преди да успее да заговори Дафни, Джъстийн излезе от гримьорната облечен в дълъг бял халат за баня и нальми. Беше твърде красив и загадъчен, приличаше на монах с тази качулка. Само с едно тръсване на главата си, той я отметна назад и се засмя, а в следващия момент захвърли халата настрана, изправи се пред тях строен, мускулист, идеално сложен, и се отпрати към площадката съвсем гол. Малко по-късно на площадката се появи Моурийн Адамс, съблече бързо розовата си атлазена роба и последва Джъстийн, стиснала в едната си ръка сценария, а с другата заоправя косата си. Но не тя привлече вниманието на присъстващите. Всички погледи бяха приковани в Джъстийн. Този мъж притежаваше не само забележителна физическа красота, но и неповторимо излъчване и магнетизъм; присъствието му наелектризираше и вълнуваше всички около него. Дафни се опита да прикрие истинските си чувства, но толкова отдавна не бе виждала гол мъж, че стоеше като омагьосана от суровата красота на стройното му атлетично тяло.

— Не ми се ще да го призная — Барбара най-сетне проговори, — но той наистина е невероятно красив и привлекателен.

Но когато погледна Дафни, Барбара разбра, че тя изобщо не бе чула забележката ѝ. Стоеше, вперила поглед в Джъстийн, и начинът, по който го гледаше, направо изнервяше Барбара. Но кой можеше да я вини? Той просто беше това, което е — Джъстийн Уейкфийлд, кралят на филмовия екран.

Изпълнението му в тази сцена бе абсолютно завладяващо и след известно време и Барбара, и Дафни напълно забравиха, че той бе гол. Дафни с вълнение наблюдаваше как написаното от нея оживява. Той подхващаше думите и сякаш ги втъкаваше в богато брокатено платно,

което увиваше около себе си, прикриваше голотата си с неоспоримата си гениалност и на няколко пъти Дафни бе готова да се разплаче от възторг. Този мъж бе не само много красив, той беше изключителен актьор, който вършеше работата си с неподражаемо майсторство и професионализъм. А след края на сцената той сръчно вдигна халата от земята, загърна го около себе си, покри главата си с качулката и бавно се обърна към Дафни. Изглеждаше по-стар отколкото бе на обяд, много уморен и много уязвим. Големите му зелени очи се приковаха в нейните, сякаш той бе първият човек, който трябваше да узнае мнението и преценката ѝ.

— Беше чудесно. Точно това имах предвид, когато я писах. През цялото време имах усещането, че си прозрял мислите и намеренията ми, само че някак си успя да ги доразвиеш, да ги направиш по-дълбоки, по-искрени, по-вълнуващи. — Джъстийн изглеждаше безкрайно доволен от явното ѝ одобрение.

— Точно в това се състои работата ми, Дафни. — Гласът му беше пропит с мъдрост и доброта, очите му бяха нежни и замечтани. — В това е смисълът на актьорското призвание.

Тя кимна, все още под впечатлението от неповторимото му изпълнение. В действителност той бе вдъхнал живот на книгата ѝ, направил я бе по-силна и покоряваща.

— Благодаря.

Филмът щеше да бъде сензация. А актьорът, изпълняващ главната роля, беше не по-малко сензационен. И Дафни усети някъде дълбоко в нея да се заражда странно вълнение, предизвикано само от удоволствието да го гледа и да му се възхищава.

27.

Цялата следваща седмица Дафни очарована наблюдаваше Джъстийн Уейкфийлд, който ден след ден ги оплиташе в паяжината на изящното си и неповторимо превъплъщение. Всеки ден тя и Барбара обядваха в столовата с него, няколко пъти към тях се присъединиха някои от останалите актьори и с всеки изминал ден ставаше все по-ясно, че Джъстийн искаше да се сближи с Дафни. Разговаряха за нейните книги и за неговите филми, за дълбокия замисъл, който тя влага в изграждането на героите си, за философските му концепции по отношение на сюжета на филма. Непрекъснато обсъждаха *Апах* и той твърдеше, че разсъжденията ѝ са му безкрайно полезни на снимачната площадка, помагат му да открие черти в характера си, които не е подозирал, че притежава, стимулират го, предизвикват таланта и възможностите му.

— Ти си тая, която ме вдъхновява, Даф.

Седяха заедно на площадката и пиеха сок от ягоди. Напитката беше отвратителна, но бе единственото нещо, с което разполагаха, а и двамата умираха от жажда. Денят бе горещ и задушен и вече бяха прекарвали няколко часа на мястото на снимките.

— Не бих могъл да се справя без теб. Това е най-доброто нещо, което някога съм правил. Попитай Хауърд, той ще го потвърди. Никога преди не съм работил толкова много и така всеотдайно. — Погледна я с големите си зелени очи. — Точно така е, Даф. Твоето присъствие прави чудеса, въздейства ми по някакъв забележителен начин.

Дафни не беше съвсем сигурна как да му отговори.

— А твоето участие във филма прави написаното от мен по-истинско.

— И само това?

Изглеждаше разочарован, сякаш се надяваше, че тя ще каже нещо повече. Той не я познаваше, не знаеше колко е подозрителна и предпазлива, не подозираше какви високи стени бе издигнала около себе си. А следващият му въпрос я свари напълно неподготвена:

— Разкажи ми нещо за малкия си син.

Сякаш инстинктивно усещаше, че само когато разговаря за детето си, тя ще забрави резервираността и предпазливостта си. Само че грешеше. Дафни се усмихна и си помисли за Андрю, който се намираще толкова далеч от нея.

— Той е чудесен, интелигентен и много специален. Висок е ей толкова — вдигна ръка, за да покаже ръста му и Джъстийн се усмихна, — и преди няколко седмици, когато беше тук, го заведох в Дисниленд.

— Къде живее през останалото време? При баща си?

Струваше му се невероятно жена като Дафни да предостави правата върху детето на друг и в гласа му се долавяше искрена изненада.

— Не, баща му умря преди той да се роди! — Беше й вече по-лесно да говори за това. — Той е в едно училище в Ню Хемпшир.

Джъстийн кимна сякаш това му се стори съвсем разумно и отново погледна Дафни.

— Значи, когато той се е родил, ти си била съвсем сама?

— Да. — Само при спомена за онези години сърцето й се сви, отново изпита познатата болка и тъга.

— Сигурно ти е било много трудно.

— Да... и... — Не й се щеше да му разказва за проблемите на Андрю и за онова ужасно, изпълнено с безнадеждна самота време. — Бяха много мъчителни години.

— Пишеше ли по онова време?

За пръв път Джъстийн й задаваше въпроси за личния й живот. През цялата седмица бяха разговаряли само за *Апах*, за книгите й и за филмите му.

— Не, започнах да пиша по-късно. След като Андрю тръгна на училище.

— Да. Обзалагам се, че сигурно е много трудно да се твори, ако около теб непрекъснато има деца. Било е много разумно от твоя страна да го изпратиш в това училище.

Цялото й същество се разбунтува срещу думите му. Той изобщо не можеше да си представи какво изпитва тя към това дете, не можеше да знае с колко мъка и самообвинения, с колко страдания бе свързано решението да го отдели от себе си. Забележката му издаваше егоизъм и себелюбие, които я ужасяваха.

— Изпратих го в онова училище, защото се налагаше.

— Защото си живяла сама?

— Поради други причини.

Нещо ѝ подсказваше да не му доверява истината. Все още изпитваше необходимостта да закриля Андрю. А и внезапно изпита чувството, че Джъстийн няма да я разбере. Може би дори нямаше и да се опита и тя искаше да си спести разочарованието.

— Просто нямах друг избор.

Внезапно се почувства много изморена и стара. Какво знаеше този човек за мъката и болката ѝ?

— Ти нямаш деца, нали?

— Не. Никога не съм изпитвал необходимостта да продължа по този начин собственото си съществуване. Мисля, че за повечето хора това е просто стремеж към задоволяване на собственото его.

— Децата? — Изглеждаше потресена.

— Да, и не се шокирай толкова. Повечето хора искат да се съхранят и преродят чрез децата си. Аз нямам нужда от деца, за да постигна това — имам филмите си.

Според Дафни философията му бе твърде странна, но може би в неговия случай бе съвсем разумна. Опитваше се да го разбере. В края на краищата той не бе напълно безчувствен. Всеотдайната му работа, вживяването в ролята през последната седмица го доказваха. И щом схващанията му бяха по-различни от нейните, тя трябваше да се опита да ги приеме. Дължеше му поне това.

— Бил ли си женен въобще?

Сега тя бе любопитната. Кой бе той? Какво го движеше в този живот? Кое му помагаше така добре да пресъздава чувствата, да се слива с героите си?

Той поклати глава.

— Не, или поне не законно. Живял съм с две жени. С едната седем години, а с другата — пет. В определен смисъл това не е много по-различно от семейния живот. Просто не бяхме подписали съответните документи. А когато някой реши да си тръгне, никой не може да го спре, със или без документи. В края на краищата те и двете си тръгнаха, а за мен нещата приключиха с издръжката, която плащам.

Дафни кимна. Точно така бяха живели с Джон, макар тя да смяташе, че сигурно щяха да се оженят. Може би щяха да имат и деца,

въпреки че Джон не усещаше така остро липсата на собствени деца. Той бе искал нея. И Андрю, разбира се.

— Сега живееш ли с някоя жена?

Почувства, че въпросът ѝ е твърде груб и нетактичен, но те вече знаеха толкова много един за друг. През изминалата седмица бяха живели почти заедно, прекарвайки по петнадесет часа на ден на снимачната площадка. Струваше ѝ се, че са захвърлени сами на безлюден остров или пък на кораб и сближаването им е неизбежно.

Джъстийн отрицателно поклати глава.

— От известно време не живея с никого. През изминалата година поддържах връзка с едно двадесет и две годишно момиче от Охайо, но отношенията ни през повечето време не вървяха. Тя никак не можеше да проумее колко изтощителна е професията ми, макар че би трябвало да го разбира не по-лошо от мен. Тя самата е актриса, но е още хлапе и така и не опозна нито намеренията ми, нито всеотдайността ми към работата, нито пък мене самия.

— И какво трябваше да разбере от теб? Или съм прекалено любопитна? — Гласът ѝ бе предпазлив, но той се усмихна. Въпросите ѝ не го дразнеха, даже му доставяха удоволствие. Харесваше я и искаше тя добре да разбере що за човек е.

— Не си любопитна, Дафни. Когато завършим филма, ще знаем всичко един за друг. — Поколеба се за момент, замислен върху въпроса ѝ. — Не зная как да ти го обясня, но просто не искам повече да се обвързвам с човек, който не разбира нищо от работата ми. Крайно изтощително е да се оправдаваш и защитаваш през цялото време. Тя беше безумно ревнива, а аз просто не мога денем и нощем да давам обяснения, да измислям извинения и оправдания. Нуждая се от свобода, от повече пространство. Имам нужда от време, в което да поразсъждавам върху това, което правя, върху това, което съм, върху всичко, което мисля и чувствам. Ето защо предпочитам да съм сам, отколкото с някой, който би ме задушавал, би ми поставял условия и ограничения.

Беше ѝ много лесно да се съгласи с думите му и само кимна. Той се засмя и поклати глава:

— *Говорим на различни езици.* Мисля, че това е изразът, който някои използват вместо: *Тя не ме разбира.* Чувала ли си го преди?

— Да. — Тя отпи от сока и се засмя. — Чувала съм го. Мисля си, че аз може би живея сама поради същите причини. Сигурно ще ми е дяволски трудно да обясня на когото и да било защо работя по осемнадесет часа на ден и си лягам в шест часа сутринта, смазана от умора. На мен това ми носи удовлетворение, но едва ли би имало същото значение за някой друг. Само че аз не мога да работя по друг начин. И зная, че никой нормален мъж не би се примирил с това.

— Да, вероятно. — Той се усмихна, усетил някаква близост и прилика между тях. — Освен някой, който има същите навици. Понякога чета по цяла нощ. Не си лягам преди да изгрее слънцето. Чувството, че пръв посрещам деня е удивително и неповторимо.

— Да, така е. — Тя също се засмя. — Знаеш ли, може би в живота на всеки човек настъпва момент, когато за него е по-добре да бъде сам. Преди не смятах така, но напоследък все по-често се улавям, че разсъждавам върху това. Може и да не съм права, но във всеки случай тази теория ми се струва много разумна и удобна. — Подаде му сока, той го довърши и остави кутийката на земята.

— Не съм сигурен, че съм съгласен с теб. Не искам да остана сам завинаги, но не искам да прекарам живота си с неподходящ човек. Мисля, че стигнах до положението, в което предпочитам да съм сам, отколкото с поредната жена, която не ме разбира. И все пак, аз все още вярвам, необходимо ми е да вярвам, че някъде съществува жената, която ще ме направи щастлив. Просто все още не съм я намерил.

Дафни вдигна ръка за поздрав:

— Желая ти успех!

— Смяташ, че е невъзможно да намеря такъв човек? — Беше изненадан. Книгите ѝ поне не предполагаха такъв песимизъм. Приличаше на жена, която вярва в любовта и щастливите връзки. И в същото време дълбоко познаваше и разбираше нещастията, мъката, тежката загуба, скръбта.

— Не, не мисля, че е невъзможно, Джъстийн. Аз самата имах два пъти това щастие.

— И? Какво се случи?

— И двамата умряха.

— Това вече е жестоко. — Изглеждаше изпълнен със съчувствие и състрадание.

— Да, така е. И си мисля, че човек не всеки път се влюбва в добри и чудесни хора. А аз имах късмет и двата пъти.

— Значи вече си се отказала?

И двамата бяха склонни към откровения.

— В известен смисъл. Получих всичко, което исках, а сега имам работа и сина си. Това е достатъчно.

— Наистина ли?

— За мен, да. За сега. От доста време живея така и нямам никакво желание да променя нищо.

Това не бе съвсем вярно. Имаше моменти, в които копнееше някой да я прегърне, да я утеши, да я стопли с присъствието си, но в същото време отчаяно се боеше, че би могла да го изгуби, отново да се раздели със скъп и близък човек.

— Не ти вярвам. — Гледаше я напрегнато, но очите ѝ бяха спокойни и безизразни. Отговорите, които търсеше, бяха скрити дълбоко в душата ѝ.

— Какво не вярваш?

— Че си щастлива по този начин.

— Щастлива съм. През повечето време. Никой не е щастлив през цялото време, дори и ако е безумно влюбен.

— Но ти не можеш да бъдеш вечно сама, Даф. Това е противоестественно. Губиш връзка с живота, с действителността.

— Така ли? Това от книгите ми ли го разбра?

— В книгите ти има много печал, много тъга и самота. Една част от тебе стене от болка и скръб.

Дафни леко се засмя:

— Разсъждаваш типично по мъжки, Джъстийн. Не искаш да повярваш, че една жена може да се справи и сама. Ти ми каза, че си щастлив, когато си сам със себе си. Защо аз да не мога да съм щастлива по същия начин?

— За мен това е временно. — Беше безкрайно честен и откровен.

— А за мен, не.

— Ти си луда. — Самата мисъл за това го ядосваше. Тя беше красива, жизнена, интелигентна жена. Какво, по дяволите, бе решила да прави? Да преживее остатъка от живота си в абсолютна самота? — Всичко това са дивотии. — Не можеше да понесе факта, че тя съвсем съзнателно пропилява живота си.

— Не се разстройвай! Аз се чувствам доволна и щастлива.

— Просто побеснявам само като си помисля, че така безсмислено прахосваш живота си. Ти си красива, дявол да го вземе. Дафни, ти си сърдечна, нежна, много умна и талантлива. Защо се затваряш в себе си? Защо се изолираш от света?

— Съжалявам, че заговорих за това.

Но не изглеждаше особено разстроена. Бе приела живота си такъв, какъвто е. И се чувстваше относително щастлива.

В този момент Хауърд Стърн ги извика отново за работа и в продължение на шест дълги часа не се отделиха от площадката. Когато най-сетне привършиха, Джъстийн трябваше да се срещне с един негов приятел и Дафни си тръгна с Барбара, без да го види отново. Прибраха се вкъщи, Дафни взе душ, а след това отиде да поплува в басейна. Благоуханият нощен въздух и приятната вода ѝ действаха успокоително. Барбара се появи, за да ѝ каже, че излиза с Том.

— Може да се прибера твърде късно, ако изобщо се прибера.

— Добре. — Дафни се усмихна. — Поздрави Том от мен.

— Ще го направя. И не забравяй да вечеряш. Изглеждаш изтощена.

— Наистина съм. Но ще хапна нещо, преди да си легна.

Искаше да се обади на Матю, преди да е станало прекалено късно. Поради часовата разлика между Калифорния и Ню Хемпшир и необичайните часове, в които работеха върху филма, ставаше все по-трудно да намери подходящо време, за да телефонира.

— Приятно прекарване, Барб.

— Благодаря.

Барбара я погледна през рамо и тръгна... Дафни поплува още малко, загърна се в една хавлия и влезе в кухнята, за да потърси нещо за хапване в хладилника, преди да се обади на Мат. След минута захвърли хавлията на кухненския плот и остана по червен бански, от който капеше вода по пода. Тъкмо посягаше към телефона и на входната врата се позвъни. Дафни си помисли, че може би Барбара на излизане бе забравила ключовете си и сега се връщаше за нещо.

Отиде до входното антре и се опита през един страничен прозорец да види кой звъни. Който и да бе, късният гост стоеше с гръб към нея и твърде близо до вратата. Дафни виждаше само част от рамото му, затова застана зад вратата и попита кой е.

— Аз съм, Джъстийн. Мога ли да вляза?

Изненадана отвори вратата и го огледа. Беше облечен в бежови джинси, бяла риза и сандали. Златистокафявият му тен изглеждаше още по-тъмен. Стоеше пред нея, а момчешката усмивка не слизаше от лицето му.

— Здравей. Как ме намери?

— В студиото ми дадоха адреса ти. Нали нямаш нищо против?

— Какво се е случило.

Друг път не ѝ се беше обаждал по това време и тя бе доста изненадана. Освен това бе изморена, гладна и мокра. Това бе свободното ѝ време и тя изпитваше нужда от тишина и уединение.

— Може ли да вляза?

— Разбира се. Искаш ли нещо за пиене? Извини ме за момент, ще отида да си облека нещо. — Внезапно осъзна, че е само по бански и се почувства неловко.

— Не е необходимо. Мен си ме виждала дори и без бански. — Усмихна се закачливо и тя се разсмя.

— Онова беше различно. Ти бе на работа, а аз сега не съм.

— Страшна професия имам щом ми се налага да сваля всичките си дрехи, за да започна работа.

— Сещам се и за други такива.

Хареса чувството ѝ за хумор.

— Да не би да намекваш, че актьорската работа е като проституирането?

— Понякога — каза го през рамо и изчезна в спалнята, а той едва потисна желанието си да я последва.

— И май си права.

Дафни се върна облечена в светлосиня роба, която много подхождаше на очите ѝ. Косата ѝ бе сресана, а на краката си носеше сандали. Джъстийн я погледна с одобрение и кимна.

— Изглеждаш чудесно, Даф.

— Благодаря. И какво мога да направя за теб. Скапана съм от умора. Смятах да вечерям и да си лягам.

— И аз така си помислих и ми се стори, че е ужасно да прекараш вечерта си по този начин. Поканен съм на едно парти и реших, че може би ще искаш да ме придружиш. Ще бъдем у Тони Трий. Може да ти хареса. — Тони Трий бе спечелил пет награди Грами за пет години и

беше един от най-известните певци в страната. По друго време тя може би щеше да прояви интерес и да отиде, но не и тази вечер.

— Звучи интересно, но честно, не мога.

— Защо?

— Защото съм изтощена. Господи, та ти се скъса от работа днес.

Не си ли уморен?

— Не. Аз обичам работата си и не се изморявам.

— Аз също обичам работата си, но въпреки това съм съсипана.

— Усмихна му се. Не искаше отказът ѝ да прозвучи грубо. — Ще заспя права на партито.

— Няма значение. Всички ще си помислят, че си от камък. Много ще ти отива. — Тя се разсмя от бързия му, остроумен отговор и едва устоя на импулса да разроши идеално сресаната му руса коса.

— Не бъди упорит. Наистина съм скапана. Искаш ли един сандвич? Тъкмо смятах да приготвя за себе си. Нямам ягодов сок, но може да успее да ти намеря една бира.

— Звучи добре. Къде е Барбара?

— Излезе с приятели.

Подаде му една бира и започна да си приготвя сандвич. Джъстийн се настани на един стол и впери очи в нея. Голото ѝ тяло се очертаваше под робата и гледката много му допаднаше. С банския я харесваше повече, но и така не беше съвсем лошо.

— Искаш да кажеш, че Барбара излиза с някого?

— Да. Може и да не вярваш, но и тя е човешко същество.

Преди няколко дни двамата бяха решили, че не се харесват взаимно. Барбара смяташе, че независимо от чара си, Джъстийн е безсърдечен негодник. Той пък считаше, че Барбара е застаряваща целомъдрена девственица. — Ти си като стара даскалица — бе ѝ казал най-накрая, неспособен да се примири с твърде честото ѝ присъствие около Дафни. Макар че Дафни отричаше, Барбара инстинктивно чувстваше колко уязвима е тя, колко бързо се поддава на чара и обаянието му. Виждаше у него нещо неприятно и неискрено, което Дафни не можеше или не искаше да забележи.

— Барбара има ли си приятел? — Преструваше се на изненадан, говореше закачливо и шеговито.

— Да, много свестен човек.

Дафни седна срещу него от другата страна плота. В края на краищата май не бе толкова лошо, че се бе отбил. Приятно ѝ бе да разговаря с него, докато ядеше сандвича си, макар да знаеше, че след като си тръгне, ще е много късно да се обади на Матю.

— Приятелят ѝ е адвокат.

— Отива ѝ. Сигурно е специалист по данъчно право.

— Право на филмовата индустрия, доколкото зная.

— О, боже! Сигурно носи делови костюми и златни верижки.

— Хайде, Джъстийн. Дръж се прилично.

— Защо? Мисля, че Барбара е една изнервена, неприятна кучка.

Не я харесвам.

— Тя е прекрасна жена и ти изобщо не я познаваш.

— Нямам и желание.

— Както знаеш, чувствата ви са взаимни. И аз мисля, че и двамата се държите като деца.

— Тя ме мрази.

Гласът му прозвуча жално и Дафни се засмя.

— Не те мрази. Просто не те одобрява, а истината е, че изобщо не те познава. Преди доста години е била измамена и дълбоко наранена от някакъв мъж и оттогава е твърде подозрителна и недоверчива.

— Можеш да го кажеш още веднъж.

Беше почувствал недоверието ѝ към него и това го ядосваше.

— Не мога едно кафе да ѝ предложа, без да я раздразня.

Дафни знаеше всичко това и вече бе помолила Барбара да се държи по-спокойно. Нямаше нужда от вражди и разправии на площадката.

— Както и да е. Радвам се, че си сама. По-бдителна е от стражата на Папата във Ватикана, когато аз съм край теб.

— Малко е властна и се опитва да ме закриля. Това е всичко. Преживели сме доста неща заедно.

— Държи се така сякаш ти е майка.

Дафни се усмихна.

— Понякога имам нужда от майка.

Толкова дълго бе сама, а товарът на плещите ѝ бе огромен. Барбара бе единственият човек, който отчасти улесняваше живота ѝ, помагаше ѝ да разреши поне част от проблемите си. Докато Дафни

казваше това, Джъстийн слезе от стола и заобиколи плота. Застана пред нея и взе лицето ѝ в ръцете си.

— Дафни, ти си красива, привлекателна жена и аз те желая.

Усети как я обхваща паника и в същото време почувства отдавна забравената, сладостна тръпка в слабините си.

— Джъстийн, не бъди глупак! — Гласът ѝ беше тих и изплашен.

— Не съм глупак. — Изглеждаше наранен и обиден. — Аз изгарям от желание по теб, а ти играеш тези глупави игрички, криеш се зад измислените си страхове. Защо? Защо не ми позволиш да те обичам, Даф? — Очите му бяха замъглени от желание.

— Джъстийн, моля те... трябва да работим заедно... ще бъде ужасна грешка да...

— Какво? Да се обичаме? От това ли се страхуваш? Защо? Ние сме силни, интелигентни, талантиливи хора. Не мога да си представя по-добра комбинация. Никога не съм срещал жена като теб, а и ти вероятно за пръв път се сблъскваш с мъж като мен. Защо искаш да пропуснем шанса си да бъдем щастливи? Един ден ще се осъзнаеш, но вече ще си твърде стара и всичко ще е безвъзвратно отминало. Единственото, което ще знаеш тогава, е, че си била вярна на паметта на двама мъртви мъже. Защо, Дафни... Защо?

Наведе се към нея и я целуна. Притисна устните ѝ със своите, езикът му бе бърз и настойчив, докато най-накрая успя да разтвори устните ѝ и тя усети как дишането ѝ се учести и се отпусна в ръцете му. В следващия миг задъхана се отскубна от него и се изправи. Погледна го с укоряващ поглед:

— Джъстийн, моля те... недей...

— Искам те, Даф. И няма да ти позволя да ме отблъснеш. Не мога да повярвам, че не изпитваш нищо към мен. Разбира ме се прекрасно. Всяка дума, която си написала, ми въздейства по неописуем начин, а по погледа, с който наблюдаваш работата ми, виждам, че чувстваш и разбираш всичко, което правя.

— Какво значение има това?

Все още бе полуядосана, полууплашена. Беше се явил неканен в къщата ѝ, бе я целунал, а сега се опитваше да обърка целия ѝ живот. Нямахше да му позволи. Беше много опасно. Не искаше да събори предпазните стени около себе си. Те работеха заедно върху един филм и това бе всичко.

— Какво искаш от мен, за бога? Една авантюра за шест месеца? В този град има десет милиона изгряващи звезди, Джъстийн. Иди начукай една от тях. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя му обърна гръб. — И ме остави сама, по дяволите.

— Това ли искаш?

Тя кимна, все още с гръб към него.

— Добре. Но помисли върху това, което ти казах. Аз не искам само да те вкарам в леглото си, Даф. Мога да намеря жена за това, когато поискам и където поискам. Но няма да намеря жена като теб. Няма друга като теб. Зная го. Търсил съм.

Дафни се обърна и го погледна.

— Тогава продължавай да търсиш. Сигурно ще намериш.

— Не, няма. — Очите му бяха тъжни. Най-накрая бе намерил жената, за която мечтаеше, но тя не го искаше. Не беше честно. Желаше я и бе готов да я люби още в този момент, в кухнята ѝ, но не искаше да настоява. Знаеше, че така ще я изгуби завинаги. Може би ако изчакаше, шансовете му щяха да се увеличат. — Искам добре да помислиш върху всичко, което ти казах тази вечер, Дафни. Пак ще поговорим за това.

— Не, няма. — Отиде с големи крачки до входната врата и я отвори широко. — Лека нощ, Джъстийн. Ще се видим утре на снимачната площадка и не искам повече да обсъждаме този въпрос. Никога! Ясно ли е?

— Не си ти човека, който създава всички правила Дафни. Не и по отношение на мен. — В очите му за миг проблесна гняв, а след това отново се появи закачливата му момчешка усмивка.

Но Дафни бе непреклонна.

— Аз създавам моите собствени правила. И ти или ще се съобразяваш с тях, или ще стоиш настрана от мен. Защото аз ще престана да общувам с теб, ако ти не уважаваш чувствата ми.

— Всичко, което правиш, е напълно погрешно.

— Не си ти човека, който решава кое е правилно и погрешно за мен. Аз съм направила избора си и живея така както искам. Твърде отдавна съм взела това решение.

— И си сгрещила. — Целуна я леко по устните и си тръгна.

Дафни затвори след него и се облегна на вратата. Цялата трепереше. Най-ужасното от всичко бе, че тя бе съвсем убедена в това,

което му каза. От години знаеше, че трябва да постъпи точно така, а в същото време тялото ѝ отчаяно се стремеше към него, реагираше на всяка негова ласка, на всяка целувка. Но Дафни не искаше да обича отново и отново да загуби любим човек. Нямахте да го направи, независимо от всичко, което ѝ бе казал. Но когато се върна в кухнята и погледна стола, на който бе седял, тя усети как отново се разтреперва при спомена за целувката му. Грабна празната бирена бутилка и с мъчителен стон я запрати в стената.

28.

— Как мина партито снощи?

Седяха около празната маса в столовата и Дафни се стараеше гласът ѝ да звучи непреднамерено. Всички останали бяха вече привършили с обяда си и се бяха върнали на площадката и те внезапно се оказаха сами на масата. Джъстийн я погледна. Очите му бяха измъчени и тъжни.

— Не отидох.

— О, много лошо. — Опита се да смени темата. — Мисля, че сцената днес стана много добре.

— Не, не стана. — Блъсна чинията си настрана и я погледна. — Не можех да мисля свястно. Снощи ме вбеси.

Дафни не му каза, че и тя бе прекарала будна цялата нощ, като се мъчеше да се пребори с това, което изпитваше, и се чудеше дали ще ѝ се обади. Съвсем неразумно си бе позволила да се увлече по този мъж и дълбочината на чувствата ѝ я плашеше. Не искаше отново да изпитва любов към някого. От много време насам не искаше.

— Как можеш да постъпваш така с нас?

Приличаше на малко момче, лишено от коледния си подарък, но тя тръсна сандвича си на масата и гневно го изгледа:

— Не постъпвам зле с нас, Джъстийн. Това нас не съществува, за бога. Не се опитвай да създаваш нещо, което само ще усложни живота ни.

— За какво, по дяволите, говориш? Кое е толкова сложно? Ти си свободна. Аз търся жена като теб. Къде е тогава проблемът, мадам? Ще ти кажа... — Говореше ѝ с дрезгав шепот и тя се надяваше, че никой около тях не ги чува. За нейно голямо облекчение всички наоколо бяха заети със себе си и не им обръщаха никакво внимание. — Твоят проблем е в това, че си уплашена до смърт от това, което чувстваш. Не ти е останал никакъв кураж. Някога сигурно си го имала, виждам го в книгите ти. Но днес нямаш смелостта да излезеш извън стените, които сама си издигнала, и да бъдеш отново жена. И знаеш ли какво? Рано

или късно това ще проличи в книгите ти, ако не вземеш мерки. Не може да живееш по този начин и да очакваш да останеш нормално човешко същество. А може би вече не си... може би аз съм влюбен в някаква илюзия... измислица... мечта.

— Но ти дори не ме познаваш. Как може да си влюбен в мен?

— Нима си мислиш, че не те виждам, че не те разпознавам в книгите ти? Нима си мислиш, че не разбирам *Апах*? Какво си мислиш, че правя всеки ден тук? Живея с поривите на душата ти. О, мила, аз те познавам. О, да, познавам те. Но ти не познаваш себе си. И което е лошо, ти не искаш да се опознаеш. Не искаш да си припомниш коя си и каква си. Не искаш да си спомниш, че си жена, и то дяволски привлекателна жена, със своите нужди, сърце, душа и дори тяло, което копнее за моето по същия начин, по който аз те желая. Но аз поне съм честен. Зная кой съм и какво искам и не се страхувам да го заявя и да направя всичко, за да го получа. И съм благодарен на господ за това.

С тези думи той се изправи, отдалечи се от масата, затръшна зад себе си вратата на столовата и се отправи към снимачната площадка. Дафни го последва няколко минути по-късно, като се усмихваше на себе си. Не бяха много жените в тази страна, които биха имали куража да се опънат на Джъстийн Уейкфийлд. Беше смешно и тъжно едновременно.

Работата върху същата сцена продължи безкрайно. Наложил му се да я изиграе безброй много пъти през целия следобед, вечерта и дори през нощта. Хауърд Стърн крещеше на всички. Накара я даже да направи някои промени в сценария с надеждата, че нещо ще се получи. Но бедата не беше в сценария. Проблемът бе в настроението на Джъстийн. Тя виждаше, че той е отчайващо нещастен и сякаш искаше целият свят да го разбере.

Най-накрая, в десет часа вечерта, седемнадесет часа след началото на работния ден, Хауърд Стърн с възмущение хвърли шапката си на земята.

— Не зная какво става с този негодник, но целият ден днес е безвъзвратно загубен. А сега, Уейкфийлд, разкарай отгук мрачното си лице и сополивото си настроение. Искам ви всички на линия в пет часа утре сутринта. И каквито и да са проблемите ви, много се надявам, че ще ги разрешите до утре.

Това бяха последните му думи, преди да си тръгне. Джъстийн тръшна зад себе си вратата на гримьорната си, без да погледне към Дафни, но направи всичко възможно да мине покрай нея, за да може тя да види колко е нещастен и съкрушен.

Дафни и Барбара бавно се отправиха към лимузината и с въздишка на пълно изтощение Дафни се облегна на седалката.

— Хубав ден, а? — Барбара се усмихна, докато пътуваха към къщи, но Дафни не бе в настроение за разговори. Мислеше си за Джъстийн и се питаше дали не греши.

Следващият ден не бе по-успешен, само че този път тя и Джъстийн не си проговориха изобщо. Хауърд ги освободи в седем и тридесет вечерта. Каза им, че нервите и неприятностите с тях през този ден ще му държат влага през цялата година.

Но на следващия ден въздухът сякаш бе пропит от някакво магическо очарование. Джъстийн пристигна на работа превъзбуден, очите му яростно блестяха, в погледа му имаше копнеж, лицето му бе възторжено и одухотворено. Изпълнението му бе неповторимо. След четири и половина часа непрекъснатата работа Хауърд се втурна към него и го целуна по двете бузи, а целият екип го посрещна с овации. Незнайно по какви причини Джъстийн се бе съвзел и Дафни се чувстваше по-малко виновна, докато бавно вървеше към столовата за обяд. Беше безкрайно изненадана, когато той седна на нейната маса. Погледна го със срамежлива усмивка:

— Днес свърши прекрасна работа, Джъстийн. — Не го попита какво е променило настроението му, но каквото и да беше то, Дафни бе доволна, че се е случило.

— Трябваше да го направя. Чувствах, че го дължа на Хауърд. Накарах всички да плащат заради лошото ми настроение.

Тя кимна, погледна първо към чинията си, а след това и към него.

— Съжалявам, че те разстроих.

— Аз също. Но продължавам да мисля, че го заслужавах.

Приплака ѝ се като чу думите му. Беше се надявала, че се е отказал от нея.

— Но щом това е, което искаш, Даф, предполагам, че трябва да се примиря. Мога ли да бъда твой приятел? — каза го толкова смирено и нежно, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се пресегна и хвана ръката му.

— Ти вече си мой приятел, Джъстийн. Зная, че не е лесно да ме разбереш, но твърде много болезнени и мъчителни неща съм преживяла през живота си. Не мога да се променя. Просто ме приеми такава, каквата съм. Ще бъде по-лесно и за двама ни.

— Много ще ми е трудно да го направя, но ще опитам.

— Благодаря.

— Но не мога да променя чувствата си.

Тя все още мислеше, че той не я познава и упоритостта му я разстройваше, но може би и той не можеше да се промени. Ако наистина щяха да бъдат приятели, тя също трябваше да го приеме такъв, какъвто е.

— Ще се опитам да се отнасям с уважение към тях.

— А аз към твоите. — След като се подсмихна ѝ прошепна: — Но продължавам да смятам, че си луда. — Тя се разсмя при вида на изражението му и не можа да се сдържи да не му каже какво си бе мислила миналия ден.

— Съзнаваш ли, че аз вероятно съм единствената жена в Америка, която не желае да те допусне в леглото си?

— Да не би да очакваш правителствена награда за този подвиг? — Изглеждаше развеселен и тя се засмя.

— Ще ми дадеш ли една?

— Защо не, по дяволите. Ако тогава ще те направя щастлива.

След това заговориха за филма, а вечерта той отново застана на прага ѝ с една значка, която бе направил от отпадъци в работилницата. Беше изработена от бронз, майсторски оформена и изящно гравирана. Представляваше правителствена награда, която се връчва на Дафни Фийлдз за показан безпримерен героизъм и твърдост в усилията ѝ да не допусне Джъстийн Уейкфийлд в леглото си. Дафни много се смя, целуна го по бузата и го покани да изпие една бира.

— Искаше награда и аз реших да ти я донеса.

Тя я подпря на кухненския плот и му подаде една бира и чаша.

— Ял ли си?

— Хапнах един хамбургер след работа. Какво ще кажеш да поплуваме в басейна ти? — Беше вече осем часа, но вечерта бе прекрасна и Дафни се изкуши от предложението му.

— Може ли да разчитам на теб?

— За какво? Че няма да се изпикая в басейна ти? — За мъж на неговата възраст се държеше по-скоро като хлапак, но Дафни много харесваше тази му черта. Беше толкова ободряващо понякога, а друг път направо я влудяваше.

— Знаеш какво имам предвид, Уейкфийлд. — Дафни го погледна строго.

— Да, зная, Фийлдз. — Върна ѝ погледа с насмешлива гримаса. А след това се засмя. — Да, можеш да разчиташ на мен. О, боже, ти наистина си досадна, Даф. Полагаш толкова много усилия, за да задушиш чувствата си. Струва ли си поне всичките неприятности и проблеми?

— Да. — Усмихна му се. — Така мисля.

— Е, добре, едва ли някой може да каже, че си лесен човек. Поне аз не мога. — И с тъжен израз на лицето си добави: — Или може би само аз не мога?

— О, Джъстийн. — Не искаше той да вярва в това. — Разбира се, че не, глупчо. Твърде дълго съм живяла така и се чувствам щастлива. Не искам да променям нищо в живота си.

— Ясно, приемам.

— А аз приемам значката. — Усмихна му се нежно и махна по посока на спалнята. — Ще отида да си сложа банския.

Облече скромнен морскосин бански костюм и когато се появи отново, той вече беше в басейна.

— Водата е превъзходна.

Той се гмурна дълбоко под водата и тя смътно различи белия му бански. Гмурна се след него и го пресрещна на дъното на басейна. Едва тогава забеляза, че това, което бе помислила за бял бански, бе късчето не загоряла плът около хълбоците му. Когато изплуваха на повърхността, Дафни го погледна с неодобрение:

— Джъстийн, става дума за банския...

— Не обичам да нося бански. Имаш ли нещо против?

— Имам ли някакъв избор?

— Не.

Щастливо се засмя и се гмурна отново като закачливо погъделичка крака ѝ. След миг изплува като делфин, сграбчи я и я дръпна надолу със себе си. Тя се дърпаше назад, като се опитваше да

се откопчи от ръцете му. Продължиха да се гмуркат и да се дърпат около десет минути и най-накрая Джъстийн постепенно се укроти.

— Винаги ли си толкова енергичен след работа?

— Само когато съм щастлив.

— Знаеш ли, понякога се държиш като хлапак.

— Благодаря. — Никой не би се досетил, че той вече е прехвърлил четиридесетте, но Дафни трябваше да си признае, че в неговата компания и тя се чувстваше по-млада.

— В този бански изглеждаш страхотно, Даф. Но си мисля, че ако го свалиш, ще изглеждаш още по-добре.

— Престани да досаждаш.

Тя доплува до края на басейна, бавно се изкачи по стълбичката и излезе от водата. Докато се загръщаше в хавлията си, забеляза, че и той се кани да излезе от басейна и му обърна гръб.

— На стола има хавлия за теб.

— Благодаря.

Но когато Дафни го погледна, той беше съвсем гол и от него се стичаше вода. Стоеше там пред нея, облян от меката лунна светлина, а на небето над тях трепкаха безброй звезди. Един безкраен миг никой не проговори. Джъстийн пристъпи към нея и я взе в прегръдките си. Целуна я с цялата нежност, на която бе способен, и здраво я притисна към себе си. Дафни усети, че и той като нея неудържимо трепери и съвсем не бе сигурна дали е от хладния вечерен въздух или от разтърсващото ги желание. Без да може да си обясни защо постъпва така, Дафни не помръдна от мястото си, позволи му да я държи в ръцете си, а устните ѝ жадно отговориха на целувката му. Стори ѝ се, че изминаха часове преди той най-сетне да се отдръпне от нея. Отиде и плътно се загърна в хавлията, която Дафни му бе предложила, като се опитваше да прикрие все по-нарастващото желание, което го изгаряше.

— Съжалявам, Даф.

Стоеше с гръб към нея, гласът му беше по детски плах и несигурен. Дафни не знаеше какво да направи. В един момент го бе пожелала безумно и сега не бе сигурна какво да каже. Приблужи се и нежно докосна гърба му.

— Джъстийн... всичко е наред... Аз... — Обърна се да я погледне и очите им се срещнаха.

— Искам те, Дафни. Зная, че не искаш да го чуваш, но аз те обичам.

— Ти си луд. Ти си обезумяло, изпълнено с фантазии момче в облика на зрял мъж. — И още веднъж си припомни предупреждението на Хауърд... припомни си, че актьорите са деца... Джъстийн също. Или грешеше? В този момент той изобщо не приличаше на дете. Направи една крачка към нея и взе лицето ѝ в ръцете си.

— Обичам те. Наистина ли не можеш да повярваш?

— Не искам да повярвам.

— Защо?

— Защото ако повярвам... — Дафни се поколеба. Цялото ѝ тяло трепереше неудържимо. — И ако си позволя да те обичам... един ден сигурно отново ще бъда наранена, а аз не искам. Не мога да го понеса.

— Няма да те наскърбя, няма да ти причиня болка. Никога. Заклевам се.

Тя въздъхна и отпусна глава върху голите му гърди.

— Никой не може да обещае подобно нещо.

— Аз няма да умра като другите, Даф. Не можеш вечно да се боиш от това.

— Не се боя точно от това. Просто много ме е страх да не изгубя отново това, което обичам. Страх ме е да не те нараня. Страх ме е, че мога отново да остана сама.

Отдръпна я от себе си и я погледна в очите. Искаше и тя да види неговите очи, по същия начин, по който Дафни постъпваше с Андрю, когато искаше той да види устните ѝ, когато говори.

— Няма да бъдеш наскърбена, Даф. Повярвай ми.

Искаше да го попита защо, но не можеше повече да се бори срещу себе си. Думите вече не звучаха разумно. Дори и на нея. Позволи му да я целуне и да я притисне към себе си, а няколко мига по-късно той я отнесе в спалнята ѝ, легнаха на леглото и се любиха до зазоряване.

На сутринта станаха заедно. Джъстийн ѝ приготви кафе и препечени филийки. Влязоха заедно в банята, стояха под душа, смееха се и се целуваха и Дафни вече не можеше да си обясни защо толкова дълго и така упорито се бе старала да живее сама. Барбара се прибра в пет часа сутринта, за да отидат с Дафни в студиото и бе повече от

шокирана, когато завари Джъстийн да стои в кухнята бос и само с белите си джинси.

— Добре ли прекара нощта, Барб? — Прикова поглед в нея. Тя изпита инстинктивен импулс да защити Дафни от него, но разбра, че вече е прекалено късно.

— Да, благодаря. — Очите ѝ обаче бяха сърдити и тъжни и Джъстийн разбра мислите и страховете, които я измъчваха.

В пет и петнадесет всички се качиха в лимузината на Дафни и тръгнаха към студиото. Джъстийн игра блестящо и след като всички отидоха на обяд, те се промъкнаха в гримьорната му и се любиха до два часа, когато другите се върнаха, за да подновят снимките.

29.

Работата на снимачната площадка беше като да заседнеш с непознати в асансьор за цяло едно лято — в тази обстановка не съществуваха никакви тайни. За една седмица всички, които работеха върху филма, разбраха, че Дафни и Джъстийн са любовници, но единствено Хауърд се осмели да каже нещо по въпроса:

— Не казвай, че не съм те предупредил. Всички те са деца. Разглезени деца. — Но Дафни вече бе напълно омагьосана и пленена от Джъстийн.

Той ѝ изпращаше цветя на работната площадка, посред нощ печеше сладкиши в кухнята ѝ, купуваше ѝ безброй малки, но многозначително подбрани дреболии и я любеше, където и когато можеше. Нощем лежаха край басейна ѝ и той рецитираше любовни стихове, които бе научил като дете. Разказваше ѝ смешни и нелепи истории, свързани с другите му филми, и тя се смееше до сълзи.

Самият филм напредваше добре и за голяма радост на Хауърд в студиото въобще не възникнаха проблеми. За три седмици Дафни бе научила толкова много за правенето на филми, колкото не се надяваше да научи за цяла година.

— И когато завършим този филм, скъпа, ще направи още един, и още един, и още един... Ние сме ненадмината двойка, скъпа.

И Дафни бе склонна да се съгласи с него. Единственият ѝ проблем бе свързан с мисълта, че Барбара не го харесва и това предизвикваше постоянно напрежение в отношенията им. Барбара се опитваше да не говори нищо, но мълчанието ѝ бе достатъчно красноречиво. Когато нощем отидеше при Том, той се опитваше да я успокои, но всичко бе напразно.

— Тя е зряла жена, Барб, а и умее добре да преценява хората. Ти самата си го казвала. Защо просто не я оставиш на мира. Ние си имаме нашия живот, остави я тя да си живее нейния.

— Този път преценката ѝ се оказа погрешна. Този негодник само я използва, Том. Зная го.

— Не, не знаеш. Само подозираш и нямаш никакви доказателства, с които да подкрепиш съмненията си.

— Престани да говориш като адвокат.

— А ти престани да се държиш като нейна майка.

Опита се да я целуне, но не успя да успокои страховете ѝ. Беше ужасена от мисълта, че Джъстийн просто използва Дафни. У него имаше нещо, което не ѝ позволяваше да му се довери, макар че самата тя не бе съвсем сигурна защо. Беше се почти пренесъл при Дафни, постоянно бе край нея — в студиото, вкъщи; водеше я на вечери, по партита и увеселения. Този живот бе съвсем нов за Дафни и тя сякаш наистина се забавляваше, но очите ѝ далеч не бяха блажени и щастливи.

Изминалите години бяха оставили тежкия си отпечатък. А и тя продължаваше да страда от раздялата с Андрю. Все още му пишеше всеки ден, но вече бе ясно, че едва ли ще се отвори някаква пролука по време на снимките, за да може да отиде да го види или да го вземе при себе си. Разговорите ѝ с Матю станаха съвсем редки и епизодични. Сякаш все не ѝ достигаше време, за да му се обади. Винаги, когато споменеше пред Джъстийн, че смята да телефонира, той я разсейваше я с целувка, я с ласка, я с някой нововъзникнал проблем.

Най-накрая една вечер Матю успя да я намери вкъщи.

— Холивуд изглежда напълно те е завладял, госпожице Фийлдз, или пък си прекалено заета, за да се обадиш. — Почувства се виновна като чу гласа му и за момент се изплаши, че нещо се е случило с Андрю.

— Андрю добре ли е? — Сърцето ѝ биеше до пръсване, но той бързо я успокои.

— Той е чудесно. Но трябва да си призная, че аз започнах да се чувствам самотен. Как върви филмът?

— Добре. Всъщност, страхотно.

Матю долови странни нотки в гласа ѝ, но не беше съвсем сигурен какви точно бяха. Беше се появила някаква отчужденост между тях и той тревожно се питаше каква е причината. Може би се дължеше на филма и напрежението около него, макар че не бе съвсем убеден в това. А когато ѝ се обади за втори път, телефонът вдигна Джъстийн.

— Какво училище? — Беше разсеян, гласът му бе вял и апатичен. Учеше репликите си за следващия ден, а Дафни бе във ваната. — Хоу... какво?

— Хауърт. Тя ще разбере. — Матю вече безкрайно съжаляваше, че позвъни.

— О — Джъстийн внезапно си спомни, — детето й. Ами тя не може да дойде до телефона. В банята е.

Сърцето на Матю се сви. Значи това бе причината за мълчанието и отчуждението й. В живота й имаше мъж. Мисълта го разстрои, но искрено се надяваше, че е намерила свестен и подходящ човек. Беше прекрасна и заслужаваше най-доброто.

— Да й предам ли нещо?

— Моля ви, кажете й, че синът й е добре.

— Ще й кажа. — Затвори телефона и погледна часовника си. В Ню Хемпшир беше единадесет и тридесет. Дяволски странно време за телефонни разговори. Влезе в банята и каза на Дафни, че току-що някой се бе обадил от училището на сина й. — Каза да ти предам, че детето е добре. — След което я погледна със странно изражение. — Ужасно късно е за разговори по телефона. Кой е той?

— Матю Дейн. Директорът на училището. — Очите й обаче бяха тъжни и напрегнати, сякаш съжаляваше, че Джъстийн бе вдигнал телефона. Внезапно той се разсмя и седна на края на ваната.

— Не ми казвай, че моята целомъдрена девственица е имала любовна връзка с директора на училището, в което учи синът й. — Тази мисъл сякаш го забавляваше и това я подразни.

— Не, няма да ти кажа нищо подобно, Джъстийн, просто защото не е вярно. Ние сме приятели.

— Какви приятели?

— Съвсем обикновени. Такива каквито щяхме да бъдем с теб, ако ти беше проявил поне малко здрав разум. — Гласът й омекна. — Той е чудесен човек и много помага на Андрю.

— О, боже! Всички тези негодници в общежитията са хомосексуалисти, Даф. Не знаеш ли това? Той вероятно е влюбен в хубавото дупенце на хлапето ти.

Очите й внезапно яростно заблестяха.

— Това, което каза, е непочтено и отвратително. Та ти нищо не знаеш и не разбираш. Това е специално училище и хората, които

работят там, се държат внимателно с децата.

— Обзалагам се, че е така. — Не изглеждаше убеден и я погледна въпросително. — Какво имаш предвид под *специално* училище. Да не би детето да има никакъв проблем? — Внезапно си припомни думите ѝ, че е била принудена да остави Андрю в това училище, че не е имала никакъв избор. Обхвана го ужас при мисълта, че детето е може би умствено недоразвито, а Дафни внимателно наблюдаваше очите му, сякаш се опитваше да прецени доколко може да му се довери.

— Да, има. Андрю е глух по рождение. Намира се в училище за глухи в Ню Хемпшир.

— Исусе Христе. Никога не си ми споменавала за това.

— Обикновено избягвам да говоря за това. — Очите ѝ бяха тъжни и уморени.

— Защо?

— Защото това касае само мен и никой друг. — Облегна се във ваната и го погледна предизвикателно.

— Сигурно е непоносимо изпитание да имаш глухо дете?

— Не, не е. — По очите му видя, че не я разбира, но ако наистина я обичаше, рано или късно щеше да разбере. — Той е чудесно дете и в момента учи всичко, което ще му е необходимо, за да може нормално да живее в нашия свят.

— Това е чудесно. — Но сякаш не искаше да научи нещо повече за Андрю. Наведе се да я целуне, а след това се върна в спалнята и продължи да учи ролята си.

Дафни излезе от ваната, избърса се и отиде в кабинета си, за да се обади на Матю. Когато вдигна телефона, Мат веднага започна да се извинява за обаждането си.

— Не ставай глупак, Мат. Аз самата щях да позвъня, но бях дяволски заета. — Не отвори дума за Джъстийн, но бе смутена от факта, че Мат бе узнал за присъствието му в апартамента ѝ. Джъстийн ѝ бе казал, че е споменал, че тя е във ваната и Дафни смяташе, че това едва ли е най-удачният начин за провеждане на телефонен разговор. Ами ако бяха позвънили от някой вестник? Джъстийн, обаче, сякаш не се притесняваше от това. Беше привикнал към постоянното любопитство, което личността и животът му предизвикваха и много

по-малко от нея се безпокоеше за репутацията си. Беше я опетнил преди много години. — Как е Андрю?

— Добре е.

Матю ѝ разказа последните новини, но и двамата се чувстваха твърде неловко и разговорът вървеше трудно. Дафни се питаше дали бе говорила толкова често с него само защото бе самотна и внезапно се почувства виновна, че го бе използвала, за да запълни дългите си, безсънни нощи по западното крайбрежие. А сега Джъстийн бе с нея и всичко бе различно, но когато затвори телефона, Дафни почувства, че отново е изгубила нещо скъпо и близко.

— Обади ли се на приятеля си? — закачи я Джъстийн, когато тя влезе в спалнята при него.

— Да, Андрю е добре. — Очите ѝ го молеха да не настоява повече и той съвсем разумно престана с въпросите. Бавно разтвори хавлията, с която се бе загърнала, и нежно прокара пръсти по бедрото ѝ. Притегли я към себе си изгарящ от страст и желаня, внимателно я положи върху изпълненото му с копнеж тяло и слели се в едно цяло, те и двамата забравиха за телефонния разговор. Но късно през нощта, когато Джъстийн вече тихичко похъркваше край нея, Дафни лежеше будна, а мислите ѝ непрекъснато се връщаха към разговора с Матю.

30.

Снимките на *Апах* продължиха без прекъсване още два месеца и най-накрая Хауърд даде на всички четири свободни дни, за да отдъхнат.

— Алилуя, скъпа! — Джъстийн бе възбуден и развълнуван. — Хайде да отидем в Мексико за няколко дни. — Но Дафни имаше други планове.

— Не мога. Трябва да видя Андрю. Не съм го виждала почти три месеца.

— Андрю? О, за бога! Детето може да почака. Нали? — Дафни бе шокирана.

— Не, не може. Искам той да дойде тук при мен. — Гласът ѝ издаваше болка, но също така твърдост и упоритост. Нямахте да допусне нищо да застане между нея и Андрю. Даже и Джъстийн. Очаквала бе той да прояви някакъв интерес към сина ѝ, но напразно. Имаше определени неща, които нямаха никакво значение в живота му и децата бяха едно от тях. Той не се интересуваше от ничии деца, даже и от нейните. И все пак любовта им бе щедра и всеотдайна, имаше дни, в които разговаряха по цяла нощ и тя бе сигурна, че е влюбена. Но понякога изпитваше чувството, че той обича само една част от нея, а има други части, които дори не познава. И най-вече Андрю, най-важната, основната част от живота ѝ. — Джъстийн, как смяташ? Би ли искал да се запознаеш с него? — Може би, ако го посветеше в плановете си за Андрю, той щеше да я разбере по-добре.

— Може би. Но да ти кажа честно, мисля, нуждая се от почивка, а от опит зная, че децата не са особено мирни и тихи. — Не беше очарован от идеята, но и не се опитваше да се извинява заради нежеланието си да види Андрю. А и Дафни не бе съвсем сигурна дали е разумно да подлага детето отново на това изпитание. Беше твърде дълго пътуване, и то само за четири дни. Накрая се обади на Мат и го попита за мнението му.

— Да си кажа честно, Даф, мисля, че ще му се събере твърде много пътуване за тия четири дни. Ще му бъде трудно, както и за всяко друго дете на неговата възраст.

Дафни си бе помислила същото. Искаше ѝ се Андрю да се срещне с Джъстийн, но може би беше още твърде рано. Може би нито той, нито Джъстийн бяха готови за това. Може би беше най-добре да остави Джъстийн сам през тези четири дни. Биха могли да живеят един без друг няколко дни, а тя щеше да има Андрю само за себе си. Мисълта за това я правеше щастлива, но тя все пак бе разочарована от Джъстийн.

— Мисля, че си прав, Мат. Ще взема самолета за Ню Йорк, а след това ще дойда при вас с колата.

— Това е глупаво. — Дафни бе смаяна, не бе виждала детето си почти три месеца. Мат веднага разбра смущението ѝ и се разсмя. — Имам предвид не идването въобще. Но няма смисъл да летиш за Ню Йорк. Вземи самолета за Бостън и аз ще те посрещна.

— Не мога да искам това от теб. И без това имаш достатъчно работа.

— А ти работи почти непрекъснато през последните пет месеца. Не мога ли да направя една услуга на приятел? — Трябваше да си признае, че това би я улеснило значително, но не ѝ се струваше честно. Матю винаги мислеше за нея. — Говоря сериозно. Няма да ме затрудниш изобщо. — Дафни знаеше, че не е точно така и предложението му дълбоко я развълнува.

— Тогава приемам.

Провери разписанието на самолетите, каза му с кой полет ще пристигне на следващия ден и отиде в спалнята да опакова багажа си. Бе силно развълнувана, че отново ще ги види и двамата и изгаряше от нетърпение да прегърне Андрю. Цялата сияеше, когато влезе в спалнята и Джъстийн я погледна с момчешката си усмивка.

— Ти наистина си луда по това дете, нали, Даф?

— Да, така е. — Седна до него на леглото и нежно целуна дланта на ръката му, преди да го погледне. — И много бих искала да се запознаеш с него.

— Някой ден и това ще стане. — Замълча за момент и запита: — Той може ли да говори?

Дафни кимна.

— Да, невинаги ясно и отчетливо, но в повечето случаи се справя. — Нещо в погледа на Джъстийн я разтревожи, но тя трябваше да знае истината. — Страхуваш ли се? Имам предвид страхуваш ли се от общуването с глухо дете?

— Не се страхувам. Просто не си падам много по децата, нормални или ненормални.

— Той не е ненормален. Той е глух.

— Все същото.

Прииска й се да го зашлеви, но се овладя.

— Ще го доведе тук през есента, когато завършим филма. Тогава ще го видиш.

— Звучи чудесно.

Защото щеше да стане чак след три месеца ли? Не одобряваше отношението му към детето й, но от друга страна, имаше толкова други неща, които обичаше у него. Дафни се надяваше, че щом се срещне веднъж с Андрю, Джъстийн ще преодолее неохотата и нежеланието си да разговаря с него. Глух или не, Андрю бе възхитителен и трудно някой можеше да устои на чара му.

— Какво смяташ да правиш, докато ме няма? — Всички се нуждаеха от почивка, но той най-много от всеки друг. Дафни го погледна топло и нежно.

— Не зная. Искаше ми се да отида в Мексико, но с теб. — Докосна я по бедрото. — Сигурна ли си, че не искаш да промениш плановете си? — Тя се усмихна. Той наистина не разбираше. Поклати глава.

— Не. Няма начин. Дори и заради теб.

— Трябва да е страхотно дете.

— Да, такъв е.

— Е, ами кажи му, че съм луд по майка му.

— Ще му кажа. — Но знаеше, че все още е рано да му говори за Джъстийн. Нямахте да я разбере. В неговите очи тя му принадлежеше, сега и винаги. — Тук ли ще останеш, скъпи?

— Не зная. Може би ще отида до Сан Франциско да се видя с приятели.

— Добре, но само ме уведоми къде си, за да мога да ти се обадя.

В продължение на почти три месеца не бяха се разделяли нито за ден, нито дори за час и мисълта, че трябва да го напусне за няколко

дни внезапно я натъжи.

— Ще ми липсваш, сър.

— И ти на мен, Даф. — Взе я в прегръдките си и се любиха почти до зазоряване. Останаха ѝ само няколко часа за сън, преди да стане на следващата сутрин да хване самолета.

Дафни тръгна за летището сама. Барбара беше с Том, а и не бе необходимо да се разкарва до летището, а Джъстийн каза, че имал да свърши някои важни неща. Всеки един от участниците във филма се опитваше да използва изцяло скъпоценните мигове от отпуснатите им четири дни.

Дафни се качи на самолета в десет часа и очакваше да пристигне в Бостън в седем вечерта, източно време.

Самолетът кацна по разписание и Дафни слезе една от първите, като се оглеждаше за Матю. В началото не го видя, а след това го забеляза на около десетина фута от себе си. Стоеше сам и черните му очи трескаво оглеждаха пътниците. Изведнъж очите им се срещнаха и тя незнайно защо усети как сърцето ѝ подскочи от вълнение. Само за шест месеца той бе станал неин приятел, най-вече по телефона, но внезапно осъзна, че много се радва да го види отново. Очите му топло се усмихнаха и той бавно се упъти към нея.

— Здравей, Даф. Как беше полетът?

— Твърде дълъг. — А след това, без да се замисли, се пресегна и го прегърна. — Благодаря, че дойде, Мат. — Настъпи неловко мълчание.

— Изглеждаш страхотно. — Мат забеляза също, че бе отслабнала твърде много. Работила бе много и ѝ личеше, но от лицето ѝ не слизаше щастливата усмивка. В очите ѝ имаше веселие, смях, но и още нещо, което го разтревожи. Дафни изглеждаше по-различно, бе може би по-женствена, по-привлекателна и сексапилна. Веднага се сети за мъжкия глас, който бе отговорил на телефонното му обаждане. Опита се да изгони тази мисъл от съзнанието си, но не можа. — С какво друго се занимава там, освен работа? — Изглеждаше по-хубава от всякога и дълбоко в себе си той искаше да разбере защо, макар да съзнаваше, че няма това право. Дафни го погледна и се усмихна. Разбра колко самотно и изолирано живее в Ню Хемпшир, изцяло погълнат от работата и задълженията си. Във вестниците бяха излезли няколко бележки за нея и Джъстийн, но той очевидно не бе прочел

нито една. Познаваше го добре и знаеше, че не я поднася или будалка в този момент.

Усмихна му се отново, а той се наведе и взе чантата ѝ. Очите ѝ го привличаха, спря се и нежно се вгледа в лицето ѝ.

— Изглеждаш ужасно сериозен, Мат. — Не искаше да му обяснява за Джъстийн.

— Много съм щастлив, че те виждам, Даф... Просто не зная какво да кажа... — Дафни мило го погледна и кимна.

— Разкажи ми за Андрю.

Усещаше въпросите, които напиреха в очите му, но не ѝ се искаше да им отговаря. Животът ѝ в Калифорния бе съвсем различен от този в Ню Хемпшир. Тук животът ѝ бе свързан само със сина ѝ. Светът на Джъстийн Уейкфийлд ѝ се струваше на десет хиляди мили от нея и по някакъв странен начин тя чувстваше, че се завръща вкъщи. Беше си дошла у дома и искаше да се порадва на детето си.

Когато напуснаха летището и се отправиха на север, Матю ѝ разказа за промените в училище, за екскурзиите и посещенията, които бяха организирали, и за екскурзионното летуване, което смятаха да направят през юли. На Дафни отчаяно ѝ се прииска да може да отиде с тях. Тихо въздъхна.

— Чувствам се така сякаш съм там от цяла вечност, Мат.

Прииска му се да ѝ каже, че и той изпитваше същото, но му се стори, че не е съвсем редно.

— Колко още мислиш, че ще продължи работата ви?

— Де да знаех. Още три месеца, а може би още шест. Дотук върви добре. Но всички ми казват, че работата може и да се проточи. Хауърт не иска това да се случи, всъщност никой не иска, но просто не може да се избегне. Сигурна съм, че рано или късно ще възникне някакъв проблем. Но за Коледа със сигурност ще се прибера.

Той кимна. В очите му се четеше искрено разочарование.

— Ще съм готов да се върна в Ню Йорк по това време. Новият директор от Лондон ще поеме работата от първи януари.

— Не мислиш ли да останеш, Мат? — Изглеждаше натъжена.

— Не. Хауърт е чудесно училище, но аз искам да се върна в Ню Йорк. — Усмихна ѝ се. — Не съм съвсем сигурен, че съм създаден да живея в провинцията. Понякога ми се струва, че ще откача там.

Тя се разсмя и погледна лицето му. Беше силно, красиво и изразително, съвсем различно от изваяното, безупречно красиво лице на Джъстин. Матю притежаваше своя собствена красота, от него се излъчваше сила и увереност, която го правеше да изглежда повече мъж, отколкото идол.

— Разбирам какво имаш предвид. Когато живях там една цяла година, имаше моменти, в които направо копнеех за шума и мръсотията на нийоркските улици... — В този момент се сети за Джон и очите ѝ помръкнаха.

— Добре, ще ти кажа. — Усмихна ѝ се бегло. — Липсват ми възможностите, които Ню Йорк предлага на децата. Музеите, балета... — Гласът му замлъкна. — Това е под въздействието на побърканата ми сестра.

— Как е тя?

— Марта? Добре е. Миналата седмица близначките станаха на петнадесет години. И двете получиха по една стереоуредба. Марта казва, че в този момент изпитва истинска благодарност, че е глуха. Когато ги надуют, мебелите в къщата започват да се тресат от шума, а Джек едва не откача от постоянната шумотевица. — Дафни се усмихна и си помисли колко щастлива би била, ако и Андрю ѝ създаваше такива проблеми. — Все още държа да се запознаеш с нея, когато имаш време. — И двамата мълчаливо се запитаха кога ли ще бъде това. В този момент им се струваше, че няма да е никак скоро.

След това Матю ѝ разказа, че госпожа Къртис посещава училището от време на време. Чувства се добре и винаги предава поздрави и добри пожелания.

— Бих искала да я видя, но се боя, че този път няма да имам време. Разполагам всичко на всичко с четири дни.

Сърцето му отново се сви.

Увлечени в разговор, те не забелязаха как мина времето и малко след девет часа пристигнаха в училището. Дафни знаеше, че Андрю вече си е легнал, но искаше да го види, само за да го целуне по бузката, да погали меката му косица. Детето спеше дълбоко и Дафни остана дълго до леглото му, загледана в него. Доста време измина, преди да забележи, че Мат стои и я чака на вратата. Усмихна се и се наведе да целуне бузката на Андрю. Детето се размърда, но не се събуди и тя слезе долу заедно с Мат.

— Изглежда чудесно. Мисля, че е пораснал.

— Да, така е. Трябва да го видиш как кара велосипеда, който му изпрати. — Дафни се усмихна и го погледна.

— Струва ми се, че пропускам толкова много, толкова важни неща.

— Няма да е задълго, Даф... — Изведнъж очите им се срещнаха и Джъстийн ѝ се стори странно нереален и измислен. Изглеждаше като част от някакъв нереален сън.

Матю, който стоеше пред нея в този момент, бе съвсем реален, съвсем земен и истински.

В този миг, въпреки всичките си тържествени обещания, Матю я погледна изпитателно. Трябваше да я попита.

— В живота ти там има някой, нали, Дафни? — Тя се поколеба миг, усети как сърцето ѝ бие в гърлото, а след това бавно кимна.

— Да, има.

Прииска му се да се разплаче, но очите му останаха ведри и спокойни. В тях се четеше само искрена загриженост за съдбата ѝ.

— Радвам се за теб. Имаше нужда от това.

— Да. Предполагам, че е така. — Искаше ѝ се да сподели с него притесненията си за Джъстийн и Андрю. Какво щеше да стане, ако Джъстийн не го приеме? Но се боеше да го попита. Струваше ѝ се нечестно и нередно да го занимава с това. Погледна го отново право в очите. — Това не променя нищо, Мат.

Мат се зачуди какво точно означаваха тези думи, но само кимна и отвори вратата на малката всекидневна, която бе наследил от госпожа Къртис.

— Имаш ли време за чаша кафе или искаш веднага да те закарам до странноприемницата.

— Не, не съм изморена. — Погледна с усмивка към часовника си. — За мен е все още седем часа. — В Ню Хемпшир вече бе десет часа и училището бе съвсем тихо. Всички си бяха легнали. — Едно кафе с теб ще бъде истинско удоволствие за мен. Хубаво е да си поговорим пак, както преди. Не по телефона. — Усмихна ѝ се и ѝ наля чашка кафе, като не преставаше да се пита колко сериозна е връзката ѝ в Калифорния и дали е попаднала на свестен човек. Надяваше се да е така, искрено се надяваше, че този път ще ѝ провърви. Подаде ѝ

чашата и седнаха. Матю продължи да се взира в лицето ѝ, сякаш се стараяше да намери отговор на незададените си въпроси.

Тя му разказа за работата по филма, за сцените, които вече бяха заснети, за това, което оставаше да се свърши след кратката им ваканция.

— Мисля, че следващия месец ще бъдем в Уайоминг. — Бяха се спрели на Джаксън хоул, място, което Матю винаги бе желал да посети.

— Завиждам ти. — Говореше бавно и непринудено се усмихваше, изпълнал дългите си крака към огъня. — Чувал съм, че е прекрасно кътче.

— И аз така чух. — Но Дафни не мислеше нито за филма, нито дори за Джъстийн. Струваше ѝ се, че това е, защото бе отново толкова близко до Андрю. Беше истински щастлива, че не се намира на три хиляди мили разстояние от него, а тук, точно под спалнята му. А може би не Андрю бе причината. Струваше ѝ се странно, но Мат успяваше да отклони мислите ѝ от детето. Този мъж излъчваше сигурност и спокойствие, които я обгръщаха и изпълваха с топлота и тиха радост. Не се чувстваше напрегната или преуморена, беше просто спокойна и щастливо отпусната край огъня. — Ами ти, Мат? Ще можеш ли да се откъснеш от работата си за няколко дни през лютото?

— Съмнявам се. Може да отида за няколко дни с Марта, Джек и момичетата до Лейк Джордж. Но не съм съвсем сигурен, че ще мога да се освободя оттук. — Усмихна се със съжаление и отмахна кичур коса. — Дори не съм сигурен, че искам да го направя. Винаги се безпокоя, когато трябва да оставя децата. Госпожа Къртис каза, че би могла да ме замества за няколко дни, но не ми се ще да я притеснявам.

— Трябва да го направиш. Ти също се нуждаеш от почивка. — Дафни забеляза, че очите му бяха много уморени, а по лицето му се бяха появили няколко нови бръчки. Изглеждаше млад, но зрял и разумен и това беше нещо, което Дафни много харесваше у него. Не притежаваше изключителната красота на Джъстийн, но понякога ѝ се струваше, че изящното лице на Джъстийн я уморява и дори отегчава. Изумително и потресаващо бе да наблюдава красотата му ден след ден. Струваше ѝ се, че е попаднала в страна, в която постоянно грее ярко слънце. — Трудно ми е да повярвам, че вече шест месеца си тук, Мат.

— И още по-трудно ѝ бе да повярва в реалността на всичко, което се бе случило в живота ѝ през това време. Но Матю спокойно се засмя.

— Понякога ми се струва, че са минали не шест месеца, а шест години. — Тя също се засмя.

— Аз се чувствам по същия начин след четиринадесет часа на снимачната площадка.

— Как е Барбара? — Не беше я виждал, но бе чувал много за нея от Дафни и имаше чувството, че я познава. Дафни му разказа за връзката на Барбара с Том. — Има ли вероятност тя да се омъжи и да остане там? Това би било доста неприятно за теб. — Добре знаеше, че в продължение на много години Дафни бе свикнала изцяло да разчита и да се уповава на нея.

— Все още не зная доколко са сериозни намеренията им — но и тя самата се бе замисляла върху този проблем. И в този момент Матю внезапно попита.

— А ти? — Дафни бе озадачена от въпроса, но след това разбра и се зачуди как да му отговори. Замислено погледна към Матю.

— Не зная, Мат. — Сърцето му се сви от думите ѝ. — Аз... трудно е да се обясни. — Невинаги бе сигурна какво точно изпитва към Джъстийн. Обичаше го, до известна степен, но все още имаше много неща, които не знаеше за него. Макар че прекарваха заедно всеки ден, всеки час, тя усещаше, че има много черти в характера му, които тепърва ще открива, а и освен това оставаше проблемът с нежеланието му да види Андрю. Реши да сподели с Мат, може би той би могъл да ѝ помогне да се справи с това. — Не съм много сигурна в него, Мат. Той не проявява никакъв интерес към Андрю.

— Дай му малко време. Знае ли, че Андрю е глух?

Тя кимна все още замислена.

— И какво мисли за това?

— Не иска да си признае, но мисля, че се плаши от срещата с него. Преструва се, че Андрю не съществува, забравя името му. — Гласът ѝ заглъхна и Матю поклати глава.

— Няма да се получи, Даф. Андрю е твърде важен за теб и няма да се примириш с мъж, който не го приема. — Искаше да бъде честен с нея, да ѝ даде възможно най-добрия съвет. — Затова ли не го извика при себе си този път, а ти дойде дотук?

— Отчасти. Но аз наистина смятам, че това би било твърде дълго пътуване за Андрю, само за три-четири дни. — Мат бе казал същото по телефона. — Но и заради Джъстийн. — Мат бе шокиран. Не можеше да бъде. Но в това, разбира се, имаше смисъл. Сърцето му замря и той попита.

— Джъстийн?

Дафни се изчерви. Беше ѝ неудобно да си признае, че имаше връзка с актьора, който изпълнява главната роля във филма ѝ. Звучеше така типично за Холивуд, така нереално, но тя знаеше, че в отношенията им има нещо повече. Просто така се бе случило — бяха се срещнали там, бяха се запознали в процеса на съвместната им работа и чувствата им се бяха породили в резултат...

— Джъстийн Уейкфийлд. — Гласът ѝ бе топъл и мек, очите ѝ блестяха.

— Разбирам. Доста добра партия, Даф. — Пое дълбоко въздух. Не бе и помислял за това. Беше решил, че става дума за съвсем обикновен смъртен, а не за златокосия бог на всички жени. — Що за човек е той?

Дафни се загледа в огъня и си представи лицето на Джъстийн. Виждаше го съвсем ясно, сякаш бе с нея в стаята в този момент.

— Красив, разбира се. Много красив и интелигентен и забавен, и много мил понякога. — След това погледна отново към Матю. Трябваше да му каже истината. — И абсолютно погълнат от собствената си личност, твърде често себичен и абсолютно безразличен към хората около него. Той е на четиридесет и две години, а понякога се държи като петнадесетгодишен хлапак. Не зная, Мат, той е очарователен мъж и понякога ме прави много щастлива... а понякога ми се струва, че разговарям с човек, който сякаш не ме чува. Така е винаги, когато му говоря за Андрю; той просто не е там. — Сега си обясняваше защо продължава да се обажда от време на време и да търси утеха, да говори за сина си или за нещо друго. Беше се чудила понякога, но сега осъзна, че има части от живота ѝ, в които Джъстийн въобще не присъства. — Проявява голямо разбиране към работата ми, а това е много важно за мен, но за всичко останало — тя поклати глава, — той просто не се интересува. Понякога се чудя дали ще излезе нещо от всичко това. — Леко въздъхна. — И трябва да си призная, че има моменти, в които не съм съвсем сигурна, че нещата ще потръгнат.

Интересното е, че той и Барбара изобщо не могат да се понасят. Тя вижда у него нещо, което на мен просто ми убягва. Настоява, че той е студен, пресметлив и безчувствен, но аз мисля, че се заблуждава. Не го познава толкова добре, колкото аз го познавам. Не е пресметлив, само понякога е лекомислен. Но човек не може да го мрази за това.

— Не, разбира се, но може да се окаже трудно да живееш с такъв човек.

— Да, може. — Трябваше да се съгласи, но изведнъж замечтано се загледа в огъня и се усмихна. — Но понякога ме прави толкова щастлива. С него забравям всички ужасни спомени, забравям болката и самотата, с които живях толкова години.

— Тогава може би всичко си струва усилията.

— Точно в този момент и аз така мисля.

Той кимна и отново въздъхна.

— Помислих си, че има някой около теб още когато той се обади по телефона. — Беше се случило само веднъж, но той бе разбрал. Знаеше, че Дафни не е жена, която би си позволила краткотрайни и несериозни авантюри. Щом той вдигаше телефона, значи живееше при нея и тя не се страхуваше, че това ще се разчуе. — Просто не можех да си представя, че става дума за него.

— Джъстийн? — Той кимна и тя се усмихна. — За щастие пресата не ни отделя голямо внимание. Тук-там се промъкна по някое съобщение, но нищо повече. Пък и ние не сме ходили никъде, защото работим по цял ден. Но някой ден ще открият, че живеем заедно и всичко ще се появи по вестниците. — Не изглеждаше доволна.

— Как се чувстваш при тази перспектива?

— Не особено щастлива. Читателите ми сигурно ще бъдат шокирани, но мисля, че рано или късно ще трябва да свикна с това. — И двамата си помислиха за шоуто на Конрой и очите им се срещнаха. — Наистина не ми се ще да обяснявам нищо. Не и докато не съм съвсем сигурна.

Сигурна в какво? Матю бе ужасен от възможния отговор на този въпрос. Може би щеше да се ожени за Джъстийн и да реши да остане в Калифорния. Заради Андрю той бе длъжен да й каже всичко, което знаеше. В края на краищата това бе основната му роля в живота й, независимо от приятелството, което бе възникнало между тях.

— Ако решиш да останеш там, в Лос Анжелис има страхотно училище за Андрю. — Разказа ѝ всичко, което знаеше, и тя го изслуша внимателно, но след малко ѝ се доспа и се изправи.

— Още не съм взела решение, но ако се стигне дотам, ще поговоря с теб за училището. — Не знаеше защо, но самата мисъл за това я потискаше. Все още не бе готова да мисли за женитба с Джъстийн, а и той самият нищо не бе споменавал, макар че рано или късно вероятно щеше да стане въпрос и за това. Сигурно щеше да ѝ се наложи да реши дали ще се върне в Ню Йорк или ще остане в Лос Анжелис. — Единственото, което знаа, че трябва да направя, е да завърша филма. След това ще помисля и за себе си.

— Направи това, което е най-добре за теб, Даф. И за Андрю. — Гласът му бе толкова тъжен, толкова тих, че тя внезапно се замисли за него. Веднъж или два пъти се бе обаждала, но той отсъстваше и тя се бе зачудила дали не се среща с някоя жена. Само че сега моментът ѝ се струваше неподходящ за подобен въпрос. Отидоха заедно до колата и той я закара до странноприемницата. Бяха оставили ключа за стаята ѝ на масата, заедно с една бележка, в която ѝ казваха: *Добре дошла*. Мат се усмихна и я погледна замислено.

— Радвам се, че дойде да видиш Андрю.

— Аз също, Мат.

Пожелаха си лека нощ и той си тръгна. Дафни се качи в стаята си замислена върху разговора им. Внезапно се почувства твърде нещастна от връзката с Джъстийн. Защо не можеше той малко повече да прилича на Мат? Защо не проявяваше интерес към Андрю? Но може би с времето нещата щяха да се променят. В края на краищата работата на Мат бе да се занимава и да се грижи за деца като Андрю. Но той изпълняваше не просто задълженията си. Правеше много повече от това и Дафни го знаеше. Много, много повече.

31.

Дните с Андрю минаха неусетно. Той бе изпълнен с възторг, че тя отново е близо до него. Показа ѝ как кара колело, заведе я в зеленчуковата си градина, запозна я с новите си приятели и през цялото време не спираше да се хвали с майка си, която прави филм в Калифорния. По цял ден се разхождаха заедно. След вечеря отново излизаха навън. Бяха прекрасни юнски дни и тя се почувства ободрена и възстановена, само от присъствието на Андрю около нея. Струваше ѝ се, че през изтеклите три месеца жизнените ѝ сили бавно се бяха изцедили, но тя просто не бе забелязала. Беше толкова заета с Калифорния, с Джъстийн и с филма. Но сега за пореден път разбра, колко отчаяно се нуждаеше от сина си и колко важен бе той за нея. Отново и отново детето я питаше кога ще може да я посети отново в Калифорния, кога тя ще се върне у дома, кога най-сетне ще бъдат заедно.

Андрю беше влязъл да се изкъпе след вечеря и Матю я намери седнала удобно в една старомодна люлка, загледана в залеза.

— Може ли да седна при теб, Даф? — Беше толкова спокойна и дълбоко замислена, че той съжали, че е нарушил покоя ѝ. Но просто не можа да устои на желанието си да я види и да поговори с нея.

— Разбира се, Мат. — Усмихната потупа мястото до себе си. — Андрю току-що влезе да се изкъпе.

— Зная. Срегнах го на стълбите и той ми каза, че си тук. — Размениха си дълга, многозначителна усмивка. Слънцето се скри зад хълма и го обагри в огненочервено. — Срещата с теб му се отразява много добре. Все повече имам нужда от теб. Вниманието му вече е привлечено от света извън стените на училището и за него ти си важна част от този свят.

— И на мен ми се отразява добре. — Виждаше се по лицето ѝ. Безпокойството бе изчезнало от очите ѝ, лицето ѝ бе спокойно и щастливо. Приличаше на малко момиченце в тази люлка. Облечена бе в сини джинси и стара риза, а дългата ѝ руса коса покриваше раменете

й, привързана със светлосиня панделка, която много отиваше на очите й. Но в тях все още се четеше загриженост — загриженост за Андрю. — Не мога да се отърва от чувството, че трябва да прекарам повече време с него, Мат.

— Точно в този момент не можеш и той разбира това.

— Дали разбира наистина? Понякога не съм сигурна, че аз самата разбирам. — Замълча и Мат внимателно я погледна.

— Днес приличаш на малко момиченце. — Очите му бяха нежни и добри. — Никой не би си помислил, че си преуспяваща писателка — или пък любовница на филмовия идол, който изпълваше мечтите на всички жени.

Тя щастливо се усмихна на Матю.

— Тук аз съм само майката на Андрю и нищо друго. — Това беше важна част от живота й и те и двамата го знаеха. — Ще направя всичко възможно да се върна скоро.

— Колко скоро?

— Или преди да заминем или веднага щом се върнем от Уайоминг. Зависи какво ще каже Хауърд.

— Надявам се да е, преди да заминеш. — В този момент реши, че трябва да бъде честен с нея, почти винаги бе го постигал. — Не толкова заради Андрю, колкото заради мен.

Дафни го погледна в очите и усети внезапно вълнение. Никога не бе била съвсем сигурна какво точно изпитва към Мат, а и не бе си позволила да мисли върху това — стигаше й приятелството и подкрепата му. Изведнъж обаче с изненада установи, че той е много важен за нея, че постоянно има нужда да знае къде се намира, за да може да си поговори с него винаги, когато й се наложи. Не можеше вече да си представи живота без него и то не само заради Андрю, а и заради самата нея.

— Ти означаваш много за мен, Дафни. — Гласът му бе дрезгав и тя кимна, загледана в топлите му кафяви очи.

— Ти също значиш много за мен.

— Това е твърде странно, не мислиш ли? Та ние почти не сме били заедно. Няколко среднощни разговора пред горящия огън тук в училище и много часове, прекарани в дълги телефонни разговори... — Гласът му постепенно заглъхна.

— Може би това е достатъчно. Струва ми се, че те познавам по-добре от всеки друг.

Това ѝ се виждаше най-странно. Тя наистина го познаваше. И знаеше, че и той я познава, такава каквато е, с белезите в душата ѝ, със страховете, с малкия ѝ личен ад, с всичките ѝ победи и завоевания. Беше му позволила да се приближи до нея, допуснала го бе до най-съкровениите си тайни, които никой друг, дори Джъстийн не познаваше. Джъстийн виждаше само забавната, интелигентната, преуспяващата, силната Дафни, но той не знаеше това, което знае Матю, и тя не бе сигурна, че е готова да му се довери. На Матю тя бе поверила всичките си тайни, бе изляла пред него цялата си душа. А в същото време живееше с Джъстийн, Джъстийн спеше до нея в гигантското ѝ легло в Бел Еър.

— Може би някой ден, Даф... — Матю понечи да каже нещо, но Дафни го погледна стреснато, почти изплашена и той се отказа. Моментът не бе подходящ. — Ще имаме повече време да сме заедно. — Думите му бяха съвсем обикновени, но в този момент нищо не изглеждаше обикновено. Стъпваха по несигурна почва и тя го усещаше. Погледна го, а той се наведе към нея и я целуна по бузата. — Пази се в Калифорния, Дафни. Бъди щастлива. Надявам се, че нещата с твоя приятел ще потръгнат. А ако имаш нужда от мен, аз винаги съм тук.

— Не можеш да си представиш какво успокоение е това за мен, Мат. — Беше напълно искрена. — Зная, че винаги, когато имам нужда от теб, мога да ти позвъня. — След което се усмихна. — Ако ти също имаш нужда от мен, обади ми се.

— Какво мисли приятелят ти за това? — Очите му бяха леко разтревожени.

— Опита се да ме подразни първия път. — Засмя се, в този момент това ѝ изглеждаше твърде глупаво. — Обвини ни, че сме били любовници, но не изглеждаше особено разтревожен от това. Водил е... — опита се да намери точните думи; не искаше да бъде груба към Джъстийн, — малко по-свободен живот, преди да ме срещне. Мисля, че миналото не го интересува много. — Матю бе обхванат от разочарование. — Не се притеснявай да ми позвъниш, Мат.

— Няма. — Усмихна се, но му се струваше, че сърцето му току-що е било изтръгнато от гърдите му. Влязоха заедно в сградата и тя се

качи при Андрю, а когато отново слезе час по-късно, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— О, боже! Толкова е трудно да се разделя отново с него. — Усмихна му се смело, а той я прегърна внимателно. — Скоро ще се върна.

— Ще разчитаме на това. А Андрю ще бъде добре. Можеш да бъдеш сигурна в това. — Тя кимна и той я откара в странноприемницата, за да се преоблече и да вземе багажа си, след което да отиде на летището. Настояваше да вземе такси до Бостън, но Матю не искаше да чуе за това. Закара я до аерогарата, така като я бе докарал до Ню Хемпшир преди няколко дни. Останаха дълго време изправени до терминала, като не сваляха погледи един от друг.

— Грижи се за детето ми вместо мен, Мат — прошепна го едва-едва, като се опитваше да не плаче и тогава той забрави предпазливостта, притегли я към себе си, притисна я силно, сякаш искаше да ѝ предаде част от силата и обичта си. Не му каза нищо, когато тръгваше, но когато застана на вратата на самолета, му каза със знаци *обичам те*. Той се усмихна широко и ѝ показа същия знак и тя излетя към Лос Анжелис и към Джъстийн. Докато се връщаше към колата си, Матю си помисли, че се е побъркал. Нейният живот бе толкова по-различен от неговия и винаги щеше да си остане такъв. Той не беше нищо повече от учител на глухи деца, а тя беше Дафни Фийлдз. За момент изпита истинска омраза към Джъстийн Уейкфийлд за всичко, което беше и което Мат никога нямаше да бъде. След това с въздишка влезе в колата си и се отправи към дома, като през целия път не престана нито за миг да мисли за Дафни.

32.

Самолетът се приземи в Лос Анжелис в един и тридесет през нощта и Дафни стреснато се събуди. За нея все още беше четири и тридесет сутринта. Събуди се тъжна и самотна. Сънувала бе, че играят с Мат и Андрю в градината на Хауърт и сега с тъга осъзна колко далече бе от тях. За момент я разтърси непоносимата болка, която бе изпитала, когато за пръв път остави Андрю в Хауърт. След като се приземиха, Дафни се опита да насочи мислите си към Джъстийн. Трябваше да си наложи да мисли за настоящето и затова, което ѝ предстоеше. В противен случай просто нямаше да може да продължи. Но спомените за Матю и Андрю не я напускаха. Бяха твърде скорошни, твърде реални и истински и тя сякаш не искаше да се раздели с тях. Все още не ѝ се искаше да се завърне към другия си живот. Непрекъснато си напомняше, че се връща при Джъстийн, опитваше си да си спомни опиянението и страстта, които изпитваше в прегръдките му. Странно бе, но ѝ се струваше, че е отсъствала три месеца, а не три дни. Двата ѝ живота бяха така напълно отделени един от друг, че ѝ бе трудно да си представи, че всичко може така да се промени в рамките само на една седмица. И внезапно разбра, че не изпитва никакво вълнение при мисълта за Джъстийн — струваше ѝ се, че се връща при напълно непознат човек.

Не бе предупредила шофьора на лимузината да я чака на летището; на Барбара бе казала да не се безпокои — щеше да намери начин да се прибере сама. Не можа да се свърже с Джъстийн през изминалите три дни, защото не знаеше при кого е отседнал в Сан Франциско. Но докато пътуваше с таксито към къщи, знаеше, че след няколко часа щяха да са заедно. Беше вече два часа сутринта, а всички трябваше да са в студиото в пет и тридесет. Докато влизаше през входната врата, си помисли, че не си струва да си ляга само за два часа. Щеше да ѝ се наложи да се задоволи с неспокойния сън в самолета.

Къщата беше тъмна, с изключение на светлините, които се запалваха автоматично всяка нощ, за да изглежда обитаема, дори и

когато в нея нямаше никой. Домът ѝ изглеждаше странен и непознат, сякаш принадлежеше на някой друг и тя за кой ли път разбра колко далеч от корените си се бе озовала. Влезе във всекидневната и се вгледа в осветения басейн. Чудеше се кога ли щя се появи Джъстийн. Излезе бавно навън с мисълта да поплува малко. Погледна надолу и видя синьо-бяло горнище на бански костюм, две празни чаши и бутилка шампанско. Почуди се кой ли може да ги е оставил. Хрумна ѝ, че Барбара и Том са използвали басейна, докато я нямаше, но се сети, че Том има собствен басейн, пък и банският беше прекалено голям за Барбара. Наведе се и го взе, подържа го за момент и усети, че сърцето ѝ се свива, след това поклати глава. Не можеше да бъде. Той не би направил подобно нещо точно тук. Остави банския на един стол, като се опитваше да не мисли за това, занесе чашите и празната бутилка в кухнята и там върху един стол намери бяла дантелена блуза. Усмихна се иронично на себе си и се почувства като едно от трите мечета. Кой е използвал плувния ми басейн?... Кой е спал в леглото ми?... Влезе замислена в спалнята и го завари там. Златокосият бог спеше в леглото ѝ чисто гол и зашеметяващо красив. Изглеждаше на двадесет години и отново се възхити от безупречната му красота. Може би бе имал гости преди тя да се върне и е бил прекалено уморен, за да почисти всичко докрай. Внезапно изпита вина за подозренията си. Чудеше се дали обърканите ѝ и неизяснени чувства към Матю я караха да си мисли всичко най-лошо за Джъстийн. Но не бе права. Влюбена бе в Джъстийн, златокосия бог. С въздишка съблече дрехите, с които бе пътувала, и изпита непреодолим копнеж към него. Легна до него, но не можа да заспи, а не искаше да го събуди с въртенето си. Накрая стана, свари си кафе, а половин час по-късно се появи Барбара.

— Добре дошла вкъщи. — Прегърна Дафни с широка усмивка.
— Как е нашето момче?

— Прекрасно. Трябваше да го видиш как кара велосипеда си. Пораснал е много и ти изпраща хиляди поздрави и целувки. — Изглеждаше тъжна и нещастна. Седна на стола, на който все още висеше праметнатата дантелена блуза. — Беше ми много трудно да го оставя пак сам, Барб. Ще ми се да не работехме така дяволски упорито и да можех да го взема тук за няколко дни. И в същото време знаей, че ако се напрегна, ако се съдере от работа, ще се върна по-скоро в Ню Йорк. Звучи като параграф двадесет и две, нали.

Барбара кимна. Чувстваше мъката и терзанията на Дафни.

— Може би преди или след Уайоминг, Даф?

— Точно това казах на Мат.

— Как е той? — Барбара внимателно се вгледа в очите ѝ, но там прочете само топлина, привързаност, благодарност и нищо повече. Дафни все още бе влюбена в гръцкия си бог, за голямо огорчение на Барбара.

— Добре е. Чудесен, както винаги. — Не каза нищо повече. Барбара ѝ наля кафе и когато Дафни се изправи, тя забеляза блузата на стола.

— Твоя ли е? — Очите ѝ внезапно станаха мрачни и зли.

— Не. Джъстийн сигурно е имал гости. — Възцари се напрегната тишина.

— Идвали ли сте с Том насам?

Барбара поклати глава.

— Аз идвах всеки ден да прибирам пощата. Вчера се получиха два чека от Айрис, всичко останало бяха сметки и писма.

— Новият договор още ли не е пристигнал? — Очакваше да подпише договор с Харбърт за още една книга.

— Не. Казаха, че ще го получим най-рано другата седмица.

— Не бързам. И без друго няма да мога да напиша нито ред, докато не завършим филма. — Барбара отново кимна и за стотен път се опита да се пребори със себе си. Том ѝ бе казал да си държи устата затворена, когато Дафни се върне, но всеки път, когато си помислеше за Джъстийн, стомахът ѝ се преобръщаше от отвращение. Бе казала на Том, че не дължи абсолютно нищо на този кучи син.

— Защо попита дали сме идвали с Том? — Барбара я погледна и отново напълни чашата ѝ.

— Просто от любопитство. Някой е използвал басейна. Намерих няколко чаши и празна бутилка от шампанско. — Не каза нищо за сутиена.

— Може би трябва да попиташ Джъстийн за това. — Гласът ѝ бе необичайно равен и Дафни я погледна с изненада. Бе твърде уморена, за да си играят игрички.

— Има ли нещо, което трябва да зная? — Сърцето ѝ отново се разтуптя. Барбара не сваляше очи от нея, но нищо не каза.

— Не зная.

— Той тук ли беше? Смятах, че е заминал.

— Мисля, че остана тук. — Думите ѝ бяха твърде неясни и мъгляви. Барбара трябваше със сигурност да знае дали той е останал в Лос Анжелис, особено щом е идвала за пощата всеки ден.

— Барб...

Барбара вдигна ръка, като се опита отново да заглуши надигацията се в нея гняв.

— Не питай мен, Даф. — И продължи през стиснати зъби: — Попитай него.

— Какво точно да го попитам?

Барбара не може да издържи повече. Вдигна блузата от стола.

— За това... и за банския край басейна — значи Барбара също го е видяла, — и за бикините в антрето... — Пригответи се да излезе, но Дафни се изправи. Усети как коленете ѝ омекват.

— Това е достатъчно.

— Така ли? И колко още смяташ да изтърпиш, Даф? Мислех да не ти казвам нищо. Том ми каза, че това не е моя работа, но то е. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Защото те обичам, по дяволите. Ти си най-добрата приятелка, която някога съм имала. — Обърна се с гръб към Дафни, а когато я погледна отново, очите ѝ бяха мрачни и сурови. — Дафни, тук с него имаше жена. — Отново настъпи тишина и Дафни се заслуша в ударите на сърцето си и в тиктакането на часовника. Когато очите им се срещнаха, в погледа ѝ имаше нещо, което Барбара не бе виждала никога преди.

— Аз ще се погрижа за това, но искам веднага да изясним нещо. Ти беше права, че ми каза, Барб. И аз дълбоко ценя чувствата ти, но това е само между Джъстин и мен. Ще се справя сама. И каквото и да се случи, не желая никога повече да го обсъждаме. Разбираш ли?

— Да. Съжалявам, Даф... — Сълзите се стичаха по лицето ѝ, а Дафни се приближи до нея и я прегърна.

— Всичко е наред, Барб. Защо не отидеш в студиото с своята кола? — Беше вече почти пет часа, а Том ѝ бе предоставил една от своите коли. — Ще се видим там след малко. И ако закъснея, кажи им, че току-що съм долетяла от източното крайбрежие.

— Ще се справиш ли? — Барбара избърса очите си, внезапно изплашена от спокойствието и самообладанието на Дафни.

— Добре съм. — Погледна Барбара многозначително, а след това излезе от кухнята и затвори вратата на спалнята след себе си. Приблужи се до Джъстийн и го побутна по рамото с трепереща ръка. Той се размърда сънливо, отвори очи, погледна часовника и внезапно осъзна, че тя е в стаята.

— Здравсти, скъпа. Върна се.

— Да. — Погледна надолу към него. Гласът и лицето ѝ бяха напрегнати и недружелюбни. Седна на един стол от другата страна на леглото. — Какво точно се е случило тук, докато ме нямаше? — Пристъпи направо към въпроса и той седна в леглото, разрошен след нощния сън. В очите му се четеше невинност и любопитство.

— Какво имаш предвид, всъщност? Как е детето ти?

— Той е добре. Но точно в този момент ти ме интересува повече. Какво е ставало тук?

— Нищо. Защо? — Усмихна се и се прозина, след това пак се усмихна подканящо, присегна се и докосна босия ѝ крак. — Липсваше ми, скъпа.

— Така ли? Ами жената, с която си бил тук, докато ме нямаше? Ще ти кажа нещо, има много големи цици. Сутиенът ѝ ще ми стане на главата. — И макар думите ѝ да прозвучаха смешно, на Дафни не ѝ беше до смях. Очите ѝ бяха твърди и студени като късчета лед и тя бързо махна ръката му от крака си.

— Бях поканил няколко приятели, това е всичко. Какво толкова е станало?

Внезапно си помисли, че Барбара може би греши. Щеше да се почувства пълна глупачка, ако той говореше истината и обвиненията ѝ бяха безпочвени и измислени. Очите ѝ се поколебаха за момент и тогава изведнъж забеляза под леглото един захвърлен презерватив. Протегна ръка, взе го и го вдигна високо като някакъв трофей.

— Какво е това?

— Убий ме, не знам. Може би някой е спал тук.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че не е твой? — Не сваляше поглед от лицето му.

— О, за бога! — Изправи се в целия си блясък и прокара пръсти през златнорусата си коса. — Какво ти става? Бях тук съвсем сам четири дни и поканих няколко приятели. Какво има, Даф? — Очите му

станаха зли. — Нямам ли право да използвам басейна ти, когато те няма?

Нямаше друг начин да открие истината.

— Барбара ми каза, че тук с теб е живяла някаква жена.

Беше видимо изненадан от думите ѝ, даже не знаеше, че Барбара е била наблизно.

— Кучка. Откъде, по дяволите, би могла да знае? Тя не беше тук.

— Идвала е всеки ден да прибира пощата ми.

— Нима? — Лицето му пребледня. — О, боже! — Седна на леглото и зарови лице в ръцете си. За момент не каза нищо, а след това погледна Дафни в очите. — Добре, добре. Малко поизперках. Случва ми се понякога след дълга и уморителна работа. За мен това не означава нищо, Даф... за бога... имаш още много да учиш за нашата работа... След време човек просто изкрейзва. — Думите му бяха кухи и неубедителни и той го знаеше, но не можеше да ѝ каже нищо друго.

— Наистина? До такава степен полудяваш, че решаваш да спиш с някоя друга в къщата ми, в леглото ми. — Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Това нормално ли ти се струва? — Почувства се предадена и наранена. Бе претърпяла много през живота си, но никога не бе така унижавана. — Сутиен край басейна... петна по канапето... презервативи под леглото... и всичко това само за три отвратителни дни. — Какво, по дяволите, става с теб? — Дафни се изправи и започна да кръстосва стаята. — Не можеш ли да си държиш панталона закопчан три дни? Само толкова ли означавам за теб? Жена, която можеш да чукаш по всяко време, а когато ме няма, си намираш някоя друга. — Изправи се пред него с гневно блеснали очи. Джъстийн изглеждаше тъжен и нещастен.

— Съжалявам, Даф... не исках...

— Как можа? — Започна да плаче. — Как можа...

Не ѝ стигаха думи, за да изрази болката и огорчението си. Захлупи се по лице върху леглото и се разрида, а той седна до нея и започна да гали косата и гърба ѝ. Искаше ѝ се да му изкрейди да върви по дяволите, но нямаше сили за това. Не можеше да повярва, че бе постъпил така. Не можеше да понесе мисълта, че бе имал безсърдечието да го извърши в собствената ѝ къща, а след това да я остави да разбере всичко. Не ставаше дума за момиче, което бе забърсал в някой бар. Той съвсем съзнателно бе поканил в къщата ѝ, в

леглото ѝ друга жена. Всичко това ѝ се струваше по-унизително, отколкото можеше да понесе. Разкриваше ѝ черти от характера му, за които не бе подозирала и които ѝ причиняваха неопишуема болка.

— О, Дафни, скъпа... моля те... Напих се, забърсах някаква уличница. Просто превъртах. Казах ти, че не искам да заминаваш. Исках да отидем в Мексико заедно, но ти настоя да отидеш при сина си. Просто не можах да го понеса. А... — Той също се разплака и я обърна нежно с лице към себе си. Стори ѝ се, че тялото ѝ омекна в ръцете му. Нямаше сили да се бори. Почти ѝ се прииска да е умряла в този момент. — Толкова много те обичам. Това не значи нищо за мен. — Избърса сълзите от очите си. — Бях полудял. Никога повече няма да се повтори. Заклевам се. — Но по очите ѝ разбираше, че не вярва на нито една негова дума. От очите ѝ се стичаха сълзи и тя не издаде звук дори. — Дафни... — Положи глава в скута ѝ. — О, боже, мила... моля те... не искам да те загубя...

— Трябваше да помислиш за това преди приятелката ти да забрави сутиена си край басейна ми. — Гласът ѝ звучеше глухо, беше съкрушена. Бавно седна в леглото. Чувстваше се на хиляда години, но все още не го мразеше. Беше толкова обидена и наранена, че не изпитваше дори гняв. Разкъсваше я само страшна и непоносима болка. — Винаги ли така се държиш по време на снимки? — А може би така се държеше и в живота? Започваше да се чуди и тези мисли я влудяваха.

— Това бяха трудни снимки. Не знаеш колко много от себе си вложих в тях, Даф... колко отчаяно се опитвах да направя всичко добре... исках този твой филм да бъде нечуван успех... О, Даф... — Очите му бяха съвсем по детски тъжни, изглеждаше така сякаш най-близкият му приятел бе умрял. Но като че ли и през ум не му минаваше, че е убил у нея нещо много скъпо и съкровено. — Не можем ли да започнем всичко отначало, скъпа?

— Не зная. — Очите ѝ се спряха на презерватива, който беше захвърлен под леглото. Той го взе и отиде да го изхвърли. Когато се върна, внимателно я погледна.

— Може би никога няма да ми простиш, но аз се заклевам, че това повече никога няма да се повтори.

— Как може да съм сигурна. Не мога да стоя около теб и да те пазя през останалата част от живота си. — Беше много уморена и

много тъжна и той за пръв път откакто се срещнаха тази сутрин се усмихна.

— Бих искал да можеше.

— След време пак ще отида да видя сина си. И какво ще стане тогава? Ще се побъркам от притеснения, че докато ме няма, ти пак чукаш някоя уличница в леглото ми.

Внезапно я обхвана неопишуема и бездънна самота. Кой по дяволите бе той? И какво означаваше тя за него? Беше ли го изобщо грижа за нея? В този момент ѝ бе трудно да повярва в това.

— Ако искаш, ще дойда с теб.

Но тя вече не бе сигурна какво точно иска. Искаше той да се срещне с Андрю, но в Ню Хемпшир бе не само синът ѝ. Там беше и Мат. И разбра, че не желае Джъстин да стане част от живота ѝ в Ню Хемпшир, особено в този момент. Не му вярваше. Не можеше да му повери Андрю.

— Не зная. Не зная какво искам в този момент, но ми се струва, че май трябва да се изнесеш оттук. — Знаеше, че ако той се махне, те никога повече няма да са заедно. Той бавно поклати глава и взе ръцете ѝ в своите.

— Нека не правим това, Даф. Моля те. Дай ми някаква възможност. — Приличаше на дете, което се мъчи да получи обратно отнетите му привилегии, само че този път ставаше дума за нещо много по-сериозно. — Имам нужда от теб.

— Защо? — Думите му ѝ се сториха странни. Мислеше си, че тя бе човекът, който се нуждаеше от него. — Защо точно от мен, а не от някоя друга? Например приятелката ти с големите цици.

— Знаеш ли коя е тя? Двадесет и две годишна сервитьорка от Охайо, Даф. Нищо повече. Не е като теб. Никоя не е като теб. — Дафни присви очи. Нещо в думите му ѝ направи впечатление.

— Това не е ли момичето, с което си живял преди това?

Той се поколеба, а след това кимна и отново скри глава в ръцете си.

— Да. Разбрала отнякъде, че имаме кратка ваканция и се обади.

— Тук? Как е разбрала къде да те търси? — Въпросът ѝ го стресна, беше разкрит. Или се бе срещал с нея още преди Дафни да замине и ѝ бе казал къде живее, или пък сам ѝ бе позвънил.

— Добре, по дяволите! Щом си толкова дяволски умна, аз ѝ се обадох.

— Кога? След като заминах или преди това? — Стана от леглото и се изправи пред него. — Какво точно има между вас двамата?

— Нищо, по дяволите! През последните три месеца бях денонощно край теб. Знаеш, че не съм се срещал с никоя друга. Как бих могъл? Кога? — Беше прав.

— Беше ми казал, че тя е актриса. — Не беше толкова важно за нея, но в този момент всичко имаше значение.

— Актриса е. Само че сега е без работа и работи като сервитьорка. Дафни, по дяволите, тя е нищо, просто едно дете. Ти струваш колкото петдесет хиляди жени като нея. Зная това. Но и аз съм човек. Понякога върша идиотски неща. Добре, направих го, признавам. Ужасно съжалявам. Никога повече няма да се случи. Какво повече да ти кажа? Какво искаш да направя, за да изкупя греховете си? Да си отрежа топките?

— Това е идея. — Седна отново на стола и се огледа. Внезапно намрази тази стая, намрази цялата къща. Беше успял да отрови атмосферата наоколо, докато я нямаше. Погледна го отново. — Не зная дали някога ще ти повярвам отново.

Той седна на леглото срещу нея и се опита да говори спокойно.

— Дафни, всяка двойка преминава през подобни неприятности. Всеки кръшва от време на време. Може би някой ден и ти ще го направиш. Всички сме хора и всички понякога се чувстваме слаби и глупави. Може би е по-добре да си изясним всичко това сега, да се опитаме да излекуваме раните си, да направим сърцата си по-силни и неуязвими. За нас ще е много по-добре, ако успеем да се преборим с всичко това и ще успеем, ако ти ни позволиш. Дай ми някакъв шанс. Казвам ти, че това никога повече няма да се повтори.

— Как да ти повярвам?

— Ще ти го докажа. И след време ти отново ще започнеш да ми вярваш. Зная как се чувстваш. Но това не трябва да е краят.

Протегна ръка и нежно погали лицето ѝ. Тя се поколеба само за част от секундата и той инстинктивно почувства слабостта ѝ, приближи се и я взе в прегръдката си.

— Обичам те, Даф. Обичам те повече, отколкото можеш да си представиш. И искам някой ден да се омъжиш за мен. — За него това

бе последният коз, най-сериозното нещо, което можеше да каже, но Дафни продължаваше да бъде тъжна.

— Дяволски подходящ начин за започване на семеен живот. — Не ѝ се бе случвало подобно нещо нито с Джеф, нито с Джон. Може би в крайна сметка е била права да се крие зад високите стени на собствената си самота и уединеност. Джъстийн сякаш разбра мислите ѝ.

— Не можеш да си наполовина жива, Дафни. Трябва да бъдеш сред хората, сред всички нас; да бъдеш наранявана, да правиш грешки, да се съвземаш след ударите и да започваш всичко отначало. В противен случай ще си само наполовина човешко същество и няма да бъдеш това, което си. Съжалявам. Съжалявам много повече, отколкото можеш да си представиш.

— Аз също. — Яростта ѝ сякаш бе поутихнала.

— Остави нещата да поулегнат за известно време. Заклевам ти се, че няма да съжаляваш. — Тя не отговори. — Обичам те. Какво повече да ти кажа?

Нямаше нищо друго за казване. През изминалия час и половина вече ѝ бе казал, че я обича, че се е държал като глупак и че би искал един ден да се ожени за нея. За пръв път го чу да говори за женитба и внимателно го погледна. Очите ѝ бяха пълни с безброй незададени въпроси.

— Наистина ли искаш да се оженим?

— Да. Не съм го предлагал на никоя друга преди. Никога не съм срещал жена като теб. — Очите му бяха безкрайно нежни, но тя продължаваше да се чувства съсипана, с разбито и наполовина изпепелено сърце.

— Никога не си виждал сина ми. — Сякаш това нямаше нищо общо с казаното дотук, но не съвсем.

— Ще го видя. Може би следващия път ще дойда с теб.

Тя не отговори и той внимателно я погледна. Не искаше да ѝ припомня, че закъсняват с повече от половин час за работа. Знаеше, че е постъпил като истински негодник и държеше да изясни отношенията си с нея преди всичко останало. Но не искаше да ѝ остави повече време за размисъл.

— Имаме цял един живот пред себе си, моя любов. — Думите му бяха силни и вълнуващи. — Ще ми дадеш ли още един шанс?

Очите ѝ потърсиха неговите, но той не промълви нито дума, наведе се и нежно я целуна, както правеше някога в самото начало.

— Обичам те, Даф. С цялата си душа.

И тогава сълзите ѝ отново потекоха, тя се притисна към него, разкъсвана от болка и обида от измяната му. Джъстийн здраво я прегърна, галеше я, говореше ѝ нежно, опитваше се да я утеши и успокои. Когато най-накрая риданията ѝ престанаха, той знаеше, че я е спечелил отново. Дафни не можеше да каже как се чувства в този момент, но той знаеше, че с времето ще му прости. Въздъхна с облекчение, изправи се и нежно я повдигна от леглото.

— Не ми се ще да го казвам, но трябва да ходим на работа.

Дафни простена само при мисълта за това; снимките бяха последното нещо, което я занимаваше в този момент, но разбираше, че е прав.

— Колко е часът?

— Шест и петнадесет.

Тя премигна.

— Хауърд ще полудее от гняв.

— Да. — Джъстийн най-накрая се усмихна. — Но тъй като така и така ще го отнесем, нека поне знаем защо. — Без да каже нищо повече, той я положи на леглото и започна нежно и страстно да я люби.

Дафни искаше да възрази, не това имаше предвид, не и след всичко, което беше направил... не толкова скоро... не сега... но той бе изкусен, нежен, ласкав и само след миг го усети да прониква в нея, нададе вик, изпълнен с мъка и радост, и разбра, че отново е негова. Може би той е прав, може би всеки минава през подобни страдания и разочарования и може би наистина стават по-силни и по-неуязвими след преживените болки и унижения.

33.

Когато Дафни и Джъстийн най-сетне се появиха на снимачната площадка в осем и петнадесет, Хауърд почти бе получил апоплектичен удар. Видя ги, че се приближават и ги загледа с недоумение.

— Не мога да повярвам... Не, не мога да повярвам.

Гласът му се извиси, в него се долавяха пронизителни и истерични нотки и Дафни вътрешно потръпна. Джъстийн изглеждаше спокоен и невъзмутим.

— Какво става с вас двамата? Не можете да надигнете скапаните си задници от леглото и да дойдете на работа? Пет пари не давате за останалите. Идвате на площадката три часа по-късно и при това влизате все едно, че сте били повикани на чай. Дяволите да ви вземат. — Грабна едно копие от ръкописа и го захвърли настрана. Джъстийн отиде да облече костюма си, а Дафни трескаво се заглежда за Барбара.

— Добре ли си?

Барбара седна до нея, загледана в умореното ѝ лице и в опустошените ѝ очи, но Дафни се обърна настрана и кимна. Едва успяваше да се пребори със сълзите си. Беше съсипана и изтощена от тревогите и недоспиването.

— Добре съм. — Погледна приятелката си с уморена усмивка. — Всичко е наред — или поне щеше да бъде.

Барбара разбра, че Джъстийн сигурно ѝ е наговорил куп лъжи, дал ѝ е безброй обещания за вярност и любов.

— Искаш ли кафе?

— Да, ако си сигурна, че Хауърд не е пуснал арсеник в чашата ми.

Барбара се усмихна, все още загледана в нея. Не можеше да се примири с мъката изписана на лицето ѝ и мразеше Джъстийн за всичко, който ѝ бе причинил.

— Не се притеснявай толкова, Даф. Половината от хората закъсняхта тази сутрин. Затова е толкова бесен. Очевидно ще трябва да

минат няколко дни, докато нещата потръгнат и се нормализират след ваканцията.

— Е, това е твърде меко казано.

За пръв път, откакто бе пристигнала, Дафни се засмя. Това бе единствената забележка, която направи по отношение на хаоса, който бе заварила в собствената си къща. Барбара ѝ донесе кафето и тя започна бавно да се възстановява. Но след дългия полет предишната нощ, след безсънието и след травмата, която Джъстийн ѝ бе причинил, през целия ден се чувстваше като зомби. Привършиха работа в шест часа вечерта. Джъстийн я закара вкъщи и я сложи в леглото. Донесе ѝ вечерята и чаша чай на поднос в леглото. Чувстваше се като инвалид и макар да разбираше защо Джъстийн толкова се старае, трябваше да си признае, че ѝ харесва. По-късно, когато той отиде в кухнята да прибере чиниите ѝ след вечерята, телефонът иззвъня и Дафни с облекчение въздъхна, като чу гласа на Мат.

— Здравей, Мат. — Гласът ѝ бе съвсем слаб и тя с облекчение забеляза, че вратата на спалнята е затворена.

— Трябва да си имала доста тежък ден? Говориш като пребита от умора.

— Точно така се чувствам. — Той веднага усети, че има още нещо.

— Добре ли си?

— Горе-долу.

Наложи си да не му казва за Джъстийн. Не искаше да го занимава с това. То нямаше нищо общо с него. И все пак имаше нужда да поговори с него, имаше нужда да знае, че някъде има солидна и здрава опора, макар и на три хиляди мили от нея. Не вярваше на Джъстийн, независимо от разкаянието, което той демонстрираше. Но със сигурност знаеше, че Матю е истински приятел.

— Как беше Андрю днес?

— Не зле, като се има предвид, че ти си тръгна едва вчера. Как мина полетът?

— Добре. Поспах.

За момент си припомни обажданията на Джеф, когато му се налагаше да пътува по работа. Тривиалните въпроси от ежедневния живот я успокояваха. Тогава всичко бе по-дребно, по-незначително, но то ѝ носеше щастие и покой. Това, което преживяваше в Калифорния,

бе прекалено много за нея. Замълча за момент и Матю се намръщи. Още в момента, в който чу гласа ѝ, разбра, че нещо не е наред.

— Даф? Какво става, мъничката ми? — Никой, освен Джон не бе я наричал така и тя усети, че очите ѝ отново се пълнят със сълзи. — Мога ли да помогна?

— Де да можеше. — Вече я чуваше как плаче. — Просто тук се е случило нещо... докато ме нямаше...

— Приятелят ти?

Тя кимна и се задави от сълзите си. Казваше си, че е глупаво да плаче. Те вече бяха изяснили всичко. Но все още я болеше. Болеше я дяволски много. Искаше да разкаже всичко на Мат, сякаш се надяваше, че той може да я успокои, да промени нещата по някакъв начин.

— Заварих голяма бъркотия като се върнах. — Матю не каза нищо и тя продължи: — Разбрах, че е бил поканил някаква жена при себе си, докато ме нямаше.

Странно бе, че му разказва всичко това, но в същото време не се чувстваше шокирана и засрамена. Беше само безкрайно нещастна и тъжна.

— Твърде дълго е за разказване. Той се чувства дяволски зле сега, но бе твърде неприятно завръщане у дома. — Издуха носа си и Мат почувства, че ще се пръсне от гняв и възмущение.

— Изхвърли ли го този негодник?

— Не. Мислех да го направя, но... не зная, Мат. Той съжaliaва. Струва ми се, че малко е попревъртял от напрежението и непрекъснатата работа през изминалите три месеца.

— Ами ти? Ти работи двойно повече от него. Ти написа сценария за проклетия филм. Наистина ли това обяснение ти се струва разумно? Наистина ли си готова да го извиниш и да му простиш?

Беше побеснял от ярост. И само при мисълта, че тя бе готова да даде на онзи мръсник още един шанс, побесняваше още повече.

— Не. Нищо не е достатъчно разумно, но се е случило. Ще почакам и ще видя какво ще стане оттук нататък. — Искаше му се да ѝ се разкрещи, да я разтърси до дъното на душата ѝ, но знаеше, че няма това право. Не искаше да я наранява. И беше безсилен. Тя обичаше друг, а той бе само приятел.

— Мислиш ли, че си струва, Даф?

— Сега да. Сутринта не бях съвсем сигурна.

Матю съжали, че не се бе обадил по-рано, макар да съзнаваше, че едва ли щеше да промени нещо. Тя не бе готова да се откаже от Джъстийн Уейкфийлд, а й Уейкфийлд бе мощен съперник. Матю знаеше, че всеки нормален човек би му казал, че е луд, да се надява, че Дафни ще изостави Джъстийн Уейкфийлд.

— Само че, не знам... — Гласът ѝ бе толкова тъжен, толкова несигурен, че сърцето му се късаше от мъка. — Аз... Аз загубих толкова много скъпи хора преди, Мат... — Чуваше я как неутешимо плаче.

— Тогава не обезсмисляй всичко, което си преживяла, като се примиряваш с това.

Реакцията му я шокира.

— Ти не разбираш. Може би той е прав, може би хората наистина допускат грешки понякога. Може би актьорите са по-различни. — Плачеше все по-силно. — По дяволите, колко пъти мислиш, че мога да започвам отначало?

— Толкова, колкото трябва. Имаш достатъчно кураж и издръжливост, лейди. Не забравяй това.

— А може би се уморих да съм смела и твърда. Може би силите ми се изчерпаха.

— Не вярвам.

— А освен това и имаме ангажименти един към друг, свързват ни толкова много неща.

— Ангажименти, значи? Дали се е сетил за това, докато ти беше тук?

— Зная, Мат. Зная. Не мога да го извиня. — Внезапно съжали, че му бе разказала всичко. Не искаше да защитава Джъстийн пред когото и да било, а в същото време чувстваше, че трябва. — Зная, че е неразумно, но смятам да оставя нещата така за известно време. — Въздъхна и изтри очите си.

— Добре, Даф. Разбирам. Направи това, което смяташ за добре. Само моля те, не позволявай да те нараняват и унижават.

Но тя вече бе позволила и след като затвори телефона, се разплака отново. Джъстийн я завари да ридае горчиво, заровила лице във възглавницата си. Все още бе разстроена от изневярата му, но имаше и още нещо. Внезапно се почувства отчайващо самотна без

Андрю и Мат и изпита непреодолим копнеж и желание да се прибере при тях.

— О, скъпа, недей... всичко е наред...

Но не беше, и тя не бе глупачка, за да не разбере това. Лежеше в ръцете му и хълцаше. Най-накрая заспа на гърдите му и той я премести на възглавницата. Загледа се в нея, замислен за това, което бе направил. Обичаше тази жена повече от всяка друга, но не бе сигурен, че ще може да живее според очакванията и изискванията ѝ. Искаше, не че не искаше, да бъде с нея, но изпита внезапен страх като си представи годините занапред.

Тя бе толкова сериозна и безкомпромисна, а и бе преживяла прекалено много. А неговият живот бе прекалено различен — той обичаше развлечения, обичаше да се среща с нови и интересни хора, обичаше да играе, да се снима във филми, обичаше да се забавлява. Знаеше, че не притежава нейното чувство за отговорност, предаността и всеотдайността ѝ.

А в Ню Хемпшир Матю стоеше на тъмно, загледан в огъня. Обвиняваше се, че е кръгъл глупак и изпитваше силна омраза към Джъстийн Уейкфийлд. Цялото му същество копнееше за Дафни и той унило се питаше дали изобщо имаше някаква надежда за него.

34.

През следващия месец снимките на *Апах* продължиха гладко и без проблеми. Стана ясно, че ще могат да заминат за Уайоминг на четиринадесети юли. Хауърд бе решил, че няма да имат почивка, преди да се върнат в Лос Анжелис за последните сцени. За Дафни това означаваше, че нямаше да може да отиде да види Андрю, но Мат я увери, че той е добре, приготвя се за екскурзионното летуване и тя ще може да го види щом се върне от Джаксън хол. Дафни бе прекалено заета и нямаше време за угризения. Трябваше да преработи голяма част от сцените, които щяха да се снимат в Джаксън хол, и тя прекарваше всичкото си време на снимачната площадка, а късно нощем работеше върху сценария. Джъстийн много ѝ помагаше, четеше всяка сцена, казваше ѝ кое е добре и кое според него нямаше да се получи. Научи я на много неща, свързани с написването на сценария, показва ѝ как трябва да обвърже героите, характерите им, съдбите им. Всяка нощ стоеше заедно с нея, приготвяше ѝ сандвичи и кафе, разтриваше изтръпналите мускули на врата ѝ, а когато привършеха работа, се тръшваха в леглото и нежно се любеха. Живееха почти без да спят, но тя се чувстваше щастлива, както никога преди. Не бе и мечтала за подобно разбирателство и единомислие и вече бе сигурна, че не бе сбъркала, когато реши да поизчака след фиаското през юни. Дори Барбара трябваше да признае, че Джъстийн се държи като ангел, но все още не му се доверяваше и често говореше за това с Том.

— Ти не го хареса от самото начало, Барб. Но щом се държи добре с нея, какво лошо има в това.

— Щом веднъж ѝ погоди такъв номер, сигурно ще го направи отново.

— А може би не. Може би онова просто беше в резултат на живота, който бе водил преди да я срещне. Може да си е взел поука от случилото се.

Той не виждаше нищо лошо у Джъстийн, когато се срещаша, но Барбара продължаваше да бъде фанатично настроена против него. Том

подозираше, че тя просто ревнува, че и друг човек може да има такава власт върху Дафни. Двете жени бяха живели доста дълго в самота и изолация, свикнали да разчитат единствено на себе си, че на Барбара ѝ бе трудно да приеме промяната, макар че самата тя имаше вече Том край себе си. Невинаги разбираше мотивите ѝ, но настояваше да си държи устата затворена, ако наистина иска да запази работата си.

— Ако намеренията ѝ към него са сериозни, Барб, съветвам те да престанеш да се месиш в живота ѝ.

Той подозираше, както и холивудските вестникари, че Дафни и Джъстийн вероятно ще се оженят.

— Ако тя го направи, ще хвърлям камъни вместо ориз — изръмжа Барбара. — Този мъж ще я нарани жестоко. Зная го.

— Добре, скъпа, а сега се успокой. По дяволите, аз се надявам, че той наистина ще се ожени за нея и тя ще остане да живее тук.

Напоследък често говореха за това. Том искаше Барбара да остане в Лос Анжелис и да се омъжи за него, но тя отказваше да обсъжда този въпрос, преди да завърши работата им върху филма.

— Но след това, скъпа, няма да приема никакви извинения. Не ставам по-млад, а доколкото виждам и ти също. И ако смяташ, че ще чакам още двадесет години, за да те видя отново, значи наистина си луда. Искам да се ожения за теб, искам да забременееш, да те гледам седнала край басейна ми и да харча парите си за теб през следващите петдесет години. Как ти се струва това, госпожице Джарвис?

— Твърде хубаво, за да е истина.

Но всичко, което бе преживяла с него след първата им среща в *Гучи*, бе прекрасно. Скоро след това той я изненада с красивата черна чанта, която така жадно бе разглеждала през оня първи ден. Беше ѝ направил много други подаръци — златен часовник, красив бежов вълнен блейзер, две гривни от нефрит и безброй други дреболии, които ѝ доставяха неописуема радост. Барбара все още не можеше да повярва в късмета си да срещне отново Том и постоянно се изненадваше от искрената любов, която той изпитваше към нея. А и тя го обичаше много. Когато трябваше да се разделят преди отпътуването ѝ за Джаксън хол, в очите ѝ се появиха сълзи, но той обеща, че ще я посещава всеки уикенд до края на снимките.

Дафни и Джъстийн отлетяха с един чартърен самолет, а останалите участници тръгнаха с автобуси, наети от студиото.

Снимките в планината придобиха някакво романтично очарование и прелест. Хората седяха навън по цяла нощ, гледаха планините и пееха песни, които си спомняха от детството, от ученическите лагери и екскурзии. Дори и Хауърд се размекна. Любовта между Дафни и Джъстийн разцъфтяваше. В свободното от снимки време те се разхождаха с часове, беряха горски цветя и се любеха във високата трева. Всичко бе като в красив сън и нямаше човек, който да не изпитва съжаление, когато работата им приключи и трябваше да се завърнат в Лос Анжелис. Единствена Дафни не съжеляваше, защото знаеше, че скоро ще види Андрю. След няколко дни излиташе за Бостън. Джъстийн все още не бе решил дали ще пътува с нея. Едва в деня преди заминаването ѝ той влезе в спалнята ѝ и с нервно изражение на лицето седна на ръба на леглото ѝ.

— Не мога да го направя, Даф.

— Какво не можеш да направиш?

— Не мога да дойда в Бостън с теб. — Изглеждаше нещастен и тя мигновено се изпълни с подозрения.

— Защо не можеш? Да не би госпожица Охайо да се е обаждала?

— Споменавах я за пръв път след оня случай и Джъстийн изглеждаше съкрушен.

— Не ставай лоша. Казах ти, че това никога няма да се повтори.

— Защо тогава няма да дойдеш?

Той въздъхна. Изглеждаше отчайващо нещастен.

— Не зная как да ти го обясня, без да изглеждам като абсолютен глупак. Или пък може би трябва да приема факта, че съм такъв, но... Даф... цяло училище с глухи деца... аз... аз... се страхувам от всички тези човешки недъзи, от слепци, от глухи, от сакати... Просто не мога да се справя с това. Плашат ме, отвращават ме.

Дафни почувства как сърцето ѝ замря. Ако той бе искрен, това означаваше, че имат твърде сериозен проблем. Андрю беше глух. И това бе нещо, което той трябваше да приеме.

— Джъстийн, Андрю не е инвалид.

— Зная това. И може би всички щеше да е наред, ако беше само той, но всички тези деца... — Беше преbledнял и Дафни забеляза, че силно трепереше. — Зная, че е глупаво да се чувствам по този начин, но не мога да го избягна. Дафни, съжелявам.

Очите му се напълниха със сълзи и бавно наведе глава. Какво, по дяволите, щеше да прави сега? Внезапно ѝ дойде нова идея. Те трябваше да се срещнат. За нея това бе важно. Връзката ѝ с Джъстийн сякаш щеше да продължи и той трябваше да се запознае с Андрю.

— Добре, скъпи, виж... Андрю ще дойде тук, при нас.

— Мислиш ли, че ще може? — Цветът му започна да се възвръща. На лицето му се изписа облекчение. От дни се чудеше как да ѝ каже, но просто знаеше, че не може да замине с нея.

— Разбира се. Ще се обадя на Мат и ще го помоля да го изпрати със самолета. През пролетта Андрю пътува по този начин и много му хареса.

— Чудесно.

Но когато Дафни се обади на Мат, той ѝ каза, че Андрю е имал леко възпаление на ухото миналата седмица и няма да може да пътува. При това положение тя просто нямаше избор. Трябваше да излети за Бостън сама и да остави Джъстийн в Калифорния. Изглеждаше много нещастна, когато му го каза, а в очите ѝ отново се появиха старите подозрения. Внезапно си помисли, че той може да е съчинил историята със страховете си, просто за да може да си остане в Лос Анжелис и да се забавлява като последния път. Самата мисъл за това я разстройваше и ядосваше.

— Даф, не се притеснявай. Нищо няма да се случи този път. — Не му отговори. — Кълна се. Ще ти се обаждам по пет пъти на ден.

— И какво ще докажеш по този начин? Госпожица Охайо ли ще набира номера? — Гласът ѝ бе рязък и остър и той изглеждаше искрено наранен.

— Не е честно.

— Както не беше честно да я чукаш в спалнята ми.

— Стига, по дяволите! Не можем ли да го забравим?

— Не зная, Джъстийн, а ти?

— Да. Всъщност вече го забравих. Прекарахме заедно три незабравими месеца. И не зная как се чувстваше ти, но аз никога не съм бил по-щастлив. Защо продължаваш да ме измъчвах с тези глупости?

Но и двамата знаеха отговора. Тя все още не му вярваше напълно, а заминаването ѝ на изток болезнено ѝ напомняше всичко,

което се бе случило по време на последното ѝ отсъствие. Дафни въздъхна и седна на един стол, като го гледаше мрачно и напрегнато.

— Съжалявам, Джъстийн. Наистина много искам да дойдеш с мен.

Това би разрешило проблема. Или може би не? Идването му би означавало само, че тя няма да го изпусне от погледа си, но това съвсем не би засилило доверието ѝ към него.

— Не мога да дойда с теб, Даф. Просто не мога да го направя.

— Тогава предполагам, нямам никакъв избор. Трябва да ти се доверя, нали? — Изведнъж очарованието на трите изминали месеца ѝ се стори нереално и измислено.

— Няма да съжаляваш, Даф. Ще видиш.

Но докато подреждаше багажа си, а и по-късно на път за летището, тя продължаваше да се съмнява в това.

Листата в Ню Хемпшир бяха започнали да пожълтяват твърде рано и Дафни очарована наблюдаваше красивите места, през които минаваха. Никога преди околността не бе ѝ се струвала толкова красива. Известно време двамата с Матю пътуваха, без да разговарят и мислите ѝ се върнаха към Джъстийн. Чудеше се дали ще изпълни даденото обещание. Мат забеляза, че е по-замислена и по-тиха от обикновено; погледна я крадешком няколко пъти и накрая тя се обърна към него и се усмихна. Изглеждаше по-спокойна, отпреди, но все още бе уморена. Дори и в Уайоминг снимките бяха твърде изтощителни. Хауърд Стърн работеше по-упорито от всеки друг режисьор в този бизнес.

— Какво става с любимия ми филм? — Боеше се да я попита за Джъстийн. Напоследък тя рядко говореше за него и Мат не бе съвсем сигурен какво точно означава това. Знаеше, че когато реши, тя сама ще му разкаже всичко. И чакаше. Но освен това имаше и нещо друго наум.

— Филмът върви добре. Почти свършихме. Хауърд мисли, че ще имаме още шест или осем седмици работа в студиото и на площадката и това ще бъде краят.

Бе усвоила филмовия жаргон през изминалите девет месеца и Матю напразно се зальгваше, че тя не бе много по-различна от жената, която бе срещнал за пръв път преди десет месеца. Но знаеше, че по

някакъв тънък и неуловим начин тя се бе променила. От нея се излъчваше някаква нервност, напрежение. Сякаш постоянно бе нащрек, сякаш непрекъснато чакаше да се случи нещо — какво точно, Мат не знаеше. Чудеше се дали животът с Джъстийн я бе направил такава, или работата върху филма, или пък може би дългата раздяла с Андрю. Но тя бе по-различна от жената, която бе съсредоточила целия си живот около детето си и върху книгите, които пишеше. Дори и тук, сякаш не можеше да се освободи от напрежението и тревогите, но Матю непрекъснато си напомняше, че тя току-що бе слезла от самолета.

— Искам Андрю да дойде при мен за Деня на благодарността.

Вече го бе планирала. Смяташе да организира традиционна вечеря по случай празника в къщата си в Бел Еър. Смяташе да покани още Барбара, Том и децата му. Не бе организираща такива празници от десет години — всъщност бе престанала след смъртта на Джефри. Но кой знае защо бе почувствала, че е време да започне отново. Годишите на самотно съществуване бяха свършили, за добро или за лошо, и тя искаше да започне нов, истински живот с Джъстийн. А и беше крайно време той да се запознае с Андрю. Съжالياваше много, че не можаха да се срещнат този път. Но когато погледна към Мат, усети как я прониза силна болка, изпълни я тъга и съжаление. Усещаше, че нещата между тях вече бяха съвсем различни.

— А какво ще стане след Деня на благодарността, Даф? — Погледна внимателно замисленото ѝ лице.

— Не съм сигурна. — Не беше наистина, но предполагаше, че тя и Джъстийн щяха да се оженят, ако междувременно не се случеше нещо ужасно. Това нейно пътуване бе нещо като последна проверка.

— Ще останеш ли там? — Очите му настойчиво се взираха в лицето ѝ. Имаше нужда от отговор. Време беше да разбере истината.

— Може би. Ще зная повече след няколко месеца.

След това внимателно го погледна. Знаеше, че му дължи известни обяснения. Беше му разказала най-лошото преди три месеца, а сега бе длъжна да му каже останалото. Странно бе това тяхно приятелство — напълно платонично, но през цялото време и двамата съзнаваха, че изпитват нещо повече.

— Нещата с Джъстийн значително се уталожиха през това лято. Мисля си, че може би сгреших като ти разказах всичко, което се случи

през юни. — Постъпката ѝ не ѝ изглеждаше съвсем честна и почтена. Джъстин никога повече не повтори грешката си, но тя много добре знаеше какво си мисли Мат за него. Дори и в този момент.

— Нищо лошо не си направила. — Той се усмихна. — Няма да разкажа на пресата.

Тя също се усмихна в отговор:

— Предполагам, че го е извършил в момент на умопомрачение. — Затвори очи и въздъхна. — Но беше наистина ужасно. Когато разговарях с теб тогава, мислех, че няма да го понеса.

Мат си спомни разговора, но не каза нищо.

— Да... зная. Потърси ли училището за Андрю? Това, което бях ти споменал.

— Не още. Ще го направя веднага щом завършим филма. Сега наистина нямам никакво свободно време. Чувствам се така, сякаш съм прекарала месеци наред в летаргичен сън.

— Да. — Той отново се усмихна. — Това чувство ми е познато. И аз се чувствам по същия начин. — Мисълта, че след три месеца ще напусне Хауърт и ще се върне в Ню Йорк му се струваше странна и недействителна. Трудно му бе да си припомни времето, когато не живееше в Хауърт, когато тя не му се обаждаше по телефона, когато не се познаваха, не бяха приятели.

Този път в отношенията им имаше някаква тъга. Нещо ново и непознато се бе появило между тях и Дафни не можеше да определи какво точно беше и на какво се дължеше. На няколко пъти го забеляза да я наблюдава от прозореца на кабинета си, докато тя се разхождаше с Андрю. Но щом го погледнеше, той извърщаше глава и се преместваше от прозореца. Едва на път за летището тя се осмели да го попита какво става.

— Матю, нещо не е наред ли?

— Не, мъничката ми, нищо. Просто имах рожден ден скоро. Предполагам, че вече се чувствам стар.

— Трябва да се върнеш в Ню Йорк.

Сестра му бе казала същото, но тя разбираше нещата по-добре от Дафни, защото знаеше, че брат ѝ е влюбен.

— Може би — говореше уклончиво и неясно.

— Животът в Хауърт е твърде самотен за човек като теб. При Хелън Къртис нещата бяха по-различни. Беше възрастна жена и

изолацията и самотата не ѝ тежаха.

— Ти също не си имала нищо против живота в Хауърт, докато си живяла там, а си два пъти по-млада от нея.

— Аз не бях сама през цялото време, което прекарах там. — Както винаги гласът ѝ потрепна при спомена за Джон.

— Нито пък аз съм сам през цялото време. — За пръв път споменаваше нещо подобно. Дафни го погледна с изненада. Той знаеше толкова много неща за нея, така че тя не изпита никакви колебания и направо го попита.

— Срещаш ли се с някого, Мат?

Кой знае защо винаги бе смятала, че той живее сам. И внезапно бе шокирана да разбере, че се е заблуждавала. Защо не ѝ бе казал?

— Не съвсем. От време на време.

— Нищо сериозно?

Не бе сигурна защо, но мисълта, че в живота му има друга жена я безпокоеше. Повтаряше си непрекъснато, че реакцията ѝ е смешна и нелепа — та тя мислеше да се жени за Джъстийн. Защо Мат да си няма приятелка? Той беше само един добър приятел в края на краищата.

Матю изглеждаше замислен.

— Би могло да стане сериозно, ако аз пожелая. Но някак си нямам желание за това.

— Защо не? — Сините ѝ очи бяха ясни и невинни и той се обърна към нея, изненадан, че е толкова сляпа за чувствата му.

— Поради цял куп причини, Дафни. Много глупави причини.

— Не се страхувай, Мат. И аз се страхувах от чувствата си, но грешах.

— Така ли? А сега щастлива ли си? — Гласът му бе тъжен и нещастен.

— Невинаги, но през повечето време. Може би това е достатъчно. Поне съм жива.

— И откъде знаеш, че това е по-добре? Достатъчно ли е само да си жива?

— Човек не може да постигне съвършенство, Мат. Отказах се, след като Джон умря, защото знаех, че никога няма да намеря човек като него. Но кой би могъл да твърди, че ние винаги щяхме да сме толкова щастливи? Може би дори и с Джефри щяха да възникнат някакви проблеми след известно време. Кариерата ми е нещо, с което

никой мъж не би се примирил така лесно. Та помисли само за последната година. Как щях да се справя с всичко това, ако бях омъжена? — Напоследък твърде често се замисляше върху този въпрос.

— Сигурно щеше да успееш, ако мъжът ти бе свестен и проявяваше разбиране. А и освен това ти изобщо не бе длъжна да се захващаш с този филм. — В гласа му нямаше упрек, просто разсъждаваше на глас.

— И въпреки всичко се радвам, че го направих.

— Защо? Заради Джъстийн?

— Отчасти. Но най-вече защото научих много нови неща. Не мисля, че ще се заловя отново с правенето на филми. Отнема твърде много време и не мога да се занимавам с книгите си, но въпреки това бе прекрасно преживяване. И ти бе прав като ме окуражи да замина.

— Аз ли съм направил това? — Изглеждаше шокиран.

— Да, ти. — Тя се усмихна. — Първата вечер, в която те срещнах. А също и госпожа Къртис.

Матю я изгледа странно.

— Може би и двамата с госпожа Къртис сме били глупаци.

— Кое те кара да мислиш така? — Не разбираше за какво говори Мат. Може би защото не искаше да разбере.

— Няма нищо. Марта ми казва, че започвам да оглупявам. Може би е права. — Размениха си по една усмивка и продължиха пътя си.

— Разкажи ми за твоята нова приятелка. Коя е тя?

Можеше да й каже. Вече нямаше никакво значение.

— Една учителка в града. От Тексас е. Много млада и много хубава. — Усмихна се стеснително на Дафни. Твърде странно бе това тяхно приятелство. — Тя е на двадесет и пет години и да си кажа честно край нея се чувствам като старец.

— Глупости. Тази връзка е полезна за теб. Човек няма какво друго да прави тук, освен да чете. Нищо чудно, че всички тук толкова харесват книгите ми.

— Тя също ги харесва. Прочела е всичките.

Дафни изглеждаше развеселена.

— Как се казва?

— Хариет. Хариет Батьо.

— Звучи твърде екзотично.

— Не бих казал, че тя самата е екзотична. Тя е хубаво момиче. Умно и почтено.

Дафни го погледна с любопитство.

— Мислиш ли да се ожениш, Мат?

Трудно ѝ бе да си представи, че той няма да е вече тук, за да си говорят по телефона, но разбираше, че тези техни взаимоотношения не можеха да продължат вечно. Бяха двама самотници, две сродни души и затова се бяха сблизили толкова бързо. Щяха да си останат близки приятели, но нейният живот вече се бе променил, а и на него сякаш му предстоеше промяна. Телефонните им разговори не можеха да продължават вечно. И двамата го знаеха.

Но той поклати отрицателно глава. Не бе готов за женитба.

— Дори не съм мислил за това. Излизали сме заедно само няколко пъти. — Беше далеч по-сериозно от това, но за него не беше, макар да знаеше колко влюбена бе Хариет. Не искаше да си играе с чувствата ѝ и подозираше, че тя се досещаше какво го отдалечава от нея. Понякога му се струваше, че всички, освен Дафни, разбираха чувствата му. Тя се усмихна.

— Добре, но ме уведоми, когато решиш.

— Ще го направя. Очаквам и ти да направиш същото.

— За Джъстийн?

Той кимна.

— Добре.

Изправи се пред нея и я погледна продължително точно преди тя да се качи в самолета.

— Пази се, мъничката ми.

Думите му повече от всякога навяваха тъга. Тя се пресегна и го прегърна. Той я притисна към себе си и тихичко ѝ пожела късмет.

— Ще ти изпратя Андрю за Деня на благодарността.

— Ще се чуем много пъти дотогава. — Но той не бе толкова сигурен и когато тя му махна за последен път, той се извърна настрана, за да не види тя сълзите, които замъглиха очите му.

35.

Когато слезе от самолета в Лос Анжелис, Дафни видя Джъстийн, който я чакаше на терминала. Прегърна я с двете си ръце, в очите му се четеше радост и копнеж. Четирима човека го разпознаха още преди да стигнат до лимузината, но както винаги, той се опита да ги убеди, че грешат и Дафни развеселена се отпусна до него на задната седалка. Беше безкрайно развълнуван и щастлив, че са отново заедно, а когато се прибра вкъщи, Дафни завари всичко в безупречен вид. Джъстийн изглеждаше много горд със себе си.

— Виждаш ли? Нали ти казах, че съм се променил.

— Извинявам се за всичките си лоши мисли и подозрения. — Дафни сияеше. Може би пък всичко щеше да се окаже истинско. Усети как я изпълва неописуемо облекчение. Сега отново можеше да му се довери. Обожаваше го и всичко беше наред, но той изведнъж я погледна със сериозни очи.

— Не, Дафни. Аз се извинявам за всичко, което ти причиних.

— Не казвай това, скъпи... всичко е наред.

Нежно го целуна по устните, той я взе в ръцете си и внимателно я положи върху леглото. Любиха се до сутринта, като не станаха дори да пренесат багажа ѝ от колата и да загасят лампите във всекидневната, които, подобно на изгарящата ги страст, светиха до сутринта.

На следващата сутрин нещата потекоха по старому. Заети с филма, те просто не усетиха как отлетяха следващите девет седмици. Дафни рядко намираще време да се обади на Матю, а напоследък го правеше с голяма неохота. Струваше ѝ се, че е непочтено спрямо Джъстийн да излива душата си пред Матю. Той сякаш не обръщаше голямо внимание на това и рядко забелязваше разговорите ѝ, но самата тя считаше, че не постъпва правилно. Освен това на няколко пъти Матю го нямаше вкъщи и тя предположи, съвсем правилно, че е с Хариет Батъо.

Завършиха последната сцена от *Апах* през първата седмица на ноември и когато Джъстийн слезе последен от площадката, в очите на всички имаше сълзи. Имаше много сълзи и прегръдки. Хауърд я целуна и силно я притисна към себе си. Навсякъде се лееше шампанско, но всички те се гледаха със съжаление и се чувстваха като изгубени деца. Беше им невъзможно да си представят какво ще правят сега, когато снимките на *Апах* приключиха. Бяха работили заедно седем месеца. През това време бяха станали братя и сестри помежду си, а някои и любовници. А сега всичко свърши и всички бяха обхванати от чувство на необратима загуба. За Хауърд и за монтажистите все още имаше доста работа. Щяха да прекарат месеци наред в рязане и лепене; музиката и озвучаването също щяха да отнемат много време. Но за Дафни и актьорите всичко бе приключило; една мечта, която понякога изглеждаше като кошмар, вече бе реалност и всички трудности, болки и разочарования бяха забравени. Бяха като деца, екзалтирани и възхитени от успеха си, а на прощалното парти на следващия ден всички се изпонапиха, буйстваха и се веселиха до зори. Никой вече не се притесняваше, че трябва да се яви на работа в пет сутринта, и че Хауърд ще ги посрещне с необуздани крясъци и ругатни. Всичко бе приключило. *Финито*. Край. Дафни стоеше права, с чаша шампанско в ръка, усмихваше се на Джъстийн и чувстваше как очите ѝ се пълнят със сълзи от прощалната реч на Хауърд.

— Стана чудесен филм, Даф. Много ще го харесаш.

Вече бе видяла части от него, но трябваше да си признае, че моментът, в който види готовия филм, ще е измежду най-щастливите в живота ѝ.

Радостно се усмихна на Джъстийн.

— Свършихме голяма работа.

Навсякъде, из цялата зала, във всеки ъгъл хората се поздравяваха и се целуваха. Разотидоха се чак в три сутринта.

На следващата сутрин Дафни седеше с Барбара в кабинета си. Чувстваше се освободена, но и малко тъжна.

— Боже, Барб, аз съм същата като Джъстийн. Просто не зная какво да правя сега.

— Ще измислиш нещо. — Барбара се усмихна. — Не искам да ти напомням за новата ти книга. — Разполагаше с три месеца да я

напише и след Деня на благодарността трябваше да се залови за работа. — Кога пристига Андрю?

— Вечерта преди Деня на благодарността. И това ми напомня — подаде на Барбара един списък, — че ти и Том, и децата сте поканени също. Ще дойдете, нали? — Внезапно се разтревожи. Знаеше, че Барбара изобщо не бе успяла да се помири с Джъстийн и се страхуваше, че в последния момент тя ще отклони поканата.

— Не бихме изпуснали този празник за нищо на света.

— Чудесно.

Дафни и Джъстийн прекараха следващата седмица в типични за филмовите звезди занимания — играха тенис, един-два пъти посетиха няколко партита, вечеряха в *Ма Мезон*, в *Бистрото* и *При Мортън*. Вестниците ги споменаха няколко пъти. Връзката им вече не бе тайна и Дафни се чувстваше щастлива и спокойна. Джъстийн с всеки изминат ден сякаш се подмладяваше и четири дни преди пристигането на Андрю той свали сутрешния вестник и се усмихна на Дафни:

— Знаеш ли какво? По планините вече има сняг.

— Трябва ли да се развълнувам от това? — Дафни изглеждаше развеселена. Понякога той страшно приличаше на малко дете.

— Да, по дяволите. Това е първият сняг през годината. Какво ще кажеш да отидем да покараме ски другата седмица.

— Джъстийн — в моменти като този му говореше като необикновено търпелива майка, — не искам да ти напомням, скъпи, но Денят на благодарността е следващия четвъртък и сме поканили Барбара, Том, децата, а и Андрю на тържествена вечеря.

— Кажи им, че се отменя.

— Не мога да направя това.

— Защо?

— Първо, защото Андрю пристига в сряда и в известен смисъл вечерята е в негова чест. Хайде, мили, това е много важно за мен. Не съм празнувала истински Деня на благодарността от десет години.

— Ще го направим догодина. — Изведнъж бе станал сприхав и раздражителен.

— Джъстийн, моля те... — Очите ѝ го умоляваха и той се изправи рязко и захвърли вестника.

— О, боже. Кой, по дяволите, го е грижа за тържествената ти вечеря в Деня на благодарността. Та тя е само за свещеници и

съпругите им. Това е най-хубавият сняг, който е падал около езерото Тахое от тридесет години насам, а ти искаш да си останем тук с цяла сюррия деца и да ядем пуйка. По дяволите!

— Наистина ли ти се струва толкова ужасно? — Бе обидена и наранена от последните му думи.

Погледна я от високо.

— Това е изключително буржоазно и еснафско.

Дафни се разсмя от израза, който бе използвал.

— Извинявам се, че съм толкова обикновена и досадна. Но това наистина е много важно за всички нас. Особено за Андрю и мен.

— Добре, добре. Предавам се. Явно, вие, почтените хора, числено ме превъзхождате. — Целуна я и повече не повдигна този въпрос. Тя му обеща, че веднага щом Андрю се върне в училище, ще отидат да покарат ски, дори ако това означаваше промяна на плановете ѝ свързани с книгата. Джъстийн нямаше да се снима в друг филм през следващите няколко месеца, така че разполагаха с достатъчно време за ски. А Андрю щеше да остане при тях само една седмица.

Но във вторник вечерта, докато си лежах в леглото, Джъстийн се обърна към нея и я целуна и тя разбра, че нещо го измъчва. Ясно бе, че искаше да каже нещо, но се колебаеше и не знаеше как да започне.

— Какво има, мили? — Подозираше, че ще я попита нещо за Андрю. Знаеше, че той все още се притеснява от глухотата му. Беше се опитала да го успокои, че вече е съвсем лесно да се разговаря с Андрю, а и тя ще бъде постоянно около тях, за да им помага. — Какво те измъчва?

Той седна в леглото и я погледна. Усмиваше се неуверено и малко срамежливо.

— Познаваш ме прекалено добре, Даф.

— Така си мисля. — Но се заблуждаваше. Очакваше я голяма изненада. — И какво от това?

— Утре сутринта тръгвам за Тахое. Не можах да устоя, Даф. И да си кажа честно, наистина имам нужда да се махна за няколко дни.

— Сега? — Полежа известно време загледана в него, а след това седна в леглото. Той се шегуваше! Не можеше да повярва на думите му? — Наистина ли ще го направиш?

— Да. Мислех си, че ще ме разбереш.

— И защо реши така?

— Ами... виж... трябва да съм честен. Семейните тържествени вечери просто не са в моя стил. Не съм присъствал на подобни празници от времето, когато ходех на училище и сега е твърде късно да започвам отначало.

— Ами Андрю? Просто не мога да повярвам, че ще постъпиш по този начин.

Стана от леглото и се заразхожда из стаята, раздирана от ярост и гняв.

— Какво толкова е станало? Ще го видя на Коледа.

— Така ли? А няма ли да отидеш да караш ски?

— Зависи от снега.

Изглежда го с изненада. Просто не можеше да повярва на ушите си. Мъжът, който в продължение на осем месеца непрекъснато бе повтарял, че я обича и най-накрая бе успял да я накара да му повярва, сега ѝ заявяваше, че ще отиде да кара ски, вместо да си остане вкъщи за Деня на благодарността и да се срещне със сина ѝ. Какво, по дяволите, ставаше в главата и сърцето му? Отново се улови, че се пита: *Кой е той?*

— Съзнаваш ли колко важен е за мен този празник?

— Мисля, че това е глупаво.

Дори не се опитваше да се оправдае. Не изпитваше никакви угризения и Дафни отново си припомни предупреждението на Хауърд, че актьорите са много себични, самовлюбени деца. Всяка дума, която ѝ бе казал при първата им среща, се бе оказала истина. Бе познал дори и за сълзите на прощалното парти. Може би бе прав и по отношение на Джъстийн.

— Не е глупаво, дявол да го вземе. Искаш да се ожениш за мен някой ден, а не искаш да си направиш труда да се запознаеш с единственото ми дете. През септември не пожела да дойдеш с мен, а сега ми сервираш това.

Гледаше го с ярост и изумление и в същото време се чувстваше непоносимо наранена. Той не искаше да приеме начина ѝ на живот, но което бе още по-лошо, той не искаше да приеме Андрю. Сега вече бе напълно сигурна, а това променяше всичко между тях.

— Имам нужда от време, за да помисля, Даф. — Внезапно заговори смирено и тихо.

— Да помислиш? За какво? — Бе поразена и разтревожена. За пръв път го чуваше да говори по този начин.

— За нас.

— Нещо не е наред ли?

— Не, но това е огромен ангажимент. Никога досега не съм се женил и преди да се обвържа за цял живот, искам да прекарам известно време сам. — Звучеше почти разумно, но не съвсем и тя не можеше да му повярва.

— Добре, но защо точно сега? Не можеш ли да почакаш до следващата седмица.

— Не мисля.

— Защо?

— Защото не съм сигурен, че съм готов да се срещна със сина ти. — Думите му бяха болезнени, но честни. — Не зная какво да кажа на едно глухо дете.

— Започваш със *здравей*.

Очите ѝ бяха студени, обидени и зли. Беше ѝ писнало от невротизираното му отношение към Андрю. А може би Андрю служеше само за претекст? Може би той вече не я искаше? Може би не искаше в живота си сериозни жени. Може би сервитьорките и изгарящите дебютантки му бяха напълно достатъчни. Внезапно Джъстийн започна да се смалява в очите ѝ, заприлича ѝ на балон с голяма дупка по средата.

— Просто не зная как да разговарям със сина ти. Виждал съм такива хора и те ме изнервят.

— Той чете по устните и говори.

— Но не като нормално човешко същество.

В този момент го намрази за думите му, обърна му гръб и се загледа през прозореца. Можеше да мисли само за Андрю в този миг. Нямаше нужда от този мъж. Нуждаеше се от сина си и от никой друг. Обърна се към него:

— Добре, няма значение. Заминавай, по дяволите.

— Знаех си, че ще разбереш.

Изглеждаше напълно щастлив и тя с изумление поклати глава. Той изобщо не я разбираше. Представа си нямаше как се чувства тя и какво изпитва в действителност. Не можеше дори да проумее колко силно я бе разочаровал, колко дълбоко я бе наранил.

А след това внезапно ѝ хрумна нещо:

— И кога реши, че ще заминеш?

Най-сетне той сякаш се посмути, но не много:

— Преди няколко дни.

Дафни го изгледа продължително.

— И не ми каза? — Той поклати глава. — Отвращаваш ме.

Дафни затръшна вратата след себе си и прекара нощта в стаята на Барбара. Тя се бе преместила при Том и идваше само през деня, както бе правила в Ню Йорк. На следващата сутрин Дафни се събуди и чу, че Джъстийн приготвя закуска. Влезе в кухнята и го завари напълно облечен. Тя седна, прикова поглед в него, а той ѝ наля чаша кафе. Изглеждаше отпочинал и щастлив и тя го гледаше с истинско недоумение.

— Знаеш ли, не мога да повярвам, че можеш да постъпиш така.

— Не прави такава трагедия от това, Даф. Не е чак толкова важно.

— За мен е.

Знаеше, че и за останалите отсъствието му щеше да бъде твърде красноречиво. Как щеше да обясни заминаването му? Щеше да им каже, че празничните вечери го отегчават и затова е отишъл да кара ски. Внезапно изпита благодарност, че не бе споменала нито дума за него пред Андрю. Мислеше да поговорят за това в колата, на път от летището за вкъщи. Сега този разговор щеше да бъде излишен. Срещата им щеше да почака до Коледа, ако Джъстийн евентуално пак не реши да изчезне някъде. Започваше да изпитва известни съмнения и докато го наблюдаваше да закусва с яйца и препечени филийки, в главата ѝ се въртяха твърде неприятни мисли.

— Сам ли заминаваш?

— Това е твърде странен въпрос. — Не вдигна поглед от яйцата.

— Тогава е съвсем на място, Джъстийн. Ти си странен човек.

Той вдигна поглед от чинията си и видя нещо твърде неприятно в очите ѝ. Беше не просто ядосана, беше побесняла от гняв. И търсеше начин да го уязви. Беше изненадан да разбере колко го мразеше тя в този момент, но все още не схващаше колко дълбоко я бе наранил. Като отхвърли Андрю, той отхвърли нея самата. И което бе по-лошо, той изобщо не бе разбрал това.

— Да, заминавам сам. Казах ти, че се нуждая от малко време, за да обмисля спокойно някои неща.

— Аз също имам нужда от малко време за размисъл.

— За какво? — Той бе искрено изненадан.

— За теб. — Въздъхна тъжно. — Ако ти не смяташ да положи усилия и да опознаеш Андрю, тогава между нас нищо няма да се получи.

Не искаше да споменава, че нищо нямаше да се получи и ако той всеки път смяташе да прави каквото му хрумне, без изобщо да се съобразява с плановете и желанията ѝ. Все още не бе имала възможност да го опознае откъм тази му страна. Бяха твърде заети с работата си върху филма, но сега той непрекъснато се разкриваше в нова светлина. Често изчезваше за дълго време, не идваше на уговорени срещи, отменяше ангажименти, държеше се безцеремонно и небрежно, бе твърде шумен и необуздан. Твърдеше, че за него това е единственият начин да се отърси от напрежението и преумората след продължителната работа. Дафни се мъчеше да го оправдава пред себе си, но внезапно почувства, че вече не е склонна да извинява странностите му.

Опита се да я целуне, преди да тръгне, но тя се отдръпна и бързо влезе в къщата. А когато Барбара пристигна, я завари в кабинета ѝ, потънала в мисли. Дафни изглеждаше на хиляди мили от нея и Барбара трябваше да повтори думите си няколко пъти, преди тя да я чуе.

— Току-що донесох пуйката. Най-голямата птица, която някога си виждала. — Усмихна се. Но Дафни не ѝ отговори нищо, а след това с големи усилия успя да се съсредоточи върху думите на приятелката си.

— Здравей, Барб.

— Струва ми се, че си някъде много надалеч. Вече мислиш за новата книга?

— Нещо подобно.

Барбара от дълго време не бе виждала отнесено, отчуждено изражение върху лицето ѝ.

— Къде е Джъстийн?

— Навън.

Нямаше сили да ѝ каже истината, но реши, че трябва да го направи, преди да тръгне за летището да посрещне Андрю. Не можеше

да отлага вечно, а и не бе нужно. Не му дължеше нищо.

— Барб, Джъстийн няма да дойде на вечерята. — Дафни изглеждаше мрачна и тъжна.

— Така ли? — Струваше ѝ се, че не е разбрала добре. — Да не сте се скарали?

— Може и така да се каже.

Но чак след известно време събра кураж да ѝ каже, че той заминава да кара ски, вместо да остане с тях в Деня на благодарността.

— Шегуваш ли се?

— Не. И не желая да го обсъждам.

Изразът на лицето ѝ говореше, че тя наистина не иска да чуе нито дума за това. Заклучи се в кабинета си и не излезе, докато не стана време да отиде на летището.

Дафни караше към летището сама, със застинало, окаменяло лице. Паркира колата и се отправи към терминала като мислите ѝ непрекъснато се връщаха към поведението на Джъстийн. Той просто съвсем категорично реши, че ще направи това, което иска, без да дава пукната пара за нея и детето, без изобщо да си помисли как се чувства тя в този момент. И докато обявяваха полета на Андрю и тя чакаше кацането на самолета, отново и отново си повтаряше разговора им от предишния ден. Но когато самолетът спря пред терминала, всяка мисъл за Джъстийн изчезна и всичко си дойде на мястото. Единствен Андрю имаше значение в този момент. Хората заизлизаха от самолета и сърцето ѝ ускори ритъма си. Изведнъж го зърна в средата на тълпата — държеше стюардесата за ръка, а очите му напрегнато я търсеха. В един дълъг миг Дафни остана неподвижна, неспособна да се помръдне. Това бе детето, което Джъстийн отхвърляше и не искаше да приеме. Това бе детето, около което тя бе изградила целия си живот. Започна бързо да си проправя път към него, никой и нищо вече не можеше да я спре.

Андрю я видя да се приближава, измъкна се от ръката на стюардесата и се хвърли в прегръдките ѝ, като произнасяше неясните звуци, които винаги го съпътстваха в най-щастливите му моменти. Дафни го притисна към себе си и изведнъж от очите ѝ изчезнаха бремето и мъката на живота ѝ. Андрю бе единственото, което ѝ бе останало след цял един живот, изпълнен със загуби и разочарования и всъщност той май бе единственото човешко същество, което истински

я обичаше. Притискаше се към него като към спасително островче в огромната тълпа, лицето ѝ бе мокро от сълзи, но тя щастливо се усмихваше.

— Толкова е хубаво, че си пак при мен.

Внимателно произнасяше думите, навела лицето си към него и той ѝ се усмихна в отговор.

— Ще бъде още по-хубаво, когато се върнеш у дома.

— Много по-хубаво.

Дафни се съгласи. Подозираше, че този момент може да настъпи по-рано, отколкото бе планирала. Отидоха да приберат багажа му, хванати за ръце. Тя сякаш не искаше да го пусне нито за миг.

Имаше много да ѝ разказва и по пътя дори съвсем бегло спомена новата приятелка на Матю, което кой знае защо непоносимо я нарани. Не искаше да слуша за нея в този момент.

— Тя идва да ни вижда в училище всяка неделя. Много е хубава и много се смее. Има червена коса и ни носи много лакомства и бонбони.

На Дафни ѝ се искаше да се зарадва заради Матю, но някак си не се получаваше. Не отговори нищо на Андрю, а когато стигнаха вкъщи, заговориха за други неща. Забавляваха се през целия ден — плуваха, разговаряха, играха карти и Дафни започна да чувства, че отново се връща в света на живите. Ядоха печено пиле в задния двор и най-накрая Андрю си легна. Той се прозяваше и едва държеше очите си отворени, но я изгледа въпросително преди тя да загаси осветлението.

— Мамо, някой друг живее ли тук?

— Не. Защо? Леля Барбара живееше преди.

— Имам предвид мъж.

— Защо питаш? — Усети, че сърцето ѝ подскочи.

— Намерих някои мъжки дрехи в гардероба ти.

— Те принадлежат на собствениците на къщата.

Той кимна. Изглеждаше доволен и изведнъж попита:

— Много ли си сърдита на Мат?

— Разбира се, че не. — Изглеждаше изненадана. — Защо въобще смяташ, че съм му сърдита?

Андрю я погледна внимателно. Беше изключително чувствително дете. Беше вече на осем години, не бе малко бебе.

— Стори ми се, че много се разстрои, когато ти казах за приятелката му.

— Не ставай глупав. Той е чудесен човек. Защо да няма хубава и добра приятелка?

— Мисля, че той те харесва.

— Ние сме добри приятели. — Но внезапно страшно ѝ се прииска да го попита защо смята, че Мат я харесва.

Сякаш прочел мислите ѝ, той ѝ отговори със знаци като едва движеше ръцете си от умора.

— Говори твърде много за теб и винаги, когато дойдеш, изглежда много щастлив. Много по-щастлив, отколкото при неделните посещения на Хариет.

— Но това е глупаво.

Тя се засмя на думите му, но някъде дълбоко в душата си се почувства радостна и доволна.

— А сега заспивай, миличък. Утре ни чака голям ден.

Той кимна и затвори очи още преди тя да загаси лампата и да излезе от стаята, замислена за Матю. Изведнъж се сети, че трябва да му се обади и да го успокои, че Андрю е пристигнал благополучно. Както обикновено, той вдигна телефона на второто позвъняване.

— Как е нашият приятел? Пристигна ли жив и здрав?

— Да. Жив, здрав, изпълнен с енергия и лудории.

— Нищо ново не ми казваш. — Матю се засмя. — Същият като майка си е. А ти как си?

— Добре. Приготвям се за Деня на благодарността. — От известно време разговорите им бяха станали твърде общи и хладни. След появата на Джъстийн и Хариет нещата между тях напълно се промениха.

— Да не би да организираш голяма празнична вечеря с пуйка вкъщи?

— Да.

В гласа ѝ се прокрадна колебание, но реши да не му казва нищо. Поведението на Джъстийн изобщо не бе негов проблем, а и сега, когато Джъстийн не искаше да приеме Андрю, това нямаше никакво значение. Не искаше отново да въвлича Матю в неприятностите си, а и вече бе започнала да мисли за завръщане вкъщи.

— Ами ти, Мат?

— Ще си бъда тук.

— Няма ли да отидеш при сестра си?

— Не искам да оставям децата сами.

А *Хариет*? Но не се осмели да го попита. Ако той решише да ѝ каже нещо повече, щеше да го направи. Но не го направи.

— Ще се връщаш ли скоро в Ню Йорк, Даф?

Този въпрос ѝ напомни за стария Мат, гласът му беше много нежен и много самотен, но Дафни само въздъхна.

— Не зная. Напоследък много мисля за това. — Време беше да вземе някакво решение и тя го знаеше. — Следващата седмица ще заведе Андрю да разгледа училището в Лос Анжелис.

Така поне бе планирала. Но това беше преди Джъстийн да се покаже в истинската си светлина и да замине за Тахое.

— Ще му хареса. Училището е страхотно. — Но гласът му звучеше тъжно. — На всички нас тук много ще ни липсва.

— Но ти също ще си заминеш, нали, Мат?

Гласът му прозвуча твърде несигурно и уклончиво:

— Не съм сигурен.

Значи той възнамеряваше да остане в Ню Хемпшир? Значи в края на краищата отношенията му с *Хариет Батьо* са съвсем сериозни. Усети, че ѝ прилязва при тази мисъл. Какво разбираше Андрю? Та той бе само на осем години. Може би Матю смяташе да се жени?

— Уведоми ме какво смяташ да правиш.

— Ти също.

Дафни му пожела приятен празник и като се опитваше да не мисли за Джъстийн, си легна. В полунощ телефонът иззвъня и я събуди. Беше Джъстийн, който се обаждаше от Скуоу Вели. Мястото било прекрасно, но нямал телефон в стаята си. Започна да ѝ разказва за снега и затова колко много му липсва и изведнъж внезапно, по средата на разговора ѝ каза, че замръзва от студ в телефонната кабина и трябва да затваря. Дафни остана седнала в леглото, загледана в телефона, объркана от среднощния разговор. Защо ѝ се беше обадил? И ако наистина замръзваше от студ, защо бе толкова приказлив и многословен в началото. Реши, че не може и никога няма да може да го разбере, опита се да го изхвърли от съзнанието си още веднъж, отново си легна и колкото и да бе странно, тази нощ сънува Матю.

36.

Благодарение на Барбара и на Алекс, дъщерята на Том, тържествената вечеря напълно оправда очакванията на Дафни. Трите жени се трудиха в кухнята, потънали във весели разговори и безгрижен смях, а Том и двете момчета играеха голф на моравата. Том бе изненадан от интелигентността на Андрю. Независимо от малко неясната му и неразбираема реч, детето бе много забавно и притежаваше изключително чувство за хумор. И когато каза молитвата преди вечеря, Дафни се почувства по-спокойна и по-благодарна към съдбата. Не бе изпитвала такова щастие от години насам. Всички се натъпкаха до пръсване, поседяха край огъня след вечеря, а когато дойде време за тръгване, семейството на Харингтън се сбогува с искрено съжаление. Двамата младежи целунаха Дафни и прегърнаха Андрю, а той им обеща, че ще им отидат на гости на следващия ден, което и направиха. Прекараха един приятен и спокоен уикенд и Дафни бе напълно щастлива. Вечерта преди заминаването на Андрю Джъстийн се обади, но пак прекъсна разговора по средата и Дафни отново се разгневи. Не можеше да си обясни защо се обажда само за да затвори след няколко минути. Струваше ѝ се напълно безсмислено, но късно през нощта, след като Андрю си легна, тя изведнъж разбра. Джъстийн се държеше твърде потайно, явно не искаше някой около него да разбере, че разговаря с нея. Всичко ѝ стана ясно и тя седна на леглото побесняла от гняв и безсилна ярост. Минаха часове преди най-сетне да заспи. На сутринта бе твърде заета с Андрю. Качи го на самолета, телефонира на Мат и се прибра къщи. През следващите три дни се опитваше да поработи върху книгата си, но нищо не се получаваше. Джъстийн бе единственият човек, за когото можеше да мисли в този момент.

Той се върна около два часа сутринта. Отключи вратата със собствения си ключ, подпря ските си в антрето и влезе в спалнята. Очакваше, че Дафни е заспала и беше изненадан да я заvari седнала в

леглото с книга в ръка. Тя вдигна очи от книгата и го погледна, без да каже нито дума.

— Здравей, скъпа. Какво правиш толкова късно през нощта?

— Чакам те. — В гласа ѝ нямаше никаква нежност и топлина.

— Това е чудесно. Как е синът ти?

— Добре е, благодаря. Името му е Андрю.

— О, боже. — Разбра какво го очаква. Още едно конско за отсъствието му през Деня на благодарността. Но грешеше. Дафни имаше нещо друго предвид.

— С кого беше в Скуоу Вели?

— Не зная точно. Планината беше пълна с хора. — Седна и събу ботушите си. Беше карал дванадесет часа и изобщо не бе в настроение за среднощни разпити. — Не можем ли да отложим този разговор за утре сутринта?

— Не, мисля, че не можем.

— Добре, но аз си лягам.

— Така ли? И къде?

— Тук. Доколкото си спомням последния път тръгнах оттук. — Погледна я. — Или адресът ми междувременно се е променил?

— Още не, но мисля, че и това ще стане, ако не отговориш на някои въпроси.

— Виж, Даф, казах ти... имах нужда да помисля... — Но докато говореше, телефонът иззвъня и Дафни вдигна слушалката. Внезапно се притесни, че нещо лошо се е случило с Андрю. Защо иначе ще ѝ звънят в три часа сутринта. Но не беше Мат. Обаждаше се жена и тя помоли да разговаря с Джъстин. Без да каже нито дума, Дафни му подаде слушалката.

— За теб е. — Излезе от стаята и затръшна вратата след себе си. След няколко минути той я намери в кабинета ѝ.

— Виж, Дафни, моля те, зная как изглежда това, но...

И изведнъж, както стоеше пред нея, уморен от дългото пътуване, той осъзна, че не си струва да продължава с преструвките и лъжите. Бе прекалено уморен за това. Седна и заговори тихо:

— Добре, Дафни. Права си. Отидох на ски с Алис.

— Коя, по дяволите, е тази?

— Момичето от Охайо. — Гласът му бе отчайващо и безнадеждно уморен и безжизнен. — Това не означава абсолютно

нищо. Тя обича да кара ски, аз също. Не исках да се мотая тук и да присъствам на семейното ти тържество и затова я взех със себе си за няколко дни. Това е всичко. — Според него това беше нормално и в реда на нещата.

Нямаше смисъл да се бори повече. Нищо нямаше да се получи. Всичко свърши. Погледна го с насълзени очи и се почувства така, сякаш току-що бе умряла една част от нея самата — тази част, която го обичаше.

— Джъстийн, не мога да живея повече по този начин.

— Зная. А аз не мога да искам това от теб. Не съм създаден за такъв начин на живот, Даф.

— Зная. — Започна да плаче и той се приближи към нея.

— Това не значи, че не те обичам. Обичам те, но по мой си начин, а моят живот е съвсем различен от твоя. Твърде различен. Мисля си, че никога няма да стана такъв, какъвто ти очакваш да бъда. Ти искаш честен, почтен, верен съпруг. Това не е за мен.

Тя кимна и се обърна настрана.

— Всичко е наред. Разбирам. Не е необходимо да ми обясняваш.

— Ще се справиш ли?

Тя кимна и го погледна през сълзи. Беше още по-красив със зимния си загар, но това бе всичко — той винаги е бил само един красавец и нищо повече. Хауърд Стърн бе прав — Джъстийн бе красиво разглежено дете, което прави само това, което иска, без дори да се замисля за останалите и за болката, която им причинява.

Когато го видя да си заминава, в един безумен момент ѝ се прииска да се вкопчи в него, да го помоли да остане, да се опита да го убеди, че нещата между тях ще се оправят, но не го направи. Самата тя знаеше, че това никога няма да стане.

— Джъстийн? — Целият ѝ въпрос бе събран само в тази единствена дума.

Той кимна:

— Да. Мисля, че ще тръгна.

— Сега? — Гласът ѝ трепереше. Почувства се самотна и изплашена. Сама бе предизвикала тази раздяла, но нямаше друг начин и тя го знаеше.

— Така е по-добре. Утре ще дойда да си прибера нещата. — Всичко трябваше да свърши в един момент и този момент бе дошъл.

Джъстийн я погледна с тъжна усмивка. — Обичам те, Даф.

— Благодаря.

Бяха празни и безсъдържателни думи на един празен и безполезен човек. А след това вратата след него се затвори. Той си замина, а тя остана разплакана в кабинета си. За трети път в живота си губеше близък човек, но този път поради съвсем различни причини. А и този път бе загубила човек, който не я бе обичал истински. Той можеше да обича единствено себе си. Никога не бе я обичал и докато плачеше, Дафни не преставаше да се чуди дали всичко, което току-що се бе случило, бе за добро или за лошо.

На следващия ден изглеждаше спокойна и примирена. Барбара я завари да работи в кабинета си. Лицето ѝ бе съсипано и уморено, под очите ѝ имаше черни кръгове.

— Добре ли си?

— Горе-долу. — Замълча за момент и Барбара тревожно се вгледа в лицето ѝ. — Джъстийн се изнесе снощи.

Барбара не бе сигурна какво трябва да каже:

— Да попитам ли защо или да си гледам работата и да не си пъхам носа във вашите взаимоотношения?

Дафни уморено се усмихна.

— Няма значение. Рано или късно трябваше да се случи. — Но не изглеждаше много убедена в думите си. Знаеше, че ще ѝ липсва. Девет месеца той бе важна част от живота ѝ, а сега всичко бе свършило. Щеше да боли известно време, Дафни знаеше това. Но и преди бе живяла години наред с тази болка. Щеше да се справи и този път.

Барбара кимна и седна.

— Мъчно ми е за теб, Даф. Но не мога да кажа, че съжалявам. Той щеше да те изтормози, ако бяхте останали заедно. Просто си е такъв.

Дафни кимна. Не можеше да не се съгласи с нея.

— Мисля, че той дори не съзнава какво върши.

— Не съм сигурна, че това го прави по-добър или по-човечен. Разбира или не, резултатът е един и същ.

— Както и да е, това вече няма значение, но и в двата случая боли.

— Зная. — Барбара се приближи до нея и я потупа по рамото. — Какво смяташ да правиш сега?

— Да се върна у дома. Андрю не хареса тукашното училище, а и аз не съм част от този трескав и забързан живот тук. Мястото ми е в Ню Йорк, при книгите ми и при Андрю.

Но сега щеше да бъде по-различно. След заминаването си бе отворила нови врати във високите зидове, които бе издигнала около себе си. Щеше да бъде много трудно да ги затвори, а и не бе сигурна, че вече си спомня как се прави това. Предишният ѝ живот в Ню Йорк бе самотен и уединен, а тук с Джъстийн се бе забавлявала и имаше моменти, в които наистина бе щастлива.

— Кога смяташ да тръгнеш?

— Ще ми трябва няколко седмици, за да довърша нещата си тук. Имам няколко срещи в *Комсток*. — Усмихна се тъжно. — Искат да откупят авторските права върху друга моя книга.

Барбара я погледна стреснато:

— Ти ли ще пишеш сценария?

— Никога вече, мила моя. Един опит стига. Научих всичко, което исках да зная. Но оттук нататък аз ще пиша книгите, а те сценариите.

Барбара бе потисната. Очакваше това развитие на нещата. Дори и да бе останала да живее с Джъстийн на западното крайбрежие, Дафни едва ли щеше да се залови с друг филм. Не беше написала нито една книга през изминалата година и често се оплакваше от това.

— Така че, отиваме си у дома.

Барбара дори и не помисли да ѝ противоречи, но вечерта се разрида в прегръдките на Том, разтърсвана от мъка и безнадеждност.

— За бога, Барб. Не си длъжна да заминаваш с нея. — Изглеждаше така, сякаш всеки момент и той щеше да заплаче.

Но тя само поклати глава.

— Длъжна съм. Не мога да я оставя сега. Тя е съсипана от разрива с Джъстийн.

— Ще го преживее. Аз имам по-голяма нужда от теб.

— Тя си няма никого, освен мен и Андрю.

— И кой е виновен за това? Тя сама си е виновна. Нима смяташ да пожертваш щастието ни заради нея?

— Не — заплака още по-силно и той здраво я притисна към себе си, — но просто не мога да я напусна точно сега.

Бе изпитала същото по отношение на майка си в продължение на много години, но сега нямаше кой да ѝ помогне да извоюва отново свободата си. Майка ѝ бе умряла предишната година и сега Барбара се чувстваше задължена да остане с Дафни.

Том тъжно погледна жената, която толкова много обичаше.

— И кога най-рано смяташ, че ще можеш да я напуснеш?

— Не зная.

— Това не е отговор, Барб. Не мога да живея с това. — Изпълнен с отчаяние стана и си наля силно питие. — Аз просто не вярвам, че ще го направиш. След всичко, което преживяхме през последната година, ти си готова да се върнеш с нея в Ню Йорк. За бога! Та това е лудост, по дяволите.

Том крещеше срещу нея и тя отново заплака.

— Зная, но тя е направила толкова много за мен, а и Коледа приближава... — Барбара знаеше колко мъчителни бяха за Дафни коледните празници. Знаеше също, че Том не я разбира, не би могъл да я разбере. Само че тя не искаше да го изгуби. Това би било твърде голяма жертва; не би могла да го направи дори и заради Дафни. — Виж, обещавам. Ще се върна. Само ми дай малко време да ѝ помогна да се устрои в Ню Йорк. Тогава ще ѝ кажа.

— Кога? — Думата я прониза като изстрел. — Определи ден, заради който да живея, докато те няма.

— Ще ѝ кажа първата седмица след Коледа. Обещавам.

— Колко време ще ѝ оставиш да приключи взаимоотношенията ви и да си потърси друга секретарка? — Том не искаше да ѝ остави никаква вратичка.

Помисли си да каже един месец, но се сепна от погледа в очите му. Приличаше на наранен звяр и тя мразеше самата мисъл, че трябва да го напусне за известно време.

— Две седмици.

— Добре. Значи ще се върнеш при мен шест седмици след заминаването ви.

— Да.

— Ще се ожениш ли за мен тогава? — Лицето му все още бе ядосано и зло.

— Да.

Том бавно се усмихна:

— Добре, по дяволите. Ще те пусна да се върнеш с нея в Ню Йорк, но никога повече не постъпвай така с мен. Няма да го преживея.

— Нито пък аз.

Сви се в прегръдката му и силно се притисна към него.

— Ще идвам в Ню Йорк всеки уикенд.

— Наистина ли? — Погледна го с огромните си, изпълнени с щастие очи и му заприлича на двадесетгодишна.

— Да. И ако имам късмет, ще забременееш още преди да се върнеш тук и тогава ще съм сигурен, че ще изпълниш обещанието си.

Тя се разсмя на радикалното му предложение, но идеята много ѝ хареса. Доста отдавна бе успял да я убеди, че все още е достатъчно млада, за да има едно или две деца.

— Не е необходимо да правиш това, Том.

— Защо не? Ще ми достави огромно удоволствие.

В следващите няколко дни прекарваха всяка свободна минута заедно, а когато заминаваха, Том ги изпрати на летището. Дафни приличаше на типична нюйоркчанка с черния си костюм и палтото и шапка от норки. Барбара беше облечена с нов къс кожух от норки, който той ѝ бе подарил.

— Вие двете наистина сте много шик.

В тях нямаше нищо, което да напомня живота в Лос Анжелис. А когато целуваше Барбара, ѝ прошепна: „Ще се видим в петък“.

Тя се усмихна и се притисна в него. Когато се качиха в самолета и заеха местата си, Дафни внимателно я погледна:

— Не изглеждаш особено разстроена. Не зная защо, но подозирам някакъв заговор.

Барбара се изчерви, а Дафни се разсмя:

— Той кога ще пристигне в Ню Йорк? Със следващия полет?

— В петък.

— Браво на теб. Ако бях малко по-своятна и разбрана, щях да те уволня на часа и да те сваля от този самолет.

Барбара внимателно я погледна, но бе повече от ясно, че Дафни не говореше сериозно.

Под тъмната ѝ кожена шапка лицето ѝ изглеждаше много бледо. Барбара знаеше, че тя се бе видяла с Джъстин предишната вечер. Подозираше, че срещата не е била от лесните. Най-накрая, след като обядваха Дафни ѝ разказа:

— Той вече живее с онова момиче.

— Онова от Охайо? — Дафни кимна. — Може би ще се ожени за нея. — Веднага се разкая за думите си. — Съжалявам, Даф.

— Недей. Може и да си права, но аз се съмнявам. Мисля си, че мъже като Джъстин изобщо не се женят. Само че аз не бях достатъчно интелигентна, за да разбера това по-рано.

След това поговориха за Андрю и Дафни каза, че смята да го посети през уикенда.

— Мислех да те поканя да дойдеш с мен, но сега, когато зная, че имаш по-приятни планове... — Размениха си по една усмивка и след това Барбара реши да заговори за нещо, което я занимаваше вече дълго време.

— Ами Матю?

— Какво Матю? — Очите на Дафни мигновено станаха предпазливи и безизразни.

— Знаеш какво имам предвид. — Твърде дълго бяха заедно, за да си играят игричките една пред друга.

— Да, зная. Но той е само приятел, Барб. Така е по-добре. — Тя се усмихна. — Освен това Андрю ми каза, че той си има приятелка. А аз случайно зная, че това е вярно. Мат ми разказа за нея през септември.

— Не зная защо, но си мисля, че ако разбере, че си свободна, ще се отърве от нея точно за десет минути.

— Съмнявам се, пък и това не е толкова важно. Андрю и аз имаме много да наваксваме като се върна, пък и искам да започна новата книга преди Коледа.

Барбара искаше да ѝ каже, че това няма да ѝ е достатъчно, но знаеше, че Дафни нямаше желание да коментират бъдещите ѝ планове. Замълчаха, всяка потънала в мислите си. Барбара изпита облекчение от настъпилото мълчание. Чувстваше се неловко, когато трябваше да лъже Дафни за Том, а все още не бе готова да ѝ каже, че са решили да се оженият.

Пристигнаха в Ню Йорк и Дафни широко се усмихна като навлязоха в града. *Добре дошли вкъщи*. Но за Барбара това не беше родният дом. Бе започнала вече да чувства отсъствието на Том. А Дафни мислеше само за Андрю. През следващите няколко дни не спря да говори за него, а в края на седмицата взе колата си от гаража, където

я бе оставила на съхранение, и се отправи на път. Изгаряше от нетърпение да го види. През цялото време се усмихваше и си пееше. Имаше сняг почти по целия път и пътуването бе бавно и отегчително, но тя не се оплакваше. Наложих ѝ се да спре и да монтира веригите на гумите, но нито за миг не ѝ се прииска да се върне в слънчева и топла Калифорния. Искаше единствено да е близо до Андрю. Пристигна в градчето доста след девет. Отиде направо в странноприемницата и се обади на Мат, за да му каже, че вече е при тях и на следващата сутрин ще дойде в училището. Но един от учителите отговори на позвъняването и ѝ каза, че Мат отсъства. Така да бъде, прошепна на себе си и се загледа в прозореца. Не беше време да мисли за него, той си имаше свой собствен живот, а тя си имаше Андрю. А когато на следващата сутрин Дафни отиде в училището, и двамата бяха безкрайно щастливи, че са отново заедно.

— Отсега нататък няма никога повече да се разделяме. — Струваше ѝ се невероятно, че годината вече е изтекла. — След две седмици ще дойда да те взема и ще прекараме цялата коледна ваканция в апартамента ми. — Посещенията му в Калифорния недвусмислено бяха показали, че е готов да отсъства от училище за по-продължителни периоди от време, но той я погледна и поклати глава.

— Не мога, мамо.

— Не можеш? — Изглеждаше шокирана. — Защо?

— Заминавам на екскурзия.

Барбара беше права. Той си имаше свой собствен живот, дори и на тази възраст.

— Къде? — Сърцето ѝ се сви. Щеше да ѝ се наложи да прекара коледните празници сама.

— Отивам на ски. — А след това се засмя. — Но ще се върна преди Нова година. Ще мога ли да дойда тогава?

— Разбира се, че можеш. — Тихо се засмя. Колко много се бе променил животът им за една година.

— Ще може ли да надуя ловджийския рог в новогодишната нощ?

— Да. — Но желанието му ѝ се стори странно. Той нямаше да чуе нищо.

— Харесва ми усещането в устата, когато свиря; нещо сякаш ме гъделичка. А и всички останали могат да чуят звука. — Той си

оставаше само на осем години, независимо от новопридобитата самостоятелност.

Когато Матю се присъедини към тях, Дафни само му се усмихна.

— Здравей, Мат. Чувам, че ще водиш Андрю на ски.

— Няма да съм аз. Аз ще остана тук, за да довърша някои неща.

Но с тях ще заминат някои от учителите.

— Сигурно ще бъде много забавно. — Но той наблюдаваше тъгата, настанила се в очите ѝ.

— Искаше да дойде при теб в Калифорния ли? — Все още не бе му казала, че се бе върнала. Барбара само се бе обадила в училището и ги бе уведомила, че Дафни се намира в Ню Йорк.

— Не, мислех да сме заедно в Ню Йорк. — Погледна в очите му, но те бяха спокойни и безизразни. — Андрю каза, че ще може да дойде при мен за Нова година.

— Това е чудесно. — Очите им се срещнаха над детската главица и хиляди неща останаха недоизказани.

— Кога заминаваш, Мат?

— На двадесет и девети. По едно време смятах, че ще остана тук, но в училището в Ню Йорк имат нужда от мен. — Той се усмихна. — Думите ми не звучат много скромно, но Марта казва, че ще напусне, ако не се върна, а в училището не могат да си позволят да загубят и двама ни. Всъщност тя е по-ценна, по-полезна и по-добър специалист.

— Не бъди толкова скромен. Тук много ще им липсваш.

— Няма. Новата директорка пристига от Лондон следващата седмица и ако съдя по писмата ѝ, сигурно е страхотна. А и аз ще идвам доста често. Ще гледам да ги посещавам през уикендите.

От тези думи Дафни разбра, че Хариет Батьо все още присъстваше в живота му. В един безумен миг си помисли, че Барбара може би е права и че трябва да му каже, че вече е свободна. Но знаеше, че няма право да постъпва с него по този начин, а и не бе сигурна, че това би имало някакво значение.

— Защо няма да заминеш с децата на ски? — Мислеше си, че вече знае отговора на този въпрос.

— Искам да остана тук с другите, които не могат да заминат.

Тя кимна, но знаеше, че истинската причина е друга. След това той се върна към работата си и през цялото си посещение тя го видя само един-два пъти за съвсем кратко време. Беше невероятно зает;

приготвяше се за идването на новата директорка. И както често се бе случвало и преди, едва последната вечер преди заминаването ѝ намериха време да си поговорят. Бе решила да си тръгне обратно още в неделя през нощта. За пръв път обстановката в Ню Хемпшир я потискаше и угнетяваше.

— Е, как е в Калифорния, Даф? — Подаде ѝ чаша кафе и се настани в познатия ѝ стол.

— Всичко беше наред, когато тръгнах оттам. От понеделник съм в Ню Йорк.

— За Андрю ще бъде чудесно, че ще останеш тук по време на празниците. Разбирам, че приятелят ти все още не е готов да се види с него. Или и той е тук с теб? — Това беше чудесна възможност да му каже истината, но не го направи.

— Не, не е. Трябва да започна работа върху новата си книга.

— Никога ли не почиваш? — Усмивката му бе нежна, но бе разсеян и някак си хладен и резервиран.

— Не повече от теб. От това, което видях през последните два дни, ми се струва, че си на прага на нервно изтощение.

— Така е, но нямам време за почивка.

— Това чувство ми е познато. Последните няколко седмици от работата върху *Апах* бяха направо убийствени, но когато всичко свърши, усещането бе неповторимо.

Разказа му за последните дни и за прощалното парти, а той внимателно я слушаше и се усмихваше. Умееше чудесно да разказва и поддържаше разговора около неутрални теми. Все още бе твърде обидена и наранена, за да разкрие душата си дори и пред него. Не че Джъстийн ѝ липсваше толкова много, но се чувстваше победена и съкрушена. Нищо подобно не ѝ се бе случвало преди. Нито пък щеше да позволи някога да се повтори. Това си обещаваше всекидневно.

— Какво ще правиш на Коледа без Андрю? — В очите му се четеше загриженост, но той допускаше, че може би Джъстийн ще дойде да прекара празниците с нея. Последния път, когато разговаряха, тя бе споменала, че може би ще се оженят.

— Имам доста работа, с която да запълня времето си.

Отговорът ѝ му се стори задоволителен и той само кимна. Настъпи дълга тишина. Всеки потъна в собствените си мисли и Мат се улови, че мисли за Хариет. Беше добро момиче, но не беше за него и те

и двамата го знаеха. Преди няколко седмици бе започнала да се среща с друг мъж и той предполагаше, че твърде скоро ще чуе за годежа ѝ. Беше готова да се омъжи и доста мъже биха я взели за жена, но той не бе един от тях. Не я обичаше. А тя заслужаваше нещо по-добро. Бе ѝ го казал последния път, когато се видяха. Дафни внимателно наблюдаваше замисленото му изражение.

— Много си сериозен, Мат.

Той погледна към огъня, а след това към нея.

— Мислех си за това как бързо се променят нещата.

Дафни се зачуди колко ли бе увлечен по това момиче. Може би наистина смяташе да се жени. Но не ѝ се искаше да го пита за това. Стигаха ѝ нейните проблеми, а когато сметнеше за необходимо, той щеше сам да ѝ каже.

— Да, така е. Не мога да повярвам, че тази година най-после свърши.

— Казах ти, че не може да продължи вечно.

Изглеждаше помъдриял и тя забеляза, че в косата му имаше повече сребърни нишки.

— А Андрю се справи чудесно. — Усмихна ѝ се. — И ти не се представи съвсем лошо.

— Андрю се справи благодарение на теб, Мат.

— Това не е вярно. справи се добре, защото е Андрю.

Тя кимна и след малко се изправи.

— По-добре е да тръгвам, ако искам да се прибера тази вечер.

— Сигурна ли си, че трябва да тръгнеш на път през нощта? — Той се безпокоеше и тя се усмихна. Беше ѝ помагал толкова много през изминалата година, че ѝ беше трудно да се въздържи да му каже истината и да се притисне към него за помощ и утеха. Но знаеше, че не би било честно от нейна страна. Изглеждаше доволен от живота си, а и сам бе казал, че всичко се е променило. По-добре бе да се оставят нещата такива, каквито са.

— Ще се оправя. Аз съм много издръжлива, нали знаеш.

— Така е, но има дяволски много сняг по пътищата, Даф. — Изпрати я до вратата и добави: — Защо не ми се обадиш, като се прибереш вкъщи?

— Не ставай глупав, Мат. Ще бъде три или четири часа сутринта. Това са моите часове за работа, но едва ли и за някое друго човешко

същество.

— Няма значение, просто позвъни. След това аз веднага ще заспя. Искам да съм сигурен, че си добре. Ако не ми се обадиш, аз ще стоя буден през цялата нощ и непрекъснато ще ти звъня. — Думите му бяха нещо повече от служебна и официална загриженост и по някакъв начин ѝ напомниха за старото им приятелство.

— Добре, ще се обадя. Но никак не ми се иска да те будя.

Отново се замисли върху думите му, докато караше бавно по заледените пътища. Пътуването ѝ отне доста време и тя се приближи едва в пет сутринта. Струваше ѝ се престъпление да звъни по това време, но трябваше да си признае, че иска да го направи. Избра номера му и само след миг чу сънението му глас.

— Мат? Вкъщи съм. — Говореше съвсем тихо.

— Добре ли си? — Погледна към часовника. Беше пет и петнадесет сутринта.

— Добре съм. А сега заспивай.

— Няма нищо. Не ми се спи. — Той се излегна в леглото като се усмихваше сънливо. — Това ми напомня за времето, когато ми се обаждаше от Калифорния.

Дафни също се усмихна. Бе необичаен час за телефонни разговори и тя сякаш позабрави предпазливостта си.

— Липсваше ми, знаеш ли? Понякога се чувствах странно, когато се появяваше в училище, а около мен бе пълно с народ.

— Зная, и аз се чувствам неловко в такива моменти. — Замълчаха за момент и тя си помисли, че трябва да затвори и да го остави да се наспи. — Щастлив ли си, Мат? — Искаше да го попита за Хариет, но все още не се осмеляваше.

— Горедолу. Твърде съм зает, за да си задавам често този въпрос. Ами ти?

За момент се поколеба, но след това отново издигна защитните стени около себе си.

— Аз съм добре.

— Ще се жениш ли? — Трябваше да попита.

— Не. — Не каза нищо повече. — Но мисля, че Барбара ще се жени.

— За приятеля си от Лос Анжелис?

— Да. Той е просто чудесен. Тя заслужава точно такъв мъж.

— А ти... — Думите му се изплъзнаха и той веднага съжали. — Извинявай, Даф. Това не е моя работа.

— Защо не?

— Няма значение.

— Достатъчно плаках на рамото ти миналата година.

— Но вече не плачеш, нали, Даф? — Гласът му бе тъжен и Дафни разбра, че пита за Джъстийн.

— Не и напоследък.

— Радвам се. Заслужаваш само хубави неща в живота си.

— Ти също.

Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя се почувства пълна глупачка. Той имаше право да бъде щастлив с онова момиче, но тя знаеше, че ще ѝ липсва. След като напусне Хауърт, тя вече нямаше да има повод да му се обажда. Може би щяха да обядват заедно от време на време, а може би не. Ако се оженеше, той едва ли щеше да има време за нея.

— Лягай си вече, Мат. Толкова е късно.

Той се прозина и погледна часовника. Беше почти шест часа и трябваше вече да става.

— Ти също трябва да се напиш. Сигурно си пребита от умора.

— Малко.

— Лека нощ, Даф. Скоро ще ти се обадя.

След това Дафни позвъни веднъж, за да предаде съобщение за Андрю, но Мат отсъстваше и тя реши, че ще му се обади в коледната нощ, но така и не успя. Колата я блъсна на *Мадисън авеню* и вместо да се обади на Мат, тя се озова в интензивното отделение на Ленъкс хил.

Барбара нежно я наблюдаваше, а по лицето ѝ се стичаха сълзи. Не можеше да повярва, че това се бе случило с Дафни. И какво щеше да каже на Андрю? Дафни я бе накарала да обещае, че няма да му се обажда, но знаеше, че рано или късно ще трябва да го направи. И особено ако... мисълта бе непоносима, а в това време Лиз Уоткинс ѝ направи знак, че е време да излезе от стаята ѝ. Когато провериха пулса ѝ, разбраха, че Дафни отново е изпаднала в предишното си трескаво състояние.

— Как е?

Лиз Уоткинс внимателно погледна Барбара, като се чудеше дали ще може да понесе истината, а след това излязоха от стаята.

— Не е добре, честно казано. Тази температура би могла да означава много неща.

Барбара кимна и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Отиде да позвъни на Том. Той бе прекарал целия ден в апартамента ѝ в очакване на нейните обаждания. Беше твърде мъчителен начин за прекарване на Коледа, но Барбара бе длъжна да остане при Дафни.

— О, скъпа... — Бе помислил, че се е случило най-лошото, но Барбара бързо го успокои. Обаждаше му се за десети път и той много се разтревожи като я чу да плаче.

— Дафни има температура и сестрата е много угрижена.

Той замълча известно време.

— Има ли някой, на който трябва да се обадиш, Барб?

Отговорността, която поемаше, бе твърде голяма за сам човек.

— Единственият ѝ близък човек е Андрю.

Отново започна да плаче, мислейки си за него. Смъртта на майка му щеше да го сломи. Тя знаеше, че щеше да го вземе със себе си в Калифорния, но това нямаше да му е достатъчно. Той имаше нужда от Дафни. Всички имаха нужда от нея.

— А аз не мога да му се обадя. Той е някъде на ски. Освен това Андрю е само на осем години. Не трябва да вижда всичко това.

— Толкова ли зле изглежда.

— Не, но... — Барбара с мъка преглътна сълзите си. — Тя може и да не оживее.

И тогава Том се сети:

— А какво ще кажеш за оня човек от училището? Директорът, който е неин близък приятел?

— Какво за него?

— Не зная, Барб. Но за него това може да е важно. От това, което си ми разказвала, ми се струва, че между тях има нещо повече от обикновено приятелство.

Едно нещо беше сигурно, тя нямаше никакво намерение да се обажда на Джъстийн.

— Не мисля, че е така. — Замисли се за момент. — Но може би трябва да му се обадя.

Барбара не знаеше какви точно бяха отношенията им, но може би той щеше да ѝ даде някакъв съвет относно Андрю.

— Ще ти се обадя пак.

— Искаш ли да дойда при теб? — Беше готова да му каже не, но внезапно отново се разплака. Не можеше да издържа повече сама. Имаше нужда от него. — Добре. Няма значение, след десет минути ще бъда при теб.

Каза му на кой етаж се намира, а той ѝ каза, че ще ѝ донесе нещо за ядене. Не беше гладна, но Том знаеше, че ще има нужда от храна, за да изкара нощта. Храна и големи количества кафе. Предчувстваше, че нещата няма да се развият благоприятно за Дафни и Барбара щеше да бъде съсипана, ако Дафни умреше.

Барбара остана дълго време в телефонната кабина, като се опитваше да реши дали има право да му се обади. В едно от малкото моменти, в които бе в съзнание Дафни я бе помолила да не го прави, но нещо по-силно в този миг ѝ подсказваше, че трябва да се обади. Отвори чантата на Дафни и извади малко тефтерче с адреси и телефонни номера. Номерът бе там — срещу името на Матю Дейн.

Отговори ѝ разсеяно и по гласа му личеше, че е прекъснала работата му.

— Господин Дейн, обажда се Барбара Джарвис от Ню Йорк.

Сърцето ѝ силно биеше, дланите на ръцете ѝ овлажняха. Разговорът нямаше да бъде лесен.

— Да? — Изглеждаше изненадан. Дафни не провеждаше официалните си разговори нощем, а още по-малко в коледната нощ. Разпозна името на секретарката ѝ веднага. Може би се обаждаше просто да остави някакво съобщение за Андрю.

— Аз... господин Дейн, много ми е трудно да започна този разговор. Госпожица Фийлдз претърпя злополука. Аз съм в болницата с нея сега...

— Тя ли помоли да ми се обадите? — Изглеждаше шокиран и Барбара едва сдържа сълзите си.

— Не, не е. — Матю я чу да плаче. — Снощи я блъсна кола и... господин Дейн, тя е в интензивното отделение и... — Барбара се разрида горчиво.

— О, боже. Много ли е зле? — Барбара му каза всичко, което знаеше, а той ѝ отговаряше с разтреперан от страх глас.

— Тя не искаше да се обаждам на вас или на Андрю, но аз си помислих...

— В съзнание ли е? — В гласа му долови облекчение.

— Беше в съзнание за малко, но сега не е. — Барбара въздъхна дълбоко и повтори това, което бе казала на Том. — А сега вдигна висока температура.

Каза му също какво би могло да означава това и той с мъка успя да овладее гласа си, преди да зададе следващия си въпрос. Изведнъж разбра с безпощадна яснота как се бе чувствала тя, когато бе загубила Джефри и Джон. Не искаше да знае нищо повече от това, което вече бе научил. Просто не можеше да го понесе.

— Има ли някой друг с нея, Барбара, освен вас? — Не знаеше как иначе да я запита.

— Не, но моят... моят годеник ще дойде всеки момент. Той е от Лос Анжелис... — И внезапно разбра, че му казваше не това, което той искаше да знае. Реши да кара направо. — Господин Дейн, тя се раздели с Джъстийн преди един месец.

— Защо не ми е казала? — Гласът му бе още по-шокиран.

— Тя смяташе, че вие сте влюбен в някакво момиче там при вас и мислеше, че няма да е честно да ви занимава с проблемите си.

— О, боже. — А той бе седял с нея край огъня и ѝ бе говорил за това колко много се бяха променили нещата около тях. Почти простена като си спомни последния им разговор. Та той бе уверен, че тя и Джъстийн ще се женят.

— Мислите ли, че трябва да кажем на Андрю?

— Не, не е необходимо. Той не може да помогне, пък е и много малък, за да се справи с това. — Погледна часовника и се изправи. Започна да кръстосва стаята, хванал телефона в едната си ръка. — Ще бъда при вас след шест часа.

— Вие ще дойдете? — Бе зашеметена от изненада. И тя не знаеше какво да очаква от този отговор.

— Нима си мислехте, че няма да дойда? — В гласа му се долавяше огорчение и обида.

— Не зная. Не зная какво съм си мислила. Просто знаех, че трябва да ви се обадя.

— Добре направихте. Не зная дали това вече има някакво значение, но искам да знаете, че я обичам от момента, в който я видях

за пръв път. И бях твърде глупав. Никога не събрах кураж да й го кажа.
— Почувства как в гърлото му заседна голяма буца. — Няма да я
загубя сега, Барбара.

Тя кимна.

— Надявам се да не я загубите.

37.

Матю караше към Ню Йорк с възможно най-висока скорост и непрекъснато мислеше за Дафни. Всеки телефонен разговор, всяка тяхна среща бяха запечатани в съзнанието му и сега минаваха пред очите му на филмова лента. Няколко пъти се усмихна на приятните спомени, но през по-голямата част от времето лицето му бе мрачно и тъжно. Не можеше да повярва в случилото се. Защо на нея? Защо на Дафни? Толкова много нещастия се бяха случили в живота ѝ, толкова скръб и болка бе преживяла, толкова пъти ѝ се бе налагало да бъде силна и непреклонна. Не можеше това да ѝ се случи тъкмо сега. Не можеше всичко да свърши просто ей така. Но Матю си даваше сметка, че всичко е възможно, и мисълта, че тя може да умре, преди да е пристигнал, го караше да шофира още по-бързо.

Пристигна в Ленокс хил в два и тридесет през нощта. Повечето от светлините във фоайето бяха загасени и той не срещна никого, докато се изкачваше по стълбите. Отиде направо на сестринския пулт на интензивното отделение. В този момент Барбара го видя. Бе изпратила Том преди няколко часа и бе настояла да остане край Дафни. Сестрата им бе казала, че тази нощ ще е решителна за нея. „Тя не можеше да остане дълго в състоянието, в което се намираше. Или щеше да започне да се оправя или просто нямаше да се справи.“

— Мат? — Той се обърна като чу гласа ѝ. Искаше му се да види Дафни. Барбара не можеше да повярва, че бе успял да дойде толкова бързо. Трябва да е летял по заледените пътища. Имал е късмет, че не е свършил като Дафни.

— Как е тя?

— Все така. Но се бори дяволски упорито.

Той кимна мрачно. Под очите му имаше големи сенки. Бе работил до изнемога през последните дни, а сега и това. Все още бе облечен в старите джинси и дебелия пуловер, който носеше, когато Барбара му позвъни. Набързо бе надраскал една бележка за дежурните

през нощта и бе излетял през вратата стиснал в ръце палтото, ключовете и портфейла си.

— Може ли да я видя? — Барбара потърси с очи сестрата, която погледна часовника си.

— Защо не изчакаме няколко минути?

— Сестра? — Той се обърна и се вкопчи в ръба на бюрото ѝ. — Шофирах седем дълги часа от Ню Хемпшир, за да я видя.

— Добре. — Това вече нямаше никакво значение. А след час може би щеше да бъде твърде късно. Лиз Уоткинс го поведе към отворената врата и той я видя неподвижна, обвита в бинтове и марли, свързана с твърде много машини и монитори. Матю почувства почти физическа болка при вида ѝ. Беше я видял само преди две седмици, а сега изглеждаше толкова различна. Бавно влезе в стаята, седна на празния стол до леглото ѝ и нежно погали русата ѝ коса. Барбара го наблюдаваше известно време, а след това се обърна и двете с Лиз излязоха от стаята. Сестрата не искаше да се натрапва и да задава въпроси, но сега, когато знаеше, че в живота на Дафни има мъж, се почувства по-добре. Струваше ѝ се нечестно такава жена, като Дафни, да живее сама. А мъжът с меките кафяви очи изглеждаше най-подходящия човек за нея.

— Здравей, мъничката ми.

Мат докосна леко нежното ѝ лице, а след това се загледа в нея като за кой ли път се питаше защо не му бе казала нищо за Джъстийн. Може би бе глупаво да се надява на нещо в този момент, може би тя никога не бе изпитвала нещо към него и никога няма да го обикне. Но ако изобщо дойдеше в съзнание, щеше да ѝ каже, че я обича. Остана така загледан в нея почти цял час и най-накрая Лиз се върна да провери състоянието ѝ.

— Някаква промяна?

Тя поклати глава. Температурата ѝ леко се бе повишила. Но той не излезе от стаята, а и тя не го подкани. Мат остана там до седем часа сутринта, когато дойде новата смяна и Лиз обясни на дневната сестра какво става.

— Защо не го оставиш при нея, Ан? Не ѝ причинява никаква вреда. Пък и кой знае. Може би присъствието му има някакво значение за нея. Тя се бори за живота си.

Другата сестра кимна. И двете знаеха, че понякога оживяваха и най-безнадежните случаи и ако присъствието му по някакъв начин можеше да помогне, те нямаше да се противопоставят. Лиз се спря, за да каже довиждане и погледна Дафни за последен път. Стори ѝ се, че не изглежда вече толкова бледа, но ѝ бе трудно да прецени. Но той изглеждаше ужасно. Лицето му бе брадясало, а тъмните кръгове под очите му бяха станали още по-големи.

— Може ли да ви донеса нещо? — тихичко му прошепна.

Беше в противоречие с правилника, но тя смяташе, че може да му донесе чаша кафе. Той само поклати глава. Когато си тръгна, Лиз видя Барбара, заспала на един стол. Прибра се вкъщи като се чудеше дали Дафни ще е все още в отделението, когато се върне на работа. Надяваше се. През целия ден мислеше за нея, а по едно време започна да препрочита любимите си пасажии от *Anax*. И когато в единадесет часа вечерта се върна на работа, просто се боеше да попита за нея. Другата сестра ѝ каза, че той все още е там. Дафни също. Барбара най-сетне си бе тръгнала следобеда, за да почине малко. А Дафни все още се държеше.

Лиз мълчаливо тръгна по коридора. Стигна до стаята ѝ и надникна. Видя го да стои надвесен над Дафни, приковал поглед в лицето ѝ, а изпълнените му с безкрайно отчаяние очи сякаш я молеха да не си отива.

— Искате ли чаша кафе, господин Дейн. — Лиз тихо прошепна името му. Очевидно не бе ял нищо през целия ден. Беше изпил само огромно количество кафе.

— Не, благодаря. — Усмихна ѝ се уморено. Брадата му бе станала по-голяма, но очите му бяха силни и жизнени, а усмивката му нежна и добра. — Мисля, че вече се справя по-добре.

Температурата бе спаднала, но тя не бе помръднала през целия ден. Без да мигне бе наблюдавал сестрите как сменят банките и превръзките ѝ. Бе стоял край нея целия ден, бе милвал косата ѝ и не преставаше дори и в този момент, докато Лиз го наблюдаваше.

Сестрата бавно се приближи към него.

— Знаете ли, удивително е, че още се държи. Понякога си мисля, че хора като вас най-много помагат на безнадеждно болните пациенти.

— Надявам се да е така.

Размениха си по една усмивка и тя излезе. След малко Матю отново седна, като не сваляше поглед от лицето на Дафни. Слънцето вече изгръваше и заливаше Ню Йорк с лъчите си, когато тя най-сетне помръдна. Матю се надигна и напрегнато се вгледа в нея. Не знаеше какъв знак бе това, но тя бавно отвори очите си и огледа стаята. Изглеждаше изненадана, когато го видя, а след това пак се унесе, но само за няколко минути. Матю искаше да позвъни на сестрата, но се страхуваше да помръдне и за момент се уплаши, че може би е задрямал за миг и всичко е било само сън. Но Дафни отново отвори очи и го погледна дълго и изпитателно.

— Мат. — Гласът ѝ бе слаб, едва доловим.

— Добро утро.

— Ти си тук? — Сякаш не разбираше защо той е при нея, но се усмихваше и той взе ръката ѝ.

— Да, тук съм. Ти поспа доста дълго.

— Как е Андрю?

— Той е добре. — Говореше ѝ тихо и нежно. — И ти ще си добре. Знаеш ли това?

Тя леко се усмихна:

— Вече не ми е толкова горещо.

Той се засмя на думите ѝ. Бе прекарал двадесет и четири часа край леглото ѝ, уплашен до смърт, че може да умре. *Не ми е толкова горещо* със сигурност бе най-странния израз, с който можеше да опише състоянието си.

— Дафни... — Изчака я отново да отвори очите си. — Има нещо, което трябва да ти кажа.

Буцата отново заседна в гърлото му. Нежно погали свободната ѝ ръка. Тя го погледна и леко кимна.

— Вече зная.

— Така ли? — Изглеждаше разочарован. Наистина ли е знаела през цялото време и сега не искаше да го слуша?

— Ти... ще се... жениш.

Погледна го с огромните си сини очи и той застина от изумление.

— Наистина ли мислиш, че стоя тук часове наред и чакам да се събудиш, само за да ти кажа, че ще се женя?

Лицето ѝ се озари от дружелюбна усмивка.

— Винаги си бил много внимателен.

— Не чак толкова внимателен, глупаче.

Дафни се усмихна по-широко и затвори очи, за да си почине. Когато ги отвори отново, Мат я гледаше съсредоточено и напрегнато.

— Аз те обичам, Даф. Винаги съм те обичал и винаги ще те обичам. Това е, което исках да ти кажа.

— Не, не е вярно. — Опита се да поклати глава, но премигна от болка. — Ти обичаш Хариет... Боут... или както там се казваше.

— Хариет Боут, както ти я наричаш, не значи нищо за мен. Престанахме да се виждаме, след като ѝ казах, че не я обичам. Но тя вече го знаеше. Единственият човек, който никога не разбра, си ти.

Изглежда го продължително, като се опитваше да проумее думите му.

— Чувствах се виновна за всичко, което изпитвах към теб.

— Защо?

— Не зная... Мислех, че не е честно спрямо... теб... и спрямо Джъстийн. — Отново го погледна. — Аз го напуснах.

— Защо не ми каза?

— Мислех си, че обичаш друга. — И двамата продължиха да шепнат. — А и ти каза...

— Зная какво казах. Мислех, че ти и онзи твой гръцки бог ще се жените.

Тя му се усмихна. Очите ѝ бяха мъдри и уморени.

— Той е глупак.

— И ние бяхме глупаци. Аз те обичам, Даф. Ще се омъжиш ли за мен?

Две големи сълзи се търколиха от очите ѝ, тя се закашля и се разплака. Мат целуна очите ѝ и приближи лице до нейното:

— Не плачи, Даф... моля те... всичко е наред... не исках да те тревожа. — Значи тя изобщо не го обичаше. Приплака му се, но продължи да гали косата ѝ като се опитваше да си възвърне самообладанието. — Съжалявам... — Но тогава чу гласа ѝ и замръзна на мястото си.

— И аз те обичам... Мисля, че се влюбих в теб още първия път, когато те видях... — Погледна го в очите и сълзите се затъркаляха по лицето му.

— Обичам те повече от всичко на света, Даф. Не мога да ти кажа колко много те обичам.

В този момент Лиз Уоткинс влезе в стаята, за да му каже довиждане, преди да си тръгне и се закова на вратата. Чу гласа на Дафни и видя доближените им глави. Леко почука и влезе при тях. Смяташе да попита Дафни как се чувства, но когато се приближи до тях, всичко ѝ стана ясно. И двамата плачеха, а Дафни щастливо се усмихваше през сълзи.

— Изглеждате много щастливи.

— Така е. — Матю говореше от името на бъдещата си съпруга.
— Току-що се сгодихме.

— Може ли да видя пръстена?

Очите на сестрата сияеха. Вече със сигурност знаеше, че Дафни ще се оправи. Кризата бе преминала. Най-лошото бе останало зад гърба им.

— Къде е пръстенът?

— Тя го изяде. И затова е тук.

Лиз се разсмя и ги остави сами. Матю усмихнато погледна към Дафни.

— Следващата седмица твърде скоро ли е?

— Дали главата все още ще ме боли тогава? — Изглеждаше уморена, но невероятно щастлива.

— Надявам се, че няма.

— Тогава следващата седмица. Андрю ще си бъде ли у дома?

— Да, и това е още едно нещо, за което искам да поговорим. Какво ще кажеш да го преместим в училището в Ню Йорк?

— И да живеее вкъщи при нас?

— Мисля, че вече е готов.

Тя все още се усмихваше, когато сестрата влезе, бутайки пред себе си едно походно легло и се спря до тях с решителна усмивка:

— Нарездане на лекаря. Каза, че ако не поспите малко, господин Дейн, ще ви сложи под обща упойка.

Когато сестрата излезе от стаята, Мат се излегна на леглото, пресегна се и хвана ръката на Дафни. Тя отново бе заспала, но това вече не бе злокобен знак. Матю знаеше, че тя скоро ще се оправи и докато се унасяше в сън, се усмихваше на себе си. Какви глупаци само са били! Трябваше да ѝ каже още преди една година. Но това вече нямаше значение... Нищо вече нямаше значение... освен Дафни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.